WARWICK DEEPING
SINCERITATE

CAPITOLUL I

Un amurg umed de iarnă se strecura printre pădurile de stejari aflate la apus de orăşelul Navestock, făcând ca negrul şi cenuşiul câmpiei să pară mai reci şi mai triste. Scârţâitul roţilor şi tropotul cailor uzi leoarcă răsunau pe şoseaua principală în pas cu bătaia vântului. Bătrânul Tom Tyser, înfofolit şi cocoţat pe capra trăsurii de la „Cerbul alb", îşi scutură apa de pe borurile pălăriei şi bodogăni :

— Nici c-am mai apucat vreme ca asta ! De şapte zile nu mă mai întorc acasă decât bălăcind prin noroi.

Era într-adevăr o vreme tare ploioasă, şi valea Navestok-ului dădea impresia unui fund de mare, răsărit pe neaşteptate din era primară, încă îmbibat de apele ce se retrăgeau înspumate. Câmpia se întindea noroioasă şi tristă ; copacii îşi scuturau apa de pe crengi, şuierând de parcă ar fi suduit. Cât priveşte caii suri ai trăsurii, aceştia îşi ţineau urechile pleoştite şi nu le ciuliră nici măcar când auziră cornul poştaşului. Trăsura cu roţi roşii a domnului Winkworth urca greu,, scârţâind şi opintindu-se. Era o vechitură amărâtă care-şi târa zilnic, între calea ferată de la Wannington şi orăşelul Navestock, tăbliile negre şi decolorate şi interiorul mucegăit, cu iz de băligar şi de paie.

Călătorul aşezat pe capră alături de bătrânul Tom Tyser zări orăşelul Navestock desprinzându-se din estomparea amurgului ca o stâncă uriaşă dintr-o mare cenuşie. La început apăru, în vale ca o masă informă şi negricioasă, dar îndată ce trăsura depăşi ghereta paznicului do la castelul „Iertării" şi o apucă, legănându-se, de-a lungul râului umflat, luminile începură să licărească. întunericul înghiţi norii încărcaţi de ploaie care atârnau deasupra vârfurilor legănânde ale ulmilor, iar în Navestock luminile clipeau tot mai dese ; nişte punctuleţe galbene, răzleţe către periferie, dar care înspre centrul oraşului se înmănuncheau ca nişte buchete de stele. Apropiindu-se de casa de piatră a bătrânului Joshua Crabbe, unde şirul de plopi lombarzi şuiera în bătaia vântului, bolovanii Străzii Apusene prinseră să răsune sub copitele cailor a bun venit. Ecoul lor se răspândi de-a lungul străzii întortocheate, ale cărei trotuare pustii străluceau de umezeală în lumina ce se răsfrângea de la ferestrele caselor.

Un turn de biserică, alt şir de ulmi şi apoi intrările întunecoase ale străzilor şi ale uliţelor laterale fură depăşite, înainte ca trăsura să străbată scârţâind piaţa şi să tragă în faţa hotelului „La Cerbul alb". întunericul serii umede de februarie ascundea desăvârşita lipsă de importanţă a acestui eveniment banal. Trăsura sosise; asta era tot. Adusese doar trei călători, care coborâră, văzându-şi fiecare de drumul său. Nu s-a văzut nici un fel de agitaţie din partea grăjdarilor, nici o fluturare de perdele la ferestre şi nici grăsanul domn Winkworth nu se afla sub portalul „Cerbului alb". Doar o lampă cu ulei pâlpâia în consola de fier de deasupra uşii hotelului. Trotuarul şl curtea erau pline de băltoace. Ferestrele de la etajul acestei clădiri mari, albe, pătrate, păreau nişte pete întunecate şi lipsite de viaţă. Numai la bufet şi în sala de biliard domnea o atmosferă mai însufleţită, plină de fum şi de voci răguşite.

Bărbatul înalt, îmbrăcat într-o manta de ploaie, coborî de pe capră şi îşi adăposti valiza de piele uzată sub portalul „Cerbului alb". Aruncă o privire împrejur, îşi scoase pălăria leoarcă de ploaie şi o şterse cu mâneca mantalei. Lumina lămpii cu ulei picura asupra sa cu insistenţă, învăluindu-l. Era un bărbat înalt, cu umeri largi, care împrumutau mantalei sale o formă pătrată. Lumina alunecă pe faţa sa şi se prelinse ca o apă de-a lungul unei stânci : o faţă urâtă, un nas mare, o bărbie colţuroasă. Era bărbierit cu îngrijire. Avea o gură dreaptă, frumos desenată, severă, iar ochii săi contemplaţi liniştiţi şi curajoşi viaţa, de parcă ar fi fost hotărâţi să nu vadă altceva decât

Un băiat se apropie, împroşcând apa din băltoacele care umpleau piaţa şi privi întrebător la tânărul de sub portalul „Cerbului alb".

— II căutaţi cumva pe doctorul Threadgold ?

Era un flăcău rotofei, cu obraji rumeni, cu o glugă albă înnodată sub bărbie şi pantaloni care plesneau pe corp. Bărbatul îl măsură, cu acea indescriptibilă strălucire în privire care lasă să se întrevadă un viu simţ al umorului.

— E adevărat — domnule Pickwick. Chiar acum am. sosit eu trăsura.

— Nu mă cheamă Pickwick.

— Iartă-mă. Eram aproape sigur. Băiatul îl privi bănuitor.

— Mă cheamă Sam, Sam Perkins ; eu duc sticlele cu medicamente.

— Pentru început am şi eu ceva de dus. Poţi să ridici mititica asta de valiză ?

Băiatul săltă valiza şi constată că putea s-o ducă destul de uşor. Glasul bărbatului înalt avusese un efect

deosebit asupra lui. Era o voce gravă, şi totuşi liniştită, o voce care-ți sugera că mai există o rezervă de aer depozitată undeva în pieptul larg, o voce care devenea din ce în ce mai liniştită în momentele de încordare, ca zâmbetul unui om care-şi pierde foarte greu calmul şi care ştie când să-şi folosească pumnii.

— Altceva mai doriți, domnule ?

Acest „domnule" denota un respect sporit.

— Nu, asta-i tot.

Valiza era foarte uşoară, ceea ce-l surprinse pe băiatul gras, împingându-l la anumite presupuneri. îşi aminti că, atunci când tânărul chirurg Stott sosise la Navestock, ca asistent al doctorului Threadgold, bagajele sale umpluseră căruciorul de la „Cerbul alb", iar Tyson, vizitiul, îşi rupsese bretelele cărându-l sus. Sam cumpăni valiza pe umăr, căutând să-şi imagineze inventarul conținutului. Ajunse la concluzia că bărbatul acela avea o cămaşă de noapte, un brici, un sac cu cele necesare pentru baie, o pereche de papuci, două cămăşi, un borcan cu gem şi o a doua pereche de pantaloni, de zile mari. Socotelile lui[1] Referire la cunoscutul personaj al lui Dickens (n. red.).

Sam nu erau departe de realitate. Doctorul John Wolfe îşi purta întreaga avere pământească în această valiză de piele.

Casa doctorului Montague Threadgold era situată în partea de nord a cartierului „Duzii verzi", şi ferestrele ei înalte priveau din fațada roşie spre bătrânii duzi şi spre stâlpii cu lanțuri albe. care mărgineau întinderea grădinii. Era o casă trainică şi impunătoare, învecinată cu o duzină de alte case la fel de masive şi de respectabile, toate clădite din cărămidă roşie, cu cornişe din piatră albă şi cu ornamente de lemn pe la colțuri, toate cu uşi masive, cu ciocane de bronz de forma unui cap de leu şi cu treptele de la intrare tot atât de albe ca nişte şorțuri proaspăt scrobite.

Sam trase de minerul clopoțelului de la intrare.

— O să vă duc valiza prin intrarea din spate, domnule.

John Wolfe încuviință din cap, îşi şterse ghetele pe un grătar din fața zidului şi văzu -cum uşa principală, vopsită în verde, de la vila „Prospect" se deschise peste un preş cafeniu pe care era scris cuvântul Salve.

— Doctorul Threadgold e acasă ?

— Da, domnule.

— Eu sunt doctorul Wolfe. Ia-mi te rog mantaua şi pune-o să se usuce. Fereşte-ți şorțul, căci haina e leoarcă de apă.

Fata zâmbi bărbatului înalt, cu voce gravă. El râdea în sinea sa de cuvântul Salve, iar când devenea vesel, gura şi ochii săi căpătau o înfățişare foarte plăcută.

Câteva amănunte sunt grăitoare pentru un om deprins să observe şi să-şi analizeze impresiile. Dr. Montague Threadgold era .sau un mucalit, sau o persoană amabilă, lipsită însă de adevăratul simț al umorului. Salve! Dacă te gândeşti la înțelesul latin al cuvântului, preşul ar fi putut tot aşa de bine să te întâmpine cu vorba pilule.

în fundul coridorului se deschise o uşă de mahon şi apăru, legănându-se, un bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat în nişte pantaloni eleganți, cu carouri albe şi negre.

— Domnul doctor Wolfe, presupun ? Sunt bucuros de cunoştință, tare bucuros de cunoştință !

Doctorul Montague Threadgold părea cel mai prietenos dintre oameni. Era rotofei, cu obraji trandafirii, purta ochelari cu ramă de aur şi pierdea în fiecare dimineață douăzeci de minute cu potrivitul unui număr de fire de păr, bine unse, peste coroana calviției sale. Amabilitatea şi energica sa demnitate se vădeau până şi din felul în. care îşi mişca picioarele, care semănau acum cu o tablă de şah. Erau picioare care tresăreau brusc, călcau țanțoş şi care urcau şi coborau scările foarte repede. Gura lui era una dintre acelea care se strâng până ce capătă aspectul unei linii drepte, străduindu-se astfel să demonstreze perspicacitate şi tenacitate. Ca un burduf, țopăia şi plutea în viața Navestoek-ului şi a împrejurimilor, aducând, cu glas mieros, copii pe lume şi mângâindu-i prietenos pe cap, trei ani mai târziu, cu şi mai multă onctuozitate ; rostind cuvinte încurajatoare, dar lipsite de sens la căpătâiul bolnavilor; sorbindu-şi paharul cu porto la masă şi clipind şiret prin ochelarii strălucitori ; subscriind câte o guinee[1] la toate operele de binefacere şi viețuind în belşug îndărătul perdelelor grele ale vilei „Prospect".

Mina plinuță a doctorului Threadgold dispăru în marele pumn al lui Wolfe. Politețea primului ascundea ceva din condescendența omului mai vârstnic. îl privi pe Wolfe prin ochelarii săi rotunzi şi păru stingherit din cauza înălțimii doctorului şi a felului acestuia, hotărât şi fățiş, de a se uita în ochii oamenilor.

— O zi cam umedă, am impresia. (Threadgold părea gata să adauge de fiecare dată „tânărul meu prieten".) E o ruşine să nu existe o linie ferată secundară pentru Navestock, o adevărată ruşine. Dar privilegiile, dreptul de proprietate — ah ! află, domnule doctor Wolfe, că eu sunt cam liberal. Dar bagajul —

ce-i cu bagajul dumitale ?

— Presupun că a fost dus la etaj.

— A, desigur. Nădăjduiesc că vei dori să cinezi. Noi luăm această masă, fără nici un protocol, la şapte şi jumătate precis.

— Foarte bine, domnule doctor.

— Ia să vedem camera dumitale, da - Sykes o să ţi-o arate. Ne vei găsi, pe doamna Threadgold şi pe mine, în salon. Nu, n-o să discutăm astă seară probleme profesionale. Ele pot aştepta până mâine.

Doctorul Threadgold începu să vorbească foarte repede, de parcă l-ar fi părăsit siguranţa de sine şi ar fi încercat să şi-o redobândească. Amabilitatea sa părea cam pripită şi ostenită. Şi toate astea deoarece acest tânăr, înalt şi mai degrabă urât, avea un aer rezervat şi privirea-calmă, pătrunzătoare.

— Sykes... Sykes !

— Da, domnule doctor.

— Sykes, condu-l pe domnul doctor Wolfe în camera sa.

Şi Sykes îl călăuzi de-a lungul a trei rânduri de scări.

Camera lui Wolfe se afla la ultimul etaj al vilei „Prospect". Singura fereastră se deschidea spre un burlan şi spre un parapet de cărămidă. Urcându-te pe un scaun puteai privi peste parapet, iar la lumina zilei se zăreau duzii şi verdele pajiştii. Mobila odăii era foarte simplă, un lavoar triunghiular de mahon, cu o carafă albastră de porţelan şi cu un lighean, un pat de lemn vopsit în galben, un scrin de aceeaşi culoare, cu sertare, două scaune şi, în loc de toaletă, o simplă masă de brad acoperită cu o stambă lucioasă, de culoare roz, şi cu o muselină, destul de murdare. Deasupra patului atârna un text : „Dumnezeul meu, Tu mă vezi". Covorul, din patru fâşii, era aşternut în jurul patului.

Wolfe rămase în picioare în mijlocul odăii. Capul său ajungea până la câţiva centimetri de plafon. Privi cercetător de jur împrejur, încordându-şi uşor buza de sus. Textul de deasupra patului îl interesă. Se îndreptă într-acolo, îl desprinse din ţinte şi-l întoarse cu faţa la perete.

Se duse apoi spre micul şemineu în stil georgian, vârî piciorul în deschizătură şi căută pârghia care regla tirajul.

— Închisă, bineînţeles ! şopti el.

Wolfe lovi pârghia, şi o ploaie de funingine se aşternu peste surcelele albe şi ornamentele de hârtie roz care împodobeau grilajul căminului.

— Pun rămăşag că omul ăsta este un bătrân avar, pedant şi amabil. Mă-ntreb ce fel de viaţă o fi ducând aici. Liniştită, somnoroasă şi inofensivă.

Râse şi se întoarse spre valiza pe care băiatul cel gras o depusese la picioarele patului. Despachetatul nu dură mult. Din valiză scoase două cămăşi destul de uzate, o pereche de papuci, săculeţul cu cele necesare pentru baie, un pieptene şi o perie, o pereche de cizme cu Securi noi, un brici, o curea pentru ascuţit briciul, o trusă medicală, din piele roşcată, o pipă din spumă de mare învelită într-o pungă de hârtie, două perechi de pantaloni, un frac, două cămăşi de noapte cu nasturii roşi până la metal, cinci gulere, o cravată şi două sau trei cărţi cam terfelite. Wolfe vârî cea mai mare parte din aceste lucruri în sertarele scrinului, înainte de a se duce la lavoar să se spele în ligheanul albastru de porţelan.

Cum stătea în faţa toaletei pe care fata din casă aşezase luminarea, vârî mâna în buzunarul de la piept al hainei şi scoase de acolo o punguţă din mătase verde, decolorată. Goli conţinutul pe masă şi numără o liră şi nouă şilingi de argint. O cercetare a buzunarelor de la pantaloni mai scoase la iveală suma de nouă pence [1] în monete de aramă. Wolfe privi îngrijorat banii, îi adună de pe masă, monetă cu monetă, şi-i puse la loc în punguţa de mătase verde, exceptându-i pe cei de aramă.

Această punguţă de mătase verde îl însoţise pe Wolfe în toţi anii săi de studenţie săracă. Nici o amintire romantică nu era legată de ea. Cumpărase punga cu şapte ani în urmă, de la un mic magazin de galanterie din Islington, atunci când, tânăr de douăzeci şi unu de ani, încasase o sută de lire pe care-i lăsase moştenire o mătuşă. Aceşti şapte ani ar fi putut omorî sau doborî un om mai puţin rezistent sau mai puţin inimos, pentru că nici un fanatic sau un student din evul mediu - în căutarea înţelepciunii - n-ar fi fost capabil să îndure mai mult. O singură cămaşă, o singură pereche de ghete, o singură masă pe zi ; economii eroice pentru a-şi plăti taxele şi cărţile ; o mansardă goală în care gătea şi dormea. Era nu numai nevoit să înveţe, dar să şi câştige banii cu care Bă-şi plătească învăţătura. Vreme de trei ani lucrase ca infirmier de noapte într-un dispensar. Nu o dată îşi petrecuse o parte a verii colindând iarmaroacele prin ţară cu o baracă ambulantă de luptători, în care făcea pe boxerul. Cântase cuplete în cârciumile Londrei pentru un şiling şi o cană de bere neagră pe noapte, şi lucrase vreme de trei luni ca săpător la construcţia unei linii de cale ferată în sudul ţării. La spital, fusese poreclit „Lupul" denumire care corespundea înfăţişării sale uscăţive şi privirii colţoase. Fire liniştită, cel mai bun din „categoria grea" a spitalelor din Londra, ducând o existenţă simplă

până la austeritate, econom până la zgârcenie, urând snobii, avea câțiva prieteni buni şi un mare număr de duşmani care îl temeau.

Cei şapte ani îşi puseseră pecetea asupra acestui om şi asupra comportării sale. Era dur, întunecat, direct ca propria lui ,.stingă", complet lipsit de teamă, un entuziast care luptase din răsputeri. Wolfe era un om conştiincios. Nu se mulțumise cu o pospăială spre a căpăta nişte cunoştințe superficiale şi un minimum de calificare, ca apoi să dispară spre a face parale. Făcuse un stagiu de intern într-un serviciu de chirurgie şi apoi lucrase ca asistent la obstetrică, şi mai petrecuse câteva luni ca să studieze acea problemă esențială care e sănătatea publică. Wolfe era o fire stăruitoare, care n-ar fi acceptat să nu adâncească ceea ce trebuie ştiut.

Şi totuşi, avea şi alte însuşiri în afara cunoştințelor şi a conştiinciozității sale. Nici un om adevărat, care s-a străduit şi a suferit atâta, nu pierde din generozitate în urma acestor zbateri şi suferințe. Pentru că aceste virtuți reprezintă însăşi viața, iar dacă e lipsit de ele, un om nu pătrunde temeinic nici jumătate din ceea ce observă în jurul său. Capacitatea de a privi în noi înşine, simpatia, umorul, o adâncă sensibilitate, toate acestea le găseşti la oamenii care ies cu sufletul întreg din încercări şi înfrângeri.

Şi acum, la capătul celor şapte ani, John Wolfe venise în oraşul Navestock în calitate de asistent al doctoratul

Montague Threadgold. Avea nevoie de o anumită experiență în practica generală şi dorea să pună deoparte ceva bănuți pentru a-şi asigura cariera. Dacă cei din Navestock ar fi ştiut ce se află în bagajul lui John Wolfe şi în punguța sa de mătase, n-ar fi acordat mare importanță faptului că dr. Montague Threadgold îşi luase un nou asistent.

— „Bătrânul Monte şi-a angajat iarăşi pe cineva care să-i spele sticlele".

Şi totuşi, omul care cobora scările doctorului Threadgold. încetinindu-şi pasul spre a ghici uşa salonului, era sortit să zdruncine din temelii apatia acelui oraş corupt. Imensitatea lumii zvârlise în piața oraşului Navestock o bombă însuflețită.

Cu pițigăiala ei monotonă, o voce ascuțită îl conduse pe Wolfe spre intrarea salonului.

- Montague, spunea această voce, Montague, fii aşa de bun şi mai pune două bucăți de cărbune pe foc.

Şi Wolfe auzi zgomotul unei lopeți, în timp ce prindea cu mina clanța albă de porțelan.

CAPITOLUL II

Salonul vilei ..Prospect" îi evocă Iui Wolfe imaginea convențională a raiului, întrucât era încărcat cu obiecte aurite şi strălucitoare. Tablourile erau toate înrămate în cadre de aur, iar oglinzile se luau la întrecere cu tablourile. Cristalele străluceau în marele candelabru Central şi pe sfeşnicele aşezate pe marmura căminului. Orologiul era o născocire monstruoasă de aur. Draperiile, de un roşu aprins, se terminau cu nişte ciucuri aurii şi erau înnodate cu un şnur aurit şi cu pompoane. Canapeaua, fotoliile şi scaunele erau îmbrăcate într-o catifea de un roşu purpuriu şi tivite cu şiret roşu, bătut în ținte cu floare de alamă. Pe hîrtia tapetului pluteau trandafiri galbeni printre ghirlande de panglici portocalii. Husele mobilei erau din lînă roşie şi galbenă, şi până şi covorul semăna cu o husă strălucitoare.

Lângă foc, într-o atitudine mândră, şedea o femeie micuță, îmbrăcată într-o crinolină largă, cu un corsaj negru şi o bonetă de dantelă pe cap. Fața ei rotundă, rumenă, satisfăcută, apărea de sub cârlionții roşcați şi de sub boneta de dantelă, dintre panglicile şi şuvoiul de podoabe ale sus-arătatei bonete. Nasul era nițeluş coroiat, iar ochii albaştri, uşor bulbucați, priveau fix şi aspru. Gura era lăsată la colțuri, deasupra unei bărbii mici, dar fără o formă precisă. Cât priveşte rochia, aceasta era din mătase neagră şi foşnea la orice mişcare.

Doctorul Threadgold se ridică grăbit de lângă focul pe care îl stârnea.

— A, domnul doctor Wolfe ! Dragă mea, dă-mi voie să-ți prezint pe domnul doctor Wolfe. Domnul doctor John Wolfe — soția mea, doamna Threadgold.

Plecăciunea lui Wolfe era departe de a egala demnitatea gravă cu care doctorul făcuse prezentarea. Doamna Threadgold îi acordă noului asistent o uşoară înclinare din cap şi-şi văzu mai departe de tricotat. Socotea că una din îndatoririle ei consta în a contracara efectele excesivei amabilități a soțului ei.

— Trage-ți un scaun, domnule doctor, şi încălzeşte-te. Aşa e bine. Nu te uita la covoraş.

— Dragă Montague, interveni ea, trebuie avut grijă de acest covoraş, mai ales că marginile lui sunt atât de boțite.

Wolfe îşi trase fotoliul cu un metru îndărăt. Surprinse privirea doamnei Threadgold ațintită asupra extremității picioarelor lui foarte lungi, pe care le întinsese, şi asupra încălțămintei pline de noroi pe care uitase s-o schimbe. Un om nervos şi-ar fi retras picioarele şi le-ar fi ascuns sub scaun. Wolfe nici nu se clinti.

— Ei bine, domnule doctor, cum îți place Navestock-ul ? Ochelarii lui Threadgold străluceau. N-ai prea avut vreme să-ți dai seama, nu-i aşa ? Suntem oameni paşnici şi banali, clar cred că ai să găseşti modul

nostru de viaţă destul de demodat. Totuşi, în politică, eu sunt intr-o oarecare măsură liberal.

— Montague, ştii bine că nu eşti nici urmă de aşa ceva.

— Scumpa mea...

— Doctorul Threadgold simte nevoia să glumească, domnule Wolfe. Oamenii cei mai remarcabili sunt uneori cei mai mucaliţi. Pot să te informez că Navestock-ul e unul dintre cele mai credincioase şi mai conservatoare oraşe din regat, aşa cum trebuie să fie şi cum va fi totdeauna, câtă vreme lordul Blackwater e stăpânul conacului şi castelul „Iertării" aparţine Brandon-ilor, iar vechile familii se menţin. Trebuie să mai adaug că împrejurimile sunt dintre cele mai aristocratice şi că nobilimea...

Un gong se auzi de la parter. Doamna Threadgold nu-l luă în seamă.

— ...că nobilimea îşi dă seama de răspunderile care îi revin faţă de sărăcime, Iară a fi nevoie de vreo ieşire obraznică şi grosolană din partea mitocanilor de radicali.

Doctorul Threadgoid îşi scoase ceasul.

— Mai avem exact un minut până ia şapte, Montegue, zise ea.

— Da, draga mea, aşa e.

— Socotesc util pentru un tânăr în situaţia domnului doctor Wolfe să primească anumite îndrumări în legătură cu caracteristicile ţinutului în care doctorul Threadgoid este principalul medic şi chirurg. Nu-i nevoie să mai adaug că pentru o asemenea meserie...

Gongul răsună a doua oară.

— ...bunele maniere şi tactul sunt de o mare importanţă. S-a auzit gongul, Montague ?

— Da, draga mea, s-a auzit.

— Atunci să coborâm la cină.

Doamna Threadgoid era înzestrată cu darul de a-i face pe oamenii nervoşi să-şi piardă pofta de mâncare şi să refuze, zăpăciţi, repetarea unui fel după care ar fi jinduit. John Wolfe era însă flămând, aşa cum poate fi un bărbat, şi deloc tulburat din pricina timidităţii, astfel că asculta grav flecăreala doamnei Threadgoid, rămânând mai departe în raporturi bune cu apetisanta friptură de vacă, aşezată la capătul mesei. Threadgoid îl servi din belşug, deoarece buna sa dispoziţie nu era numai o virtute de suprafaţă, iar doctorul şi sufrageria sa se potriveau de minune. Totul era trainic, confortabil şi abundent. Vechi portrete în ulei atârnau pe pereţii tapetaţi în cafeniu. Bufetul era o piesă superbă de Sheraton, scaunele erau Hepplewhite, tapisate cu brocat roşu. Până şi covorul turcesc dovedea prosperitatea pe care i-o adusese doctorului Threadgoid practica medicinei.

Doamna Threadgoid nu pierdea din ochi farfuria lui Wolfe. Îl studiase pe noul venit, remarcând marginile decolorate ale cravatei şi nasturii uzaţi ai hainei. Observaţiile ei se mărgineau de obicei la amănunte de exterior. Nu se aventura mai departe, deoarece pentru doamna Sofia Threadgoid viaţa însemna numai ce se află la suprafaţă, lucruri strălucitoare, cristale, culori vii, jilţul familial de la biserică, mătase, carte de vizită şi lenjerie fină. Wolfe îi făcu impresia unui mocofan greoi, închis în el şi morocănos. Intrase în salon cu ghetele murdare şi se servise de trei ori din friptura rece de vacă, amănunte foarte grăitoare.

Era aşadar uşor de înţeles impulsul care o îndemnase s-aducă vorba despre Sir Joshua Kermody, medicul şef de la spitalul Guy: o personalitate cu o clientelă aleasă, chemat să prescrie diete până şi ducilor şi altor persoane şi mai distinse.

— Sir Joshua a înnoptat adesea la noi, la Navestock. El şi cu doctorul Threadgoid au studiat împreună şi erau buni prieteni.

— O, da ! L-am cunoscut pe Kermody destul de bine.

— Unul dintre cei mai distinşi bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată. Presupun că aţi asistat deseori la lecţiile lui Sir Joshua, domnule Wolfe ?

— Da, un an întreg.

— Şi l-aţi însoţit şi la vizită, la spital ?

— Kilometri întregi.

Faţa doamnei Threadgoid se mai însufleţi puţin.

— Ce prilej pentru un tânăr ! O adevărată şcoală — în ce priveşte manierele. Am auzit spunându-se adesea că studenţii în medicină sunt nişte tineri grosolani. Sir Joshua e cel mai indicat spre a face nitică educaţie. Spitalul ar trebui să fie foarte mândru de Sir Joshua.

Wolfe puse jos, pe masă, unul lingă altul, cuţitul şi furculiţa, şi o privi pe doamna Threadgoid în felul său grav şi pătrunzător. Îl cunoştea pe Bătrânul Kermody şi reputaţia acestuia; un om cu gesturile şi comportarea unui Brumei, afectat, curtenitor şi căruia nu-i puteai acorda nici un fel de credit, plin de cunoştinţe învechite, care respingea în permanenţă tot ce era nou. Kermody era unul dintre cei mai prezentabili bătrâni snobi ai Londrei. Avea o comportare elegantă, dar un suflet de bădăran.

— Există mulți oameni pricepuți la spitalul Guy, doamnă.

— Sunt convinsă, domnule doctor. Sir Joshua spunea adesea că doctorul Threadgoid ar fi devenit unul dintre cei mai buni medici din Londra dacă ar fi vrut să se stabilească acolo. Nu mă îndoiesc că experiența doctorului Threadgold îți va fi de mare folos. E bine ca tinerii să se plece în fața experienței.

Ochii lui Wolfe se întâlniră cu ai doctorului.

— De aceea am şi venit aici, doamnă.

Doctorul Threadgold clipi din ochi şi se foi stânjenit pe scaun.

— Ei, cât trăieşti înveți, trăieşti şi înveți. Răspunderile noastre, domnule doctor Wolfe, sporesc cu cât îmbătrânim. Acum, voi tinerii...

— Cred că noi avem o şi mai mare răspundere.

— O!

— Purtăm pe umeri o reputație care abia se înfiripă.

— Asta-i adevărat.

— O observație foarte justă, domnule doctor Wolfe. Montague, poate că domnul doctor Wolfe vrea să mai servească a treia oară budincă.

— Dacă-mi permiteți, domnule doctor..,

— Mulțumesc, cu plăcere.

începuse să plouă din nou, iar din cauza vântului care zvârlea ploaia în geamuri şi făcea ca duzii să foşnească în grădină, nici unul dintre cei care luau masa la doctorul Threadgold nu auzi tropăitul unui cal pe pavaj. Lespezile de piatră făceau loc prundişului în fața pretențioasei clădiri roşii ce se afla în partea de nord a Duzilor Verzi, şi o cabrioletă care venea legănându-se de-a lungul stâlpilor şi lanțurilor ce mărgineau aleea se opri brusc în fața porții doctorului Threadgold. Un vagabond care urmărise în goană cabrioleta trase clopotul de la intrare şi se porni după aceea să lovească puternic cu ciocanul în formă de cap de leu.

Doctorul mai ținea lingurița în farfuria cu budincă.

— Ei, ascultați, oamenii ăştia vor să dărâme casa.

Montague, dacă e cumva băiatul Bătrânului Crabbe, aş vrea să-l urechezi nițeluş. Face atâta gălăgie de parcă ar fi valetul lordului Blackwater.

O auziră apoi pe Sykes, pe fata din casă, străbătând vestibulul şi deschizând uşa principală. O răbufnire de vând pătrunse o dată cu glasurile unor bărbați.

— Dă-o naibii, Ruston, nu m-atinge în partea asta. Uşa se închise din nou şi glasurile pătrunseră în vestibul.

— Pe aici, domnule, vă rog.

— Cum ? E acasă ? Fir-ar să fie...

O a doua uşă se închise peste glasul care suduia, curmându-l brusc. Sykes intră grăbită în sufragerie, cu chipul alb, speriată.

— Scuzați-mă, domnule, a venit Sir George Griggs. A" avut un accident la vânătoare.

Doctorul Threadgold împinse scaunul îndărăt, puse şervetul pe masă şi-şi potrivi haina, gest care vădea că şi-a pus în ordine demnitatea profesională. Gura sa mică şi afectată se strânse şi mai mult, linia ei devenind mai autoritară.

— Scuză-mă, draga mea.

— Desigur, Montague.

Ea se întoarse spre Wolfe, care se pregătea să se ridice de pe scaun, şi i se adresă acestuia, de parcă ar fi întrebat-o ceva :

— Desigur, domnule doctor Wolfe. îl poți însoți pe doctorul Threadgold. Ştiu că un tânăr in situația dumitale...

Wolfe se ridică şi se înclină uşor în fața ei.

— Du-te domnule doctor şi asistă-l pe doctorul Threadgold. Fără îndoială c-ai să înveți ceva.

în cabinetul doctorului Threadgold, un bărbat de statură uriaşă, cu un cap rotund, îmbrăcat într-o haină roşie, se plimba agitat de la un capăt la altul al încăperii; avea o pată de sânge în dreptul tâmplei stângi şi obrazul stâng îi era mânjit cu noroi. Pantalonii săi de călărie erau sfâşiați de-a lungul coapsei, murdari şi ei de noroi. Aducea cu un animal rănit. Drăcuia în timp ce măsura camera în lung şi în lat şi-şi ținea brațul stâng la piept, sprijinindu-şi cotul cu mina dreaptă. Un alt bărbat, mai tânăr, rezemat de bibliotecă, privea neputincios şi-şi smulgea vârful favoriților.

Doctorul Threadgold dădu buzna în cabinet, urmat de aproape de John Wolfe.

— Vai, cerule ! Ce s-a întâmplat ? Bărbatul cel uriaş se roti ca un taur furios.

— Ce s-a întâmplat ? închide uşa. Nu vreau să audă toată casa cum înjur. Şi-al naibii să fiu dacă mă

pot abține.

— Scumpe Sir George, puteți înjura cât poftiți.

— Fir-ar să fie al dracului, calul meu nou de vânătoare. Mâine am să pun să-l împuşte, e o bestie. Să-mi joace mie asemenea festă !

Tânărul de lângă bibliotecă, cu o claie de păr în cap, îi adresă cuvinte de compătimire. Nasul ş< ochii săi semănau cu ciocul şi privirea unei păsări înecate în propriile sale pene.

— într-adevăr, Sir, n-am mai văzut vreodată asemenea cal nărăvaş. Era cât pe-aci să vă calce. De ce...

— Priveşte încoa, Threadgold — asta nu-i deloc în regulă ! Animalul a refuzat să sară peste un şanț larg şi m-a zvârlit pe o buturugă de stejar. Eram la zece mile de-aici, pe drumul spre Bordon. Şi-am gândit că vom ajunge mai repede cu cabrioleta lui Ruston. La naiba — ăsta e umărul care mă doare, parc-aş fi tras c-o puşcă veche.

Threadgold îşi scoase ochelarii, îi şterse cu o batistă de mătase şi-i puse iar pe nas, eu aerul de a spune „şi-acum la treabă".

— Vă rog să luați loc, Sir George. Spuneați că ați căzut pe umăr ? Aveți dreptate... domnule doctor Wolfe, poți aprinde şi celălalt bec de gaz. Mi-e teamă, Sir, că va trebui să vă scoateți haina.

— Să-mi scot haina ? Desigur. Dar cum dracu...

— Cred, Sir George, că va trebui s-o sacrificați.

— Poftim ? Dă-o naibii de haină, fă-o bucăți ! Domnule doctor Wolfe, ai să găseşti o pereche de foarfeci în sertarul de colo.

Ii zări pe Wolfe în picioare, alături de el, cu un cuțit bine ascuțit în mână.

— Să tai eu mâneca, în locul dumneavoastră ?

— Te rog chiar.

Wolfe se puse pe treabă şi-l scăpă pe rănit de haina roşie, spintecând-o de-a lungul cusăturilor. Era foarte îndemânatic şi plin de grijă. Sir George urmărea cu atenție mânile lui Wolfe, încleştându-şi fălcile în aşteptarea clipei când chirurgul îi va provoca dureri. Dar Wolfe îi scoase haina fără să-i pricinuiască cea mai mică suferință.

— Pe legea mea, asta se cheamă să ai mână uşoară.

Domnul Ruston, omul cu chip păros, interveni şi el „Aşa e, Sir".

Wolfe zvârli haina departe, tăie vesta baronetului de-a curmezişul umărului, o descheie şi i-o întinse domnului Ruston, spunând :

— Mi se pare că e un ceasornic înăuntru.

Apoi îi tăie mânecile lui Sir George şi îi dezgoli umărul învinețit şi umflat.

Threadgold, care începuse să devină nervos, făcu un pas înainte ca spre a-şi reafirma autoritatea.

— Mulțumesc, domnule doctor Wolfe. Acuma, Sir, să vedem despre ce e vorba.

Wolfe se dădu de o parte şi-l urmări pe doctorul Threadgold examinându-şi bolnavul. Primele sale impresii îl făcură să se îndoiască de priceperea acestui om mărunt, şi acum îi fu de-ajuns o jumătate de minut ca, uitându-se la mâinile plinuțe ale doctorului Threadgold, să-şi dea seama că are de-a face cu un cârpaci, nu cu un chirurg. Un meşter îşi face repede o părere despre un coleg, şi doctorul Threadgold era agitat, nepriceput şi nesigur pe mâinile sale. Vorbea cu el însuşi şi totodată cu pacientul său, cu aerul aferat al unui om conştient de puțina sa iscusință. Mâinile sale îi dădură lui Wolfe impresia că nu ştie ce are de făcut în continuare. Erau lipsite de precizie şi nu dovedeau cu nimic că bănuiesc diagnosticul. Mai mult decât atât, Threadgold îi pricinuia acestui uriaş dureri inutile.

— Un proces de inflamație la nivelul acromionului - da - exact. Clavicula uşor deplasată... probabil. Tunic-facție foarte pronunțată, foarte pronunțată...

Sir George se înfurie.

— La naiba, Threadgold !

— O clipă, Sir, vă asigur că...

— Cât mai ai de gând să mă maltratezi ? Threadgold pipăi umărul umflat, luă o expresie plină de înțelepciune şi compătimire, după care îi aruncă o plivire lui Wolfe.

— Sprijină-i brațul lui Sir George, domnule doctor Wolfe.

Şi, strângând din buze, ridică din sprâncene deasupra ramei de aur a ochelarilor săi. Wolfe intui cu. perspicacitate că doctorul Threadgoid nu era cu nimic mai avansat decât înainte de a-şi fi început consultația.

— E o tumefacție serioasă, Sir George, serioasă tumefacție. Aş prefera să lăsăm ia repaus regiunea traumatizată, cu gheață pe deasupra, şi mâine să precedăm la un nou examen.

Uriaşul rămase uluit.

— Ce face ! ?.... Vrei să spui că...

— Scumpul meu domn, într-un asemenea caz, după ce au trecut câteva ore...

— Astea-s prostii, omule! Vreau să-mi pui umărul la loc acum. Nu cumva vrei să spui c-am bătut zece mile de pomană ? M-ai pipăit de-ajuns...

Doctorul Threadgoid se înroşi tot.

— Iubite Sir George, dă-mi voie să-ţi spun că, în asemenea condiţii, un diagnostic nu poate fi decât ipotetic.

Baronetul îl privi ameninţător. Era unul din acei bărbaţi pletorici şi irascibili care-şi pierd orice control sub - influenţa durerii sau a unei provocări. Se uită aspru la Threadgoid, apoi îşi întoarse privirea mâniată înspre Wolfe, care îi sprijinea braţul.

— Ascultă aici — treci şi fă dumneata treaba. Nu mai vreau să mă las prostit.

Wolfe se uită la Threadgoid. Faţa mică a acestuia era purpurie şi congestionată. Ochii holbaţi priveau dindărătul ochelarilor.

— Dacă vreţi să vă lăsaţi examinat de asistentul meu, Sir George...

— Da, vreau...

— Foarte bine, Sir, foarte bine. Nu mai am nimic de adăugat.

Threadgoid se răsuci pe unul din picioarele sale îmbrăcate în pantaloni cu carouri, se duse până la covoraşul din faţa căminului, îşi trase pulpanele hainei şi-şi bombă pieptul.

în câteva minute, Wolfe îl întinse pe Sir George Griggs pe canapea. După aceea, chirurgul se descălţă la piciorul stâng şi, întinzându-se de-a lungul canapelei, îşi propti călcâiul în subţioara baronetului.

— O să vă pricinuiesc dureri mari, Sir, dar nu o să dureze decât zece secunde.

— Da-i drumul. Nu sunt copil.

.— Prindeţi-vă de mâna domnului Paiston. E mai bina când te agăţi de ceva. Şi acum, ţineţi-vă bine !

Urmă o cumplită suferinţă răscolitoare în clipa în care Wolfe trase braţul şi acţiona asupra umărului deplasat.

— A intrat la loc. E-n regulă.

— Cum... s-a terminat ?

— Da.

Uriaşul zăcea întins pe canapea şi respira greu, în timp ce Ruston îşi freca Mâinile :

— Ai răsucit serios, nu glumă.

— Adevărat, ştiu că m-a apăsat. Daţi-mi ceva de băut; mă simt nu ştiu cum după povestea asta.

Era transpirat leoarcă. Doctorul Threadgoid se întoarse şi sună.

— Capul osului era ieşit din loc, nu ?

— Da. Şi acum, dacă vă puteţi ridica o clipă, Sir, aş-vrea să controlez dacă-i totul în regulă.

Sir George se ridică imediat, iar Wolfe îi manevră cu grijă braţul stâng, asigurându-se că extremitatea osului îşi reluase locul firesc.

— Da, totul e-n ordine, Sir.

— Sykes, un pahar de coniac cu apă. Doctorul Threadgoid zăbovea în preajma uşii.

— Să ştii domnule, că~ţi sunt teribil de îndatorat. Wolfe zâmbi :

— O, asta-i meseria mea. O să vă fac un bandaj ca să vă ţină umărul în loc. Dar ce-aţi păţit la frunte ?

— O mică zgârietură, nu ?

— Da, nimic grav. Am s-o spăl şi o să-i pun un plasture. Adică, totuşi...

îşi amintise deodată că se afla în. cabinetul doctorului Threadgoid şi că un om mititel, destul de umilit şi de enervat, se foia pe covoraşul din faţa căminului.

— Doctorul Threadgoid vă va spune ce precauţii mai trebuie să luaţi.

— În regulă, spuse baronetul, sorbindu-şi coniacul cu apă.

O jumătate de oră mai târziu, domnul Ruston îl conducea pe Sir George Griggs acasă, în cabrioleta sa. Mai ploua destul de tare, şi străzile ude ale Navestock-ului erau

pustii. Omul cu statură uriaşă îşi revenise într-atâta, încât se arătă dispus să sesizeze latura comică a întâmplării.

— Pe naiba, ce babă zăpăcită ! Am ştiut din totdeauna că Threadgold e un cârpaci. N-aş fi venit aici nici chiar de la o milă depărtare, dacă n-aş fi aflat că Odgers din Hinkley a plecat la Londra.

— în schimb celălalt...

— Pe Jupiter, ăştia sunt oamenii care-mi plac. Plini de forţă. Nu pot suporta javrele mici care fac pe grozavii, ca Threadgold. Nu-i în stare să trateze oamenii decât cu sirop şi apă.

— Doamna Threadgold ar trebui să conducă cabinetul.

— Sofia Pudson - nu-mi vorbi de ea, amice, nu-mi vorbi de ea. Mutra femeii ăsteia are asupra mea

efectul unui vomitiv. Ar trebui să auzi papagalul Bătrânului Johnson, vecinul lor, cum strigă în zilele de vară : „Monte, Monte ! Un om ca Threadgold ar merita să fie împuşcat pentru că s-a însurat cu o asemenea muiere.

Şi cabrioleta, cu farurile strălucind în ploaie, depăşi în goană strada Sudului şi se pierdu în noaptea umedă.

La vila Prospect, Wolfe stătea întins pe canapeaua din cabinetul de consultaţii şi fuma din pipa sa de lut. După plecarea lui Sir George avusese loc o mică scenă. Doctorul Threadgold îşi recăpătase aerul demn şi i se adresase cu oarecare nervozitate.

— Domnule doctor Wolfe, îmi reproşez ca ţi-am permis ă procedezi cu atâta grabă. O articulaţie tumefiată trebuie tratată cu multă prudenţă.

Wolfe avea o inimă generoasă, în care nu era loc pentru meschinării. îi părea mai degrabă rău pentru doctorul Threadgold.

— Ei bine, domnule doctor, eram convins...

— Când vei fi ceva mai bătrân, domnule doctor Wolfe, n-ai să te mai laşi convins atât de repede. Experienţa îi învaţă pe medici să fie prudenţi.

Doctorul Threadgold se retrase în salon, unde se afla soţia sa, în faţa focului din cămin. Acordurile pierdute ale unui pian veneau din imobilul vecin, împreună cu sunetele melodioase ale unui flaut. Domnişoarele Johnson şi reverendul Charles Chipperton de la biserica Sf. Jude îl cântau Bătrânului Johnson, negustorul de vinuri, ca să adoarmă.

Doamna Threadgold îşi privi soţul cu unul din zâmbetele ei lipsite de expresie. Dacă zâmbetelor li s-ar putea atribui o culoare, atunci acela al doamnei Threadgold semăna cu lina galbenă pe care o avea în poală.

— Totul a mers bine, Montague ?

— Foarte bine, draga mea.

— Un accident serios ?

— Un umăr luxat. Domnul doctor Wolfe şi cu mina l-am redus.

Doamna Threadgold părea satisfăcută.

— Am socotit că tânărul trebuie să profite de experienţa ta, de aceea ţi l-am trimis.

— întocmai, draga mea, întocmai.

—Eram tânăr cam necioplit şi tare urât, dar nu mă îndoiesc c-ai să-l şlefuieşti şi ai să-i corectezi manierele.

Doctorul Threadgold scormonea focul, destul de morocănos.

— Domnul doctor Wolfe, spuse el, pare a fi un tânăr destul de îndemânatic. Puţin cam băgăreţ şi înclinat să facă mai mult decât poate. Va trebui să-l corijez în această privinţă.

CAPITOLUL III

Oamenii înzestraţi cu simţul frumosului şi care treceau pentru prima oară prin mlaştinile Tarling-ului şi descopereau, Navestock-ul - oraş din sudul Midlan-ului, desfăşurându-se în valea verde în faţa ochilor lor, îl priveau ca pe un oraş de vis, ascuns printre colinele împădurite şi pitoreşti. Chiar în ultimii ani, când o generaţie grăbită începuse să cutreiere lumea, dispusă să admire tot ce e „antic" şi „original", Navestock-ul rămăsese cvintesenţa „originalului".

Artişti veniră să picteze vechile hanuri, acoperişurile roşii şi umbra calmă a ulicioarelor. Oraşul mai păstra încă mult din misterul, din bogăţia culorilor şi din acel „straniu" după care persoane grave şi visătoare se dau în vânt. Din depărtare, Navestock-ul semăna cu o inimă roşie străpunsă de un ac de argint : acoperişurile sale roşii pe ambele maluri ale râului Wraith.

Era un oraş îndesat şi îngrămădit; totul însă îndulcit de un aer de caldă cumînţenie, începând cu grădinile caselor mari de pe dealul Peachy, şi până la bordeiele de pe malul râului. Patima construcţiilor din anii 60 şi 70 ai veacului trecut nu cuprinsese încă oraşul, împrăştiind gunoi pe ogoare şi în grădini.

Acei care umblau după antichităţi descopereau piese din diferite secole amestecate într-un talmeş-balmeş asemănător unui caleidoscop. Gentlemeni din epoca georgiană ar mai fi putut păşi ţanţoşi prin piaţă, hainele lor roşii, verzi şi albastre înveselind cenuşiul pavajelor, iar capetele lor pudrate armonizându-se cu nuanţa norilor care pluteau deasupra oraşului. In strada Dogarilor şi pe aleea Bastardului, în drumul spre râu, mai hoinăreau femei şhleampăte, cu şolduri largi şi nasul cârn, pe care Hogarth le-ar fi pictat. Dacă erai în căutarea unui decor pentru o serie de povestiri dulcegi destinate unei reviste duminicale, nu aveai decât să te plimbi prin faţa azilului de săraci Brandon şi de-a lungul străzii Verzi, unde case din bârne sau tencuite se înşiruiau de ambele părţi ale drumului. Cavaleri tineri şi nobili treceau călare pe acolo şi dulci Dorothee le aruncau trandafiri roşii prin ferestrele caselor. Clopotele te chemau la biserica Sfântului Jude, şi călugări

cenuşii treceau legănându-se, doi câte doi, pletoşi, desculţi, cu chipuri famelice şi priviri de lup. Lipsea doar sunetul unei goarne pentru ca tânărul Mortimer, îmbrăcat în armură de război, să treacă pe calu-i alb şi mare, urmat de oamenii săi cu sulițe lungi, ca nişte catarge ale unor corăbii dintr-un port olandez. Un artist venit să picteze colțurile pitoreşti ale Navestock-ului se jurase că, pe când privea înspre porțile verzi ale caselor roşii din Vernor's End, ar fi văzut femei tinere şi sentimentale, purtând bonete mari şi rochii largi de muselină, cum alunecau uşor şi-şi scuturau buclele spre el, în lumina soarelui. Dar acest artist avea o fire fantastă. înfățişase Navestock-ul ca un oraş cu călăreți şi faetoane, în care diligente albastre, gonind vijelios de-a lungul străzilor înguste, erau trase de cai uriaşi, negri. De asemenea, îl înfățişase ca un oraş al frontoanelor şi lucarnelor, al zidurilor înalte de cărămidă peste ale căror creste se înălțau trandafiri şi pomi fructiferi, al grădinilor, nespus de roditoare şi al curților interioare şi mai nespus de murdare. Străinii îşi închipuiau Navestock-ul ea un orăşel vechi, încântător, nevinovat şi paşnic, în care oameni paşnici şi simpatici duc o viață paşnică şi plăcută.

E de temut ca acest romantism să nu ascundă multe rufe murdare îndărătul unui înveliş viu colorat, şi ca Navestock-ul să nu fie decât un oraş vechi, tare murdar şi corupt. Degeaba avea ghivece cu flori la ferestre, când curțile interioare, străzile şi ulicioarele sale erau înecate în miasme. Nici moralitatea oraşului nu era prea grozavă.

Prin ulițele din preajma râului, copiii mişunau ca gândacii de bucătărie, iar relațiile de familie dădeau mult de gândit. Cârciumi mici şi berării erau din belşug. Ele atrăgeau privirea mulțimii din cele mai neaşteptate colțuri şi le făceau cu ochiul celor însetați.

Din spatele grădinilor ce aparțineau clădirilor situate în partea de nord a Duzilor Verzi începea Ulița Şarpelui, din care pornea o potecă şerpuind printre zidurile înalte de cărămidă, presărate în vârfurile lor cu cioburi de sticlă. La capătul acestei poteci se deschidea o uşă neagră, pe care era scris cu litere albe „Cabinet medical". Zilnic,. între orele 9 şi 10 dimineața şi între 6 şi 7 seara, drojdia bolnavă a societății din acest oraş se îngrămădea la cabinetul medical al doctorului Threadgold, Nu avea concurent în Navestock, iar din punctul de vedere al consultațiilor îşi împărțea pacienții în binecuvântați şi blestemați. Asistenților săi le încredințase - cum se şi cuvenea - străzile mărginaşe cu râul, cocioabele de acolo, alcoolicii şi incurabilii, bătrânii şi bătrânele neajutorate, copiii scrofuloşi şi rahitici. Doctorul Threadgold făcea vizite numai în cartierele bine situate. El nu urca scări murdare şi nu se izbea cu capul de tavanele joase. Mâna sa mică şi dolofană aluneca pe balustrada scărilor de mahon şi lua pulsul celor cu pielea albă şi curată.

— Domnule doctor Wolfe, tot n-ai terminat cu cazul ăsta ?

Se simțea o oarecare asprime în vocea bărbatului mai vârstnic, atunci când capul şi picioarele, îmbrăcate in pantaloni cu carouri, apărură în uşa care dădea din cabinetul de consultații în birou. Wolfe şedea pe un scaun, lângă fereastră, ținând pe genunchi un copil care urla. O femeie slabă stătea în picioare alături de el şi-şi ştergea lacrimile, iar mulțimea sticlelor din rafturi păreau să clipească pline de compătimire.

— Sunt gata într-un minut, domnule doctor.

— Mă aşteaptă trăsura de o jumătate de oră.

— Mi-e cu neputință să las copilul chiar acum într-adevăr, era imposibil, fiindcă în acel moment tocmai secționa frâul care împiedica mişcările limbii copilului.

Wolfe îl găsi pe doctorul Threadgold încălzindu-şi picioarele dinaintea focului. Se întoarse brusc spre el şi începu să-i vorbească repede, cu o asprime intenționată.

— Domnule doctor Wolfe, ți-am pregătit o listă a pacienților care vor fi sub controlul dumitale. Şi fiindcă eşti nou aici, am dispus ca băiatul de serviciu al cabinetului să te însoțească şi să-ți servească drept ghid. Ai aici lista cu adresele.

Threadgold îi întinse lui Wolfe o foaie de hârtie şi se îndreptă destul de zorit spre ieşire. Erau aproape douăzeci de nume înscrise pe listă, şi în dreptul fiecăruia doctorul 'Threadgold notase diagnosticul cu cerneală roşie.

— Aş fi bucuros dacă te-ai lăsa condus de experiența mea, domnule doctor Wolfe. Dacă ai de făcut vreo propunere cu privire la tratament, voi ține seama de ea cu plăcere.

Deschise uşa, dar se întoarse, ca şi cum şi-ar fi amintit deodată ceva.

— Şi, fiindcă veni vorba, doamna Threadgold m-a rugat să-ți transmit că nu poate suporta în casă miros de tutun.

Wolfe ridică ochii de pe lista pe care o cerceta.

— Doamna "Threadgold, domnule doctor Wolfe, e extrem de sensibilă la mirosul de tutun. Şi, afară de asta, la noi se perindă atâta lume, şi...

Wolfe i-o tăie scurt :

— Înţeleg perfect, domnule doctor. Am să fumez în grădină ori în grajd.

Threadgold îi aruncă o privire uluită.

— Oriunde doreşti, domnule doctor Wolfe, când eşti singur. Dar desigur că nu în public. N-aş putea accepta ca un reprezentant de-al meu să meargă pe străzile Navestock-ului...

— Nu, domnule doctor, v-am înţeles.

Threadgold dădu buzna afară, ca orice timid care şi-a debitat lecţia învăţată pe dinafară, şi-l lăsă pe Wolfe în picioare, lângă fereastră, zâmbind ciudat şi meditativ.

Populaţia Navestock-ului l-a privit cu multă curiozitate pe John Wolfe în prima dimineaţă în care acesta şi-a început şirul vizitelor în oraş, împreună cu grăsanul Samuel,.care se lupta să ţină pasul cu el. Majoritatea pacienţilor din lista alcătuită de doctorul Threadgold locuiau pe străzile şi ulițele din preajma râului. Până şi denumirea acestor locuri era sugestivă : Strada Dogarilor, Aleea Bastardului, Strada lui Dick murdarul, Strada Paradisului. Ulițele arătau mai degrabă ca nişte şanţuri în care soarele aproape că nu pătrundea, iar iarna, când se umfla râul Wraith, erau pe jumătate sub apă. întregul cartier semăna cu o crescătorie de iepuri, plină de cărări întortocheate, de hrube negre şi de poteci întunecoase şi dacă ar fi să judecăm după starea curţilor şi a potecilor, s-ar părea că arta maturatului era necunoscută prin părţile acelea.

Wolfe avea de vizitat trei bordeie din Strada Dogarilor, şi acolo avea să-şi amintească de mahalalele mizere ale Londrei. în primul bordei, în faţa unui foc firav, găsi o femeie slabă ţinând un copil la piept şi încercând să-şi înăbuşe tuşea. Wolfe se aşeză pe un scaun care-şi pierduse spătarul şi i se adresă cu naturaleţea unui om preocupat şi mult prea serios pentru a-şi permite să fie înfumurat. Femeia avea o atitudine umilă care-ţi provoca milă şi părea surprinsă de faptul că doctorul cel nou nu se mulţumea cu o vizită scurtă şi formală.

— In partea asta, domnule doctor, în partea asta mă ţine.

Gemu din nou, schimonosindu-şi gura până ce o transformă într-o gaură triunghiulară, încât Wolfe, căruia scena îi reamintea o întâmplare grotească, se sculă şi-şi făcu de lucru în spatele ei. ;

— Tuşeşti mult ?

— Tuşea mă rupe în bucăţi, domnule. Tuşesc până vărs, şi junghiul ăsta e cumplit. Aş vrea să dorm, domnule doctor. Tuşesc, tuşesc şi iar tuşesc cât e noaptea de lungă. Şi omul meu e atât de rău, încât spune c-o să-mi astupe gura cu un ciorap. Şi pe zi ce trece, slăbesc.

O fetiţă pirpirie, în vârstă de vreo doisprezece ani, intră şi luă copilul în braţe, iar Wolfe se apucă să examineze femeia. Doctorul Threadgold pusese diagnosticul de catâr bronşic. Wolfe îşi dădu repede seama că femeia suferea de o tuberculoză avansată.

— Ai scuipat vreodată sânge ?

— Sânge, domnule? Pahare întregi — l-ai spus asta doctorului Threadgold ?

— M-a văzut numai o dată, şi era foarte grăbit. Asta, după plecarea domnului Timmins. Nu m-a ciocănit şi nici nu m-a ascultat ca dumneavoastră, domnule doctor.

- Nu ?

- Zicea că sunt puţin răcită.

Wolfe rămase o clipă tăcut, cu ochii lui gravi aţintiţi' asupra chipului acestei femei. Şi, în timp ce se uita la ea, îl străfulgera una din acele scânteieri intuitive care îşi fac brusc drum în mintea oamenilor. înţelese ce-nseamnă să cazi pe mâinile unui medic bătrân, indiferent, cârpaci şi neprevăzător, şi să duci o existenţă mizeră, lipsită de prieteni, într-un asemenea mediu nenorocit. Era de parcă Navestock-ul se prezenta înaintea lui, întruchipat în existenţa acestei femei; se arăta cu toate suferinţele sale intime şi cu toate stigmatele exteriorului. Wolfe era foarte receptiv la impresii şi, asemenea unui artist, sesiza atmosfera înconjurătoare,

— Ţi-a dat doctorul Threadgold vreun medicament ?

— Nişte prafuri roşii, domnule doctor. Dar junghiul ăsta...

Wolfe îşi pierduse răbdarea. Dădu femeii câteva sfaturi, îşi luă pălăria şi ieşi în Strada Dogarilor.

Sg pare că prima lui impresie din această dimineaţă avea să-şi accentueze detaliile cu nişte linii groase şi stridente. Wolfe descoperi că doctorul Threadgold făcuse greşeli de neiertat şi în alte trei cazuri. Imaginea acestui om mărunt, rotofei, dichisit şi afectat îi revenea tot mai stăruitor în faţa ochilor, pe măsură ce-şi dădea seama de felul în care erau îngrijiţi oamenii din aceste ulicioare ale Navestock-ului. Părerile sale despre caracterul doctorului Threadgold se întăreau. îl şi vedea pe acest bărbat mic, curtenitor şi nepriceput cum flecărea dintr-un loc în altul, cu o indiferenţă binevoitoare, mult prea lesne satisfăcut de plăcerile pe care le oferă viaţa pentru ca să mai găsească timp să-şi dea seama cât de mult greşeşte. Cum poate să decadă un om în halul ăsta ? Lui Wolfe, cu integritatea lui implacabilă, aproape fanatică, îi venea greu să înţeleagă psihologia acestui proces.

Cinism înnăscut. Bănuise că pot exista asemenea stări de spirit. Dar într-un oraş ca ăsta! Şi deodată, ca

o străfulgerare, îi străbătu conştiinţa cealaltă înfăţişare a lucrurilor. Ignoranţa şi indiferenţa cinică pot da asemenea rezultate, iar murdăria şi mizeria acestor uliţe erau lucruri de care trebuie să răspundă cineva. Dar cine purta această răspundere? Cui aparţineau bordeiele de pe malul râului? Wolfe îşi adresa sieşi aceste întrebări, şi atunci figura radioasă a doctorului Threadgold îi apăru într-o altă lumină, îşi reaminti observaţiile făcute în cursul serii trecute, în salon, de către soţia doctorului. Bătrânul Sir Joshua Kermody era idealul ei - nu-i aşa ? şi Navestock era unul din oraşele cele mai conservatoare. Pfui! Nările i se contractară când, urmându-l pe grăsunul Sam, trecu prin faţa unei măcelării care era înfiorătoare, chiar iarna. Se întoarse în Strada Pâinii şi se opri să mai cerceteze lista doctorului Threadgold şi să se sfătuiască cu Sam. Strada Pâinii se termina la râu cu un pod vechi, îngust, din cărămidă roşie, peste care nu putea trece decât o singură căruţă deodată. în acel moment podul era ocupat de un grup de copii adunaţi în jurul unei fete care împingea un cărucior prăpădit, în care se aflau doi sugari. De cealaltă parte a podului, o şosea îngustă, mărginită de sălcii, traversa pajiştea; pe ea venea în galop, îndreptându-se spre pod, un băiat călare pe un ponei negru.

Wolfe, privind în direcţia apei, văzu cum băiatul de pe căluţ agita o cravaşa şi se îndrepta glonţ spre pod de parcă ar fi avut intenţia să atace ceata de copii. Aceştia se împrăştiară ca iepurii, iar fetiţa cu căruciorul goni spre Strada Pâinii, făcând să zăngăne roţile pe pavaj. Un băieţaş refuză să se clintească din loc şi se rezemă cu spatele de parapet, înfundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor. Trecând în goană pe lângă el, băiatul de pe ponei îl plesni peste obraz, cu cravaşa, pe acest apărător al libertăţii.

Strada Pâinii era o uliţă murdară, plină de băltoace. La vreo douăzeci de metri de locul unde se afla Wolfe, o mică servitoare, purtând o rochie curată, înfloratâ, îşi căuta drum printre bolovanii pavajului. Băiatul de pe ponei găsi un nou prilej de amuzament. Abătu poneiul brusc din drum şi, galopând pe lângă fată, tocmai când ea se afla la marginea unei băltoace, îi împroşcă rochia cu apă şi noroi.

Wolfe înainta spre mijlocul străzii. Omuleţul de pe poneiul negru urca strada într-un trap potolit, aruncând de vreo două ori priviri înapoi spre a râde de mutra jalnică a fetei. Era înţolit ca un tânăr dandy, în pantaloni bufanţi, aspectuoşi, vestă verde, haină bine croită şi joben. Un ceas de aur cu lanţ şi brelocuri tot din aur străluceau la vestă. Băiatul să tot fi avut doisprezece ani, dar afişa aerul şi siguranţa unui bărbat plin de sine. Faţa sa turtită şi incoloră, cu ochii albaştri spălăciţi şi nasul obraznic, semăna ciudat de mult cu figura unui bătrân viclean. Băiatul se îndrepta spre Wolfe şi-i făcu semn, cu cravaşa sa cu miner de argint, să se dea la o parte din drum.

— Hei, dumneata de colo, la o parte!

Păru foarte mirat când Wolfe prinse calul de căpăstru, oprindu-l în loc. Mâna cea mică, înmănuşată, se ridică ameninţătoare, dar ochii bărbatului se întâlniră cu ai copilului şi cravaşa coborî, intimidată.

— N-ar fi mai bine să călăreşti ceva mai potolit, domnişorule Tommy ?

Domnişorul Tommy! Chiar aşa ! Să-i spui lui Audrey Brandon, nobilului de la castelul „Iertării", căruia avea să-i aparţină peste câţiva ani jumătate din Navestock.

— Ce naiba înseamnă asta, domnule ! Dă drumul căpăstrului.

Wolfe zâmbi.

— Ai un ton prea ridicat pentru vârsta ta, Tommy. Dac-aş fi în locul tău, m-aş întoarce şi i-aş spune fetei aceleia că-mi pare rău că i-am murdărit rochia.

— Du-te naibii, asta nu-i treaba dumitale !

— Atunci şterge-o, copil prost crescut. Doar n-o să-ţi fac eu educaţia.

Dădu drumul căpăstrului, dar continuă să-l privească pe domnişorul Brandon într-un fel care-l făcu pe băiat să devină nervos şi să nu se simtă în largul său.

— Şi cine dracu eşti dumneata ca să-ţi permiţi să opreşti un domn în stradă ?

— O ! Eu nu sunt nimeni, Tommy.

— Se şi vede domnule se şi vede... Wolfe râse încet, dar cu poftă.

— Păcat că nu se găseşte cineva să-ţi ardă o bătaia bună spuse el, dar ai dreptate, nu mă privesc manierele unui copil prost crescut.

Tânărul domnişor Brandon îşi continuă trapul pe Strada Morilor; faţa lui palidă devenise uşor îngrijorată şi speriată. Până acum nimeni n-avusese curajul să se ia la harţă cu el în Navestock, exceptând o singură dată, pe Dealul Piersicilor, când grădinarul Bătrânului Joshua Crabbe îl ameninţase cu ciomăgeala fiindcă trântise o fetiţă pe şosea. . Majoritatea celor din Navestock se temeau de acest tânăr şi de mama sa, şi se resemnaseră să-i considere micile obrăznicii ca pe nişte şotii inerente vârstei.

Wolfe se întoarse către Sam, băiatul de la cabinet, care se uita la el cu un respect comic :

— Cine era tinerelul ăsta, Sam ?

— Doamne, ăsta e tânărul domn Brandon, domnule doctor.

— Brandon ? Şi cine-i ăsta mă rog ?... Sam, condu-mă spre Piaţa Paradisului. E notat ca fiind în apropiere de Strada Pâinii.

Sam o luă înainte.

— Era tânărul domn Brandon de Ia castelul „Iertării", domnule doctor. Unicul fecior al domnului Brandon.

— Oameni sus-puşi, nu ?

— Granguri mari.

— Le aparţine mult din oraş ?

— Aproape jumătate, domnule doctor, din cile am auzit.

— Domnul Brandon îşi cam face de cap.

— Păi, cine ar putea să-i ţină piept, domnule doctor ? L-am văzut odată cum aproape a dat buzna călare în prăvălia domnului Hubbard, înjurându-l ca un lord pe bătrânul negustor.

Cele povestite de Sam păreau să-l amuze pe Wolfe.

— Chiar aşa de cumplit înjură lorzii, Sam ?

— Desigur. De fapt nu ştiu domnule doctor. N-am văzut niciodată vreunul.

— Dar un domn Brandon nu există ?

.— Vreţi să spuneţi tatăl dumnealui ?

— Da.

— Nu, domnule doctor. A murit de mult, şi nu prea era în toate minţile.

Printr-o stradă lăturalnică ajunseră în Strada Paradisului, un şir de cocioabe construite din cărămidă şi scânduri, fiecare având în faţa ei un mic dreptunghi cu verdeaţă, ca un fel de covor. Era greu de spus cum îşi câştigase strada această denumire, afară doar dacă cel care o botezase fusese înzestrat cu un drăcesc simţ al umorului. Acele petice de verdeaţă semănau mai degrabă cu nişte pete de noroi, iar ferestrele caselor, multe din ele astupate cu zdrenţe, dădeau spre zidul înalt de cărămidă al lui Hanseil Milier. La jumătatea drumului, într-un loc îngrădit, era o pompă de apă. Oamenii o botezaseră „Pompa Paradisului" şi nimeni nu se ostenise să ia în seamă câte scursori se infiltrau în puţul care alimenta pompa.

Wolfe petrecu o oră în Strada Paradisului şi-şi încheie vizita inspectând Pompa Paradisului. Se hotărî să ia o probă din apa puţului ca s-o examineze. O analiză ar putea explica diversele fenomene pe care le descoperise în căsuţele din împrejurimi.

Mergând spre casă prin Duzii Verzi, aruncă o privire scrutătoare băiatului gras şi constată că acesta arăta foarte sănătos.

— Iei multe doctorii, Sam ?

— Eu, domnule doctor ?

— Da.

— N-am pus în gură o picătură de doctorie de când am avut pojar.

— Pe unde locuieşti ?

— Sus, pe Dealul Piersicilor, domnule.

— Arăţi înfloritor, Sam ! Sunt mulţi oameni bolnavi printre cei care locuiesc lângă piersici ?

— Nu prea sunt bolnavi prin locurile noastre, domnule doctor. Cei mai mulţi bolnavi sunt în vale, pe malul râului.

— Şi cine e proprietarul vostru ?

— Domnul Crabbe.

— Dar cine e domnul Crabbe ?

- Păi, domnul Joshua Crabbe, domnule doctor...Sam abia îşi mai trăgea răsuflarea, căci Wolfe străbătu în viteză Dealul Pieţe. Suflând din greu, dădea explicaţiile cerute de doctor.

— Domnul Crabhe are multe proprietăţi

— Aproape tot ce se găseşte pe Dealul Piersicilor

— Şi locurile pe care le-am vizitat azi dimineaţă ? ştiu, o parte aparţin domnului Brandon şi cealaltă parte domnului Turrell, berarul.

- Ai să slăbeşti Sara, dacă mai facem multe vizite. Cât a bătut ceasul? Unu? Am să întârzii la dejun.

Dar Wolfe nu se grăbi. Tot restul drumului până la Duzii Verzi ramase cufundat în gânduri, iar Sam, lacom din fire era încântat că se poate întreba în linişte dacă bucătarul de la Vila Prospect pregătise sau nu clătite pentru prânz.

CAPITOLUL IV

Când un om îşi leagă viaţa cu. sinceritate, înseamnă că se însoţeşte pentru totdeauna cu o femeie

tânără, neînduplecată, care-l va vârî în multe încurcături.

John Wolfe făcea parte din categoria nesuferită a oamenilor sinceri, care nu sunt în stare să suporte ca un semen de-al lor să întoarcă spatele adevărului, prefăcându-se că nu-l observă. Se spune că problemele ni le creăm noi înşine şi, cu cât suntem mai sensibili, cu atât reacţionăm mai puternic faţă de jignirile pe care socotim că ni le aduc alţii.

Nu trecuseră decât zece zile de când sosise John Wolfe la Navestock, când se pomeni în faţa unei probleme care ameninţa să-i închidă cariera. Majoritatea acelora care se angajează pe drumul acţiunii înfruntă această primă criză, ce se înalţă provocatoare ca un uriaş care stă gata să se ia la trântă cu ei. De cele mai multe ori, toate avantajele sunt de partea uriaşului. Acesta e în posesia unui toroipan zdravăn, are îngâmfarea furioasă a unei bestii puternice şi - pe deasupra - mai şi rânjeşte prietenos la cei care, în loc să lupte, preferă să se predea. Viaţa se arată mult mai uşoară pentru cei care au învăţat să adopte o atitudine de cinism amabil. Asemenea oameni sunt obişnuiţi să închidă un ochi, să-şi plece grumazul şi să se furişeze printre situaţiile grele. Adesea, la închiderea zilei de lucru, Wolfe se aşeza la marginea patului, privind pierdut la hârtia roz şi mototolită care împodobea căminul în stil georgian, Cineva întorsese la loc textul de deasupra patului, şi Wolfe zâmbi când remarcă pentru prima oară această schimbare.

„Dumnezeul meu, Tu mă vezi". Şi acesta e un ecou al strigătului care răsună în inimile oamenilor mai puţin credincioşi, dar al căror ţel constă în a-şi duce existenţa în mod cinstit şi a nu îngădui vreo greşeală. Ne străduim necontenit pentru ceva mai bun, chiar dacă uneori ne lăsăm pradă dorinţelor noastre. Această problemă nu implică argumente, deoarece e mai puternică decât raţiunea. Avem de ales; alegem drumul cel mai aspru, bombănind poate şi numindu-ne noi înşine nebuni, dar continuând tot astfel până la capăt. In sufletul omului cinstit a existat dintotdeauna o dorinţă de a înfrunta adversitatea, acel instinct care-l împinge în permanenţă spre ceva mai nobil şi mai bun. El seamănă cu un om trudit care sapă un colţ de grădină. încă o buruiană! De ce n-ar îngropa-o? De ce n-ar lăsa-o unde se găseşte? De ce n-ar smulge-o la primăvară? Dar instinctul datoriei împlinite e mai puternic. Se apleacă şi smulge bălăria, jurându-se poate că va fi ultima.

Wolfe îşi vedea de munca sa cu o aplicaţie plină de calm, care începuse să-şi arate roadele. Sudul Londrei nu era unul din colţurile cele mai curate ale pământului, dar cele descoperite de Wolfe la Navestock se arătau mult mai surprinzătoare şi mai scandaloase. Cât priveşte oamenii, aceştia erau surprinşi văzându-l cum zăboveşte mai mult de cinci minute în fiecare cocioabă, iar unii dintre ei, mai servili, încercau să-l linguşească spunându-i cit de mare e interesul pe care-l manifesta în comparaţie cu graba predecesorilor săi. Wolfe nutrea o ciudată curiozitate cu privire la asistenţii care-l precedaseră. Se întreba cât de multe lucruri s-au străduit aceştia să descopere; dacă fuseseră nişte medici conştiincioşi sau mai degrabă nişte lingăi, mulţumindu-se cu plimbarea zilnică. Din cele auzite, Wolfe deduse că foştii asistenţi ai doctorului Threadgold fuseseră nişte tineri comozi care se grăbeau să termine treaba cotidiană ca să joace biliard la „Cerbul Alb" sau să alerge după vreo fustă. Nu-şi dăduseră osteneala să pătrundă dincolo de suprafaţa lucrurilor, ca să nu se complice cu aceste probleme.

Wolfe îşi cumpără câteva coli de hârtie de calc de la magazinul lui Galpin din Strada Reginei. Lucrând noaptea, în camera sa, la flacăra luminării şi folosindu-se de geamantan şi de capacul unei cutii în loc de masă, începu să deseneze harta Navestock-ului. Ţinea un jurnal în care-şi nota observaţiile zilnice, împingându-şi cercetările până în ungherele cele mai îndepărtate, dorind să descopere proveniența miasmelor, studiind cu atenţie fântânile pe toata întinderea lor şi scrutând apele stătute. Metodele sale nu atrăgeau atenţia, iar oamenii din ulițele şi străzile vecine cu râul erau prea ignoranţi ca să-şi bată capul cu asemenea ciudăţenii. Socoteau că doctorul cel nou e un tânăr liniştit, priceput şi niţeluş cam aspru. Simulanţii îi ştiau de frică. Oamenii cu adevărat bolnavi se simţeau mai bine după ce-i vizita.

Pe etajera de deasupra căminului din camera de consultaţii a doctorului Threadgold, sub un clopot de sticlă, se găsea un microscop foarte puternic. Era un „obiect de vitrină", un soi de capodoperă expusă în vitrina vreunui meşter iscusit şi menită să sugereze ce poate să facă la zile mari. Doctorul Threadgold nu atinsese microscopul de ani de zile şi, cu toate că poseda un instrumentar excelent, nu se pricepea să folosească nici jumătate din el. Toate acestea făceau parte din atmosfera generală a vilei Prospect, la un loc cu covoarele, porţelanurile şi cupeul elegant cu doi cai înaintaşi.

Wolfe pusese ochii pe microscop şi într-o zi, după amiază, doctorul Threadgold îl găsi ştergând lentilele şi oglinda microscopului.

— Sper că nu vă supără dacă mă folosesc de el ? Threadgold se arătă plin de bunăvoinţă.

— Nicidecum, foloseşte-l, domnule doctor Wolfe. Ce studiem ? Puţină botanică, puţină fiziologie ?

— Sunt câteva lucruri pe care aş dori să le cercetez. Apă din bălţi şi protozoare.

— O destindere foarte plăcută ! Deseori mi-am dorit Şi eu răgazul pentru asemenea relaxări ştiinţifice. Cultivă-ţi entuziasmul, domnule doctor, cât eşti tânăr.

Doctorul Threadgold s-ar fi arătat mult mai puțin îngăduitor dacă ar fi bănuit scopul cercetărilor lui Wolfe. şi închipuia că-l făcuse pe acest tânăr să înțeleagă poziția pe care o ocupă, mai ales ea Wolfe se arăta liniştit, plin de tact si dispus să lucreze oricât îi cerea. Seriozitatea îl făcea pe Wolfe să fie prudent. Nu era un om care dă frâu liber impulsurilor, dimpotrivă, cântărea lucrurile cu atenție, şi iar le analiza, înainte de a scoate o vorbă. Nu suflă deci nici un cuvânt doctorului Threadgold asupra neglijențelor constatate, ci se mulțumi să modifice tratamentul fără să facă vreo observație. Doctorul Montague aproape că uitase de incidentul cu Sir George Griggs şi umărul luxat. Avusese totdeauna de-a face eu tineri veseli şi ascultători, ființe dotate cu instincte juvenile, dispuşi să dea cât mai puțin din ce li se pretindea, ca să poată alerga la distracții. Threadgold împărtăşi soției sale satisfacția pe care i-o dădea Wolfe, din toate punctele de vedere şi, cum nu fuma în casă, nu intra în salon şi nu mai era atât de lacom ca în prima seară, doamna Threadgold era dispusă să-l considere drept o persoană acceptabilă.

Era o zi de martie când sosi o chemare de la „Ferma Mlaştinilor", situată în nordul mlaştinii Tarling. Doctorul Threadgold era plecat şi Wolfe trebăluia în dispensar la pregătirea medicamentelor. .Servitoarea luă scrisoarea doamnei Mascali şi i-o înmână doamnei Threadgold, care exercita această prerogativă în asemenea cazuri, când doctorul Montague era absent. Deşi înfumurată, doamna Sofia îi cunoştea în amănunt pe cei din împrejurimi şi avea o mână experimentată ca să simtă pulsul orgoliului local. Să trimiți un subaltern în anumite case ar fi fost o absurditate, o necuviință..

Doamna Threadgold hotărî că doctorul Wolfe se putea ocupa cu acest caz. Doamna Mascali era o femeie în vârstă, grasă şi blajină. Montague ar fi urmat s-o viziteze a doua zi. Şi apoi, Mascali-ii erau oameni zdraveni.

— Sykes, du biletul ăsta domnului doctor Wolfe şi spune-i să plece de îndată.

— Da, doamnă.

Şi Wolfe execută dispoziția.

Threadgold avea un cal în plus pentru nevoile asistentului. Animalul era folosit şi la călărit, şi la trăsură, Wolfe preferând să călărească în loc să ia cabrioleta veche cu roțile vopsite în negru şi galben, astfel că porni călare spre Mlaştina Tarling.

Era o după-amiază senină şi calmă, şi Navestock-ul apăru în fața privirii sale ca Un orăşel de basm. Plopii lombarzi din spatele locuinței lui Joshua Crabbe, la capătul Străzii Apusene, aduceau a copaci înțepeniți într-un decor de teatru. La Colina Fagilor, Wolfe trecu prin fața casei pompoase, împrejmuite cu ziduri, a berarului Turrell. Era o clădire mare, albă, aşezată în mijlocul unei pajişti verzi, bine întreținută şi cu copaci superbi, dar casa îi evocă lui Wolfe imaginea unui individ gras cu o vestă albă. Ferestrele casei dominau de pe Colina Fagilor oraşul Navestock, şi Wolfe se întrebă dacă cel puțin Jasper Turrell îşi dădea seama de modul în care trăiesc chiriaşii săi de pe malul râului. Turrell-ii erau nişte oameni bogați, cărora le plăcea să facă paradă. Berarul se lăuda cu tot ce-i aparținea la Colina Fagilor, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să amintească la masa lui ceva cu privire la Strada Dogarilor. După toate probabilitățile, prea puțini din nobilimea locală îşi mai aminteau că există un asemenea loc ca Strada Dogarilor.

Ferma Mlaştinilor era alcătuită dintr-un grup de clădiri din cărămidă roşie, cu acoperişuri de țiglă, situat pe prima colină a Mlaştinii Tarling. Era o fermă cu păşuni şi cu pajişti care coborau în pante înverzite spre valea râului Wraith. O poartă albă se deschidea înspre curtea interioară, de unde se auzeau gâştele gâgâind, iar un ponei roib şi gras păştea iarbă. Casa, aşezată cu fața spre miază-zi, era înconjurată de o livadă şi de o grădină de zarzavat, iar hambarele, şoproanele şi grajdurile erau situate spre miază-noapte. Doi chiparoşi chipeşi se înălțau în grădină, dinaintea casei, profilându-şi vârfurile întunecate până departe, mult înainte de a ajunge la fermă.

Clădirea propriu-zisă a Fermei Mlaştinilor era o construcție lungă şi joasă, cu ferestre mici, stâlpi de piatră şi un portal înalt din cărămidă. Inspira un aer de trăinicie, îmbietor şi intim. Aşezată la o palmă de loc de mlaştina sălbatică şi primitivă, ferită de vântul din sud de zidurile şi acoperişurile sale, strălucea cu ferestrele în bătaia soarelui. Garduri vii, înalte de aproape trei metri şi groase de un metru, împrejmuiau livada şi grădina. In fața casei se întindea o terasă din cărămizi, înconjurată de iarbă moale şi lucioasă.

Wolfe fluieră băiatul din curte, care tocmai trecea cu o căldare, şi tânărul alergă să ia în primire calul doctorului. O cărare pardosită cu dale zgrunțuroase ducea spre intrare. Muşchi şi iarbă răsăreau printre dale, iar într-un loc rădăcina unuia dintre chiparoşi deplasase lespezile. In fața casei erau straturi de flori încărcate cu demodatele panseluțe, negre şi catifelate, cu ciubotica-cucului, de culoarea aurului, şi stânjenei înalți. Pe o piatră încrustată printre cărămizile portalului era gravată data „1678".

Wolfe tocmai apucase minerul de fier al clopotului, când uşa de stejar se deschise şi-n prag apăru o fată zveltă, ale cărei bucle negre îi cădeau pe umeri. Mlădioasă, oacheşă şi vioaie, coborî legănându-se scara largă de stejar, cu părul fluturând în vânt şi cu ochii ei castanii strălucind de nerăbdare.

Abia deschise uşa şi Wolfe remarcă o schimbare pe chipul fetei. Avea o figură extrem de mobilă, care se lumina dintr-o dată, ca razele soarelui pe întinderea ogoarelor.

— Am crezut că-i doctorul Threadgold — dumneata eşti medic ?

— Sunt asistentul doctorului Threadgold.

Fata nu era sfioasă. Arăta mai degrabă ca o tânără plină de vioiciune şi capabilă de înflăcărare. Chipul palid exprima o sinceritate impetuoasă, li privi pe Wolfe fără să-şi ascundă dezamăgirea, şi rămase cu mâna pe clanța uşii.

— Am trimis după doctorul Threadgold.

— Doctorul Threadgold era plecat. Am venit să văd dacă vă pot fi de folos.

Ochii fetei priviră în ochii lui Wolfe. în acel moment avea aerul că-l cântăreşte şi că aşteaptă în fața uşii ca intuiția ei să-şi spună cuvântul. Wolfe îi întoarse privirea cu un soi de lealitate care nu accepta îndoieli.

— Doamna Mascall e bolnavă, nu ? " Fata părea încă nehotărâtă.

— Da...

.— Mi-am lăsat calul la poartă. Dacă preferați să mai aşteptați trei sau patru ore, mă pot înapoia la Navestockf şi să-l trimit pe doctorul Threadgold.

Îl privi neclintită în ochii bărbatului sclipea o licărire şugubeață.

— Asta ar fi o copilărie.

— Cred şi eu, nu ? începu să zâmbească.

— Știți, socoteam că...

— Îmi închipui.

— Tinerii... asistenții doctorului Threadgold.

— Să spunem, tinerii nepricepuți.

—- Nu m-am gândit la asta...

— Să zicem incapabili şi să ne dăm mâna pe chestia asta.

Ea sa retrase cu un râs sincer, feminin, şi-i făcu loc să intre. Impetuozitatea făcea parte din felul ei de a fi. Era un copil al mlaştinei, obişnuit cu călăritul şi cu rafalele vântului.

— Mă duc s-o anunț pe mama. O ! Aş vrea să mai întreb care e numele dumitale ?

— Wolfe.

Ambilor le veni în minte aceeaşi glumă.

— Lup! Nu se poate spune că n-am făcut tot ce s-a putut...

— Sânt un lup îmblânzit. Oamenii nu se mai grăbesc să-mi închidă uşa în nas.

Se uită în ochii lui şi privirea ei sinceră spunea : îmi placi. Wolfe o urmări cum urcă în goană treptele de stejar, cu rochia ei scurtă şi verde dansând în juriu[l] gleznelor subțiri şi bronzate.

Îl lăsase într-un vestibul mare, pardosit cu dale, slab luminat, mirosind a parfumuri ciudate, cu mobilă şi gravuri vechi. O puşcă cu țeava scurtă spânzura într-un cui. într-un colț se afla un bufet imens de stejar, ale cărui tăblii şi încuietori străluceau ca argintul. Un coridor pietruit ducea spre o draperie grea de culoare verde. Din loc în loc, câte o uşă de stejar. O haină roşie şi o biciuşca zăceau aruncate pe o masă rotundă cu picioarele în formă de gheare.

Fata se înapoie pentru a-l conduce pe Wolfe şi fața ei arăta cât era de îngrijorată.

- Vino sus, te rog. Se pare că mamei îi e tare rău. Abia mai poate respira şi nu e omul care să se plângă.

Wolfe urcă scările privind spre chipul fetei. Avea o față care nu poseda nimic din frumusețea unui chip perfect. Bărbia era nițeluş prea puternică, gura cam mare, obrajii insuficient de rotunzi. Dar, ca multe figuri lipsite de trăsături regulate, te cucerea tocmai prin aceste imperfecțiuni, prin aceste trăsături atrăgătoare ale unei expresii foarte moliile.

Wolfe intui spiritul liber şi strălucitor al fetei. Sănătatea ei, înfloritoare, părea să se fi concentrat în bogatul păr negru.

— Nădăjduiesc s-o pot face să se simtă curând mai bine. Dumneata eşti domnişoara Mascall ?

— Da, eu sunt Jess

— Jess ?

— Doar atât, Jess — aşa cum obişnuia tata să mă strige.

— Ți se spunea aşa din cauză că erai neastâmpărată ?

— N-aş putea pretinde contrariul.

Într-unul din dormitoarele cele mari, orientate spre miază-zi, Wolfe găsi o femeie rumenă, de vârstă mijlocie, pradă unei puternice crize de astm. Stătea proptită în capul unui pat cu polog. Fața ei plăcută şi iradiind de bunătate era congestionată şi anxioasă, părul negru, împletit, era strâns sub o bonetă curată de

muselină. Îi zâmbi lui Wolfe printre eforturile pe care le făcea ca sa respire şi-i făcu semn lui Jess să iasă din odaie.

- Ce amabil din partea dumitale, domnule doctor, că te-ai grăbit să vii. Nu-mi place să deranjez oamenii.

— Păi noi trăim de pe urma celor care ne deranjează.

— Asta înseamnă să fii sincer. Ia loc, domnule doctor. N-am mai avut o asemenea criză de mulți ani. Obişnuiam să mă sprijin de cămin sau de orice îmi ieşea în drum. Adevărul e...

— Nu mai vorbiți dacă vă oboseşte.

— Sunt cam limbută de felul meu, domnule doctor. Aşa şi arăta, cu fața rotundă, plăcută şi prietenoasă, cu o gură plină şi volubilă. Mâinile i se mişcau cu gesturi materne. Numele ei era Mary, şi i se potrivea de minune. în general, Jess e un nume de băiat

— Ştii, domnule doctor, bucătăreasa şi cu mine dereticam în debaraua cu vechituri. Probabil că praful mi-a provocat criza.

— Fără îndoială. Acum vă rog să stați liniştită. Wolfe o examina, şi apoi luă loc pe un scaun în apropierea patului.

- Cred că vom putea să vă dăm ceva care să vă uşureze. Doctorul Threadgoid v-a prescris vreo medicație?

— De ani de zile, nimic.

— Urmați vreun regim alimentar ?

Doamna Mascall îi aruncă o privire veselă, dar vinovată.

— Mi-e teamă că sunt ca un copil, domnule doctor. Când e ceva bun la masă...

— Îmi închipui. Sunteți... cum să zic... prea fericită...

— Ați ghicit, ăsta e cuvântul potrivit. Nu mă necăjesc de nimic. Şi nu mă simt niciodată bolnavă. Dar nu-mi place să deranjez oamenii.

— Greşiți. E o plăcere să dau îngrijire unor persoane fericite. Acuma am să plec imediat, ca să vă prepar o doctorie. Puteți trimite pe cineva după ea ?

— Se poate duce Bob, cu poneiul.

— În regulă. Să mâncați doar lucruri uşoare şi să stați cu fereastra deschisă. Plec chiar acum.

Doamna Mascall îi întinse o mână recunoscătoare.

— M-ați făcut să mă simt bine. Nu prea-mi plac medicii, sunt un soi de ciocli.

— Sunt de aceeaşi părere. S-o trimit pe fiica dumneavoastră sus ?

— Da, vă rog chiar.

Jess Mascall aştepta în vestibul. Ochii ei căprui erau îngrijorați, dar foarte prietenoşi. Wolfe o linişti.

— Înseamnă că nu-i în pericol ?

— Nu. Bob o să vină cu mine după medicament. Mă înapoiez direct la Navestock. Mama dumitale te cheamă.

Jess îl conduse până la uşă.

— Am fost o proastă, îi spuse, când el se-ntoarse să-şi ia rămas bun.

— Cred c-ai fost rezonabilă.

— O, ce cuvânt!

— Nu-ți place ?

Ea râse.

— Este vorba mamei.

— Atunci renunț. Să presupunem că ți-am spus: înțeleaptă.

Ea îl privi surâzând, dar gânditoare.

— Dacă-ți face plăcere...

Coborând cărarea pietruită, Wolfe fu izbit de mirosul reavăn al primăverii. In ultimele săptămâni muncise cu o încordare neobosită şi se găsise mult prea multă vreme în preajma unor oameni care trebuiau scoşi din mocirlă. Navestock-ul îl întristase, deşi îi menținuse mintea într-o permanentă încordare. Venind pe drum, în această după amiază, se simțise tare însingurat, dar oamenii de la Ferma Mlaştinii îl mişcaseră şi-i încălziseră inima.

CAPITOLUL V

Wolfe se afla de aproape trei luni la NaveStock, şi harta oraşului devenise un mozaic de culori vesele, în care râul Wraith arăta ca o panglică argintie, iar cartierele alcătuite din livezi şi grădini erau colorate într-un verde aprins. O cutie cu creioane colorate îi fusese de folos ca să dea expresie cercetărilor sale. Roşul era culoarea locurilor condamnate irevocabil. Negrul reprezenta cartierele care reclamau un control sever; galbenul reliefa încălcările mai uşoare, albastrul menționa cartierele relativ mai satisfăcătoare din punct de

vedere sanitar. Dintr-o simplă privire aruncată hărții se putea constata că roşul ocupa în întregime cartierul din partea de jos a râului. Linii roşii străbăteau ca nişte vine întregul oraş. Negrul era predominant pe străzile aglomerate din jurul fabricii de bere a lui Turrell. Piața, parte din străzile centrale, precum şi cartierul rezidențial, unde locuia majoritatea aristocrației, erau colorate în galben. Singurele zone albastre erau Duzii Verzi, Ulmii înalți şi Dealul Piersicilor, cartierul Bătrânului Joshua Crabbe.

Pe hartă se mai vedeau mici semne simbolice, notate cu o peniță fină. Un cerc însemna o fântână poluată, o linie groasă neagră — un şanț cu apă murdară sau un canal descoperit, o cruce - o ogradă insalubră, un pătrat - un morman de gunoi. Wolfe adunase o mulțime de date concrete. S-ar fi zis că ele aşteptaseră ani de zile ca cineva să le bage în seamă şi că săriseră acum în ochii primului om care nu se mai arătase dispus să le ignoreze. Wolfe nu lăsa să-i scape nici un prilej. Erau puține locurile din cartierele mai sărăcăcioase ale oraşului, pe care să nu le fi cercetat. Se lupta cu zeci de carnete de însemnări zilnice şi cu registrul decedaților, găsite la doctorul Threadgoid, pentru a extrage date şi a întocmi statistici. Cartierele celor mai bine situați se găseau într-o oarecare măsură în afara sferei lui de cercetări, dar era mulțumit să constate că ele nu ridicau probleme deosebite. Cercetările sale fuseseră concentrate înspre cartierele din jurul râului şi apoi, prin contrastul izbitor, asupra aceluia din Dealul Piersicilor, precum şi asupra străzilor suprapopulate clin jurul fabricii de bere a lui Jasper Turrell.

O mare parte din oraş nu era altceva decât un morman de gunoaie şi de canale stătute, umplute până la refuz. Nu exista nici un fel de sistematizare. Totul fusese construit la întâmpinare. Canalele, atâtea câte existau, se scurgeau toate în râu. Oraşul era plin de latrine înfundate şi neaerisite, şi presărat cu şanțuri încărcate cu gunoaie pestilențiale. Oamenii erau ignoranți, degenerați şi îngrozitor de murdari.

Cu excepția cartierelor mai curate, ea de pildă Duzii Verzi şi Ulmii înalți, apa de băut era scoasă din puțuri sau direct din râu. Wolfe nu fusese în stare să descopere vreo fântână care să conțină apă potabilă. Toate erau poluate de lăturile care se scurgeau din canale şi de apa de ploaie care spăla zoaiele din ogrăzi şi de pe terenurile virane. Apa râului era băutura obişnuită a nenumărate familii. Majoritatea cocioabelor închiriate se aflau într-o jalnică stare de ruină, iar străzile şi ulicioarele erau desfundate şi murdare. Se vădea limpede că nimeni nu se preocupase vreodată de maturatul lor. Multe grădini şi curți nu serveau decât ca adăpost pentru mormanele de gunoi. Lăturile erau zvârlite de-a dreptul în uliță sau în ogrăzile din spatele locuințelor.

Indicele de mortalitate atingea în oraş valori foarte ridicate. Tuberculoza făcea ravagii în cartierele igrasioase din vecinătatea râului. Multe boli provocate de un mediu insalubru bântuiau endemic. Mortalitatea infantilă nu era mai ridicată decât în alte oraşe, şi nici reumatismul nu-i anchiloza pe oameni prea mult, aşa cum s-ar fi aşteptat Wolfe. În schimb, cea mai mare parte din bolile curente făceau aici victime mai numeroase şi erau grevate de complicații grave. Dacă o epidemie ar fi pus stăpânire pe oraş, probabil că ravagiile ei ar fi fost de-a dreptul catastrofale.

Singura situație excepțională pe care o descoperise Wolfe în cursul cercetărilor sale privea cartierul bătrânului Joshua Crabbe, din Dealul Piersicilor. Faptul că era situat pe un teren comparativ mai ridicat nu explica în suficientă măsură recordul pe care-l deținea în privința sănătății. Dealul Piersicilor dispunea de trei fântâni care-şi primeau apa de la mare adâncime. Casele erau bine întreținute, iar grădinile lor erau îngrijite. Curățenia era la mare preț aici, gunoaiele nu erau lăsate să se îngrămădească, deoarece Bătrânul Crabbe angajase doi măturători permanenți, pe care îi plătea din buzunarul său. Căruțele sale cărau la depărtare toate gunoaiele. Tot ce era nefolositor era aruncat într-o carieră de piatră, părăsită, la o milă de oraş ; băligarul, care putea servi ca îngrăşământ, era adus ia ferma bătrânului Crabbe. Wolfe îşi dădu seama că în Dealul Piersicilor acționa o minte iscusită şi ordonată, care nu făcea asta în scopuri filantropice, ci fiindcă iubea ordinea, curățenia şi tot ce i-ar fi putut aduce avantaje. Aici, chiriile erau mai ridicate. Cei mai buni meseriaşi şi lucrători din oraş locuiau în căsuțele bătrânului Crabbe de pe Dealul Piersicilor. Şi totuşi, Bătrânul era duşmănit de mulțime. Dacă te-ai fi luat după gura lumii, el era unul din oamenii care fac casă bună cu ura, se complac în dușmănie şi găsesc satisfacții în a inspira teamă.

Wolfe porni la treabă fără nimic ostentativ. Dar, într-un oraş ca Navestock, orice activitate neobişnuită atrage atenția, după cum mierea atrage muştele. Unul sau doi dintre administratorii locuințelor fură primii care vorbiră despre preocupările noului medic. Oamenii mai ignoranți se întrebau cam ce-ar putea urmări, iar în unele berării curiozitatea iscoditoare a lui Wolfe deveni obiect de batjocură. Dar Navestock-ul era plin de indivizi pentru care a cerceta însemna să comiți o indiscreție. Unii proprietari nu erau nici proşti şi nici orbi ca să nu-şi dea seama că un tânăr îşi băga nasul în treburi care nu-l priveau. Poate că Wolfe prevăzuse furtuna care avea să se abată asupra sa sau poate că, nefiind cinic, nu era nici prevăzător. Era prea înclinat să meargă până Ia rădăcina lucrurilor şi s-ar putea să nici nu-i fi trecut prin minte că va fi tratat cu ură din cauza îndrăznelii sale de a le aminti unor oameni că le reveneau anumite obligații.

În spatele fabricii de bere a lui Jasper Turreil se afla un loc denumit Curtea Virginei, o adunătură de cocioabe dărăpănate, situate împrejurul unei curți pavate cu piatră, într-un colț era o pompă de apă, folosită de locuitorii cartierului şi de cei din împrejurimi, o pompă care cunoscuse zile mai bune, dacă judecăm după stâlpii de piatră şi minerul ei de fier, lucrat cu grijă.

In clipa când orologiul de la biserica St. Jude bătea ora unsprezece, un funcţionar dădu buzna în biroul fabricii de bere a lui Jasper Turreil şi-i comunică un mesaj întrucâtva misterios :

- Dunnet spune că-l veți găsi în Curtea Virginei.

Jasper Turreil părea să priceapă ce vrea să spună Dunnet şi la cine se referea. îşi puse pălăria, traversă curtea fabricii, merse de-a lungul Străzii Malțului şi coti spre intrarea îngustă care duce la Curtea Virginei. Domnul Turreil se opri la intrarea în piață ca să-l spioneze pe John Wolfe, în timp ce acesta măsura curtea cu paşii lui, izbind pietrele cu un baston de stejar şi ascultând sunetele pe care le produceau. Wolfe se dovedea plin de calm şi metodic, iar Jasper Turreil, oprit în loc, îl privea cu aerul unui zeu care a surprins un muritor îndrăzneț violând tainele firii. Ochii berarului străluceau de satisfacție „Am pus mâna pe individ", păreau să spună liniile din jurul gurii sale. Aşteptă ca Wolfe să înceteze cu ciocănitul bolovanilor şi să traverseze curtea în direcția pompei.

Jasper Turreil avea faima celui mai irascibil om din Navestock. Era un zurbagiu cunoscut şi-şi crescuse feciorul, Hector, ca să devină la fel de scandalagiu, cu singura deosebire că Bătrânul Turreil făcea uz de gura lui, pe când tânărul Turreil se folosea de pumni. Nu se osteni să se apropie de Wolfe, ci se comportă după felul lui obişnuit, strigându-l de la distanță, aşa cum zbiera la lucrătorii sau la servitorii săi.

- Hei, tu de colo!

Wolfe zări un bărbat înalt, îmbrăcat într-o haină neagră, cu vestă albă, care acoperea intrarea îngustă înspre Curtea Virginei; jobenul său era tras pe-o ureche, iar favoriții lungi, roşcovani, atingeau reverele hainei. Turreil era un bărbat urât, respingător pentru cei care, din întâmplare, îl duşmăneau. Până şi părul său blond-roşcat avea ceva sfidător, iar ochii, de un verde-cenuşiu, străluceau ca ai unei pisici.

Wolfe se uită o clipă la domnul Turreil, după care îşi văzu mai departe de lucru. Scoase o sticlă din buzunar şi o ținu la gura pompei, în timp ce pompa apă în ea, apăsând cu grijă minerul.

Turreil strigă din nou.

— Hei, tu de colo! Vii până aici sau nu ?

Wolfe se făcu că nu aude, dar câteva capete apăruseră la uşi şi la ferestre. Când se înfuria, Turreil devenea alb ca varul. Mai avea o manie, aceea de a bombăni în barbă, de parcă ar fi încercat violența cuvintelor înainte de a le zvârli adversarului.

— Hei, tu de colo!

Imperturbabil, Wolfe se întoarse spre ei.

— Ce doriți, domnule ?

- Turreil străbătu curtea cu paşi nervoşi şi nerăbdători, îşi dădea prea bine seama că era urmărit de la ferestre de o serie de chipuri rânjitoare.

— Ia ascultă, cum îți permiți să nu mă iei în seamă ?, Nimic n-ar fi putut fi exprimat mai limpede.

— Nu răspund niciodată când se zbiară la mine.

— A ! Nu răspunzi ! Frumoase maniere pentru un asistent. Dar vreau să ştiu ce cauți pe proprietatea mea.

— Îmi fac meseria, domnule.

— Cred că nu-i dai consultații pompei, nu ? Ascultă tinere, ocupă-te de lucrurile care te privesc.

Wolfe astupă sticla cu o încetineală calculată.

— Aceste lucruri mă privesc, domnule Turreil.

— Ba privesc numai obrăznicia dumitale afurisită. Şi să nu protestezi. Că n-o să primim noi ordine de la mucoşi cu traista-n băț, care au descins în oraş cu o perie de dinți ?i o pereche de papuci. N-am venit aici ca să mă întrețin cu dumneata, domnule, ci ca să te previn să-ți vezi de hapurile şi de alifiile dumitale. Apa din sticlă e proprietatea mea. Dă-o încoace.

— Dar sticla e a mea.

— Ia ascultă, tinere, nu cumva te-a trimis Bătrânul Threadgold să te ocupi de astfel de lucruri ?

— Doctorul Threadgold n-are nici un amestec.

— Eram sigur, e prea deştept pentru asta. Foarte bine. El e persoana răspunzătoare în acest oraş şi nu orice tânăr care vindecă scrânteli şi e plătit cu două lire pe săptămână. Pe asemenea oameni îi zvârlim afară dacă fac pe grozavii. Ai înțeles? Dă-mi sticla!

Wolfe destupă sticla şi o răsturnă cu gâtul în jos. Apa se scurse gâlgâind şi stropi pietrele de la picioarele domnului Turrell.

— Poftim proprietatea dumitale, domnule.

Îl privi pe Turrell în ochi, astupă sticla şi o vârî la loc, în buzunar.

- Sunt bucuros că ne înțelegem, domnule Turrell. Chiar şi un asistent are răspunderile sale. Bună ziua.

— La naiba cu obrăzniciile dumitale. Ce-ți închipui...

Şi se trezi adresându-se spatelui lui John Wolfe. Pe lângă asta, mai erau acele capete pe la uşi şi ferestre, care făceau haz. „Galeria" avea toate motivele să zâmbească văzând doi oameni în toată firea războindu-se pentru o sută de grame de apă dintr-o sticlă albastră de doctorii.

CAPITOLUL VI

În Mlaştina Tarling, verigelul mai era încă în floare, deşi auriul care-i împodobea crengile, unduind în vânt, îşi pierduse din strălucire. Nori mari, albi, pluteau peste Dealul Farului, iar razele piezişe ale soarelui mângâiau pantele mlaştinei, prefăcându-le în petice lucioase şi colorate în verde, purpuriu şi bronz. Mlaştina Tarling este locul ideal de călărie pentru im om cu sângele prea înfierbântat. Dealul Farului înalța spre cer o frunte liniştită şi senină, iar umbrele norilor purtați de vânt se jucau cu razele soarelui peste coline.

John Wolfe se întorcea călare dinspre Herongate, unde fusese chemat să vadă un cioban bolnav. Drumul care duce din acest oraş vechi, putred, ros de viermi, înspre vastele întinderi ale mlaştinii îi limpezise mintea şi îi liniştise inima. Trecuseră abia câteva ore de la gâlceava cu Jasper Turrell, şi-acest incident părea c-o să transforme Navestock-ul în arena unei bătălii.

Wolfe simțea nevoia să fie singur, să izgonească din mintea sa problemele lipsite de importanță, să se înalțe deasupra prafului stârnit de furtuna momentului spre a putea dobândi o viziune largă asupra propriului său orizont. Trapul călare de-a lungul Mlaştinii Tarling îi readuse liniştea şi-i dădu perspectiva de care avea nevoie. Wolfe îşi dădea seama că-n acea dimineață fusese prevenit, şi că Jasper Turrell zvMise cu bățul după el aşa cum zvârli după un câine care încearcă să se strecoare pe sub poartă, în grădină. Iar atitudinea lui Jasper Turrell va deveni probabil comportai-ea întregului Navestock. Fusese suficient un incident absurd ca să-i deschidă ochii lui Wolfe. Oamenii aceştia meschini nu se vor mărgini să-l privească chiorâş şi să clevetească batjocoritor, ei se vor aduna grămadă ca maimuțele şi vor încerca să-l gonească din oraş. Turrell trăsese semnalul de alarmă. Oamenii care stăpînese Navestock-ul nu vor îngădui nimănui să le spună adevăruri neplăcute.

Wolfe era însă un luptător înnăscut, unul din acei oameni care țin fruntea sus şi pumnii strânşi, chiar în fața unei mulțimi. Presimțea cele ce se pot întâmpla la Navestock, furia şi răutatea pe care le-ar putea trezi, insultele la care se va expune, duşmănia care s-ar putea stârni împotriva lui. Un om are nevoie de mult curaj ca să poată suporta amprenta urii pe figura semenilor săi. Puțini sunt] aceia cărora le face plăcere să-i jignească pe cei din jurul său. Amabilitatea noastră ne predispune să fim Iaşi. Dar Wolfe poseda acea scânteie de fanatism care-l obliga să proclame cu tărie ceea ce ştia că e adevărat.

Frământat de aceste reflecții întunecate zări deodată vârfurile scăldate în soare ale chiparoşilor de la Ferma Mlaştinei. Coborând spre mlaştini, îi ieşi în drum casa roşie cu gardul ei viu. Un imbold îl făcu să se abată din I drum şi să se îndrepte spre Ferma Mlaştinei.

După prima sa vizită i se mai întâmplase în câteva rândari să străbată curtea îngrădită a fermei şi aleea pavată eu piatră. Când se simțea însingurat, aceşti oameni ai mlaştinei îi făceau bine. Casa bătrânească era plină de farmec, iar Wolfe văzuse livada înflorită şi narcisele plecându-şi corolele deasupra pajiştii înverzite şi bogate. Bunăvoința atrăgătoare şi plină de zâmbet a mamei contrasta cu piețele fluturând în vânt, cu sinceritatea scăpărătoare şi ochii sălbatici ai lui Jess. Oamenii aceştia te făceau să-ți simți inima bătând mai puternic şi-ți înlocuiau gândurile triste cu altele zburdalnice şi tinereşti.

Când Wolfe se apropie de poarta albă, zări un individ scund, îmbrăcat într-o salopetă cafenie, care traversa curtea în fugă. Îi făcu semn cu mâna şi-l strigă. Era Bob, băiatul căruțaşului, care făcea de obicei cursele la Navestock şi înapoi, pe poneiul negru.

— Domnule doctor Wolfe, sunteți aşteptat

Se opri din goană şi deschise poarta albă.

— Tocmai mă pregăteam să vă caut, domnule doctor. Wolfe intră în curte.

— E cineva bolnav, Bob ?

— Doamna are iarăşi o criză de astm.

— Te cred pe cuvânt, Bob. Eşti un excelent diagnostician.

Băiatul zâmbi.

— Vă mulțumesc, domnule doctor. Deşi nu mă prea pricep la cuvinte d-astea.

Bob alergă pe lingă Wolfe şi, când acesta descăleca la capătul gardului viu, îi luă calul. Gâgâind în urma lor, un şir de gâşte se lăsa condus de un bătrân gânsac cu un singur ochi. Gălăgia lor era veselă, iar

murmurul vântului printre chiparoşi îți evoca prezența unui spiriduş care s-ar fi hârjonit cu razele de soare reflectate în iarbă.

Wolfe ajunsese la uşă, când o pisică neagră țâşni afară, urmată de o siluetă feminină care venea în goană, purtând pe cap un coş întors, ca un soi de cască. Silueta reuşi să se oprească la câțiva paşi de Wolfe, apoi se retrase puțin, roşind şi uşor stânjenită de zburdălnicia ei.

— O ! domnul doctor Wolfe...

Speriată de moarte, pisica neagră dispăruse în chioşcul d.in grădină. Wolfe zâmbea.

— Asta e ultimul model de pălărie ? Jess zvârli coşul după uşă.

— Nu vorbi prostii. Voiam doar să-I sperii pe Bătrânul Thomas. Asta-i coşul de ouă.

— Coşul de ouă ?

— Da

— Acum înțeleg. îl privi cu seriozitate o clipă, şi apoi izbucni într-un slobod si cristalin râs

— O, ce copilăros eşti.

— Ia te uita ! De ce ?

- Ce-i de râs într-asta ?

- Întreabă-l pe Thomas şi coşul...

— Şi pe mai cine ?

— Pe mine.

— Pe dumneata ?

— Şi chiar pe dumneata.

Ea îți scutură pletele de parcă ar fi vrut să îndepărteze stropii acelei zburdălnicii. Ochii îi deveniră serioşi.

— Halal doctor care stă aici şi face haz.

- O! Vin îndată. Noroc că m-a întâlnit Bob tocmai când mă înapoiam de la Herongate. Mama dumitale ...

— Da.

— Urc imediat la ea.

— Te rog. în seara asta are loc ceremonia de la Crucea" Flemyng. Mama nu poate să meargă. Spunea că trebuie să mă duc eu, neapărat.

— Ce-nseamnă ceremonia de la Crucea Flemyng? Un serviciu religios în aer liber pentru oameni prost dispuşi ? Dacă-i aşa, mama dumitale n-are ce căuta acolo. îi interzic.

— Co absurditate !

Întorcând capul să-i privească, ea urcă treptele vechi de stejar. O rază de soare răsfrântă de la o fereastră scălda peretele din spate, aşa încât părul ei negru îi apăru lui Wolfe pe un fundal de lumini strălucitoare.

— E vorba de o ceremonie care se desfăşoară la Conac şi pe care intendentul lordului o respectă aşa cum se practică de sute şl sute de ani. Toți arendaşii vin să-şl achite datoriile provenite din arendă şi asta se face fără vorbă, doar în şoaptă.

— Şi doamna Mascall intenționează să te trimită pe dumneata ? Mă pricep şi eu să vorbesc în şoaptă. Am să dovedesc.

— Arată-mi.

— Acum nu. Trebuie să fiu serios.

În dormitorul însorit, orientat spre miază-zi, Wolfe o văzu pe Jess stând într-un fotoliu lângă fereastră Pe o măsuță, se afla un vas plin cu toporaşi, iar pe genunchi ea ținea un bloc de corespondență, semn ca încercase să scrie o scrisoare.

Îi urară bun venit lui Wolfe.

— Eşti un înger, domnule doctor.

- M-au întâlnit tocmai când treceam pe-aici.

— Ar trebui să mă duc la ceremonia Crucii lui...

— Dar n-o să vă duceți. Mi-a explicat domnişoara Jess.

Rămăsese în picioare şi se uita la ea în felul său grav şi - pătrunzător, care făcea ca femeile şi copiii să aibă încredere în el.

— Jess trebuie să meargă. Tocmai încercam să-i scriu avocatului Fyson, intendentul lordului Blackwater.

— Nu e momentul să vă faceți griji în această privință. Vorbitul vă oboseşte. Am să caut să aranjez eu totul în locul dumneavoastră. Opriți-mă dacă aveți ceva de adăugat.

Se aşează la masă, luă blocul de hârtie şi începu să scrie.

— Am redactat un certificat de boală ca să-l liniştim pe domnul Fyson. Să trecem mai departe. Domnişoara Jess o să vă țină locul şi-o să meargă la ceremonie în cabrioletă. Bob pleacă imediat la Navestock, să vă aducă doctoriile şi să anunțe acolo că sunt reținut. Până acum e-n regulă. Eu rămân aici ca să merg la ceremonie însoțind-o pe domnişoara Jess, predau certificatul domnului Fyson, vă admir fata, apoi mă întorc şi eu acasă, la Navestock. în felul ăsta totul e perfect. Ochii doamnei Mascall se luminară.

— Cum te gândeşti dumneata la toate ! Eu am reuşit s-o necăjesc pe Jess cu ale mele; Bătrânul Fyson e un om cumsecade. Arendaşul Fermei Mlaştinei e obligat să-i aducă în dar lordului de la Conac trei duzini de ouă proaspete. Trebuie să vorbiți cu toții în şoaptă. Ei numesc asta „Seara şoptitului".

— Da, aşa mi-a povestit şi Jess.

— Cheamă-mi fata, domnule doctor. O, erai aici, Jess ? Doctorul Wolfe te va însoți la Ceremonia de la Crucea Flemyng. Mi s-a luat o greutate de pe inimă. Rămâne să ia ceaiul cu noi. Şi Jess... Ce-i cu ouăle ?

Jess avu una din rarele ei clipe de seriozitate.

— Nu le-am strâns încă, mamă.

— Dumnezeule, mergi fetițo de le strânge între timp. Wolfe termină de scris rețeta.

— Şi Bob să aducă asta. Nu văd nici un motiv să nu merg şi eu la vânătoare de ouă.

— Dumneata! O, haide, o sa fie nostim, .fac rămăşag că adun mai multe ouă decât dumneata. Intre timp Saliy o să ne pregătească ceaiul.

O lăsară pe doamna Mascall zâmbind în fotoliul ei. Era una din acele femei capabile să se bucure de plăcerile vieții chiar în cursul unei crize de astm. Jess putea să-şi îngăduie una din escapadele ei, fiindcă mamei sale îi făcea plăcere să împartă zburdălnicia fetei. Doamna Mascall nu simțea nici un fel de atracție pentru domnişoarele bine crescute, care cârpesc ciorapi, sunt bigote şi sentimentale şi fac pe îngerul blând care miorlăie „mamă dragă".

Wolfe ridică de la uşă coşul pentru ouă.

— Da - poți să-l duci, spuse Jess. El făcu o plecăciune adâncă.

— Umilul dumneavoastră servitor, doamnă. Bob fu trimis să ducă în grajd calul lui Wolfe şi primi apoi dispoziția să înşeueze poneiul cel negru ca să transmită doctorului Threadgold, la Navestock, rețeta şi rândurile scrise de Wolfe. Bărbatul serios de douăzeci şi opt de ani şi fata zveltă de şaisprezece ani dispărură în direcția atenanselor şi a căpițelor de fân ale Fermei Mlaştinei, care corespundeau între ele după un sistem complicat şi pitoresc, propriu vechilor aşezări. Uşi mari şi negre se deschideau spre nişte încăperi vaste şi răcoroase, unde soarele pătrundea prin crăpăturile pereților, iar vrăbiile zburau pe sub grinzi. Puteai nimeri în hambarul de cărămidă roşie, unde te afundai până la genunchi în grânele aurii sau te puteai cântări pe decimalul pentru saci, care stătea într-un ungher.Dincolo era şopronul pentru căruțe, unde-şi găsiseră rândunelele loc de cuib, şi moara de ulei, o încăpere întunecoasă cu iz îmbietor, în care se afla presa, gata să prefacă turtele negre în bucăți. Numeroasele staule pentru vite cuprindeau despărțituri curate, spoite alb şi ogrăzi încărcate cu paie galbene. Jess se îndreptă spre staulul cel mai mare.

— Vino cu mine, spuse ea.

Nu deschise portița staulului, ci sări de-a dreptul peste ea, abia atingând-o cu rochia. Doamna Mascall insuflase fiicei sale un spirit de rebeliune aprinsă împotriva crinolinelor. Nici o fată într-un asemenea port n-ar fi fost în stare să hoinărească cu uşurința cu care călca Jess Mascall printre paiele galbene. Şi pe deasupra să mai şi sară gardurile! Wolfe admiră acest temperament neastâmpărat, şi sări şi el în urma ei.

— Ar trebui să mergi mai cu grijă.

— Şi mai spui că eşti bărbat!

Ea se îndreptă înspre o iesle lungă, a cărei adâncitură era un refugiu ideal pentru găinile respectabile care voiau să ouă. Wolfe făcu o mişcare bruscă ; îngrozită, o găină cafenie o zbughi afară, fâlfâind din aripi printre picioarele lui Wolfe şi zbură cotcodăcind peste portiță.

— Atunci — unul, doi, trei...

— Aşteaptă o clipă, să-mi încerc şi eu norocul.

— Bine, dar atunci caută, nu sta.

— Îmi pare rău de găina aia...

— Patru, cinci.

Wolfe făcu un pas înspre un ungher ascuns şi descoperi un ou sub paie.

— Tot am găsit şi eu unul.

Jess se apropie de el, râzându-i în față.

— E din ghips, pentru cuibare. ,

— Fir-ar să fie !

— Eu am şase ouă în şorţ. Unde-i coşul ? Acum trebuie să fii atent.

—- Am să calc ca o fată bătrână. Uite aşa.

— O, nu fii prost ! N-avem timp de pierdut.

Cutreierară toate cotloanele, toate ungherele întunecoase şi cu miros de mucegai, toate cărările înguste printre căpiţele de fîn. Jess cunoştea obiceiurile tuturor găinilor de la Ferma Mlaştinei. Era una care se încăpăţâna să ouă pe o blană veche de oaie, zvârlită în podul cu seule al şopronului pentru căruţe. Wolfe se caţără până acolo, folosind roata unei căruţe drept scară.

--Am făcut-o şi pe asta ! Pantalonii prăfuiţi şi nici un ou.

— Săracul doctor Wolfe !

— De ce „săracul" ?

— N-am vrut să spun că eşti sărac. Numai că...

—Un semn de compasiune, nu ? Eşti o fată fermecătoare, domnişoară Jess. .

Ea râse şi, puţin stingherită, roşi.

— Chiar sunt ? E drăguţ din partea dumitale că mi-o spui. Am strâns trei duzini şi jumătate. Şi tocmai sună pentru ceai.

Se înapoiară spre casă mergând foarte încet.

„Seara Şoptitului" de la Crucea Flemyng începea la orele nouă, iar la orele opt Joe Munday, vizitiul, purtând pentru această ocazie un veston negru, apăru dinspre grajduri, mânând cabrioleta cu roţile roşii. Lucrătorii fermei se adunaseră sub chiparoşii falnici din faţa casei, purtând fiecare o lanternă aprinsă şi fie o furcă, fie un ciomag sau o prăjină. Jess se retrăsese în camera mamei sale ca să se îmbrace, iar Wolfe se duse în grădină, alăturându-se grupului de bărbaţi în cămăşi albe care stăteau sub chiparoşi.

— Frumoasă seară.

— Aşa e.

Se auziră murmure de aprobare, dar oamenii nu păreau Interesaţi, nici de prezenţa lui Wolfe, nici de impresiile acestuia. Stăteau grămadă, cu ochii aţintiţi spre casă, ca nişte ţărani în faţa unui teatru ambulant, aşteptând să se ridice cortina. Wolfe avu simţământul că prezenţa sa era nedorită. Se putea vedea lumina din camera doamnei Mascall, apoi apăru o umbră îndărătul storului lăsat şi se auzi o bătaie în geam.

— Ascultaţi! ...

— Vine.

Lucrătorii se aliniară de o parte şi de alta a potecii pietruite. Wolfe se trase în spatele lor, mai aproape de poartă. Văzu cum se deschide uşa şi pe Sally, femeia de serviciu, cum aştepta mândră şi cum îşi strânse fusta ca să-i facă Joc stăpânei sale să treacă. Jess apăru, îmbrăcată într-o manta roşie cu gluga ridicată, o fustă verde şi ciorapi verzi. Ţinea strâns la piept coşul cu ouă, împodobit cu panglici roşii şi verzi şi cu flori albe. Oamenii ridicară lanternele şi-i urară, cu o ciudată gravitate în voce :

— Dumnezeu să ne-o ţină pe buna noastră stăpână .

— Să vă fie vitele de pe câmp grase şi hambarele pline cu grâne !

— Dumnezeu să te binecuvânteze si să-ţi fie viata veselă ca luna mai ! -

Erau urări străvechi, trecute din generaţie în generaţie şi care fuseseră rostite de străbunii oamenilor aliniaţi dinaintea Fermei Mlaştinei. Wolfe rămăsese să privească la Jess Mascall, cum se apropia încetişor pe potecă. Fata părea să fi devenit dintr-o dată mai înaltă şi mai matură. Se purta cu o demnitate gravă şi simplă, privind pe rând ia fiecare om şi spunându-le: „Mulţumesc Joe - Mulţumesc Barnaby". Trecu pe sub chiparoşi ş; ochii ei se întâlniră cu ai lui Wolfe. El rămăsese pe loc, cu capul descoperit, ca şi cum aducerile aminte l-ar fi mişcat şi fermecat. Se înclină în faţa lui Jess şi ea îi răspunse grav, printr-o reverenţă, ţinându-şi capul sus şi privindu-l în ochi.

Luna era în primul pătrar, iar noaptea luminoasă şi minunată. În timp ce grupul de la fermă traversa mlaştina, Wolfe, care călărea pe lângă cabrioletă, zări o mulţime de alte lanterne mişcându-se în depărtare. Punctele galbene sclipeau ici şi colo cu o strălucire fragilă, ca luminile unei corăbii legănate de valurile mării. Crucea lui Flemyng era situată la apus de Dealul Farului, pe o limbă joasă de pământ, acolo unde vechea şosea a diligentelor coteşte de-a lungul mlaştinei. Un han vechi se înalţa pe coama colinei, iar firma „La Soare-Răsare" spânzura de un stâlp, dinaintea uşii. Ceremonia „Serii Şoaptelor", oficiată in cinstea lordului de la Conac, avea să se desfăşoare în ograda din spatele hanului. Lanternele se apropiau din ce în .ce mai mult din direcţia mlaştinei, unele venind pe cărări ciobăneşti, altele pe drumuri bătătorite. Când ajunseră lângă Crucea lui Flemyng, şoseaua spre Navestock se umplu în tăcere de toate siluetele care se îndreptau spre culmea dealului. Lanternele pe care le purtau creau fantasme bizare. Într-un intrând întunecos, la umbra unui grup de brazi, Wolfe zări o pereche de picioare îmbrăcate în jambiere albe, care se mişcau de parcă ar fi fost de sine stătătoare. Nu se vedeau decât aceste picioare albe şi lanterna, iar efectul pe care-l

produceau era atât de ciudat, încât Wolfe o făcu atentă şi pe Jess.

- Uită-te acolo, picioarele cuiva au pornit singure si au "lăsat restul în urmă. Ea râse.

— Ce nostime sunt! Dar, rătăcind singure, se *vos* plictisi curând.

61

* Un om călare pe un cal puternic, sur, se ivi de undeva, gata-gata să-l răstoarne pe Wolfe. Doctorul se apropie şi mai mult de cabrioletă.

— Ei, domnule, fii mai atent ! Farurile trăsurii îi îngăduiră să zărească, preț de-o

clipă, un bărbat tânăr, bine făcut, îmbrăcat elegant, care se uită la Wolfe fără vreo intenție de a-şi cere scuze pentru că fusese pe punctul să-l răstoarne. Tânărul îşi scoase pălăria şi o salută pe Jess, dar ea nu păru să-l bage în seamă.

— Nu ți-ai văzut prietenul ?

— O, ba da, l-am văzut.

— Cine era ?

— Hector Turrell... o brută. Nu pot să-l sufăr.

— Turrell, fiul berarului ?

— Da. Îmi iese totdeauna în cale când mă înapoiez de la domnişoara Plimley, din Navestock. E un zurbagiu, totdeauna e dornic să cotonogească pe cineva.

— Asta-i un sport cam periculos.

— Oamenii se tem de el, ori poate de tatăl lui. Aşa cred. Tu ce zici, Joe ? se adresă ea vizitiului.

Joe Munday se exprimă precis şi laconic.

— Am auzit că băiatul ar fi luat lecții cu un boxer renumit din Londra. Şi apoi e feciorul lui Turrell. Nu-i vine nimănui la îndemână să-şi atragă dușmănia bătrânului Turrell.

Dar nu asta era şi părerea lui Wolfe.

Sărbătorirea lordului de la Conac, care avea loc în seara aceea la Crucea Flemyng, se dovedi a fi o ceremonie ciudată pusă la punct cu mult pitoresc. Avocatul Fyson, intendentul, şedea în fața stâlpului alb din ogradă, având o căldare cu cărbuni aprinşi lângă el şi ținând în mină toiagul însemnelor sale oficiale. în spatele său se găseau rânduiți: crainicul, vătafii şi pădurarii, în timp ce arendaşii se adunaseră în jurul stâlpului alb, cu capetele descoperite şi cu lanternele care descriau un cerc luminos. Singurul glas auzit era ai unui clopot. Intendentul făcu apelul în şoaptă, ajutoarele sale răspunseră în şoaptă, iar arendaşii adunați îşi reînnoiră promisiunile tot în şoaptă.

Când Jess Mascall duse coşul cu ouă spre stâlpul cel alb şi spre căldarea cu jăratic, Wolfe o urmă ca să-i înmâneze Bătrânului Fyson certificatul scris de el. Clopotul răsună puternic de trei ori, şi Wolfe se trezi luat de umeri şi împins înapoi, până în spatele unei brazde tăiate în iarbă. Pământul dimprejurul stâlpului alb părea a fi un teren sacru, sortit să fie călcat numai de arendaşii Conacului. In timpuri străvechi, Wolfe ar fi fost purtat până la mlaştină şi biciuit acolo cu crengi de grozamă, în loc să fie condus solemn în spatele hatului despărțitor.

Râse bine dispus, şi se înapoie acolo unde se găseau grupați cu lanternele lor muncitorii de la Ferma Mlaşti-nei, încalecă şi astfel urmări desfăşurarea ceremoniei. Vocile şoptite, strania ceremonie, licăririle lanternelor, toate făceau parte din taina Mlaştinei Tarling. După ce Jess îşi îndeplini misiunea şi cei doi vătafi o escortară până la trăsură, Wolfe îl zări iarăşi pe Hector Turrell. II văzu în-dreptându-şi calul înspre cercul format de oameni, ca şi cum ar fi vrut s-o întâlnească pe Jess la ieşirea ei din mulțime.

Ceva mai mult decât un simplu imbold îl determină pe Wolfe să-i țină calea lui Hector Turrell. Dacă-şi făcuse din tată un duşman, putea să-l includă şi pe fiu. Jess se îndreptă spre cabrioletă sprijinindu-se de brațul lui Wolfe.

Când ajunseră la poarta Fermei Mlaştinei, ea îl invită să intre ca să participe la masa de ceremonie a muncitorilor, în bucătărie.

— Doar o jumătate de oră, spuse ea.

— S-ar putea să fie nevoie de mine la Navestock. L-am lăsat pe doctorul Threadgold singur, cu toată treaba pe cap.

— N-o să-i facă nici un rău.

— Nu, Jess, trebuie să mă duc.

Ea îi aruncă o privire fugară şi nu mai insistă, dar îl urmări cum se îndepărta călare, străbătând curtea.

Wolfe lăsă în urmă întinderea întunecoasă a Mlaştinei Tarling şi zări curând luminile Navestock-ului, care străluceau în vale. Aceste lumini avură asupra lui un efect rapid şi puternic, transmițîndu-i mesajul lor din întuneric şi reamintindu-i momentele grele de răspundere şi de luptă. Timp de câteva ore, Wolfe fusese pe jumătate un copil mare şi vesel, pe jumătate bărbat. Jess îl chemase cu glasul tinereții. Prospețimea

nesecată şi râsul ei îl făcuseră să râdă împreună cu ea şi să uite. Simţise lumina soarelui pe întinderea mlaştinei şi acele ciudate clipe ale ceremoniei care transformaseră ochii unui copil în privirea unei femei.

CAPITOLUL VII

Atât doctorul Threadglod cât şi soţia sa erau plecaţi când fata din casă a domnişoarei Prisciila Perfrement sună la Vila Prospect. John Wolfe se găsea în cabinet şi fu chemat să vorbească cu ea. Era o femeie slabă, cu sprâncene subţiri şi fără sâni.

— Doctorul Threadgold să vină imediat la noi !

— Doctorul Threadgold e plecat.

— Atunci trimiteţi după el.

- Doctorul Threadgold dă o raită prin împrejurimi pt câteva consultaţii. Nu se înapoiază înainte de prânz.

Fata se uită la Wolfe, îl măsură de sus până jos şi conchise în sinea ei că nu părea un începător.

— Dumneavoastră sunteţi asistentul ?,

— Eu sunt.

— Domnişoara Perfrement are iar o criză de inimă.

— Îndată.

Domnişoara Prisciila Perfrement locuia într-o casă îngustă de cărămidă, vârâtă între două imobile arătoase din cartierul Duzilor Verzi. In această casă, spiţa bărbătească n-avea acces. Vestibulul curat, acoperit cu covoare, n-avea cuier pentru pălării, nici un fel de dulap pentru hainele bărbaţilor dezordonaţi şi nici măcar un barometru care să poată fi scuturat şi drăcuit. Lampa era susţinută de o nimfă de ghips, care zăcea întinsă pe un piedestal din imitaţie de marmură. Până şi nimfa fusese lipsită de goliciunea ei: purta un soi de cămaşă de noapte, albă, schimbată o dată pe lună şi trimisă la spălat.

- Doctore, dragă domnule doctor, mor!...

Era greu de spus unde s-ar mai fi putut cuibări moartea în această cameră curată, sufocantă, supraîncărcată de mobilă. Wolfe văzu o femeie măruntă, cu chipul galben, într-o rochie neagră de alpaca, cu bucle cărunte şi cu o faţă zbârcită, sprijinită de perne, într-un fotoliu îmbrăcat în catifea. Tocurile pantofilor ei, care ieşeau de sub crinolină, băteau podeaua, iar crinolina, care se umflase cu o aroganţă indecentă, lăsa să se întrevadă trepidatul picioarelor îmbrăcate în ciorapi albi.

— Doctorul Threadgold nu ei acasă, domnişoară.

— Oh ! Oh !

— L-am adus pe asistentul dumnealui. Domnişoara Perfrement tresări şi-i aruncă lui Wolfe o privire surprinsă. Membrele ei se agitau ca ale unui copil bolnav de coree..

— Vai dragă, draga mea Eliza, mă prăpădesc. Wolfe se uită la dânsa cu multă atenţie şi pătrundere, şi-şi dădu imediat seama cu ce fel de afecţiune de ordin sufletesc avea de-a face. Se găsea în faţa unei femei cumsecade, dar ale cărei preocupări se închistaseră în jurul unei existenţe de egoism mărunt, care o obliga să atragă atenţia asupra sa prin toane şi scâncete de copil. Când domnişoara Perfrement se simţea lipsită de importanţă şi neglijată, trântea „o criză de inimă", iar prietenii şi vecinii ei vedeau cum soseşte cupeul doctorului Threadgold, zguduind caldarâmul. Aceste izbucniri erau semne de pierdere a autocontrolului şi o metodă de a atrage compătimirea şi de-a se face remarcată.

Wolfe începu prin a-i pune o întrebare :

— Cu ce vă pot ajuta ?

— Inima mea ! Mor, Elizo, mor ! Unde-i doctorul Threadgold ?

Wolfe o prinse de încheietura Mâinii. Revoltată, se agită, apoi înţepeni de-a binelea, dar Wolfe reuşi să-i ia pulsul.

— Gata, stimată domnişoară. —- Elizo, mor !

Bona cea sfrijită veni mai aproape de umărul lui Wolfe.

— Credeţi că vă lămuriţi cu boala domnişoarei Perfrement ?

— Stai o clipă liniştită, te rog. Ridicând din sprâncenele negre, Eliza îl privi, dar tonul cu care îi răspunsese Wolfe îi reduse la tăcere impertinenţa. Doctorul Threadgold era cu totul altfel şi totdeauna se purta politicos cu bona domnişoarei Perfrement.

— Cât de des are stăpâna dumitale asemenea crize ?

— Foarte des.

— Mulţumesc. Acum, domnişoară Perfrement, aş vrea să vă ascult un pic inima. Permiteţi-i bonei să vă descheie corsajul.

— Domnule !

Domnişoara Perfrement înlemnise.

— Domnule, doctorul Threadgold niciodată... Elizo, adu-mi sticla cu săruri.

— Foarte bine. Dar să ştiţi că dacă nu vă examinez nu pot...

Bona domnişoarei Perfrement mângâie părul stăpânei sale şi-l privi pe Wolfe cu o neîncredere plină de dispreţ. Doctorul Threadgold era totdeauna stăpân pe situaţie, fără să mai facă atâta caz. Îi era suficient să privească atent pacienta şi să asculte cu pricepere descrierea exactă a simptomelor, ca să constate ce nu era în regulă.

Wolfe se ridică în picioare şi o privi ţintă pe domnişoara Perfrement.

— Vă asigur că n-aveţi nici un motiv de îngrijorare.

— Mor ! Simt cum mă pierd ! Parcă mi se sparge inima !

— Stimată domnişoară, n-o să se întâmple nimic. Vă speriaţi singură. Elizo, adu-i stăpânei dumitale o sticlă cu apă caldă şi trimite pe cineva după un medicament.

Bona cea sfrijită păru indignată. Auzi, apă caldă ! Din fotoliu se auzi un geamăt.

— Trimite după scumpul doctor Threadgold, scumpul, bunul, priceputul doctor Threadgold !

— Nu vă daţi seama, domnule, cât de bolnavă e domnişoara Perfrement ?

— Scuză-mă, dar ţi-aş fi îndatorat dacă mi-ai urma dispoziţiile.

— N-am să fac nimic din ce mi-aţi spus, domnule. Nici nu ştiţi ce boală are domnişoara Perfrement.

Wolfe se uită întâi la bonă, apoi la stăpâna ei. N-avea deloc chef să ascundă adevărul şi să le ofere nişte vorbe mieroase şi mincinoase, în locul unui tratament împotriva isteriei. Era preferabil să nu mai aibă de-a face cu domnişoara Perferment.

— Am să trimit să văd dacă a venit doctorul Threadgold.

— Vă rog, domnule. Cred că e cel mai bun lucru de făcut.

Wolfe îşi luă pălăria şi plecă.

Doctorul Threadgold îl lăsă să aştepte cu masa de prânz mai mult de o oră. Îl întâlnise în drum spre casă şi pornise grabnic să-i administreze domnişoarei Priscilla Perfrement cele necesare. La masă, doctorul Threadgold păru tulburat şi iritat. Îşi contrazise soţia fără menajamente, îl privi pe Wolfe cu severitate, peste rama ochelarilor, şi perora cu o ţâfnă gravă despre răspunderile oamenilor care deţin funcţii publice. Când se ridică de la masă, se mai uită o dată la Wolfe.

— Dea Domnul să fim cu adevărat recunoscători pentru tot ce ne-a dat! Scumpa mea, spune-i bucătarului să nu-mi mai trimită ceapă. Domnule doctor Wolfe, vreau să discut câteva probleme cu dumneata, în cabinetul de consultaţii.

Wolfe ieşi din încăpere în urma patronului său, ale cărui picioare plinuţe călcau nervos. Threadgold era solemn şi emfatic. Se temea oarecum de Wolfe, iar nervozitatea îl făcea şi mai înfumurat.

— Ce i-ai spus domnule, azi dimineaţă, domnişoarei Perlrement? Se pare că ai tratat-o cu o brutalitate neper-misă. Era foarte tulburată.

— I-am spus adevărul.

— Ce înţelegi prin adevăr ? Ştii că domnişoara Perfrement face crize de inimă ?

— Domnule doctor, azi dimineaţă n-a avut nici o criză de inimă. Iar bona mi-a declarat că toate crizele ei sunt la fel.

— Într-adevăr, într-adevăr ! Şi ce propui dumneata ?

— Domnişoara Perfrement pare să fie o persoană căreia îi place să provoace mici scene şi care adoră să fie compătimită.

Pe Threadgold îl cuprinsese o atât de puternică indignare încât până şi haina sa albă sta gata să pocnească.

— Vrei să spui, domnule doctor Wolfe, că ai făcut-o pe domnişoara Perfrement nebună ?

— I-am spus că nu are nici un motiv să se alarmeze şi n-a părut deloc mulţumită de această afirmaţie.

— Nu?

— Presupun, în sfârşit, cred că ar fi preferabil să mă preveniţi cu privire la asemenea cazuri.

Iritat, doctorul Threadgold se plimba de la un cap la altul al încăperii.

— Domnule doctor Wolfe, când voi reuşi oare să te învăţ să ai tact ? ! Este o virtute pe care un medic trebuie s-o cultive. E o calitate indispensabilă.

— Vă înţeleg prea bine.

— Mă văd obligat să insist şi asupra discreţiei cuvenite, şi în legătură cu asta mai am o problemă de discutat cu dumneata. Folosim mai multe medicamente decât de obicei. Constat că în ultimele luni s-au făcut două comenzi mari Ia „Murchinson & Comp.". Nicicând, în trecut, n-am avut un consum atât de ridicat.

Wolfe stătea şi asculta cu atenţia cuiva pe care îl roade fiecare detaliu.

— Am prescris ceea ce era necesar.

— Fără îndoială. Dar observ la dumneata o preferință pentru preparatele costisitoare. Probabil că nu cunoşti prețul comparativ al medicamentelor, şi de aceea ai consumat kilograme de fineturi. E o risipă nesăbuită. în majoritatea cazurilor, preparatele ieftine sunt tot atât de eficace, şi nu-mi pot permite luxul să vâr medicamente scumpe pe gâtul săra... — unei jumătăți de oraş.

— N-am prescris decât ce-am socotit adecvat. Domnule doctor, presupun că nu-mi pretindeți să refuz medicamentele necesare ?

Doctorul Threadgold se încinsese.

— Domnule doctor Wolfe, mă înțelegi greşit. Sunt un gentleman şi un creştin. Dar e curată risipă folosirea nerezonabilă a unor medicamente scumpe.

— Domnule doctor, o să caut să dovedesc mai mult tact.

Threadgold se uită la el şi se dezumflă brusc, ca balonul unui copil care ar fi fost înțepat cu un ac.

— Să considerăm discuția închisă, domnule doctor Wolfe. Ai un fel de a fi foarte neîndemânatic. Mai ai de învățat ca să poți reuşi în practica dumitale.

Wolfe avu curiozitatea să arunce o privire asupra fişei domnişoarei Perfrement din registrul de consultații şi din condica de socoteli. Găsi înregistrate acolo un mare număr de mențiuni. Ele se succedau cu regularitate, ca însemnarea „luat masa în oraş" dintr-un caiet cu socoteli al unui bătrân celibatar.

Domnişoara Perfrement
Consultație Mixt. Antispas. VIII
Bona domnişoarei Perfrement
Rețetă
Pil. Cal. Sac. Haust. Mag. Sul!.
Cățelul domnişoarei Perfrement
Rețetă
Unguent sulf.
Domnişoara Perfrement
Consultație Mixt. Aqua Sac. VIU

Cam aşa sunau toate mențiunile şi Wolfe zâmbi răsfoindu-le: doctorii de formă, apă zaharată, purgativ pentru mopsul domnişoarei. Condica de socoteli demonstra că punga doctorului Threadgold obținea profituri grase datorită „inimii" domnişoarei Perfrement. Ea reprezenta un pacient important, pentru care merita să faci exces de zel. Şi Wolfe închise condica cu zgomot.

În după amiaza aceleiaşi zile în care o vizitase pe domnişoara Perfrement, frământat de multe probleme, Wolfe porni către Livada lui George. Acest cartier se învecina cu fabrica de bere a lui Turrell, iar în spatele Iui se găseau grajdurile fabricii, care adăposteau caii de povară, mari şi negri. Lingă zidul mărunt de cărămidă care închidea curțile interioare ale Livezii lui George, zăcea îngrămădit băligarul provenit din grajduri. Se adunase acolo de luni de zile.

Cizmarul Burgess îi spusese lui Wolfe :

__ Ne tratează ca pe nişte porci, domnule doctor. Nu poți scăpa în nici un fel de mirosul ăsta pestilențial. Ți se strecoară în mâncare, te urmăreşte în somn şi te scoli dimineața tot cu el.

Wolfe îi sugeră să se plângă domnului Turrell.

— Să mă plâng lui ? La ce-ar folosi, domnule ? Nu suntem noi chiriaşii lui ?

— Şi totuşi ar trebui să curețe locul.

— Mai întâi m-ar „curăța" pe mine, domnule doctor. Nu există cârcotaş care să-i țină piept lui Turrell.

Din întâmplare, la colțul Străzii Marțului, Wolfe se întâlni nas în nas cu Jasper Turrell. Trecuse o săptămână de la incidentul din Curtea Virginei, dar Wolfe se opri şi i se adresă :

— Domnule Turrell, aş putea să vă spun o vorbă ?

— Şi douăzeci, domnule, dacă ai intenția să-ți ceri scuze.

— E vorba despre grajdurile dumitale care dau în Livada lui George.

— Aşa !

— Domnule, presupun că nu cunoaşteți situația de-acolo.

Turrell respiră adânc şi-şi încleşta maxilarele.

— Ia ascultă, domnule, ce-nseamnă asta ?

— Vreau să vă spun că pe locul acela...

— Este absolut ridicol, pe cuvântul meu. Un tinerel care vine într-un oraş ca ăsta şi care încearcă să ne dea nouă lecții cum să ne gospodărim. Doctorul Threadgold e cel care răspunde aici de problemele astea. Ține minte acest lucru, tinere, şi caută să te iei mai puțin în serios.

Ochii săi îl amenințau pe Wolfe, iar acesta îl privea plin de curiozitate.

— E şi în interesul dumitale, şi al celorlalți.
- O, aşa ? Atunci las-o baltă ! Ai înțeles?

CAPITOLUL VIU

Călărind spre Herongate, unde se ducea să-i facă o ultimă vizită ciobanului care fusese bolnav, la locuința lui de lângă Mlaştina Tarling, Wolfe se simțea profund dezgustat. Unele lucruri petrecute în cursul săptămânii la Navestock îl făceau să se întrebe ce rost aveau străduniile sale de a îndrepta starea unui asemenea oraş. Parte din oamenii pe care încercase să-i ajute îi întorseseră spatele şi-l ocărau. Reuşise să-şi facă un mare număr de duşmani din cauza felului său deschis de a spune lucrurilor pe nume.

Aşa se întâmplase cu doamna Lucy Gollop, care, pentru doi penny pe zi, accepta să crească copiii altora, la ea acasă. Wolfe fusese chemat la ea, unde găsi cinci copii pe jumătate morți din cauza unor doze excesive de opiu. Doamna Gollop era cu ochii în lacrimi, dar mai degrabă din cauză că băuse prea mult gin.

— O, scumpe doctore, nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu sufletele astea gingaşe. Nu se mai trezesc, nu se mai trezesc...

. — Le-ai dat vreo doctorie ?

— Erau atât de agitați... şi vecinii sunt nervoşi. Bieții de ei, plângeau într-una...

Wolfe, plin de indignare, privi spre copiii cu fețe pământii şi buze învinețite, fiecare dintre ei zăcând într-o lădiță din scânduri, plină cu zdrențe, care ținea loc de leagăn.

— Arată-mi sticla !

Doamna Gollop, zăpăcită, îi aduse din greşeală sticla de gin.

— Nu asta !

.— O, doctore, nu fii supărat pe mine !

Această creatură şleampătă se miorlăia prin cameră

— Uite-o. E cordialul Palfrey.

— Mi-am închipuit. De unde ai căpătat-o ?

— De la domnul Hubbard, doctore.

— Înțeleg.

Au urmat îngrijirile date copiilor narcotizați din cutiile lor de scînduri, operație care i-a cerut măsuri energice de salvare în atmosfera încărcată din locuința doamnei Gollop. Un vecin a fost trimis în goană la farmacia domnului Burrel din Strada Mare. Cu mânecile suflecate, Wolfe se mai şi împiedicase într-o scândură putredă a pardoselii şi cu acest prilej dăduse peste alte mizerii care-l îngrețoşaseră. Apoi vizitase magazinul universal al domnului Hubbard, care se trezi în fața unor întrebări directe şi neaşteptate.

Domnul Hubbard era un individ mărunțel şi cuminte, care îndeplinea toate practicile religioase, dar nesocotea principiile morale. Cu un cap mare şi rotund, cu o față smeadă şi moale ca o lună plină, dar care nu era lipsită de solemnitate, călca fericit pe drumul bătătorit de înaintaşii lui, vânzând coloniale, fierărie, confecții şi medicamente. Inocența veselă cu care mânuia aceste mărfuri era caracteristică lui, ca şi tuturor celor din jurul său. Faptul că flacoanele cu stricnina zăceau într-un colț întunecos, învecinându-se cu purgativele, nu-i provoca nici un fel de nelinişte. în depozitul prăvăliei păstra cutii cu ghips alături de cele care conțineau şoricioaică. Femei bătrâne îşi făceau loc şi circulau pe sub şuncile afumate, printre pachete de perii, coşurile pentru cărbuni şi gălețile agățate de tavan, ca să cumpere pachețele cu sare amară sau cu pulbere de revent ori sticluțe cu etichete colorate, care conțineau Dumnezeu mai ştie ce.

Wolfe îi arătase lui Hubbard flaconul de cordial, iar domnul Hubbard îl privi clipind de după tejghea. Şorțul său alb îi despărțea vesta albă în două, iar la linia despărțitoare scoteau capul creioane, o lingură pentru servit brânza, un carnet de comenzi şi o pungă din piele roşie pentru ochelari.

— Presupun că vindeți o cantitate mare din acest medicament.

— într-adevăr, domnule doctor. E foarte apreciat.

— Ştiți ce conține ?

Hubbard îi răspunse că nu era treaba lui să cunoască asemenea lucruri.

Wolfe îl lămuri deplin

— Sirop, infuzie şi opiu.

În continuare, Woife mai făcu câteva observații care aduseră sângele în obrajii domnului Hubbard. Poate că Wolfe nu folosise tonul cel mai potrivit, dar oamenii bătrâni şi în situația domnului Hubbard nu sunt deprinşi să li se spună că nu vor scăpa de răspundere sub pretextul ignoranței lor. Ceva mai târziu, dar în cursul aceleiaşi zile, domnul Hubbard se deplasase până la Vila Prospect, ca un cetățean onorabil, cu o şi mai onorabilă plângere.

— Să mi se adreseze mie în felul acesta, domnule doctor, în propriul meu magazin ! Eu nu sunt

chimist, dar sunt un om conştiincios şi lucrez în branşa asta de treizeci de ani...

Doctorul Threadgold şi Hubbard îşi împărtăşiră reciproc simpatia şi indignarea. Poate că dojana Bătrânului Threadgold nu l-ar fi afectat peste măsură pe Wolfe, dacă n-ar fi venit în aceeaşi seară şi doamna Gollop ca să-l acuze de insinuări „cum că ea i-ar fi otrăvit pe bieţii copilaşi". Urmase o nouă scenă cu Threadgold, şi Woife se retrăsese în odaia sa, profund dezgustat.

O furtună cu trăznete se dezlănţuise deasupra Mlaştinei Tarling, dar, peste câmpia care se întindea în depărtare, o fâşie de cer albastru promitea înseninarea rapidă. Se mai aprindeau fulgere din când în când deasupra Dealului Farului, iar tunetul bubuia tot mai departe, spre miazăzi, ca zvonul unei armate care se retrage sub protecţia tunurilor fumegânde. Şuvoaie de lumină începură să se reverse peste câmpie printr-o spărtură a norilor, dinspre apus. Urmele ploii persistau peste tot : pe copaci, pe iarbă, pe trandafirii din pridvorul caselor, pe acoperişurile de ţiglă sau de paie. Băltoacele de pe şosea străluceau ca nişte platoşe de aur, desprinse din zborul tunetelor. Din pământul aburind şi reavăn se înălţau miresme.

Sub fagii de pe Dealul Farului, Wolfe o ajunse din urmă pe Jess Mascall, care venea cu un ghiozdan cu cărţi în mână, îmbrăcată într-o rochie cenuşie, toată udă de ploaie. Lumina soarelui pătrunsese pe sub borul pălăriei ei de pai, făcând să-i pară obrajii mai albi şi mai luminoşi. Era o plăcere să-i admire jocul picioarelor sub rochia scurtă ; era atât de suplă şi de subţirică de la şolduri în jos încât putea să alerge ca un băiat. Frunzele de fag îşi scuturau picăturile de ploaie în părul ei, iar soarele apunând i se răsfrângea în obraji.

Când se întoarse şi-l privi pe Wolfe, care stătea în umbra pădurii de fagi, linia luminoasă a bărbiei şi a gâtului ei căpătase un contur romantic şi îndrăzneţ.

— Alo !

Prospeţimea trupului ei sănătos şi privirea ei temerară îl readuseră pe Wolfe pe pământ.

— Domnişoara Plimley te-a expediat cam repede astăzi.

— O, aşa crezi! Ba află că eu am pus-o pe bătrâna Plimley la locul ei.

Zâmbi cu ochii strălucind ca la amintirea unei întâmplări captivante ; satisfacţia femeii care, la capătul unei lupte, înregistrează o victorie.

— Nu cumva ai dat o bătălie ?

— Oarecum.

— Cu domnişoara Plimley — chiar cu domnişoara Plimley?

— Nu m-am temut niciodată de cioara aia bătrână.

— Gata, ajunge !

Şi Wolfe descăleca şi păşi alături de ea prin pădurea de fagi. Ştia că Jess Mascall se ducea de trei ori pe săp-tămână la Institutul de domnişoare al domnişoarei Plimley, la Ulmii înalţi, şi că Bob Munday îi ieşea în întâmpi-nare cu cabrioleta la care era înhămat poneiul. Domnişoara Plimley o „cizela" pe Jess, deşi din cele povestite s-ar fi zis că Jess era cea care o cizelase pe domnişoara Plimley. Franceza lui Jess era nostimă şi destul de originală, iar o oarecare înclinare pentru caricatură pusese capăt lecţiilor ei de desen, deşi nimeni n-a fost în stare să-l descopere pe autorul acelei faimoase caricaturi prinse pe tablă cu un ac de gămălie şi care o arăta pe domnişoara Plimley, în rochie de mireasă, târându-l după ea la altar pe reverenda! Charlie Clipper ton. Domnişoara Plimley renunţase la orice fel de cercetări. Era o femeie scundă, vioaie şi energică, cu un nas ale cărui oase păreau că stau gata să iasă prin piele. Wolfe n-o prea cunoştea. Şi-o putea însă imagina dând lecţii de muzică, pocnindu-şi elevele cu bâtul peste degete şi scandând una, două, trei. Jess în conflict cu domnişoara Plimley era o întâmplare care căpăta proporţii epice.

— Aţi avut un schimb de păreri ? Jess lăsă capul pe spate şi râse.

— Mi-am luat adio de la domnişoara Plimley.

— Ţi-ai luat adio ? Asta-i grozav.

— Primley e o snoabă. S-o vezi cum se poartă cu fetele lui Dudeny! A fost nedreaptă cu mine, azi. O pândesc de multă vreme. Aveam oră de lectură, ştii: chestii răsuflate : Macaulay, Cowper şi alţii la fel. M-a pus pe mine să citesc şi ne-am certat pentru un cuvânt.

— Pentru un singur cuvânt ?

— Uite cum s-a întâmplat. Mama spune totdeauna „coronare" în loc de „încoronare". E felul ei de exprimare şi e la fel de bun ca oricare altul. Aşa că am citit şi eu coronare, tocmai ca să văd ce-o să spună domnişoara Plimley. „În-co-ro-nare, domnişoară Mascall, numai persoanele vulgare spun coronare". Asta m-a înfuriat, fiindcă aşa spune mama, şi ea nu este vulgară. I-am răspuns ; „mama mea spune coronare". Atunci ea mi-a zis : „Nici o persoană cu educaţie nu pronunţă cuvântul aşa".

Ochii lui Wolfe străluciră.

— A fost lipsită de tact. Dar dumneata ?

— M-am ridicat în picioare, am dat cărţile deoparte şi i-ant spus : „Domnişoară Plimley, mama mea

nu e „o persoană", şi în definitiv ea e aceea care-ţi plăteşte lecţiile". Atunci s-a dezlănţuit furtuna. Plimley şi-a ieşit din fire. Ai văzut vreodată cum arată oameni care spumegă de furie ? A început : „Domnişoară Jessv Mascall" — dar eu i-am luat-o înainte.

— Presupun că nu pe ocolite.

— I-am spus : „Domnişoară Plimley, de-acum încolo nu mai am nevoie de serviciile dumitale. Bună ziua !'

Ai fost strașnică, n-am ce spune.

— Nu-l aşa ? Demult nu m-am mai simţit atât de bine ca acum.

Chiar aşa arăta, cu acea sclipire cutezătoare în ochii ei frumoşi şi sinceri, care făcuseră pe câteva dintre colegele ei, mai sentimentale, să-i prevadă un destin romantic. Micuța Rose Stepning, care mâzgălea versuri pe cărţile de rugăciuni ale tatălui său, se ţinea scai de Jess şi-i lua totdeauna parte: „Jess are ochi atât de minunaţi". Şi erau cu atât mai minunaţi cu cit nu-i folosea cu vicleşug.

Începu apoi să se piardă în confidenţe nestăvilite.

— Oamenii bătrâni le vorbesc mereu tinerilor despre maniere, dar de ce trebuie să acceptăm ca ei să fie necuviincioşi cu noi ? Oare faptul că sunt bătrâni le sporeşte cumva importanţa şi le dă dreptul să pronunţe cele mai urâcioase vorbe care le trec prin minte ? Cu oamenii îmi place să mă comport aşa cum o fac cu câinii şi cu caii. Nu mi-e teamă de ei şi asta-i principalul.

Wolfe o privi îngândurat.

- Cei mai mulţi dintre noi, când ajungem la o vârstă matură, devenim timizi şi ne temem să privim cu atenţie la picioarele strâmbe ale unora, după care toată viaţa ne jucăm de-a v-aţi ascunselea pe după colţuri.

— Dar nu dumneata.

— Mulţumesc !

— Nu cred că există ceva de care să te tem şi de aceea îmi placi.

Wolfe tresări, aşa cum ar face orice om cinstit şi aspru faţă de el însuşi.

— Oamenii se sperie de lucruri pe care nici nu le bănuieşti.

— Ce lucruri ?

— Să nu fie păgubiţi băneşte sau să nu-şi piardă slujba ; să nu ofenseze persoanele de care au nevoie, să nu se facă de râs sau să nu-şi facă duşmani.

— Dar dacă sunt convinsă că am dreptate ?

— Ce-ai face ?

— N-aş renunţa niciodată, niciodată.

— Sunt cât se poate de convins.

O privi cu un fel de veneraţie, veneraţia unui om în faţa cuiva deosebit de frumos şi de leal. In vechile legende cavalereşti, bărbaţi viteji îngenunchiau şi-şi alegeau o fată tânără drept doamnă a visurilor lor. Wolfe înţelegea acum semnificaţia omenească a spiritului cavaleresc. Era plecăciunea bărbatului în faţa purităţii, a frumuseţii şi a adevărului.

— Atunci nu cred c-ai avea o părere bună despre un om care, întâlnindu-se pe câmp cu un dulău furios, ar lua-o la sănătoasa pe alt drum.

Ochii ei se încrucişară cu ai lui Wolfe.

— Nu, n-aş avea.

— Ai dreptate.

Ieşiseră de sub fagi când îl găsiră pe şoseaua umedă şi însorită pe Bob Munday, care conducea cabrioleta trasă de ponei.

Băiatul avea un fel special de a privi admirativ la Jess. Dacă ar fi bănuit cât de cât că îi face plăcere lui Jess, s-ar fi aruncat pe dată în eleşteul cu răţuşte.

— Alo! uite-l pe Bob. Acum trebuie să încalec şi să mă înapoiez şi eu, altminteri întârzii la consultaţii.

O privi grav.

— Vreau să-ţi spun că mi-ai făcut un mare serviciu.

— Eu ?

— Da, dumneata.

Şi Wolfe porni călare, cu pălăria fluturând în mână, cu o mimă mult mai caldă şi mai puţin blazată

CAPITOLUL IX

Doamna Threadgold era extrem de curioasă să afle cum îşi petrece serile acest bărbat înalt, slab şi brunet, în odăiţa sa de la ultimul etaj al Vilei Prospect; şi, întrucât curiozitatea e mecanismul care pune în mişcare firile josnice, doamna Threadgold îşi aminti că manşetele cămăşilor lui Wolfe erau foarte uzate. In

felul acesta îşi va îndeplini o îndatorire, controlând lenjeria şi aranjând cu una din femei să înlocuiască manşetele cămăşilor lui Wolfe şi să-i ţească ciorapii găuriţi. Doamna Threadgold avea o părere atât de bună despre ea şi calităţile ei morale, pe care le admira cu toată convingerea, încât nimic din ceea ce întreprindea nu i se părea cât de cât meschin sau grosolan. Era lipsită de orice simţ critic faţă de propria ei persoană, şi nici nu se privise vreodată în oglinda deformată a disprețului faţă de sine însăşi. Oamenii lipsiţi de simţul umorului sunt în stare să comită cele mai necuviincioase acte şi să răstoarne o casă eu susul în jos ca să caute o agrafă de păr.

Şiretenia nu constituia una din caracteristicile acţiunilor ei. De fapt, doamna Sofia nu considera că trebuie să facă un secret din cotrobăitul camerei lui Wolfe.

— Elisabeta, mă duc să controlez lenjeria domnului doctor Wolfe. Am observat că e cam uzată. Să vedem ce se poate face.

— Da doamnă, unele cămăşi sunt pline de găuri.

— Chiar aşa ?

— Domnul doctor Wolfe n-are decât patru cămăşi, doamnă.

Doamni Threadgold nu-şi dăduse probabil seama ce spune când făcuse remarca „Am să-i vorbesc în această privinţă". Era totdeauna gata să „vorbească cuiva", şi această fra2;ă îi intrase în obicei.

Urcă deci în cameră şi cotrobăi acolo cu o meticulozitate cu adevărat feminină ; în cursul acestei scotociri dădu peste harta lui Wolfe. Acesta, ca majoritatea oamenilor cu fire deschisă, nu avea nimic de ascuns ; mai mult chiar, broasca geamantanului său era spartă. Pe pat se aflau două cămăşi uzate şi două perechi de ciorapi găuriţi. Doamna Sofia se duse lingă fereastră ţinând în Mâini harta Navestock-ului, care era fixată pe un carton, şi privi desenele multicolore, precum şi legendele scrise dedesubt cu o peniţă cartografică. Nu era nevoie de o minte prea isteaţă spre a descoperi adevărata semnificaţie a hărţii. Doamna Threadgold îşi luase cu ea ochelarii. Ii puse pe nas, întinse 1 %Li pe toaletă şi urmări pe îndelete constatările lui Wolfe.

În timpul verii, când nu era prea ocupat, doctorul Threadgold îşi făcuse obiceiul să bea un pahar cu porto sub teiul din fundul grădinii de la Vila Prospect. Soţia sa îşi aducea coşul de lucru şi masa din răchită împletită, aşezându-le la umbră, iar lumina soarelui, strecurându-se printre frunzele teiului, lumina feţele acestor două persoane, care păreau atât de calme, de împăcate şi de fericite. Grădina era o alternanţă de iarbă şi pietriş, având la o extremitate nişte araci de viţă de vie, iar în mijlocul gazonului, un rond de muşcate, care priveau spre cer ca un ochi imens şi învolburat. Câţiva dafini creşteau prin colţuri, iar pe ziduri erau înfăţişaţi nişte pomi fructiferi,

Intr-un orăşel poţi cădea uşor victimă vulgarităţii unui vecin. Bătrânul Johnson, negustorul de vinuri, care locuia în vecinătatea lor, avea un papagal şi trei fete cu înclinaţii muzicale. Bătrânul Johnson şi doamna Threadgold nu se prea înghiţeau. Ea îl poreclise „mitocanul ăla de cârciumar", iar el spunea despre ea „individa de alături". Papagalul verde al domnului Johnson era scos în grădină, unde se distra şuierând printre gratiile coliviei, mieunând ca o pisică şi vorbind - aşa cum era de aşteptat de la un papagal. Doctorul Threadgold, care acasă, în fala clienţilor şi a personalului de serviciu era „Montague". devenea „Monte în grădină, sub umbra teiului. Papagalul domnului Johnson prinsese acest diminutiv. Legănându-se în sus şi în jos pe stinghia din colivia sa, striga : „Monte, Monte", imitând-o astfel pe doamna Threadgold.

— Monte, Monte !

Doamna Sofia se afla sub tei, de unde privea spre soţul său care stătea la fereastra cabinetului de lucru, răsfoind paginile unei cărţi. Terminaseră dejunul de douăzeci de minute şi Wolfe fusese chemat de urgenţă pentru un caz de insolaţie pe moşia de la „Iertări". Doamna Sofia îşi strigase soţul de două ori, dar probabil că acesta nu auzise.

— Montague !

Doctorul Threadgold deschise uşa verandei şi ieşi în grădină.

— M-ai chemat, draga mea ?

— Te-am strigat de două ori.

— Am crezut că era blestemata aia de pasăre a lui Johnson.

— Montague ! Vrei cumva să spui că... ?

— Nu, sigur că nu.

— Vinul tău te aşteaptă.

„Apucă-mă de bărbie, apucă-mă de bărbie" — se auzi un glas de peste zid.

Doamna Threadgold îşi urmări soţul păşind prin iarbă cu mâinile la spate şi având pe cap o pălărie cu boruri largi care-i umbreau faţa. De-a lungul a aproape douăzeci de ani, Sofia Threadgold reuşise să cunoască defectele şi ungherele cele mai tainice ale acestui om mărunt, toate vanităţile şi slăbiciunile sale,

morga afectată, sfiiciunea prefăcută, teama de a jigni pe cineva. îi cunoştea stările de spirit şi cum se manifestau; observaţiile pe care avea să le facă în legătură cu orice subiect, precum şi modul cum reacţiona la împunsăturile ei răutăcioase. Dragostea pe care i-o purta era un amestec ciudat de afecţiune maternă şi dispreţ. El îi aparţinea, ca un bun oarecare, Şi-i dirija incapacitatea politicoasă cu formalismul rigid al egoismului ei..

— Domnul Wolfe e plecat, Monte ?

— Da. Se parc că s-a întâmplat ceva pe câmp.

— Bea-ţi vinul, dragul meu. Vreau să-ţi spun ceva în legătură cu domnul Wolfe.

— A!

„Fleacuri, fleacuri, fleacuri" strigă pasărea din cealaltă parte a zidului de cărămidă roşie.

Doamna Threadgold intră direct în subiect, fără nici Un fel de ezitare. Se dusese să controleze lenjeria lui Wolfe şi descoperise acolo altceva decât ciorapi rupţi şi cămăşi zdrenţuite. Harta lui Wolfe venea să completeze şi să explice anumite goluri din zvonurile care-i ajunseseră la ureche. Ca toţi oamenii egoişti, era foarte şireată când intrau în joc probleme care afectau mica lume în care se învârtea.

— Monte, consider asta ca o totală lipsă de corectitudine faţă de tine, o lucrătură pe la spate, un material de scandal aşternut pe hârtie.

Doctorul Threadgold îşi umpluse paharul cu porto, dar uitase să-l mai dea pe gât, ochii săi de un albastru spălăcit, dindărătul ochelarilor, rămăseseră pierduţi în gol. Papagalul lui Johnson tăcuse, cu capul plecat pe o parte şi cu un ochi înălţat batjocoritor în direcţia teiului. „Ce mai femeie". Cu o expresie tacticoasă, pasărea îşi întinse un picior, îşi ciuguli ghearele cu ciocul şi rămase apoi nemişcată, cu un aer atent şi încordat. . — Dar, scumpa mea...

— Ştii, Monte, ce ţi-a povestit domnul Hubbard. E foarte uşor să-ţi dai seama unde pot duce toate astea. Ce urmăreşte acest individ, care îşi vâră nasul în treburile Navestock-ului ? Cu siguranţa că are un scop. Tu nu-l plăteşti ca să pună oraşul pe jar. Trebuie să discuţi cu el în legătură cu harta asta, care urmează să fie arsă.

-— Dar, scumpa mea, nu pot să-i spun...

— Ce nu poţi să-i spui, Monte ?

— N-am cum să ştiu de existenţa acestei hărţi.

— Ţi-am spus eu.

- Dar, scumpa mea, fii rezonabilă. Cum aş putea face aşa ceva ? Să scotoceşti în camera cuiva ? De ce ?

— Nu m-am dus acolo în mod special ca s-o caut. A fost o coincidenţă, Montague, o coincidenţă extrem de fericită, şi n-ar trebui să stai pe gânduri ca să te foloseşti de ea. închipuieşte-ţi că s-ar răspândi zvonul că asistentul tău s-a amuzat, condamnând la dărâmare jumătate din imobilele oraşului ! Poate fi vorba de un zănatec, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia.

Papagalul strigă : „Ura". Iritat, Threadgold tresări.

— S-o ia dracul de pasăre !

— Trebuie să discuţi chestia asta cu Wolfe şi să-i interzici în mod categoric...

— Draga mea, mi-e imposibil. Cum să-mi asum...

— Aici nu-i vorba de asumat. Cred că nu te temi de asistentul tău? Dacă aşa stau lucrurile, ar fi de preferat să scăpăm de el cât mai repede. Am să aduc harta şi o să ţi-o arăt.

— Sofia, te rog să nu faci aşa ceva.

— Trebuie s-o vezi. Insist s-o vezi !

— Draga mea...

Papagalul scutură barele coliviei sale, scoase un ţipăt, şi apoi, pe un ton mai scăzut, spuse : „E o drăcoaică — o drăcoaică".

Aşa cum relatase doctorul Threadgold, un caz de insolaţie survenit la moşia „Iertări" îl obligase pe Wolfe să se ridice de la dejun şi să plece în grabă într-acolo. Un om pârlit de soare, fără haină, cu cămaşa în carouri albastre larg desfăcută la gât, venise în goană dinspre câmpiile aflate pe malul apei. De sub pălăria cu borurile largi, sudoarea îi şiroia pe obraji. Cerul era senin, de un albastru fierbinte, iar copacii de la Duzii Verzi păreau sculptaţi în marmură. Aerul era torid şi ferestrele caselor stăteau deschise, cu storurile coborâte. Umbrele erau bine desenate şi grele,iar strălucirea soarelui peste bolovanii pavajului îţi obosea ochii

Râul Wraith se târa alene pe sub podurile de cărămidă roşie, ierburile acvatice pluteau languroase, iar sălciile plângătoare de pe maluri moţăiau cu crengile nemişcate. Pe şosele se depusese un praf greu, care înălbise iarba, florile de câmp şi gardurile vii. O ceaţă albăstrie plutea deasupra Mlaştinei Tarling, iar soarele devenise un scut imens şi încins până la incandescenţă.

Omul pârlit de soare îl conduse pe Wolfe pe o cărăruie de-a lungul apei. Lanurile cosite erau de un

galben închis, iar pământul, risipit şi divizat de şanţurile de irigaţie în fâşii şi petice, era de un castaniu deschis. Înspre apus, castelul „Iertări" se înălţa ca o impozantă colină d umbre verzi, cu hornuri răsucite care străbătea coroana solemnă a cedrilor. Grădina care cobora spre râu era colo rată pe alocuri în nuanţe variate.

Castelul „Iertări" era renumit pentru pajiştile sal întinderi însorite de iarbă lucie, care se desfăşurau î curbe largi, sub coroanele încremenite ale arborilor. Priveliştea îţi incinta ochii prin calmul şi bogăţia ei răcoritoare. Printre trunchiurile enorme ale cedrilor, Wolfe zări oglinda eleşteului, pătată de verdele frunzelor şi de j cupele albe şi galbene ale nuferilor. In spatele casei se întindea parcul, împrejmuit de un zid de cărămidă roşiei care urca şi cobora, după unduirile terenului. Căprioare se strecurau printre ferigi şi grupurile de fagi, care aveau înfăţişarea unor temple deschise, pavate cu bronz.

Mulţi dintre stejarii bătrâni nu mai arătau decât ca nişte schelete uriaşe şi cenuşii, întinzându-şi crengile contorsionate, asemenea unor monştri care sfidează Timpul. Cu o sută de ani în urmă fuseseră plantaţi nişte tufani, ale căror frunze străluceau acum în bătaia vântului. Parcul era despărţit de grădină printr-un gard viu de tisă, înalt de câţiva metri, întunecat şi ceremonios ca o cumpană a nopţii.

Câmpia care se întindea în spatele zidului despărţitori al parcului era înmiresmată de parfumul finului, cosit şi uscat la soare. Abia jumătate din întinderea moşiei fusese cosită, iar căpiţele proaspete fuseseră rânduite la liziera înaltă a ierbii. Bărbaţii lăsaseră jos coasele, iar femeile, furcile şi greblele lor, şi se strânseseră grămadă, la umbra unui stejar care se înălţa în preajma zidului de lingă parc.

Wolfe îşi făcu drum printre ei.

— Daţi-vă înapoi, vă rog, înapoi !

Cercul se lărgi ca un inel de fum, cu unduiri neregulate. La rădăcina copacului, un om zăcea întins pe câteva salopete ; îi aşezaseră sub ceafă un veşmânt făcut sul. Faţa sa, palidă ca a unui muribund, era de un alb strălucitor şi straniu, iar trupul zăcea moale ţinea ochii închişi. Zăcea leşinat şi abia mai respira. O femeie într-o bluză albastră şi încinsă cu un şorţ alb îngenunchease lângă el si-i ştergea chipul cu o cârpă udă.

Cosaşii se uitau la Wolfe, dar acesta nu era preocupat de altceva decât de omul întins la pământ. Se aplecă şi-i vârî o mână sub cămaşă.

— Când s-a întâmplat ?

Femeia care strângea în pumni cârpa umedă îi răspunse printre hohote de plâns :

— Nu e nici un ceas, domnule doctor*

— După ce a luat masa, nu-i aşa ?

— Da, domnule doctor.

— A băut ceva mai mult ?

Femeia, care avea o faţă zbîrcită şi urâtă, îl privea cu nişte ochi plînşi care cerşeau îndurare.

— Moare, domnule doctor ?

Wolfe nu răspunse, ocupat să asculte bătăile inimii.

— Domnule doctor, să nu spuneţi că se prăpădeşte ! Era un om atât de robust ! Şi atât de vesel la un pahar cu bere !

— îmi pare rău, dar e destul de grav.

Femeia începu să plângă cu suspine, făcând să joace pe umerii săi panglicile bonetei.

Wolfe ridică pleoapele bolnavului în clipa în care, de undeva, se auzi o voce profundă, caldă şi melodioasă; clacă vocile ar putea fi asemuite culorilor, aceasta ar fi. avut culoarea aurului care descinde odată cu amurgul. Oamenii se dădură la o parte. Femeia cu bluză albastră se ridică în picioare şi se şterse la ochi cu cârpa umedă.

— Cine este ? întrebă noua venită.

— Tom Bett, doamnă.

— Insolaţie ?

— Asistentul doctorului Threadgold e aici.

Wolfe, întors pe jumătate, zări o femeie în rochie albă care trecea din soare la umbra stejarului, în crinolina ei, largă ca un nor, ai fi zis mai curând că alunecă decât umblă. Era foarte înaltă şi avea un chip alb şi mat ca fildeşul încadrat de un păr bogat şi roşcat. Părul ei căpăta uneori reflexe arămii, alteori părea pudrat cu o pulbere aurie-roşcată şi fiindcă faţa ei era atât de mată şi de albă,te izbea gura ei cu buze sângerii. Ochii, mari şi negri, exprimau o plictiseală nedefinită, care îi făcea şi mai întunecaţi; semănau cu ochii cuiva care a avut mult de îndurat, Wolfe se ridică, îşi dăduse instinctiv seama că această femeie era proprietara castelului „Iertări" şi a unei treimi din Navestock, mama acelui tânăr călăreţ atât de grosolan, pe care îl oprise cândva pe Strada Podului. Doamna Brandon era încă tânără, n-avea mai mult de 30 de ani, dar chipul ei era lipsit de însufleţire; avea figura mândră, plictisită şi stinsă a unei femei care nu se mai poate bucură de nimic. Se uită la bărbatul leşinat şi la femeia care bocea, cu aerul că priveşte un tablou printre multe altele care se perindă

de-a lungul vieții. Părea obosită să tot privească tablouri. Ochii ei mărturiseau această senzație.

— E grav ?

— Mi-e teamă că da.

- Dați orice dispoziție pe care o considerați necesară. Poate fi transportat la oricare din proprietățile mele.

— Vă mulțumesc.

Wolfe chemă câțiva oameni şi le spuse să aducă o targa făcută dintr-o bucată de gard sau la nevoie o uşă şi un cearşaf muiat în apă rece. Întorcându-se din nou spre doamna Brandon, îi surprinse privirea ațintită asupra lui, cu un fel de vagă curiozitate.

Wolfe fu izbit din nou de una din acele senzații fulgerătoare care străbat uneori conştiința limpede şi calmă a unui om puternic. Se simți dintr-o dată stingherit şi deplasat, ca un tânăr necioplit care a nimerit într-un salon. O privi şi el şi-şi dădu seama că era o femeie cu care n-avea nimic comun.

Sfiala lui neaşteptată se trăda prin bruschețea purtării sale :

— Pot cere de la castel orice am nevoie ?

— Desigur.

— Presupun însă că nu aveți gheață ?

— Nu, cred că nu.

Ea se întoarse ca să stea de vorbă cu femeia în bluză albastră şi şorț alb, iar Wolfe se aplecă asupra omului care zăcea leşinat. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să nu tragă cu urechea la vocea plăcută şi indiferentă a femeii în alb. Vorbea aşa cum te-ai fi aşteptat să vorbească o statuie: indiferent, impecabil şi fără căldură. Wolfe simțea un amestec ciudat de repulsie şi interes. Se trezi întrebându-se dacă această femeie, cu chip şi trup atât de perfecte, nu închidea în ea un suflet pe jumătate mort.

Când se ridică din nou, doamna Brandon era departe, cu părul ei strălucind în bătaia soarelui. Bine conturată, silueta ei albă se desprindea din iarba cosită, iar lumina soarelui părea să alunece pe lângă ea, de parcă brațele aurii ale razelor n-ar fi avut de ce se prinde.

Oamenii se înapoiară cu un soi de targa acoperită cu pături, şi unul din ei ducea un cearşaf ud. Ziua de vară, care în prezența distinsei doamne păruse că se potolește, îşi reîncepu activitatea. Wolfe respiră adânc, uşurat. In fața lui se găsea ceva pentru care merita să lupte : viața unui om.

CAPITOLUL X

Când Jasper Turrell fu introdus în biroul reverendului Robert Flemming, acesta tocmai pregătea o infuzie de quassia destinată puricilor de plante care îi atacau trandafirii. Ca mai toți preoții de țară, Flemming nutrea şi el o sumă de manii, aşa că un prieten venit în vizită îl putea găsi, înfundat până la coate în rumeguş, lucrând tâmplărie; ori în grădina sa de zarzavaturi, dezgropând cartofii, sau ocupat să pregătească, cu degetele sale mari, dar neîndemânatice, muşte-nadă necesare la pescuitul păstrăvilor. îşi avea biroul într-o încăpere lungă, joasă şi plăcută, ale cărei ferestre aduceau mai degrabă cu nişte panouri încadrate în zid, prin care puteai vedea petice de gazon, straturi de flori viu colorate, vechi ziduri cenuşii şi arbori măreți. Aici domnea o dezordine pitorească. Undițe, plase pentru fluturi, puşti, un arc şi bastoane zăceau îngrămădite prin unghere. Rafturile bibliotecii sale cuprindeau, în afara cărților, cutii cu diverse colecții, dopuri pentru fixarea fluturilor în insectare, mosoare pentru undițe, saci de pânză, o geantă de vânătoare şi mănuşi. Aceeaşi dezordine se întâlnea şi pe biroul preotului: predici, cataloage de flori, note de plată, circulare, pamflete, albume de zoologie, cuțite ciudate şi pipe, amestecate în neorânduială. Covorul, ale cărui culori nici că se mai cunoşteau, atât de uzat era, avea o gaură mare la mijloc.

Era odaia unui om care ducea o viață bogată, plăcută şi paşnică, a unui om care citeşte lucrări clasice, propovăduieşte în predicile sale după un tipic vechi, dar neîntrecut în materie de natură şi de flori. Turrell îl găsi îngenuncheat pe grătarul din fața căminului, înaintea unui foc de surcele şi vreascuri, fierbând, într-o cratiță mare şi neagră, infuzia aceea de quassia. Cum stătea în genunchi, bocancii săi lăsau să se vadă că erau rupți în două locuri, îşi dezbrăcase surtucul, iar mânecile flanelei sale cenuşii erau răsucite până la coate.

— Doamne Dumnezeule, Flemming, asta-i treabă pentru o asemenea zi ? De ce nu pui bucătăreasa să ți-o facă ?

— Asta nu-i ciorbă.

— Cu atât mai rău, atunci. Doamne ! e cea mai călduroasă zi din anul acesta.

Berarul îşi aşează pe birou jobenul alb, se înfundă într-un fotoliu şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Cele două pete de pe față se etalau ca aripile unui fluture, roşii şi congestionate.

— Ce prepari acolo, Flemming ?

— Quassia.

— Pentru păduchii de plante, nu ? Eu nu izbutesc să-i deprind pe oamenii mei să stropească florile

cum se cuvine. Când le fac observații, îmi răspund totdeauna că treaba de la fabrică şi grădinăritul le iau tot timpul. N-am găsit încă omul pe care să mă pot bizui.

Preotul puse cratița pe foc şi se ridică. Era un bărbat foarte înalt, cu părul cărunt, cu mişcări domoale şi cam distrat. Fața lui era masivă, cu obrajii proaspeți ca de flăcău. Ochii albaştri se mişcau alene, rămânând fixați asupra câte unui obiect care îi atrăgea atenția, cu privirea cuiva care nu cunoscuse niciodată graba. Figura sa impresiona printr-o linişte gravă şi agreabilă. In ciuda veşmintelor sale uzate, Robert Flemming se dovedea aristocrat până şi în bizareria maniilor sale. Avea purtări distinse, un calm şi o condescendență blânde, reflectând liniştea unei existențe care se desfăşura cuminte şi resemnată.

— Ieri au fost 38 de grade la umbră.

— Azi cred că sunt vreo 39.

Jasper Turrell se lăsă pe spate. De mulți ani, ambii participau la viața oraşului Navestock. Erau mai degrabă concetățeni decât prieteni, obişnuiți să se întâlnească pretutindeni unde era necesară prezența lor, la conducerea patriarhală a treburilor oraşului la judecarea pricinilor şi pt a se ocupa de nevoile sărăcimii. Robert Flemming era preşedintele Asistenței publice a Navestock-lui, iar Turrell era epitropul bisericii Sf. Jude.

— Am auzit că săptămâna trecută a fost un caz de insolație pe moşia de la „Iertări".

— Da, omul şi-a revenit.

—L-a vindecat asistentul lui Threadgold. Turrell îşi întinse picioarele şi-şi admiră vârfurile ghetelor.

— Flemming, o să avem necazuri cu tânărul ăsta.

— Aş!

Preotul îşi luă haina de pe scaun şi o trase pe el, mototolind-o în spate.

— Ce te face să crezi asta ?

— E cam zănatec şi înfigăreț.

— N-am avut prilejul să-l cunosc. Şi apoi nu e decât un subaltern.

— Întocmai! De aceea, dacă va fi nevoie, ori îl punem la locul lui, ori îl convingem pe Threadgold să-l schimbe. Nu ne trebuie asemenea indivizi în oraşul nostru, Flemming.

— Cu ce anume te-a supărat ?

— Face parte din categoria indivizilor care nu-şi văd de treburile lor, se vâră în toate şi le place să dea dispoziții. Nu sunt eu omul căruia să i se dicteze.

Preotul dădu din cap, afirmativ.

— Desigur că nu.

Turrel se ridică de pe scaun dintr-o dată, de parcă indignarea de până atunci l-ar fi destins ca un arc.

— Tu ştii ce fel de oameni suntem, Flemming ne place să mergem pe drumul pe care ni l-am croit şi să lucrăm după cum ne taie capul. Suntem independenți, ageri şi ambițioşi. Nu ne place să primim sfaturi şi nici să se amestece careva în socotelile noastre. Ni le conducem după placul nostru şi nu sunt obişnuit să fiu admonestat de un maimuțoi.

Flemming luă o pipă de pe birou şi începu s-o umple cu tutun dintr-o ulcică aflată pe marmura căminului.

— Asistentul lui Threadgold a țipat la dumneata ?

- A încercat. Dar nu sunt eu dulăul care şi-a pierdut colții, ca să rabd aşa ceva.

— Dar în legătură cu ce anume

— În legătură cu proprietățile mele. De parca nu le-aş administra dinainte de venirea lui pe lume. Îşi da nişte aere care mă enervează

Flemming îi aruncă una dintre privirile sale somnoroase şi gânditoare.

— Bine, dar ai spus că...

— A trebuit să-l pun la locul lui. începuse să-mi oca ordine.

— Ce vorbeşti !

— Ageamiul ăsta n-are nici cel mai mic simț al umorului Flemming, nici un pic...

încheie discuția cu un râs iritat şi zgomotos, după care rămase rânjind şi aruncând priviri furioase. în vremea asta, Flemming îşi aprinse pipa. Stătea înaintea grătarului, cu picioarele larg desfăcute în fața focului şi cu mâinile duse la spate. Fața sa exprima nedumerirea surprinsă a unui om potolit, calm din fire, căruia i se cere să se necăjească pentru o întâmplare ce i se părea lipsită de cea mai mică importanță. Turrell avea într-adevăr un temperament violent, țâfnos şi răzbunător, dar preotul îşi clădea seama că Wolfe îl înfuriase grozav de mult.

— Nu pricep...

— Pe naiba, Flemming, presupune c-ar veni la tine un tinerel şi ți-ar pretinde să-ți modifici predicile

sau să renovezi biserica.

Flemming, cu faţa sa plăcută, zâmbi amuzat.

— Nu cred că asta m-ar supăra.

— Ai o fire mult prea calmă. Eu nu-s aşa, dacă întâlnesc un bătrân, trebuie să-l pun la punct. Dar să lăsăm discuţia asta. De fapt, am venit să te întreb când doreşti să aibă loc serbarea de vară a şcolii. Poţi folosi unul din terenurile mele.

— Îţi nulţumesc.

— Doamna Turrell se va ocupa de ceai şi de toate cele necesare. Dar o să lipsim o parte din luna august, aşa că aş dori să precizezi data.

— Să spunem, în prima miercuri a lui august.

- Ne convine. Iţi mai aminteşti de anul trecut. Doamne, ce zi a fost! Ai fi zis că Dumnezeu ţine cu noi.

Robert Flemming. pufăi liniştit din pipă. Se uită la gaura covorului, cu privirea absentă a unui om care ar fi descoperit craniul unui vechi prieten.

— Te-ar interesa să-mi vezi trandafirii ? Turrell încuviinţă.

— Aş dori să vii odată la mine şi să-l convingi pe Walker, grădinarul meu, că-i un nepriceput.

Flemming îşi privi ironic pipa pe care o ţinea în mână.

— E poate unul din cele mai grele lucruri de făcut în lume dragul meu. Dacă un străin ar pica în oraşul nostru şi ar întreba care e „domnul nepriceput", fiecare l-ar îndrepta în altă parte, la uşa vecinului.

După plecarea berarului şi după ce jobenul său alb dispăru şi el, dincolo de gardul viu, alcătuit dintr-un şir de dafini, pe cărarea care duce de la Biserica Sf. Jude spre grădina reverendului, Robert Flemming mai zăbovi în mijlocul trandafirilor săi, tăind florile ofilite, admirând şi cercetând cu grijă, pipăind exemplarele mai reuşite, c pasiunea unui expert. Şi totuşi, dispoziţia sa nu trăda nimic din acea agreabilă uitare de sine care însoţea aceste clipe de hoinăreală printre flori. Se oprea din când în când, privind în gol, lua o frunză şi o freca între degete sau tăia aerul cu foarfecele său de grădină.

Nu se putea afirma că Robert Flemming nutreşte vreo simpatie sau stimă pentru Jasper Turrel. Făcea parte din Navestock şi, ca atare, Flemming îl acceptase. încetase de multă vreme să se mai lase iritat de comportarea berarului. Anumite categorii de oameni se obişnuiesc cu otrăvurile luate în doze mici şi la intervale regulate, devenind cu vremea imuni şi ne mai reacţionând cu violenţă în prezenţa acestora. Flemming se stabilise la Navestock la vârsta de patruzeci de ani. Trăise în acest oraş timp de douăzeci de ani şi se cufundase în el, ca un om greoi, niţeluş indolent, într-un pat confortabil. în afara zidurilor care-i înconjurau grădina, nu se dovedea un observator prea ager. Avea un temperament care primea întâmplările aşa cum se prezentau, cu prietenie şi răbdare, dar fără să-şi pună întrebări în legătură cu ele. Răul exista, şi se împăcase de multă vreme cu ideea că face parte din viaţă însăşi. Moartea, durerea şi mizeria erau mărgelele înşirate pe mătăniile credinţei sale, realităţi pe care se învăţase să le privească prin ceaţa aurie a unui misticism blajin. Flemming, ca mulţi alţi oameni cumsecade, lăsa totul în seama lui Dumnezeu. întindea o mână compătimitoare celor în suferinţă, dar nu dădea niciodată la o parte vălul care ascundea rana.

Uneori, întâmplător, se simţea tulburat, ca trezit din letargia sa patriarhală şi agreabilă, resimţind spaima unui om trezit din somn de un ţipăt îndepărtat. Anumite întâmplări veneau să-i scuture optimismul placid. Se freca atunci la ochi şi întâlnea în jurul său doar suferinţe inevitabile şi o stare de mizerie pe care credinţa lui încerca să le înfrumuseţeze. Şi pe urmă, un om sociabil ca Robert Flemming nici n-ar fi putut trăi vreme de douăzeci de ani într-un oraş fără ca obiceiurile acestei localităţi să nu-şi fi lăsat pecetea asupra comportării sale. Suntem cu toţii ca pietrele unui râu, care se freacă şi se lustruiesc una pe alta. Locuitorii Navestock-ului - adică aceia care aveau un cuvânt greu în treburile oraşului - urau amestecul străinilor. Bob Flemming era un om bine crescut — cel puţin în ceea ce-i privea pe cei din Navestock. Ruginită, vechea maşinărie funcţiona greoi, dar nu simţea nevoia să fie împinsă de nimeni. Din când în când, Bob Flemming se mai ridica şi turna o picătură de ulei.

Preotul intră în casă ca să-şi bea ceaiul, pe care-l lua ca un celibatar, pe o măsuţă îngustă din birou. Câinele său cenuşiu intră gudurându-se şi se încolăci pe un petic de soare la picioarele stăpânului.

— Ce să fie cu tânărul ăsta, Wolfe ? se întrebă Flemming.

Era ora când citea The Times, dar de data asta deşi ţinea jurnalul desfăcut, obiectul discuţiei purtate cu Jasper Turrell îl mai urmărea, aşa că puse gazeta deoparte.

— Un om tânăr, desigur. Sau, mai degrabă, foarte bătrân. Tobby, bătrâne camarad, fă bine şi te ridică. E timpul să-ţi dau porţia de zahăr.

Câinele se aşează pe picioarele dinapoi, primit bucăţica de zahăr pe nas o azvârli în aer şi-o prinse apoi în bot.

— Căpşunile ! Timpul ăsta călduros o să le facă să se treacă repede.

Îşi trăsese farfuria mai aproape şi se aşezase confortabil în fotoliu, când una din servitoare intră :

—Domnule pastor, a venit o femeie din strada Dogarilor.

— Bine, Jane.

— Spune că doamna Baker trage să moară şi v-ar fi recunoscătoare dacă ați veni.

Flemming puse gazeta de o pare.

— Jane, spune-le că viu, viu numaidecât.

Camera din strada Dogarilor unde zăcea femeia care trăgea să moară era o gaură întunecoasă în comparație cu însorita încăpere de lucru a lui Robert Flemming. Într-un colț se găsea un pat de lemn, cu unul din picioare proptit pe o jumătate de cărămidă. Femeia care zăcea în pat era în ultimul stadiu de caşexie. Nasul i se ascuțise, şi nu era mai mare decât degetul unui copil; iar partea dindărăt a capului arăta ca un fel de proeminență proiectată deasupra gâtului. Fața, de culoarea pergamentului, era numai oase şi găuri. Mâinile se odihneau deasupra cuverturii, cu palmele în sus. Pleoapele erau pe jumătate închise, şi printre ele se zărea privirea opacă şi sticloasă a muribundei. O uşoară mişcare a cuverturii arăta că femeia mai respira. Plecându-se, cu pălăria în mână, preotul pătrunse în odaie. Zări un bărbat înalt, care se ridică de pe un scaun din preajma patului. Clanța uşii care dădea în bucătăria din spate era zgâlțâită în sus şi-n jos, şi cineva bătea şi se freca de uşă.

— Dumneata eşti doctorul, nu-i aşa ?

— Da.

— Domnul Wolfe ?

— Da... Mi-e teamă c-ați sosit prea târziu.

Robert Flemming puse pălăria pe marginea ferestrei şi privi spre femeia care zăcea în pat. Vârî mâna în buzunar pentru a scoate mica biblie pe care o purta cu sine, dar făcea toate aceste mişcări încet şi cu inima îndoită, de parcă vorbele lui Wolfe l-ar fi trezit pe neaşteptate şi l-ar fi făcut conştient de obligațiile sale. Rămăsese suspendat între acțiune şi gândire, ca un om oprit de-o mână fixată pe umăr.

Clanța uşii continua să se mişte în sus şi-n jos.

— E cineva acolo ?

Wolfe întoarse un chip grav şi întunecat.

— Copilul.

— A!

Flemming se îndreptă spre pat, dar femeia nu-l mai observă. Somnul de veci începuse să-i îngreuneze pleoapele.

— Ar fi trebuit să trimită după mine mai devreme.

— Sfârşitul a survenit pe neaşteptate. De altfel cred că v-au chemat de ieri.

— Imposibil. Nu ştiu de nimic. Dar am să mă interesez.

Flemming părea nehotărât şi greoi, apoi se aşează pe scaunul de lângă pat. Mâna sa continua să mai cerceteze buzunarul, dar o scoase afară fără carte, de parcă ar fi pus stăpânire pe el un sentiment de inutilitate.

— Nu vă mai recunoaşte, domnule.

- Nu ? Şi totuşi... îngenunchie şi începu să se roage. Clanța uşii era zmucită cu disperare.

— Mamă, mamă !...

Gura lui Wolfe se crispa. Robert Flemming ridică încet capul.

— N-ar trebui...

— Cred că nu.

— Mamă !...

— Eu cred că da.

Wolfe se duse la uşă şi trase zăvorul de lemn. în clipa aceea, femeia încetă să mai respire. Uşa fu dată deoparte şi un băiețel cu plete blonde năvăli în odaie. Se strecură printre brațele lui Wolfe, aruncă o privire preotului şi apoi se aruncă pe marginea patului. Întorcându-se, Wolfe văzu totul. Băiețelul se prinsese de mâinile femeii. Ridicându-se mai sus, se cuibări lingă ea, privind-o cu ochii aprinşi de adorare. Fața slabă se rostogoli într-o parte, pe pernă.

Băiatul îşi retrase capul şi scoase un țipăt cutremurător :

— Mamă ! Ce s-a întâmplat cu mama ? !

Din trei paşi, Wolfe străbătu întreaga încăpere. Se aplecă deasupra patului, ridică copilul şi-l luă în brațe. Băiețelul începu să țipe şi să-l lovească pe Wolfe în obraji.

— Hai, linişteşte-te băiete, linişteşte-te."

Robert Flemming aruncă o privire spre figura medicului şi fu pătruns de un ciudat sentiment de

admirație. Rămase în genunchi, în tăcere, neclintit, cu mâinile pe marginea patului. Îl văzu pe Wolfe îndreptându-se către o canapea veche, în celălalt capăt al încăperii, unde se aşeză cu copilul în braţe.

— Aşa, copilul meu, aşa !

Copilul izbucnise într-un hohot de plâns sălbatic, atât de sfâşietor, că nu mai putea fi uitat. Wolfe îl legăna, ţinându-l cu braţele sale lungi, strâns lipit la piept. Comportarea acestui om era aproape tot atât de zguduitoare ca şi durerea copilului.

Robert Flemming lăsă capul în Jos. Era incapabil să se roage, dar îl asculta pe Wolfe, care se adresa ca o mamă copilului pe care îl ţinea în braţe.

— Vezi tu, băiete, mama s-a dus să se odihnească. Era obosită, copilul meu, tare obosită. A suferit mult, dureri grele, dar acum i-au trecut durerile. Da, iubitul meu, plângi până te linişteşti. Ţine-te de mine, ţine-mă strâns.

Un cap de femeie apăru în deschizătura uşii. Robert Flemming se ridică stângaci, privind când spre Wolfe, când spre copil. îşi trecu mâna peste ochi şi se uită apoi la cadavrul întins pe pat.

Vecina intră în odaie. Era o femeie voinică, colţuroasă, despletită şi cu obrajii roşii. Plângea. Privi spre Wolfe şi spre copil.

— Poţi să-l iei, doamnă Budge ?

Vocea sa era caldă, încărcată de un fel de bunătate solemnă.

— Nici vorbă că da, domnule doctor. Bietul de el ! Vino, dragul meu, vino cu mine.

Îi întinse braţele ei pline şi roşii.

— Du-te băiatule 1 îl îndemnă Wolfe.

Băiatul se mai agăţă de el o clipă, dar femeia îl luă cu o mână, ţinându-l strâns la piept, în timp ce cu cealaltă îl mingii e pe spate.

— îl duc alături la vecină, domnule doctor.

— Da, e mai bine aşa.

În tot acest timp, Robert Flemming rămăsese în picioare în cămăruţa mică şi întunecoasă, ca un străin lipsit de vreun rol în desfăşurarea celor petrecute.

Wolfe şi preotul părăsiră împreună strada Dogarilor. Aveau acelaşi drum, dar anumite motive îl făceau pe Robert Flemming să nu fie încântat de această potriveală. Umbla cu capul în .pământ şi cu ochii fixaţi asupra unui punct imaginar de pe pavaj, la câţiva metri înaintea sa. In mod obişnuit, preotul manifesta calm şi o forţă neclintită. Când trecea pe străzile Navestock-ului se uita în ochii oamenilor, cu o încredere înnăscută, fără mândrie, cu *o* faţă .sănătoasă, zâmbitoare şi politicoasă. Dar cele câteva clipe petrecute în strada Dogarilor îi provocaseră o stare de stingherealâ. Fusese pus în umbră, şi nu mai exista nici o îndoială în .această privinţă, de personalitatea mai puternică a tânărului. Incapacitatea sa de a fi de vreun ajutorii tulburase. Mai mult, o coardă ascunsă tresări se în el la strigătul jalnic al orfanului.

— Un caz nenorocit!

Ridică privirea şi ochii săi se îndreptară sfioşi spre faţa omului de lângă el. Wolfe părea dus pe gânduri. Profilul său era grav şi oarecum îndârjit.

— Cât se poate de trist !

— Unul din cazurile inevitabile, presupun?

— Inevitabile ?

Ochii lui Wolfe se încrucişară cu ai lui Flemming, ca două florete.

— Da, poate aici.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Că astfel de întâmplări sunt inevitabile în anumite locuri.

Robert Flemming lăsă privirea în jos. Era superior lui Wolfe, şi în ce priveşte statura, cât şi ca reputaţie, dar se simţea mai mic şi mai neînsemnat decât omul de lângă el.

Ezită o clipă, apoi încercă să continue discuţia.

— Dumneata vrei să spui că sunt de vină condiţiile locale ?

— Sigur că da.

— Cum asta — la Navestock? Trăiesc în oraşul ăsta de peste douăzeci de ani.

— Ştiu. Tocmai asta complică felul cuiva de a privi lucrurile.

— O!

Flemming simţi o roşeaţă uşoară urcându-i-se în obraji. Cuvintele lui Turrell îi reveniră în memorie, şi totuşi ele nu se potriveau cu chipul aceluia care ţinuse în braţe copilul hohotind de plâns.

— Mă bucur că părerea dumitale e sinceră.

— Am vrut să spun că suntem dispuşi să luăm drept fireşti lucrurile cu care ne-am obişnuit.

— Ca petele de pe hainele noastre uzate. E adevărat. Dar nu cumva crezi că...

— Cred în ceea ce am învățat că e adevărul. Lucrul acesta a fost dovedit. Cei mai buni dintre tinerii noştri — în sfârşit, fiecare generație îşi are ideile ei.

Flemming tăcu un moment. Apoi spuse !

— Am nevoie de sânge tânăr. Asta-i sigur.

Ajunseseră la o răscruce, unde drumurile lor se despărțeau. Această despărțire a drumurilor putea îmbrăca pentru amândoi semnificata unui simbol. Robert Flemming îi întinse mâna :

— Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut până azi. Nădăjduiesc că de-acum înainte va fi altfel.

Wolfe îi strânse mâna cu sinceritate.

— Aşa nădăjduiesc şi eu.

Şi se despărțiră, după ce se priviră adânc în ochi.

Robert Flemming îşi continuă drumul încet, cu mâinile la spate. Din când în când răspundea saluturilor care i se adresau. Şi totuşi se simțea complet detaşat de cele ce se întâmplau în jurul său. Izbutise să se desprindă de Navestock şi de propriile sale obiceiuri, pătrunzând într-o lume mai curată şi mai generoasă.

CAPITOLUL XI

O fată tolănită la umbra unui tufiş de măcieş, cu un roman în față, poate reprezenta un studiu mai agreabil decât imaginea unui profesor plecat pe malul unei bălți, printre trestii şi păpuriş, şi care răscoleşte mâlul.

Jess Mascall îşi rezervase un locşor tăinuit la Mlaştina Tarling, unde se putea ascunde ca o fiică sălbatică a pădurii, cu picioarele ei bronzate şi ochii negri ca mura. Era o mică văgăună, pavată cândva cu prundiş şi pietre rombice, transformată acum într-o vâlcea verde şi înflorită, ascunsă după tufişurile dese şi neregulate de măcieş. Deasupra ascunzătorii pluteau nori albi, iar cerul o acoperea ca o năframă albastră. Puteai afla în acele locuri colnice însorite, unde să te poți tolăni la soare sau la umbra tufişurilor de măcieş, unde să te ascunzi ca să poți citi în voie. Primăvara, vara şi toamna, această văgăună în miniatură semăna cu o piesă rară de tapiserie, coborâtă de-a dreptul din cer. Anemone, ciubotica cucului, violete, clopoței, țintaure roşii, degeței, gura-leului, măcăleandre, muşcate, înfloreau toate, rând pe rând. Jess adunase stânjenei din grădină şi-i sădise la liziera colțişorului ei tihnit. La mijloc se afla un cerc negru şi cenuşa rămasă de pe urma focului, fiindcă lui Jess îl plăcea uneori să-şi fiarbă ceaiul într-o cană țuguiată, în vârful unei pirostrii alcătuite din crengi.

Măcieşul îşi scuturase florile sub jarul soarelui şi-şi împrăştiase semințele mult mai devreme ca de obicei, din cauza verii fierbinți. De-a lungul malurilor sfărâmicioase ale văgăunii se înălțau tulpinile delicate ale ferigilor, iar. pe alocuri, acolo unde pământul fusese spălat de ploi, apăreau rădăcini negre implântate în solul pietros. Un degețel înalt, un lujer, cu potirul de semințe, mai purta doar doi clopoței în vârf, cât mai rămăseseră după ce-i pierduse pe ceilalți. Jess stătea întinsă pe un petic de loc umbrit, înconjurată de florile galbene ca de nişte raze aurii. Ivanhoe îl înfrânsese pe Bois Guilbert şi reuşise s-o salveze pe Rebecca de la arderea pe rug.

Jess puse cartea deoparte — o citise de două ori în cursul ultimelor două luni — şi se întoarse pe spate cu o senzație voluptoasă de lene. Romantismul se potrivea de minune cu această zi de vară, când norii se fugăreau pe cer şi sâmburii de măcieş plesneau în soare. Şi apoi, domnişoara Jess era învăluită. în romantism din cap până-n picioare. Se afla la vârsta când romantismul devine o necesitate, iar aventura constituie seva. vieții. însăşi vitalitatea ei era de natură romantică. Visa la toate aceste întâmplări eroice şi le comenta cu o sinceritate naivă.

„Şi totuşi cred că Rowena era o zăpăcită. Nu ştiu dacă nu-mi place Rebecca mai mult. Insă ele, vezi..."

Gândurile ei porniră pe un alt drum, şi ea continuă să rămână,întinsă pe spate şi să admire frunzişul dantelat ar ferigilor care mărgineau mica fundătură.

„Mă întreb dacă mai pot exista astăzi făpturi ca Ivanhoe ? Am certitudinea că mai există. Numai că el era blond, şi mie nu-mi plac bărbații blonzi. Ii prefer pe cei înalți, bruneți şi viguroşi, deşi cred ca n-ar trebui să-mi placă, fiindcă şi eu sunt brunetă. Bărbații blonzi arată uneori ca nişte găini plouate. Ar mai fi tânărul Turrell, dar el e roşcovan ; ce m-aş bucura să-l văd odată ciomăgit de cineva ; mi-ar fi plăcut să-l văd pe Ivanhoe tăvălindu-l în țarină. Grozav ar mai arăta John Wolfe în armură. E atât de puternic şi de neînfricat. Cred c-ar fi în stare să săvârşească multe fapte minunate. Dar Navestock-ul e un loc atât de plicticos ! E greu de închipuit că s-ar putea afla aici un balaur cu care să te iei la trântă. Poate bătrâna Plimley. Dar pe ea am aranjat-o eu..."

Se cufundă apoi în visuri din ce în ce mai pitoreşti şi «nai romantice, mult prea ciudate şi personale ca să poată fi comentate cu voce tare. Erau ca nişte pânze de păianjen, irizate, țesute de mâna unor zâne pentru

privirea unei fete tinere. Tolănită, Jess făuri în minte liniile lor strălucitoare şi tremurate. Prinsă de vraja visului, uita de tot ce-o înconjura.

— Jess, Jess !

Cineva o striga. Se ridică, scuturându-şi pletele ei negre, uşor iritată.

— Jess, eşti aici ?

Era un glas subţire şi acru, ca un hirsut ele cuţit. Jess îl recunoscu prea bine. Rămase în picioare, aşteptând.

— E Edith Wilks ! Ce i-o fi venit să mă caute ? N-am chef de ea.

Domnişoara Edith Wilks nu se potrivea în acest cuib de flori sălbatice. însuşi numele ei semăna cu o dantelă croşetată, era repezită, afectată şi mult prea delicată. În adevăr, apăru Edith Wilks, cu picioarele ei lungi, încălţate în nişte botine franţuzeşti care-i ajungeau până aproape de genunchi, cu ua nas ascuţit şi purul decolorat. Jess, care era o făptură impulsivă, ar fi preferat s-o vadă pe domnişoara Wilks în fundul mării.

O pălărie de pai apăru dinspre tufişurile de măcieş şi se-ndreptă de-a lungul potecii care ducea la sanctuarul lui Jess.

— Eşti acolo, Jess ?

— Da, sunt aici.

Enervată de efortul pe care-l făcea ca să se strecoare printre tufişurile .de măcieş şi preocupată de îmbrăcămintea ei, domnişoara Wilks ajunse în fine la marginea văgăunii. Era o fată slabă, cu chip palid, frunte înaltă, bombată şi lucioasă, şi cu un nas subţire. Unul din acele chipuri neutre; părul, sprâncenele şi genele ei erau aproape albe, iar pleoapele roşii făceau ca ciclul să pară spălăciţi şi fără viaţă. Gura era trăsătura ei cea mai caracteristică: o simplă linie, aproape lipsită de buze. din care ieşeau cu uşurinţă mici discursuri răutăcioase. Domnişoara Plimley o înzestrase cu purtări alese şi, nefiind frumoasă, se îmbrăca foarte rafinat.

— Bună, Edith !

— Ce mai faci, Jessica ? Am venit special să te invit la petrecerea noastră de săptămâna viitoare. Mama mi-a pus la dispoziţie trăsura şi mi s-a spus c-o să te găsesc aici.

— Ce, aveţi acum o trăsură ? Vino şi stai jos.

Trăsura era de fapt un docar, dar fata cea subţire nu se mai obosi să dea explicaţii. Se aşeză cu multă grijă, ridicându-şi fusta, şi Jess nu se putu abţine să nu remarce că picioarelor domnişoarei Edith nu le-ar fi stricat să fie ceva mai pline.

— Vai dragă, ce loc ciudat ai ales !

— De ce?

-— E tare sălbatic.

— Bine, dar la ce te-ai fi aşteptat de la un ţinut mlăştinos ? Te poţi aşeza pe Ivanhoe, ori pe pălăria mea veche de pai. Mai degrabă pe pălărie. Uite-o colo !

— Iţi mulţumesc, dragă.

Şi domnişoara Wilks se aşeză. Îşi ţinea călcâiele şi genunchii strânşi, cu vârfurile pantofilor în linie dreaptă, coatele lipite de trup şi mâinile încrucişate în poală. Jess se tolănea în voie, cu nepăsarea unei firi libere, relaxate, ale cărei membre nu luau niciodată o poză ţeapănă şi dizgraţioasă. Edith Wilks începu să vorbească despre petrecerea ei. Va fi ceva elegant, cu muzică, trageri cu arcul şi crochet. Reverendul Charlie Chipperton, ajutorul domnului Flemming, făgăduise că-şi va aduce flautul şi Eudoxia Brown le va cânta la pian.

Jess promise că va veni.

— Măcar să-l văd pe domnul Chipperton suflând din flaut. Ar trebui să execute şi un dans, Chipperton ăsta. Ar arăta ca un dans de negri. Gura lui mă face totdeauna să râd.

Interlocutoarea ei nu găsi nimic amuzant în această remarcă. Păstra atitudinea unei cucoane corecte.

— Cum poţi fi atât de copilăroasă, Jess ?

— Nu-i chip să mă schimb.

— Nu-i nimic de râs. Nu-ţi aminteşti de orele noastre de lectură cu domnul Chipperton ? Cât era de politicos ! Păcat că tinerii noştri nu-i copiază bunele maniere. Sunt atât de vulgari, mă înfioară.

— Vai ! E groaznic ! Care sunt tinerii ăia ?

— O, Percy Tangs, tânărul Garvice şi cei doi Studleys, care se strâmbă ca nişte maimuţe. Sunt convinsă că domnul Flemming a avut noroc cu ajutorul său. Mama tocmai spunea, ieri ca doctorul Threadgold ar avea de ce să-l invidieze.

Jess o privi cu atenţie.

— Doctorul Threadgold, scumpul şi Bătrânul mieluşel ?
— Da, din cauza asistentului său nerod.
— Unul înalt, nu-i aşa ?
— îl cunoşti ?
— A vizitat-o pe mama.
— Doamne sfinte, Jessica, noi nu l-am primi în casă.

Jess avea părerile ei asupra fetelor, pe care le împărţea în două categorii : „cumsecade" şi „pisici". Domnişoara Wilks aparţinea ultimei categorii. Era totdeauna gata să-şi bată joc de rochia nouă a unei prietene.

— Noi socotim că doctorul Wolfe e foarte priceput.
— Priceput ? Ar trebui să auzi ce spune domnişoara Perfrement !
— Aceeaşi categorie.
— Ce categorie anume, Jess ?
— A ! nimic.

Edith Wilks redeveni femeia de lume.

— Toată lumea socoteşte că doctorul Wolfe e un tânăr îngâmfat. Tata spunea că n-o să facă mulţi purici la Navestock. E bădăran, înfumurat şi se amestecă unde nu-i fierbe oala.

Chipul lui Jess era concentrat şi foarte calm.

— O!

— Vezi tu, oamenii care şi-au petrecut întreaga lor viaţă la Navestock nu pot tolera un asemenea tânăr înfumurat şi prost crescut. Ne miră că doctorul Threadgold nu s-a descotorosit încă de el. Tata a spus că va trebui să-i atragă atenţia doctorului Threadgold.

— Cu ce l-a jignit doctorul Wolfe pe tatăl tău ?

— Nu ştiu, de altfel nici nu mă preocupă un astfel de om. Bănuiesc că i-a adresat tatii observaţii neplăcute în legătură cu colibele din partea de jos, de lingă moară.

103

Ca şi cum l-ar privi pe el. Doamne, Dumnezeule, ce l-aş mai pune eu la locul lui!

Ochii lui Jess începură să strălucească.

— Da, ştiu. E vorba de cocioabele alea oribile şi vechi, care stau gata să se prăbuşească în râu.
— Draga mea...
— Cred că numai sprijinindu-te de ele, şi le-ai dărâma. Şi apoi mirosul !

Domnişoara Wilks deveni arogantă.

— Jess, cum poţi fi atât de vulgară ?
— Dar bine, ăsta-i adevărul, nu ? De ce i-o fi supă-rând pe oameni adevărul ?
— Vai, ce absurdă: eşti !
— Domnul doctor Wolfe spune adevărul. Sunt convinsă.
— E lipsit de maniere.

Jess se întinse din nou pe iarbă şi privi cerul.

-— Domnul Chipperton. n-ar rosti niciodată vreun adevăr neplăcut, aşa-i ?... Ai observat cum i se îndoaie genunchii ? Mă tem totdeauna să nu-i iasă prin pantaloni.

Nasul trufaş al domnişoarei Wilks n-avea aerul să guste acest gen de umor.

— Nu eşti deloc spirituală, Jess.

— Nu fac decât să-l compar pe domnul Chipperton cu domnul doctor Wolfe. Acum când mă gândesc mai bine la el, îmi dau perfect de bine seama că aduce cu un cui îndoit. îl prefer desigur pe doctorul Wolfe. Asta-i adevărul.

Se întoarse înspre prietena ei şi o privi în ochi, cu un aer provocator.

— O ! Pricep.
— Ce pricepi ?
— Nimic, nimic care merită să fie rostit. Jess râse.
— Edith, nu mă privi cu ochi de cloşcă.
— Chiar aşa ?

— Ar trebui să-ţi spun „şş-şş" ca să te aud cotcodăcind şi scuturându-ţi penele. Grozav mi-ar plăcea să te tăvălesc prin mărăcini. Ar fi straşnic.

104

Jess se ridică, ameninţătoare şi nervoasă. Domnişoara: Wilks se îndreptă din şale şi păru că devine mai subţire şi oarecum agitată.

— Nu fii absurdă ! Cred că trebuie să mă duc. Mama mi-a spus să nu întârzii.

— Rămâi să luăm ceaiul împreună.

— îmi pare rău, dar nu pot. Aşadar vii miercuri, nu

— Da, o să viu.

Şi domnişoara Wilks se ridică să plece.

Jess nu încercă s-o reţină. O conduse pe Edith Wilks până la Ferma Mlaştinei, dar o lăsă să traverseze singură curtea. Nici nu s-a prea sinchisit atunci când Billy, gânsacul c-un singur ochi, trezindu-se, a devenit pe neaşteptate furios împotriva lui Edith, asmuţind în urma ei întregul cârd de gâşte, într-o larmă de cârâituri. întinzând gâtul şi bătând din aripi, Billy o ciupi de picioare. Fata nu avea umbrela de soare ca să se apere, şi retragerea sa înspre poarta albă fu. puţin cam precipitată.

Jess rămase la colţul gardului viu: şi, deşi ochii ei; străluceau, în lumina lor tot se mai putea distinge urma furiei.

— Dragul şi Bătrânul meu Billy ! Ai reuşit să pui pe fugă picioroangele !

„Picioroangele" era porecla sub care era cunoscută domnişoara Wilks la şcoala domnişoarei Plimley. E greu de închipuit uşurinţa aproape diabolică cu care fetele tinere se pricep să poreclească pe cineva care nu e pe placul lor.

Jess Mascall intră să-şi bea ceaiul şi zvârli „Ivanhoe" pe un scaun. Camera lungă şi joasă era agreabil de răcoroasă, deşi păstra parfumul îmbietor al verii. Mary Mascall trăsese măsuţa pentru ceai în dreptul, ferestrei deschise. Stătea acolo trebăluind în linişte; prezenţa ei plăcută radia bună dispoziţie şi activitate. Mary Mascall, făcea plata muncitorilor de la fermă. Oamenii lucrau pentru ea cu tragere de inimă, aşa cum n-ar fi făcut-o pentru', mulţi alţi stăpâni.

— Unde-i Edith, draga mea ? Jess răspunse serioasă

— N-a vrut să rămână, şi de altfel nici Billy n-o înghite.

— Billy ?

— Să-l fi văzut cum l-au enervat picioarele ei. Billy e o dulceaţă.

Mama şi fata îşi zâmbiră una alteia. Şi totuşi Jess continua să rămână preocupată. Ochii ei erau aţintiţi pe zaharniţă, pe care o studia cu adâncă seriozitate.

— Mamă, ce fel de om e domnul Wilks ?

— Zaharia Wilks, scumpa mea ? După câte am auzit e un om mărunt şi meschin. Mulţi dintre locuitorii Navestock-ului au aceleaşi păcate. Sunt fermieri proşti, cu mentalitatea învechită, cel puţin în ce priveşte gospodărirea proprietăţii.

— Cum vine asta ?

— Dacă nu dai hrană îndestulătoare vitelor tale, îngrăşământ bogat pământului, gospodări tul unei fermei dovedeşte nepricepere. Toată lumea ştie asta. Şi totuşi, nobilimea din Navestock nu ştie decât să tragă cât mai mult din arendă, fără să pună nimic la loc cită vreme foloseşte pământul. O proprietate imobiliară e la fel cu oricare proprietate. Nu merge să tot iei, fără să dai nimic in schimb. Dar aici, la Navestock, aşa stau lucrurile de mai bine de cincizeci de ani.

— Dar asta-i o ruşine, nu-i aşa ?

— Moşierii sunt oameni ciudaţi, draga mea. Nu sunt mulţi ca lordul Blackwater, şi e păcat că Brandon-ii, şi Turrell-ii, şi Wilks-ii nu învaţă nimic de la el. Până şi bătrânul Joshua Crabbe, necredinciosul, ştie mai bine decât ei că nu trebuie să laşi o proprietate în paragină, lăcomindu-te câţiva ani la bani mulţi. Nu mi-ar conveni deloc să depind de un moşier din Navestock. Lordul Blackwater e un om întreg şi un gentilom. Nu vrea ca arendaşii săi să trăiască asemenea unor porci.

Jess mesteca ceaiul cu linguriţa şi urmărea băşicuţele care se ridicau la suprafaţa paharului. înţelesese dintr-o dată că un om de felul lui John Wolfe putea fi duşmănit într-un oraş ca Navestock. Când e vorba de tras concluzii, Jess avea agerimea femeilor. Era pentru ea începutul celei mai fascinante cărţi, „Cartea lucrurilor aşa cum sunt".

CAPITOLUL XII

Wolfe intră în cabinetul doctorului Threadgold, dar se opri în prag, ţinând cu o mină uşa deschisă.

— Domnule doctor, v-aş ruga să aruncaţi o privire asupra preparatului pe care vi l-am pregătit microscop.

Doctorul, care era tolănit într-un fotoliu, îşi destinse

picioarele şi se ridică într-un foşnet de gazetă. Threadgold aţipise cu faţa acoperită de ziar.

— Ce s-a întâmplat, domnule doctor Wolfe ? Ce s-3 întâmplat ?

— Am o lamă la microscop pe care ţin s-o vedeţi şi dumneavoastră.

Se duseră în cabinet, unde Wolfe. instalase microscopul pe o masă de brad, lângă fereastră. Threadgold îşi ridică pulpanele redingotei şi se aşează, încolăcindu-şi picioarele în jurul scaunului. îşi scoase ochelarii, închise ochiul drept şi fixă cu cel stâng obiectivul; avea înfăţişarea unui proaspăt recrut, care priveşte chiorâş prin viziera puştii.

Urmă un moment de linişte, în care timp Wolfe îl urmări cu atenţie pe omul cel mititel care sta la masă, îi privi încreţiturile de grăsime ale cefei şi felul în care părul său rar era dat peste cap. Simţea un fel de milă pentru Threadgold, şi acest sentiment de compasiune îl îndemnase să-i deschidă ochii, ca să priceapă ce s-ar putea întâmpla la un moment dat la Navestock.

— In josul lamei se vede multă mişcare, domnule doctor Wolfe.

— Da. o mare agitaţie.

— E apă din iaz ?

— Nu, din fântână.

— Doamne, e posibil ? , a

— Din fântâna din Piaţa Paradisului.

— A !

— Acolo s-a ivit cazul de difterie la care am fost chemat azi dimineaţă.

Threadgold se îndreptă in scaun, scoase o batistă de mătase şi începu să-şi şteargă ochelarii. Ambii bărbaţi îşi dădeau seama de tensiunea care domnea în aer, dar Wolfe fu primul care deschise discuţia :

— Sunt bucuros că mi se iveşte prilejul să vă vorbesc despre o problemă care mă preocupă de mai multă vreme. N-am adus vorba până acum, deoarece am ţinut să mă bizui pe fapte.

Threadgold, care mai stătea cu spatele la Wolfe, îşi .potrivi ochelarii şi Wolfe putu să observe cum încep să i se roşească urechile.

— Ei bine, domnule doctor Wolfe, despre ce-i vorba ?

— Vreau să vă vorbesc despre condiţiile sanitare ale oraşului. Întâmplător, aceste probleme m-au interesat înainte de a veni aici. Starea oraşului Navestock c dezastruoasă.

Threadgold se ridică de pe scaun, fără să-şi dezlipească privirea de la fereastră. Wolfe îi închisese retragerea în direcţia uşii. Dar mai mult decât atât, o anumită forţă morală îl ţintuia pe acest om în vârstă într-un colţ al camerei, ca pe un copil. Drept prim impuls căutase să evite această convorbire printr-o fanfaronadă, şi nu să-şi încarce umerii cu povara pe care i-o trecea acest tânăr neînduplecat.

— Chiar aşa ?! Asta-i o afirmaţie cam îndrăzneaţă.

— Însă serioasă.

—- îţi dai seama că eşti de puţină vreme in oraş ?

— Sunt aici de şase luni. Aş dori să vă arăt rezultatele cercetărilor mele.

Threadgold, cu Mâinile în buzunare, se foia pe loc. Un nod i se pusese în gât. îi era imposibil să se întoarcă şi să întâlnească privirea lui Wolfe.

— Nu-i nevoie să te grăbeşti într-atât, domnule doctor. Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut să incluzi în obligaţiile dumitale şi controlul sanitar.

— îmi pare rău, dar acesta decurgea ca o consecinţă logică.

— Ce vrei să spui ?

— Când constaţi anumite efecte,, eşti obligat să cercetezi cauzele.

— Nu-nţeleg motivul care te-a îndemnat pe dumneata să efectuezi acest control, domnule doctor Wolfe. Un asistent nu poartă niciodată. întreaga răspundere.

— Eu însumi mă simt răspunzător — chiar şi în interesul dumneavoastră.

Threadgold îndepărtă poalele redingotei sale, cuprins de o neînţeleasă şi impacientată nervozitate.

— Foarte bine, domnule doctor Wolfe, foarte bine. O să controlez datele pe care le-ai adunat. Dar trebuie să-ţi atrag atenţia că tinerii absolvenţi, abia ieşiţi de pe băncile facultăţii, nu prea înţeleg realităţile practicii medicale. Aici avem de-a face cu oameni şi condiţii diferite şi acest fel de a fi stăruie ca atare de veacuri. Teoreticienii sunt oameni foarte primejdioşi. Ei îşi închipuie că jocul vieţii decurge ca o partidă de şah.

Wolfe îşi frecă bărbia şi privi ţintă la ceafa lui Threadgold.

— Mă-ntreb care o fi fost aici procentul de mortalitate în ultima sută de ani.

— Nu ti-l pot spune. N-avem statistici.

— Aţi avut vreodată holeră la Navestock, domnule doctor ?

— Nu, niciodată.

— Dar febră tifoidă ?

— Nici.

— Ei bine, să dea Domnul să nici nu le aveţi vreodată !

S-ar fi zis că o viespe l-a înţepat pe bătrân într-una din cutele de grăsime ale cefei. Se întoarse brusc, respirând greu cu pumnii strânşi şi înfundaţi în buzunare. Wolfe îl atinsese în punctul sensibil. Timid, fanfaron, eschivându-se cu neîndemânare dintr-un colţ într-altul, izbucni în cele din urmă cu o furie oarbă împotriva acestui om, a cărui sinceritate brutală refuza să ia în seamă micile ipocrizii care orânduiesc desfăşurarea vieţii.

— Domule doctor Wolfe, nu ştiu dacă ţi-a trecut prin minte că afirmaţiile dumitale constituie grave insulte la adresa mea.

Wolfe îl privi cu toată seriozitatea.

— Domnule doctor, am socotit că aţi dori să cunoaşteţi starea reală.

— Aşa !

— Sunt gata să-mi asum întreaga răspundere. Chipul lui Threadgold exprima dezgust şi indignare.

— Absurd, ridicol ! Nu-ţi dai seama de poziţia mea — de situaţia mea şi de condiţiile speciale din Na\'estoek. Este oare posibil...

Se opri, îşi scoase ochelarii şi, foarte nervos, se apucă să-i şteargă.

— Vreţi să spuneţi, domnule doctor Threadgold, că situaţia de fapt din Navestock este prea „puternică" în raport cu noi ?

—- Te rog să nu-mi atribui mie cuvintele dumitale. Am răspuns de sănătatea acestui oraş vreme de douăzeci de ani. Şi acum apari dumneata, un tânăr care, lucrând pe ascuns şi cu viclenie, insinuezi că aş fi făcut pentru oraş mai puţin decât trebuia. Nu pot urma linia sentimentelor dumitale, domnule doctor, şi nici să accept ideea pe care ţi-o faci despre localitate. Wolfe rămase pe poziţia sa.

— Îmi pare rău. Anumite împrejurări mi-au deschis ochii. Poate că a fost mai uşor pentru cineva care abia a terminat un curs de sănătate publică. însemnările mele — aşa cum se prezintă ele — vă aparţin. Le puteţi lua, critica şi folosi aşa cum veţi crede de cuviinţă.

Threadgold făcu mutra unui om surprins de un taur înfuriat, care ar fi gonit spre el printr-un gang îngust..

— Din cele spuse de dumneata trebuie să înţeleg că...

— Vă încredinţez toate observaţiile şi însemnările mele. Materialul vă aparţine, întrucât sunt plătit de dumneavoastră pentru timpul pe care-l petrec aici. Nu intenţionez câtuşi de puţin să vă ştirbesc autoritatea.

Threadgold schiţă câteva gesturi de spaimă, încercând parcă să respingă această răspundere. Şovăia, dar se agăţă de ideea că cel mai bun lucru ar fi să temporizeze, să pună mai întâi mina pe material ca să-l poată cerceta în voie. Oamenii slabi se simt atraşi de promisiuni vagi şi de digresiuni minuţioase. Se înspăimântă la gândul de a vorbi pe şleau şi le e teamă că vor fi demascaţi, arătându-ţi-se aşa cum sunt într-adevăr, teribil de egoişti.

— Foarte bine, domnule doctor Wolfe, foarte bine. Dă-mi hârtiile !

— Le veţi avea imediat.

După o jumătate de oră se aflau încuiate în biroul doctorului Threadgold.

Puţini sunt oamenii capabili să descrie cu sinceritate o încăierare la care au participat sau un schimb violent de cuvinte în cursul căruia au fost scărmănaţi. Cuvintele sarcastice care ne vin cu atâta greutate pe buze când ne aflăm în toiul luptei sunt prea strălucitoare pentru a fi ignorate şi de aceea sunt strecurate în schimb, cu multă dibăcie, în cursul relatării despre întâmplare.

Un om slab şi fanfaron e obligat să mintă sau să exagereze când îi relatează soţiei sale o gâlceavă. Ei are în vedere demnitatea sa casnică, iar cuvintele sunt, ca şi o sabie, uşor de mânuit când nu e vorba s-o încrucişezi cu altcineva. „A ! n-are să uite el asta aşa de repede. L-am pus bine la punct. Sunt mult prea viclean pentru animalul ăsta. I-am amintit şi de una şi de alta, tot ce-am avut de spus. Da ; i-am făcut-o ! Ar fi trebuit să-l vezi cit era de încurcat. I-am turnat pe şleau o serie de adevăruri, draga mea. Nimic mai util decât să-i arăţi cuiva cit este de bădăran". Dar partea ciudată e că fiecare dintre combatanţi, ducându-se acasă, se laudă pe aceeaşi arie a cocoşului. Oricât de însângerată i-ar fi creasta, fiecare e convins că creasta celuilalt cocoş e făcută ferfeniţă.

Cam pe la orele trei după amiază, doctorul Montague Threadgold dădu pe gât paharul de porto, se aşeză bine în fotoliu şi căzu pe gânduri. Semăna cu un cocoş bătrân aflat în uşa şopronului, după ce fusese tăvălit într-o căpiţă de fin de un alt cocoş, aprig şi înalt. Experienţa prin care trecuse îl umilise, iar omul acesta bondoc presimţea c-ar putea întimpina şi alte umilinţe mai grele dacă nu va adopta o atitudine mai hotărâtă. Un al doilea pahar de vin îl ajută să-şi facă o părere mai bună despre demnitatea sa. Aşa că, la ora ceaiului, pe covoraşul din faţa căminului, se dovedi capabil să arboreze o atitudine emfatică şi să-i povestească doamnei Sofia cele întâmplate.

— Scumpa mea, azi după-amiază am fost obligat să am o discuție cu domnul doctor Wolfe. Nu cred ca până astăzi să fi înțeles pe deplin situația sa la noi.

Chipul doamnei Thrcadgold nu tresări. Se pricepea să I citească gradul de prefăcătorie al soțului ei, la fel cum citea barometrul din hol.

— Mă bucur să aud asta.

— Detest scenele, draga mea. dar de data asta a fost I absolut necesar. A trebuit să-l scutur nițeluş pe acest tânăr şi să-i demonstrez că n-am voie să-l las să comită vreo prostie. Wolfe îmi face impresia unuia din acei indivizi încrezuți, complet lipsit de inimă şi de purtările alese ale unui gentleman.

Tonul declamației era desăvârşit. Doamna Sofia întinse mina spre zaharniță.

— I-ai spus ceva despre hartă ?

— Draga mea. rezultatul convorbirii a fost că domnul Wolfe s-a oferit să-mi predea toate însemnările şi hărțile sale.

— Bine, Montague, dar le-ai căpătat ?

— Desigur. Sunt încuiate în biroul meu.

Îşi încorda amenințător pieptul sub vesta albă. Făcuse gura pungă, ochelarii îi străluceau şi se îmbătase cu vorbe. Threadgold şi soția sa îşi duceau existența după o schemă meschină, în care doar aparențele contau. O etichetă strictă şi o diplomație orânduită cu grijă în sprijinul carierei profesionale deveniseră pentru ei un veritabil cod. Conştiința lor era pavoazată în întregime cu lozinci care sunau: Purtări alese, Amabilitate, Politețe, Tact. Ajunseseră să se întrebe ei înşişi, dintr-un impuls aproape natural : „Cutăreia sau cutăruia îi va fi pe plac ? Nu cumva se va simți jignit ? Dacă voi proceda aşa, oare îmi va fi de folos şi în acelaşi timp de bun gust ?

Doamna Threadgold îi întinse ceaşca cu ceai soțu-lui său.

— Acum, că ai pus mâna pe hârtii, Montague, lucrurile se vor aranja uşor.

— Vreau să arunc o privire asupra lor.

— N-ai altceva de făcut decât să le zvârli în foc.

— Un moment, draga mea...

— Am spus să le dai foc! Şi apoi expediază-l pe domnul Wolfe să-şi vadă de treburile lui, şi asta fără întârziere.

Chipul doctorului Threadgold se întunecă în mod evident, îşi asumase un rol plin de semeție şi de autoritate şi, ca mulți fanfaroni, se pomeni că şi-a creat noi încurcături şi motive de spaimă. O lăsase pe soția sa să creadă că l-a umilit pe Wolfe şi că-i smulsese aceste hârtîi cu gestul unui învingător care capturează armele celui învins, în realitate, vinul avea alt gust, şi Thrcadgold ştia prea bine acest lucru. Cel care obținuse victoria morală fusese Wolfe. Acesta lăsase toată povara răspunderii pe umerii lui bătrâni.

Să ardă aceste hârtii! .....

în această clipă îşi dădu seama, în mod absurd şi grotesc, că-i era teamă de Wolfe, că era disperat din această pricină şi că tânărul reuşise să-l umilească.

- Draga mea Sofia, înainte de toate trebuie să cercetez aceste hârtii. Îți mărturisesc că nici eu nu sunt deplin satisfăcut de condițiile sanitare ale oraşului nostru,

Doamna Threadgold cunoştea prea bine aceste şovăiri ale soțului ci.

— Astea sunt condițiile şi pace! Dar sfatul meu, Montague, este să arzi aceste hârtii, să-i plăteşti individului leafa pe o lună şi să-l dai afară din oraş.

— O clipă, draga mea.

— Fă-o imediat !

— Draga mea, sunt unele situații pe care nu le pricepi.

— Ba le pricep prea bine, E ciudat cum un om, la vârsta ta, se lasă tiranizat de asistentul său.

CAPITOLUL XIII

Jasper Turrell şi fiul său călăreau la trap pe şoseaua care duce prin Trecătoarea Bâtlanilor, pe versantul răsăritean al Mlaştinei Tarling. Aruncaseră o privire asupra vechiului han „La luna plină" de la „Crucea Cerbului", o clădire dărăpănată, ale cărei hornuri se clătinau şi al cărei acoperiş se plecase într-o parte, ca scăfârlia unui bătrân. „Luna plină" fusese scoasă în vânzare şi deoarece, liberă să se aprovizioneze de unde poftea, îşi umpluse până atunci pivnița cu băutură de la fabrica de bere Hambleton din Wannington, Jasper Turrell îşi făcuse socoteala să pună mâna pe această proprietate. Lui îi aparțineau aproape toate hanurile şi cârciumile din Navestock şi din împrejurimi. Toate se aflau în legături de afaceri cu fabrica sa de bere. Era oricând dispus să mai cumpere un han, să-şi lărgească câmpul de activitate şi să înlăture eventualii concurenți.

Turrell îşi alesese pentru această plimbare călare una din acele zile senine, cu un cer albastru care precedă de obicei ploaia, o zi care scotea la iveală în toată frumusețea lor cuceritoare culorile Mlaştinii Tarling, tăinuite îndărătul colinelor sălbatice din jur. Doar un om complet stăpânit de socoteli ar fi rămas insensibil la misterioasa armonie de lumini şi umbre, la strălucirea soarelui căzând asupra purpuriului, verdelui şi auriului de pe dealuri. Te simțeai purtat pe culmile universului, acolo unde adie zefirii şi cântă ciocârlia, iar păsărelele ciripesc printre boschetele de măcieş. Orizonturile vaste îți îndemnau spiritul la visare. Dealurile înalte păreau animate de mişcări languroase şi ritmice, de parcă ar fi vrut să inhaleze aerul proaspăt şi tonic.

Turrell-ii nu erau însă făpturi sentimentale. Discuțiile lor se refereau la „Luna plină" de la Crucea Cerbului, dar, ajunşi la povârnişul de la Trecătoarea Bâtlanilor, schimbară subiectul. Tânărul Turrell avea un fel ciudat de a călări. Se apleca peste şa, lăsând să-i atârne umerii grei, şi scotea capul înainte, ca un luntraş care vâsleşte. Mandibula sa, proeminentă, îi dădea expresia unui om încăpățânat şi pus pe harță, iar chipul său turtit şi rotund trăda duritatea unui trunchi de stejar.

Jasper Turrell închise ochii, cum obişnuia ori de câte ori se arăta satisfăcut de propria-i isteține.

— Nici vorbă, Hector, că am să-i fac vânt din Navestock acestui tânăr. Eu văd mai departe decât alții. Asemenea bădărani ne pot aduce multe neajunsuri.

Hector Turrell poseda o doză de agerime cinică, dar un tânăr care ştie că poate ciomăgi nestingherit pe oricine pe o rază de douăzeci de kilometri în jurul casei sale devine uşor pradă nepăsării şi înfumurării.

— Să fiu al naibii dacă înțeleg cum ne poate deranja acest individ.

— Nu vezi cum, nu ? Şi totuşi poate. Țara e gata să încapă pe mâna unor blestemați de avocatei chițibuşari, care îşi vâră nasul în treburile altora. Câțiva dintre aceşti zăpăciți aii de gând să scoată nişte legi ca să ne distrugă. Simt de multă vreme ce ni se pregăteşte. Se agită ca să pună mâna pe tot felul de ranguri şi demnități şi nu ştiu, zău, dacă n-au să le obțină în cele din urmă.

— Dar ce legătură are asta cu spălătorul ăla de sticluțe, cu Wolfe ?

Jasper Turrell îşi subție buzele.

— Când ai de-a face cu o turmă de nebuni, cu idei fixe şi înfierbântați, care te pândesc ca să aibă de ce să se lege, orice nătărău îi poate pune în mişcare.

— Dar nu se pot atinge de noi. Proprietatea rămâne proprietate.

— Nu mă tem de proprietatea mea, Hector. Majoritatea oamenilor sunt mulțumiți cu cât au. Dar să fiu blestemat dacă voi îngădui să se amestece cineva în gospodaria mea, iar dacă se va găsi vreunul să mă provoace, cu atât mai rău pentru el.

Hectar Turrell privea drept înainte cu ochii săi de un albastru metalic. Cei doi oameni se înțelegeau de minune, nutrind aceeaşi pasiune pentru dominare şi acelaşi dispreț pentru cei care primesc ordinele. Intre ei se stabilise un sentiment de camaraderie şi o afecțiune aspră şi brutală, asemănătoare aceleia înfiripate între doi fanfaroni care beau, mănâncă şi luptă împreună. Turrell admira forța brutală, aroganța şi încrederea în sine a fiului său. Cit priveşte pe acesta, ştia că tatăl său aduce a dulău bătrân şi viclean, de care puțini oameni s-ar fi încumetat 1 să se agate.

— Ei bine, tată, şi ce-l cu individul ăla, Wolfe ?

— A fost tare obraznic şi m-a provocat.

— Lasă-l în seama mea !

— In regulă.

— Am să-l învăț eu minte, ca să nu uite aşa uşor. Jasper Turrell scoase un chicotit aspru şi uscat, semănând cu zgomotul unor boabe de fasole scuturate într-o cutie.

— Nu-i nevoie, Hector. O să zboare curând din Navestock.

— Cum asta ?

— Wilks şi Crump, şi alți câțiva, sunt alături de mine. Vom merge împreună la Bătrânul Threadgold şi-i vom spune de la obraz : „Ascultă, asistentul tău miroase mit. Nu ne place. Caută-ți altul".

— Şi Threadgold o să fie de acord ?

— De acord ? La repezeală. Nu există alt nătărău mai ascultător în tot Navestock-ul.

Turrell-ii „au vorbit de lup" în după-amiaza aceea, căci la cinci sute de metri distanță de bifurcarea şoselei spre Crucea Flemyng s-au pomenit nas în nas cu un om care scotea o piatră din copita calului său. Era Wolfe. Se afla la marginea şoselei, şi când trecură ei înălță capul, suficient timp ca să surprindă un schimb complice de surâsuri între cei doi. Depărtându-se cu vreo zece metri, bătrânul murmură câteva cuvinte, iar tânărul Turrell izbucni într-un râs zgomotos.

— O pereche de pantaloni de călărie nou-nouți, ha, ha. Dac-aş fi avut biciul cu mine... şi vocea se pierdu în zgomotul făcut de copitele cailor.

Wolfe îşi termină treaba, lăsă piciorul calului şi, ridicându-se, se uită gânditor după cele două siluete călare care tocmai dispăreau după o ridicătură a terenului. Un om devenit indezirabil în Navestock nu era lăsat prea multă vreme să ignoreze această realitate. Wolfe începuse să se izbească zilnic de această animozitate, încă de la sfârşitul săptămânii trecute, şi-ți trebuie mult sânge rece Şi multă dârzenie ca să nu te laşi descurajat când întâlneşti permanent doar fețe acre şi bănuitoare. Oamenii mai săraci țineați la el; mulți se arătau recunoscători, şi asta era singura lui satisfacție. Dar îşi făcuse duşmani, duşmani care erau gata să-l scoată afară din oraş. Wolfe fusese tratat uneori cu insolență şi îndepărtat din anumite case. Unii burghezi mai bogați nu-l băgau în seamă când îl întâlneau pe stradă. Clevetirea îl stigmatizase drept un tânăr primejdios şi agresiv, al cărui cap nu-i mai încăpea în pălărie de mândru ce era.

Mai mult, traiul său la Vila Prospect devenise de nesuportat. Se aşeza zilnic la masă cu doi oameni care păstrau o rezervă posacă şi bănuitoare, sau care discutau între ei într-o atmosferă de constrângere, trecând fără motiv de la un subiect la altul, încercând astfel să-i arate celei de-a treia persoane cât era de antipatizată. Doamna Sofia nici măcar nu se mai străduia să fie politicoasă cu Wolfe. Dacă acesta i se adresa, se făcea că nu-l aude. Ceaşca cu ceai ajungea la el împinsă cu indiferență de mâna ei. Câteodată o surprindea cum îl priveşte cu o ură pe care nu se silea să i-o arate. Threadgold era plin de morgă, jenat şi nervos. Rareori se uita la Wolfe şi, când o făcea, îi arunca o privire piezişă, nesigură, mult mai respingătoare decât privirile goale şi disprețuitoare ale soției sale.

Singurătatea începuse să-l apese şi ea, fiindcă Wolfe era o fire sociabilă. Nu era nimeni în Navestock căruia să-i fi putut vorbi deschis şi fără reticențe. Îşi dădea seama că Robert Flemming se arăta rezervat cu el şi că-l evita pe stradă. Oamenii avuți din Navestock erau solidari între ei ca nişte mărgele pe un şirag. Se găseau şi câțiva cetățeni de altă părere, care păreau dispuşi să vadă în Wolfe un om de ispravă. Dar, precauți, aceştia erau rezervați, ca orice om chibzuit care nu poate uita cu totul interesul buzunarului său. în ceea ce-l priveşte pe Bătrânul Joshua Crabbe, omul acela aspru care trăia ca un pustnic în casa lui de piatră de pe Dealul Piersicilor, Wolfe aproape că nu-l cunoştea. Singura strângere de mină caldă pe care-o primise venea de La preotul metodist Peter Rawbotham, un om de statură mică, îndesat, cu fața lucioasă, picioare crăcănate şi voce puternică.

Nu era de mirare că Wolfe trecuse prin zile de deprimare şi dezgust, zile în care se întreba de ce mai zăboveşte în acest oraş vechi şi corupt, câştigând o experiență amară şi zece lire pe lună. Navestock-ul nu-l voia cu nici un chip. Spiritul de luptă putea constitui un motiv suficient, dar la ce bun să foloseşti lancea când sorții de izbândă se arătau ridicol de reduşi ? îşi pierduse vremea, bătând la uşi închise.

Wolfe încalecă din nou şi, luând-o pe drumul pe care apucaseră şi Turrell-ii, pe lângă Mlaştina Tarling, zări profilându-se pe albastrul cerului chiparoşii de la Ferma Mlaştinii. Cântări cum putu mai bine situația sa prezentă, dar imboldul care-l cuprinsese pornea din rădăcinile tainice ale firii sale bărbăteşti. Ochii lui Wolfe nu se puteau desprinde de casa din cărămidă roşie care, scăldată 4n lumina soarelui, se zărea în depărtare. Se lăsă purtat spre ea, în chip instinctiv, ca un solitar care sorbise de-acolo, în nenumărate rânduri, căldură şi încurajare. Pentru el, locul acela era evocator de miresme şi de imagini plăcute. Acoperişuri roşii şi acoperişuri cenuşii, garduri vii care străluceau în soare, pomii în floare, ținutul sălbatic presărat cu purpură, mireasma finului, candoarea pe jumătate sălbatică a unei fete, aproape un copil. Gândul la Jess îi îndulcise de multe ori amărăciunea clipelor. Era lucrul cel mai curat care sălăşluia în existența sa.

Ferma Mlaştinii se afla la stânga lui şi Wolfe intră prin poarta albă, lăsând-o să se legene în urma calului şi să se închidă singură cu zgomot. Clădirile fermei păreau adormite şi pustii, deşi în eleşteul mare gâştele se bălăceau încoace şi încolo. Wolfe trecu călare prin ogradă, înconjură colțul gardului viu şi ieşi în fața casei. Legă căpăstrul de un stâlp al porții şi porni pe cărarea pietruită, simțindu-se dintr-o dată năpădit de un val greu de tristețe. Iarba care creştea printre crăpăturile lespezilor se decolorase de atâta soare. O adiere uşoară legăna vîrful chiparoşilor, iar vrăbiile zburau ciripind pe sub streaşină caselor şi pe acoperişul de un roşu potolit al țiglelor.

Nu apăru nimeni la sunetul clopoțelului. Uşa era întredeschisă şi zări o rază de soare pe pardoseala de piatră din hol. Albinele îşi făceau de lucru deasupra florilor de sub ferestre şi se roteau zumzăind în jurul petalelor învolburate ale unui tufiş de nalbă. însăşi Ferma Mlaştinii părea adormită şi cufundată în tăcere.

Wolfe sună din nou şi apoi coborî pe verandă. Mireasma nectarului din flori părea că-i sporeşte senzația de singurătate care-l făcuse să se întoarcă din drum. Nu era nimeni acasă, şi dezamăgirea sa depăşea cu mult motivele care o provocau. Se înapoie cu paşi potoliți pe cărarea pietruită şi tocmai pusese mâna pe poartă, când auzi vocea lui Jess dinspre ogradă

— Dă-i drumul Bob, dă-i drumul!

— Nu sunt de părere să-l încălecați, domnişoară Jess. Nu ! Hai Turpin, potoleşte-te !

— Dă-i drumul Bob ! Fă cum îți spun!

Wolfe trecu poarta şi porni de-a lungul gardului viu, spre colţul unde un copac bătrân făcea o umbră deasă. Ascuns pe jumătate după gard, avea perspectiva întregii ogrăzi, cu castanii ei, străbătută de o cărare şerpuită. La cincizeci de metri distanţă se afla un mânz negru, cu capul ridicat, cu frâul atîrnînd şi bine înfipt în pământ pe picioarele sale dinainte larg depărtate. Figura bronzată a lui Bob se muta când la dreapta, când la stânga, iar în faţa mânzului, la vreo trei metri depărtare, stătea Jess, îmbrăcată într-o fustă verde şi o bluză roşie.

— Eu nu m-aş apropia de el, domnişoară Jess, e nărăvaş rău. A încercat să mă muşte când dădeam să-i pun şaua.

— Încetează, Bob ! Nu ştii cum să-l iei, asta-i tot. Jess se apropie binişor de mânz. Ridică o mână, dar mânzul zvârli botul în sus şi se retrase câţiva paşi. Jess se luă după el cu mâna întinsă şi vorbindu-i cu glas blând şi mângâietor. Timp de aproape un minut, atât fata, cât şi mânzul rămaseră absolut imobilizaţi, privindu-se unul pe altul cu atenţie. Apoi mina lui Jess se apropie de botul negru al mânzului.

— Prietenul meu, Turpin, sărmanul meu prieten. De data asta mânzul nu mai tresări şi nici nu mai retrase capul, ci se lăsă mângâiat pe bot. Cu cealaltă mină, Jess ţinea uşor frâul. Se apropie încetişor dintr-o parte, continuând să-l. mângâie. Mânzul începu să tremure şi să dea semne de nervozitate, dar nu se îndepărtă de glasul cald si de mâna delicată.

Wolfe se întoarse o clipă ea să vadă ce face calul său când privi din nou, Jess se afla în şa, iar mânzul stătea locului, liniştit şi puţin nedumerit. Apoi zvâcni ca un fulger, se scutură şi porni în galop, drept înainte, spre colţul cel mai îndepărtat al ogrăzii, acolo unde gâştele se bălăceau în baltă. Wolfe simţi cum îl cuprinde spaima şi-i încleştează fălcile. Se repezi înainte, dar după câţiva paşi rămase ţintuit în umbra copacului.

La câţiva metri de baltă, Jess întoarse mânzul din drum. Animalul porni în goană de-a lungul gardului viu şi se înapoie spre grupul de clădiri. Fata stăpânea calul. Wolfe o urmărea cu respiraţia întretăiată. Aşa cum venea, legănându-se călare prin iarba arsă de soare, era superbă, cu părul bogat fluturându-i pe umeri şi cu capul uşor lăsat pe spate. Îl zări pe Wolfe şi-i făcu semn cu mâna. Turpin trecu în galop pe lângă el, la câţiva paşi de copac ; linia gâtului şi bărbia fetei exprimau fericire şi triumf.

Călare, Jess ocoli curtea de trei ori, înainte de a preda mânzul tânărului Bob, care o urmărise tot timpul, pivotând pe călcâie ca o figurină de lemn fixată într-un ax. Wolfe părăsi umbra copacului şi străbătu ograda prin iarbă. Jess descălecase şi continua să mângâie şi să dezmierde mânzul, care se predase definitiv în faţa farmecelor ei. Chipul tânărului Bob era alb, ca după o spaimă cumplită.

— Doamne, n-ar fi trebuit să faceţi asta, domnişoară Jess !

Fata râse, sărută mânzul pe bot şi-i spuse lui Bob să ia căpăstrul.

— Nu e defel nărăvaş. Numai că e nedeprins. Jess se întoarse spre a-l întâmpina pe Wolfe.

.— Nu ştiam că eşti aici.

Expresia ochilor lui o surprinse. Erau încă severi, şi nici un zâmbet nu-i îmbuna gura.

— Am tras o spaimă teribilă !

— Chiar aşa ? L-am strunit pe Turpin. Era prima oară când l-am încălecat, asta-i tot.

— N-ar trebui să faci aşa ceva. Eşti plină de curaj şi temeritate, dar...

Se uită la Wolfe cu ochi mari şi întunecaţi, devenind deodată foarte serioasă şi oarecum nedumerită. Vocea lui-avea ceva violent, cum nu mai observase vreodată la el. Făcea să vibreze aerul din jur.

. — Am impresia că eşti gata să mă dojeneşti, domnule doctor Wolfe. De ce ? Nu mă tem niciodată de cai. Nimănui n-ar trebui să-i fie teamă de ei.

Wolfe o admiră cu un soi de mândrie.

-— Tocmai veneam dinspre casă. Am crezut că sunteţi plecaţi cu toţii.

— Mama e la Wannington, şi cred că Sally dădea nutreţ viţeilor. Bob şi cu mine eram la grajduri. E tocmai ora ceaiului.

— Mă tem că va trebui să plec. Păru surprinsă.

— O, nu ! Rămâi să iei ceaiul cu noi. O să-l luăm în livadă.

Wolfe o privea, şi după un moment de tăcere zise :

— Mi-ar face mare plăcere.

— De ce să nu facă cineva şi ce-i place ? Sunt sigura că bătrânul Threadgold îţi dă destul de lucru. Şi e încă devreme.

— Foarte bine, rămân.

Cariera unui om poate depinde uneori de o simplă pornire, care să-l cheme ca o lumină îndepărtată ce străluceşte la o fereastră când lumea întreagă se află cufundată în noapte. Wolfe se trezi într-un fotoliu de paie, sub un măr, de unde privea norii albi întrezăriţi printre frunzişul pomilor. Gazonul era acoperit de umbrele pe care le aşterneau coroanele pomilor, ale căror crengi şi trunchiuri luau tot felul de forme ciudate.

Dintr-un colți îndepărtat se auzeau mierloii care fluierau, ascunşi în frunzişul unui copac în floare. Pițigoii zburau din pom în pom şi, din când în când, câte un bondar trecea zumzăind De cealaltă parte a mesei rudimentare de brad stăteai Jess, cu mâinile în poală şi cu privirea ațintită asupra lui Wolfe. Ceaiul se terminase, şi ei încă mai stăteau la taifas, mai mult decât şi-ar fi închipuit. Fața lui Jess căpătase ol gravă şi tainică maturitate. Nu mai era amazoana sălbatică. Deasupra liniei albe a gâtului ei delicat se înălța una chip plin de seriozitate.

— Trebuie să fie cumplit pentru dumneata, acolo în oraş.

Wolfe privea un colț de cer albastru. Omul acesta înalt, puternic, şi mai degrabă taciturn, se pomeni împărtăşindu-şi amărăciunea şi singurătatea tinerei Jess.

— Într-un fel aşa şi este.

— Dar, cu vremea, lucrurile se vor îmbunătăți.

— Mă întreb dacă merită.

— Ce anume ?

— Să mai rămân la Navestock. Majoritatea oamenilor vor să scape de mine. Le cam stric socotelile. Poate că dumneata nu înțelegi de ce.

Ea îl privi cu ochi gravi şi gânditori.

— Cred că înțeleg.

— Sunt unele lucruri la Navestock care ar trebui săi fie altfel.

— Da, mama mi-a spus acelaşi lucru. Şi dumneata I ai încercat să le schimbi ?

— Un om în situația mea nu poate face mare lucru.

— Şi totuşi...

— Şi n-aş vrea să dau bir cu fugiții.

— Dumneata nu trebuie să pleci.

Ochii lui Wolfe se desprinseră din colțul boitei albastre, ca s-o privească. Apoi se ridică brusc în picioare şi, punându-i mâinile pe genunchi, i se adresă :

— Repetă ce-ai spus, Jess. Buzele ei tremurară uşor.

— N-am vrut să spun...

— Nu, dar ai spus-o şi ai făcut bine. Nu ştii ce-nseamnă pentru un om urât de moarte să i se insufle puțin curaj.

Rămaseră privindu-se în tăcere. Ochii lui Wolfe străluceau ca ai unui om care a primit binecuvântarea înaintea unei acțiuni mărețe. Aşa cum stătea, în umbra pomului, fața lui Jess purta pe ea o lumină albă. Se aplecă înainte, cu buzele întredeschise şi ochii întrebători.

— Vrei să spui că vor să te gonească din Navestock ?

— Fără nici o îndoială.

— Pentru că ai descoperit anumite lucruri ?

— Pentru că am încercat să spun câtorva oameni adevăruri.

Ea rămase o clipă pe gânduri, şi apoi se înflăcăra :

— Ce oameni meschini şi laşi ! Dar n-ai să le-ngădui.

— Ce să nu le-ngădui ?

— Să te dea afară.

El se aşeză din nou, privind-o cu atenție.

— Te-ai întrebat vreodată, Jess, din ce trăiesc oamenii ?

— Vrei să spui, bani ?

— Da, chiar aşa bani. Ea căzu din nou pe gânduri.

— Ştiu că sunt o ignorantă.

— Nu vreau să fi altfel decât aşa cum eşti. Dacă am putea să ne păstrăm curajul şi sinceritatea ! Dac-aş putea să descopăr drumul pe care să apuc !

Ea interveni brusc :

— Nu pleca ! Nu-i lăsa să te gonească !

— Şi-apoi ?

— Gândeşte-te ce minunat ar fi ! Vei reuşi. Sunt sigură c-ai să reuşeşti...

Ochii lui se aprinseră la flacăra tinereții şi bravurii lui Jess.

— Pe Dumnezeul meu, da.

— Vei reuşi. Şi, afară de asta, nu mi-ar plăcea să te ştiu înfrânt.

O intuiție o străfulgera pe Jess şi-o făcu să-şi vadă entuziasmul ei copilăresc cu ochi de femeie. Wolfe observă cum i se aprind gâtul şi obrajii. Un moment păru stânjenită, dar, foarte conştientă de sine, recăpăta

întreaga sensibilitate a sexului-ei.

— Vezi, eu cred...

Wolfe se ridică brusc. Îi cuprinsese un simțământ ciudat de triumfătoare şi vinovată bravură. Simțea nevoia să se repeadă la ceva, să izbească cu pumnii şi să strige ca un om călărind în fruntea unei şarje de cavalerie. Dar mai mult decât orice simțea că trebuie să plece din acest loc, nu mai avea dreptul să mai rămână şi Jess trebuia lăsată singură.

— Trebuie să plec. Nu veni, Jess. Mă duc să-m iau calul .

Un sentiment ciudat şi nedesluşit pusese stăpânire pe ea, împiedicând-o să vorbească.

— Nu, rămâi aici ! Dac-ai şti în ce stare mă aflam... Mi-ai făcut un mare bine.

O privi de parcă ar fi vrut să-i ia una din mâinile subțiri şi bronzate să i-o sărute.

— La revedere !

Şi se-ndepărtă în grabă printre copaci. Jess rămase o clipă cu coatele pe masă şi cu bărbia sprijinită în mâini. Ce li se întâmplase ? De ce plecase John Wolfe în felul acesta ciudat şi grăbit?

Se lăsă pe spate în fotoliu şi privi în depărtare, netezindu-şi cu mâinile dantela rochie

CAPITOLUL XIV

Domnul Joshua Crablye era socotit cel mai excentric om din Navestock.Î tinerețe fusese poreclit „Ateul", din cauza felului său sincer şi brutal de a-şi debita ironiile la adresa vecinilor săi. Nu s-ar putea spune măcar că această poreclă îi displăcea. Anii o mie opt sute patruzeci însemnaseră pentru locuitorii Navestock-ului, oameni care trăiau sobru şi cu frica iui Dumnezeu, o epocă în care s-a putut câştiga bănet, iar fiul fabricantului de bere avusese o tinerețe din cele mai grele. Făcea parte din categoria oamenilor care nutresc din născare o ură neîmpăcată împotriva a tot ce înseamnă înşelăciune şi prefăcătorie, în privința cărora nu înțelegea. să facă vreo concesie. Porecla de „Ateu" o acceptase cu satisfacție intimă şi cu un zâmbet batjocoritor. În realitate o etala cu ostentație cinică, folosindu-se de ea ca de o perdea protectoare pentru a-i dejuca pe duşmani şi a-i face să turbeze de furie.

Joshua Crabbe îşi pusese în cap să-şi întreiască averea rămasă de la tatăl său, un şarlatan linguşitor, şi izbutise să-şi atingă acest țel în pofida tuturor răutăților şi piedicilor întâlnite. Au încercat mulți să-l răpună pe acest om scund şi neînfricat, să-l facă să-şi iasă din fire prin mârâitul lor, să-l înghesuie într-un colț. El provocase şi întreținuse duşmănia acestora. Mulți l-au şi lovit, dar el a încasat, aşteptând momentul potrivit ca să le întoarcă loviturile, cu atâta forță şi ferocitate, încât învățaseră să-i dea pace. Era cinic, şiret, nemător de nimic, dar extrem de cinstit când era tratat cum se cuvine.

Casa lui, situată la poalele Dealului Piersicilor, era reproducerea fidelă a personalității proprietarului ei o clădire severă, cu o fațadă lungă, construită din piatră cenuşie, şi care, disprețuitoare, întorcea spatele oraşului Navestock. Un zid înalt, tot din piatră şi presărat pe deasupra cu cioburi de sticlă, înconjura casa, dependințele şi grădina. Singura intrare era printr-o poartă de fier, căptuşită cu tablă groasă, pentru ca nimeni să nu poată privi înăuntru. Foarte puțini oameni intrau sau ieşeau din această curte, şi nu era chip să zăreşti ce se petrece în grădină.

Însuşi Joshua Crabbe reprezenta unul din elementele acestui decor : era mic de statură, slab, cu un cap pleşuv, cu ochi negri şi aprinşi, care clipeau des, cu o față albă ca hârtia. Deşi uscat, avea rezistența unei piei tăbăcite. Extrem de îngrijit şi de curat, se îmbrăca totdeauna în negru şi după o modă veche de douăzeci de ani. Această înfățişare uscată distona doar cu mâinile sale, care erau durdulii. Albe, îndemânatice şi aproape generoase, erau departe de a-ți evoca ghearele unei păsări răpitoare. În fiecare dimineață, Joshua Crabbe se plimba tacticos timp de o oră pe aleile pietruite ale grădinii sale. Chiar când ploua, el îşi făcea plimbarea, adăpostindu-se sub o umbrelă şi cu jambiere din postav negru. Grădina purta pecetea individualității sale : era o proiecție a urii şi a intoleranței. în fața casei se întindea, ca o imensă batistă de mătase verde, o peluză largă, fără o cută, fără o floare, fără o buruiană. în această pajişte nu erau de-cât două straturi, şi acestea fără flori. în locul florilor fuseseră înfipte în pământ, cu gâtul în jos, nişte sticle verzi de vin, printre care se găseau presărate cioburi rotunde şi mici de țiglă roşie şi albastră. Când bătea soarele, sticlele se aprindeau de strălucire, iar după ploaie, Jabez, băiatul grădinarului, avea sarcina să le lustruiască. La capătul acestei pajişti se afla gardul viu şi pătrat de tisă, ai cărui arbuşti fuseseră tunşi, fiecare, în forma unei mingi verzi. Gardul avea două intrări pătrate, de unde pornea aleea pietruită care ducea în grădina de fructe şi de zarzavaturi. Aici, fiecare parcelă pătrată era înconjurată de un zid de cărămidă, înalt de aproape o jumătate de metru. în cuprinsul acestor parcele, răsadurile erau dispuse ca soldații la paradă, rând după rând, companie după companie. Pomii fructiferi erau aşezați de-a lungul zidurilor pe paliere înalte, iar florile şi plantele acceptate de Joshua Crabbe la el în grădină se înşirau ca o bordură prelungă. Erau în majoritate plante sobre şi puțin atrăgătoare: crini, floare de aconit, pecetea lui

Solomon ale cărei tulpini se încolăcesc ca şerpii, gura-leului şi pansele. Crabbe iubea panselele pentru aerul lor rezervat. Nutrea un dispreț fanatic față de trandafiri, pe care-i poreclise „floarea proştilor". Cât priveşte buruienile, era greu să găseşti vreuna în întreaga grădină.

În această dimineață de august, bătrânul Crabbe ieşise din casă spre a-şi face obişnuita lui plimbare. La trei, patru paşi marcați agale, se oprea să cerceteze îndeaproape iarba sau aleile. Din când în când priza tabac dintr-o mică tabacheră cu un smaragd încrustat pe capac. Se părea că nu simte mai mare satisfacție decât să descopere pe întinsul pajiştii o păpădie sau măcar un fir de iarbă rătăcit printre pietrele aleei.

Întâmplarea făcu să zărească în acea dimineață o floare de păpădie, şi fluierul de argint pe care-l purta în buzunarul de la vestă dădu alarma.

— Jabez, ei, Jabez !

Un băiat cu picioarele crăcănate, cu pieptul larg, cu brațe viguroase şi bronzate şi cu un cap mare, presărat cu scaieți negii, îşi făcu apariția printr-una din deschizăturile gardului viu. Părea îmbufnat :

— Da, domnule.

Joshua Crabbe întinse arătătorul.

— Ce înseamnă asta ? E a doua oară într-o săptămână.

Băiatul scoase un cuțit de grădinărie, îngenunche şi se pregăti să smulgă buruiana.

— Fii atent, să nu atingi iarba, nici un fir.

— Da, domnule.

— Unde-i Adam ?

— Culege fasole.

— Hm!

Joshua Crabbe îşi continuă plimbarea. La capătul unei alei, un om cu un spate lat cât o uşă stătea aplecat între două straturi de fasole verde franțuzească. Pantalonii săi cafenii aveau un petic mare, albastru. Brațele aveau culoarea .aramei, la fel şi ceafa, crestată de numeroase zbârcituri. Părul cărunt şi aspru ieşea rebel de sub pălăria de paie.

— Bună dimineața, Adam.

— Bună dimineața, domnule Adam Grinch. Era singurul prieten al lui Joshui Crabbe. Ambii erau firi dure, tăcute, cu fețe aspre, unul liber cugetător, celălalt protestant rigid. Cum de-au izbutit să se suporte unul pe celălalt, nimeni n-ar fi putut explica misterul. Grinch era de peste treizeci de ani în serviciu la Joshua Crabbe. Niciodată nu erau de acord. Niciodată nu erau politicoşi unul față de celălalt. Şi totuşi, se potriveau ca două pietre de moară angrenate între ele.

— Ceva nou, Adam ?

— Nimic important, domnule.

Aşa cum stătea aplecat, Grinch dădea impresia că vorbeşte printre picioarele sale larg desfăcute. Nu se oprii din culesul fasolei.

— Vreo plângere de la cineva ? -— N-am auzit nimic.

— E careva bolnav ?

— La noi nu. Se pare că jos, în oraş, ar bântui difteria. Joshua Crabbe păru că se bucură.

- Asta nu-i rău, Lasă-i pe proşti să se îmbolnăvească. Poate că asta îi va face într-o bună zi să urle. Ce mai e cu Turrell ? N-ai auzit nimic ?

— A discutat cu unii dintre chiriaşii săi despre omul lui Threadgold.

— I-a amenințat, desigur. Ăsta-i Turrell. Ce n-aş da să mă amenințe şi pe mine, dar blestemul ăsta n-o s-o facă. Vom vedea...

Deplin satisfăcut, Joshua Crabbe mai luă o priză de tutun.

— Încăpățânat şi tânărul ăsta, Wolfe. Neclintit, de parc-ar fi lipit cu clei, domnule.

— Vor să scape de el, parcă nu-i cunosc eu ! .

— Oricum, e un om dintr-o bucată.

— L-ai văzut vreodată, Adam ?

— Deseori.

— Ei şi ?

- E înalt si subțire. Dă impresia că e foarte voinic.

Te priveşte în ochi şi nu stă mult la taifas.

— O să-l dea afară, Adam, o să-l dea afară.

— Am auzit că Threadgold s-ar teme de el. După cum se zvoneşte, a aflat multe despre câte se petrec la Navestock.

— Ce părere are despre Dealul Piersicilor, Adam ?

— Pe-aici nu l-am văzut. Bănui că noi nu-i dăm de furcă. El se interesează de ce se petrece în vale. ne malul râului.

Joshua Crabbe mai aspiră o priză de tutun.

— Murdar oraşul ăsta, Adam.

— Plin de păcate, domnule.

— Murdar !

— Şi murdăria e un păcat.

— Are nevoie de cineva cu o mătură şi o găleată. Şi ăsta e Wolfe. A făcut un tărăboi grozav, a întors oraşul pe dos. I-a înnebunit pe Turrell şi pe ceilalţi.

— N-o să-l lase, domnule, fiţi sigur de asta.

— Hm ! N-o să-l lase. Asta-mi sună ciudat, Adam, foarte ciudat.

După care Crabbe porni în sus şi-n jos, vorbind de unul singur, în felul său aspru şi răguşit. Apoi se opri şi se întoarse ca să admire peticul de pe pantalonii lui Adam.

— Ciuleşte bine urechile, Adam !

— Pentru ce, domnule ?

— E vorba de acest Wolfe.

— Foarte bine, domnule.

— S-ar putea să-l chem să stau de vorbă cu el. E doctorul de care am nevoie.

Grinch îl privi peste umăr.

— Dar ce, sunteţi bolnav ?

— Bolnav? Eşti un nătărău, Grinch. În viaţa mea nu m-am simţit mai bine ca acum.

CAPITOLUL XV

În săptămâna aceea s-a nimerit c doctorul Threadgold să primească o serie de vizite personale ale diverşilor cetăţeni cu oarecare influenţă din Navestock. Nu veniseră ca să-l consulte în privinţa sănătăţii, şi nici să-şi mărturisească îngrijorarea cu privire la averea lor. Se succedau la intervale de o zi, două, luau loc în confortabilul fotoliu de piele din cabinetul medicului şi, fiecare în stilul său, îşi expunea doleanţele.

Bătrânul Hubbard, băcan şi negustor de mărunţişuri, cândva lui rotundă ca o bucată de slănină, a fost primul care a deschis seria acestor vizite. Părea nervos şi cam încurcat, şi transpirase tot încercând să se scuze şi să dea explicaţii sau să facă comentarii despre căldura de afară.

— Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, domnule! doctor, dar lucrurile nu mai pot continua aşa. Asistentul dumitale îi face pe chiriaşii mei să murmure, şi oameni vorbesc vrute şi nevrute. Desigur, dacă dumneavoastră intenţionaţi să-mi propuneţi vreo modificare la locuinţei pe care le închiriez, lucrurile se schimbă, ba chiar aş fi încântat şi v-aş rămâne îndatorat, domnule doctor. Dar nu mă pot împăca cu acest tânăr iscoditor şi poruncitor.

După domnul Hubbard veniră alţi doi negustori: Butler, măcelarul, al cărui abator era o mizerie, şi Harrington, lăptarul, care ţinea patru vaci într-un staul murdar, situat în spatele casei sale din Strada Podului.

— N-aveţi decât să veniţi dumneavoastră personal şi să inspectaţi clădirea. Abia am spoit-o de sus până jos, luna trecută. N-am deloc chef să-l las pe tânărul ăsta să-şi bage nasul peste tot în acareturile mele. N-are nici înfăţişarea, nici purtările unui gentleman.

Tot în cursul aceleiaşi săptămâni a intervenit şi domnul Zachary Wilks, servindu-i lui Threadgold timp de un sfert de oră tot felul de aluzii răutăcioase. Wilks era un omuleţ acru, deosebit de satisfăcut când punea pe cineva pe jăratic.

— Dragul meu Threadgold, m-am gândit c-ar fi cazul să te-ntreb dacă nu te consideri răspunzător de indiscreţia inchizitorială a asistentului dumitale. Ce-i drept, e un tânăr îndrăzneţ şi entuziast. într-una din zile aştept să mă pomenesc cu el în bucătăria mea. Bineînţeles, dacă dumneata îi dai dispoziţii în acest sens, nu mai am nimic de adăugat. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că nu mi-ar face plăcere. înţelegi prea bine c-ar atinge bunele noastre sentimente faţă de dumneata. Şi nu-i plăcut să te superi pe un om care a adus pe lume toţi copiii noştri.

Aceşti cetăţeni cu mai puţină greutate au fost urmaţi de Jasper Turrell, rezervându-şi ultima lovitură.

— Ascultă, Threadgold, ne cunoaştem de ceva anişori ; ce urmăreşti impunându-ne pe acest ageamiu obraznic, pe individul ăsta de Wolfe ? Să ştii că nu privesc această chestiune cu indulgenţă. Şi mai mult decât atât, nu intenţionez să suport mai departe această situaţie. Dacă nu poţi arăta mai multă consideraţie vechilor tăi prieteni şi pacienţi, la naiba, o să ne căutăm alt medic.

Aceste atacuri succesive îl aduseseră pe Montague Threadgold într-o stare de extremă nervozitate. Era pornit împotriva lui Wolfe, manifestând acea furie de om slab care se încinge şi fierbe în cazanul propriei

sale laşităţi. Tonul fanfaron al lui Turrell îi sporise mânia la maximum.

— Domnule Turrell, permite-mi să te informez că acest tânăr mi-a pricinuit numeroase neplăceri. Nu-i cazul ca cetăţenii Navestock-ului să-mi dicteze ce am de făcut. Am încercat cu răbdare şi cu sfaturi, dar e de prisos. Domnul Wolfe o să plece.

— Eşti un om cu scaun la cap, Threadgold. Tânărul ăsta îţi provoacă mult rău.

— Iubite domn, o ştiu şi eu.

— Încă şase luni şi-ţi duce cabinetul de râpă.

Berarul îi părăsi pe Threadgold, care fierbea de enervare. Urcă în goană scările, ezită, le coborî tot în fugă, urcă a doua oară şi dădu buzna în salon, unde se găsea soţia sa, care citea în faţa ferestrei.

— Sofia, nu mai pot răbda. Nu-l mai ţin pe Wolfe nici măcar o zi.

— Dragul meu Montague, nu-i cazul să-ţi ieşi din fire pentru un bădăran.

— Îl urăsc şi mi-e silă până şi de numele lui.

— Atunci fă ce te-am povăţuit: descotoroseşte-te imediat de el.

— Aşa am să şi fac. În ce priveşte hârtiile alea...

— Cum ? Nu le-ai pus pe foc ? !

— Nu.

— Adu-le aici. Am eu grijă să le ard.

Şi hârtiile fură puse pe foc în căminul negru în stil georgian din salonul Vilei Prospect. Doamna Sofia, personal, împrăştie cenuşa lăsată de teancul de hârtii albe şu închise în urma acestora, pe un scut, grătarul cel mare galben. Statisticile lui Wolfe dispărură în foc, iar din hartă nu se alese decât un pumn de scrum.

După o dimineaţă de muncă obositoare, John Wolfef Intrase în sufrageria cu covoare turceşti, unde prânzise, de unul singur. După-amiază pornise să facă o serie de vizite în regiune, vizite care-l purtară prin păşunile de la Poiana Roşcată şi Poiana Ciobanului, pe acolo unde sălcii şi plopi umbreau şoseaua, iar vitele cu spinări cafenii păşteau în soare. O luase pe lângă grădinile de unde venea un miros puternic de cimbru, de levănţică şi de mazăre. Floarea-soarelui îl întimpina râzându-i în faţă. O lumină aurie, care cădea pieziş pe olanele de ţiglă, se oglindea în obloanele ferestrelor şi arunca umbre pe podelele de cărămidă din interiorul caselor.

Călări până la Ferma Şoimului şi Colţul Morarului, şi întâlni secerători în plină activitate pe ogoare. Secerele străluceau, iar chipurile bronzate îl priveau de dincolo de gardurile vii. Femei şi fete cu pălării de pai stăteau proptite în greble şi-l urmăreau din ochi. Miriştile păreau covoare de aur. iar căpiţele arătau ca o pară de flăcări galbene.

Se simţea în aer răcoarea înserării când Wolfe se înapoie călare pe drumul şerpuit de-a lungul râului Wraith şi când zări pe dealurile din depărtare umbrele întunecate ale chiparoşilor de la Ferma Mlaştinei. De la acea oră petrecută în livadă n-o mai văzuse pe Jess decât o singură dată, şi atunci ea se arătase cam rezervată, o rezervă sinceră, de aceea şi mai plină de farmec. îi zâmbise mai rar, îl privise cu mai puţină intensitate şi-i vorbise ca şi cum cuvintele ar fi căpătat o nouă şi mai adâncă semnificaţie. în ochii ei îşi făcuse loc o sclipire de admiraţie faţă de el, ceva mai preţios decât o simplă atracţie.

Wolfe îi găsise un nume: pentru el. Jess era ,.Doamna Visurilor mele". O privea şi se gândea la ea, aşa precum un cavaler al lăncii şi al paloşului visează la o singură femeie, care e ,,Doamna lui. Evocarea lui Jess îi insufla curaj, seninătate şi putere. Din inima şi din gura ei n-ar fi putut izvorî nicicând vreo meschinărie. Mesajul ei era ; „Până la capăt şi fără teamă".

Trecând călare prin Navestock. John Wolfe fu izbit îa această oră de pitorescul şi frumuseţea bătrânei cetăţi. Liniştea unei nopţi de vară se lăsase asupra oraşului, şi firicelele de fum albastru care se înălţau din hornurile caselor se pierdeau într-o ceaţă aurie. Roşul cărămizilor căpătase nuanţe mai bogate, mai aprinse. Apusul soarelui se mai reflecta în ferestre. Pe cer, spre apus, se profilau siluetele copacilor şi ale coşurilor clădirilor. Din când în când, Wolfe surprindea câte un petic din apa râului ascuns de umbrele acoperişurilor negre şi ale frontoanelor. Timp de o clipă, micul oraş păru transfigurat, asemenea unui cerşetor murdar şi ghebos, transportat pe neaşteptate într-un paradis.

Wolfe îi duse calul în grajd şi tocmai îşi scotea mănuşile în cabinetul pe jumătate cufundat în întuneric, când auzi paşi pe coridorul care dădea spre hol. Uşa se deschise, şi o bonetă albă îşi făcu apariţia.

— Sunteţi aici, domnule doctor Wolfe ?

— Da, Kate.

— Doctorul Threadgold vă trimite vorbă că doreşte să vă vadă de îndată.

— Bine. Unde se află ?

— În sufragerie.

— În regulă ! Kate, adu-mi te rog o ceaşcă cu ceai. N-am luat nimic în gură de la prânz.

—- Desigur, domnule doctor. V-o aduc aici.

Wolfe se îndreptă spre sufragerie. Lămpile nu fuseseră încă aprinse, şi amurgul care umplea încăperile trezi în sufletul său o vagă melancolie. în timp ce întindea mâna să deschidă uşa, avu intuiția că şederea sa la Vila Prospect se apropiase de sfârşit.

Sufrageria era înecată de razele crepusculului. Intrând, zări reflectându-se în oglinda mare, încarnată în aur, profilul întunecat al duzilor şi un petic de cer. Threadgold stătea în fața unei ferestre deschise. Era cu spatele spre Wolfe şi nu se clinti decât după ce auzi uşa închizându-se.

— M-ați chemat, domnule doctor ?

— A, dumneata eşti, domnule doctor Wolfe ? Da, am lăsat vorbă că doresc să te văd. Avem de discutat ceva foarte important.

Aceste cuvinte fură rostite de Threadgold pe când mai stătea cu fața la fereastră. Se întoarse apoi încet, ținându-se țeapăn, cu mâinile la spate - un om mărunt care-şi dă stare,

— Ia loc, domnule doctor Wolfe !

Wolfe se aşeză pe marginea unuia din scaunele Chippendale, sprijinindu-se cu un braț de spătar. Urmă un moment de tăcere, înainte ca Threadgold să vorbească.

— Regret că trebuie să ți-o spun, domnule doctor Wolfe. Mă văd obligat să te concediez. N-ai reuşit la Navestock. Regret, dar acesta-i adevărul,

Wolfe rămase calm,,

— N-aş putea spune că cele comunicate de dumneavoastră constituie o surpriză pentru mine, zise el, şi nu cred că mai avem ce discuta asupra acestei chestiuni.

— Sunt de aceeaşi părere. Dar am datoria să-ți explic motivele mele. În primul rând îți lipseşte cu desăvârşire tactul - tactul, domnule doctor Wolfe, tactul. Ai ofensat pacienți vechi de-ai mei. Mi-ai provocat nenumărate neplăceri. Entuziasmul care nu e potolit de o anumită discreție devine deja foarte periculos.

— Fără îndoială

Privirea lui Wolfe era îndreptată spre fereastră, departe de silueta măruntă şi îndesată care ieşise din câmpul său vizual. Wolfe medita în tăcere. Dar Threadgold, ca orice făptură slabă, se temea de tăcere.

— Am scris unei agenții din Londra, domnule doctor Wolfe, cerându-i să-mi trimită un om cu experiență. Va veni peste o săptămână. Obligațiile dintre noi încetează din momentul în care îți achit salariul pe o lună înainte. N-o să insist asupra acestei probleme. Fără îndoială că va trebui să-ți cauți altă locuință.

Se auzi clinchetul unor monete. Silueta măruntă, întunecată, se îndepărtă de lângă fereastră şi numără zece livre pe care le aşeză pe masă în două grămezi. Wolfe rămase locului.

— Vă mulțumesc.

— Pentru nimic, domnule doctor Wolfe. Eram oblicat să fiu sincer cu dumneata.

— Aşadar, din acest moment nu ne mai datorăm nimic unul altuia.

— Întocmai.

— Atunci vă rog să-mi înapoiați harta şi hârtiile pe care vi le-am înmânat zilele trecute.

Threadgold rămase nemişcat. Apoi se dădu cu trei paşi înapoi, îşi înfundă mâinile în buzunare, îşi umflă pieptul şi privind peretele din fața sa, rosti :

— Domnule doctor Wolfe, acele hârtii nu mai există.

— Serios ?

— Era vorba de probleme în legătură cu exercițiul practicii mele, şi fuseseră elaborate în perioada când te aflai în slujba mea.

— Vreți să spuneți că le-ați distrus ?

— Întocmai. Le-am ars.

Wolfe se ridică de pe scaun. In întuneric, lui Threadgold i se păru că statura aceea înaltă începe să crească şi să se lungească. De afară pătrundea în tăcerea încăperii foşnetul vântului prin frunzişul duzilor.

— Domnule doctor Threadgold, n-aveați nici un drept să ardeți acele hârtii.

— Chiar aşa ? Şi de ce nu, mă rog ?

— Am să vă spun îndată.

Deşi foarte calm, glasul lui Wolfe îi făcea lui Threadgold impresia că s-ar putea transforma dintr-o clipă î« alta într-un uragan de mânie.

— Datele pe care vi le-am adus la cunoştință constituie fapte ce nu pot fi respinse sau tăgăduite. Arzând aceste hârtii, ați adoptat poziția unui om care are intenția să ascundă adevărul.

— Domnule !

— In interesul dumneavoastră propriu şi în interesul...

Silueta măruntă şi întunecată ridică brațele în sus, într-un gest de vehementă indignare.

— Domnule doctor Wolfe, nici un cuvânt mai mult. Eu...

— Aşteptaţi !

Acest ultim cuvânt fu aruncat răstit, de parcă ar fii fost adresat unui câine care latră.

— Aţi ars hârtiile. Foarte bine. Această comportare mă scuteşte de orice consideraţii sentimentale care m-ar fi putut influenţa. Am să aduc la cunoştinţa tuturor această atitudine. Am să am grijă să afle toţi cele întâmplate.

Threadgold fierbea ca o oală pusă pe foc.

— Domnule doctor Wolfe, te rog să părăseşti această Casă! Ia-ţi banii şi termină cu impertinenţele astea. Nu mai ai ce să cauţi în acest oraş, şi nu cred să se găsească cineva să te regrete.

— Încă n-am plecat din Navestock.

— Asta e o fanfaronadă şi o obrăznicie.

— S-ar putea să rămân la Navestock. Dar nu e cazul să mai discutăm. Cu voia dumneavoastră, mă duc să-mi fac bagajul.

Wolfe strânse, banii şi se îndreptă spre uşă. Se opri un moment, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar se răzgândi şi-l părăsi pe doctorul Threadgold, care rămase singur în încăperea ce se cufunda din ce în ce mai mult în întuneric.

Fata din casă aprinsese lampa din cabinet şi acoperise ceaiul lui Wolfe cu o farfurioară ca să-l păstreze cald. Lângă ceaşcă se afla o farfurie cu pâine şi unt. Wolfe îşi lua ultima masă la Vila Prospect.

CAPITOLUL XVI

Era după masa de seară şi Jess scosese două fotolii pe veranda largă de la Ferma Mlaştinei. Noaptea era caldă şi calmă. O lună plină, enormă şi galbenă plutea pe bolta senină, trimiţându-şi valurile argintii peste frunzişul gardului viu, peste iarba şi pietrişul aleii şi făcând ca cei doi chiparoşi falnici să pară mai negri decât abanosul.

— Vino şi dumneata mamă, să stai aici afară.

— Draga mea, mai am ele terminat rochia ta.

— O, dă-o încolo de rochie ! E o noapte superbă. Doamna Mascall se lăsă convinsă, deşi nu era o fire care să cedeze uşor când era vorba ele problemele majore ridicate de viaţă. Bună, inimoasă şi generoasă, era totuşi un spirit din cele mai independente, chiar originală în anumite privinţe, şi înzestrată cu mult simţ de prevedere. Nutrind simpatii şi antipatii puternice, se dovedea o prietenă devotată sau un duşman mai degrabă dispreţuitor decât agresiv. îşi forma singură convingerile, la care nu renunţa uşor. şi era gata să se desolidarizeze, deschis, dar definitiv, de opiniile vecinilor săi.

Jess îi aduse un şal cu care îi acoperi umerii.

— Aş merita să fiu aspru dojenită dacă te-aş lăsa să răceşti. Am să închid .şi uşa, ea să nu fie curent.

— Mulţumesc, copila mea.

Jess se aşează în fotoliu, cu capul uşor lăsat pe spate, lumina lunii căzându-i peste ochii pe jumătate închişi.

— Ţi-e că domnul Wolfe te-ar putea dojeni, nu-i aşa ?

— Şi pe bună dreptate. El trebuie să aibă grijă de oameni. Ce minunat lucru să fii medic !

Faţa doamnei Mascall era calmă şi gânditoare, dar gura ei lăsă să mijească un zâmbet.

— Nici vorbă ca e o viaţă frumoasă, draga mea.

— Cred că e aproape mai frumoasă decât viaţa de militar, într-un fel, şi aici e vorba de o luptă. Gândeşte-te numai ce înseamnă să salvezi nişte vieţi omeneşti, ale acelora care aleargă la tine ori de câte ori li se întâmplă ceva.

Doamna Mascall încuviinţă din cap.

— Am cunoscut medici şi medici...

— Nu sunt toţi. Desigur ! nu pot fi toţi la fel...

.— Nu sunt toţi la fel cu doctorul Wolfe, nu-i aşa, Jess ?

Din fotoliul lui Jess se auzi un foit uşor. Dar ea continuă, cu capul lăsat pe spate, să privească mai departe chiparoşii şi luna, fără să încerce să-şi ascundă gândurile care-i treceau prin minte.

— E adevărat, mamă, mă gândeam la doctorul Wolfe. Doamna Mascall nu se mai osteni să-i spună că ştia acest lucru. Wolfe îi plăcea şi ei, îi plăcea chiar foarte mult, aşa că n-o surprinsese declaraţia sinceră a lui Jess. Jess rămase o vreme tăcută.

— Nu ţi se pare cumplit, mamă, ca banii să joace un rol atât de important în viaţă ?

— Crezi, scumpa mea ?

— Doar ştii că el a descoperit tot felul de lucruri dăunătoare la Navestock. Ţi-am povestit ce mi-a

spus, nu ?

— Ai fost foarte sinceră, Jess.

— Şi că Turrell-ii şi tatăl lui Edith Wilks şi încă mulţi alţii se comportă groaznic cu el, fiindcă e cinstit şi nu se Iasă intimidat. Eu numesc asta laşitate. Aş vrea să le pot spune câteva cuvinte !

Doamna Mascall respiră adânc. Această declaraţie o mişca, dar o şi amuza totodată.

— N-ai de ce să te arăţi mirată, Jess. Când apare un om capabil, care-i calcă pe ceilalţi pe bătătură, aceştia înjură şi devin furioşi.

— De acord, dar de ce să fie meschini şi laşi ? Ei sunt cel avuţi, pe când el e sărac, după cum ştii.

— E greu când eşti sărao.

— Cred că nu vrei să spui că e urât să fii sărac.

— Desigur că nu, copila mea. Crezi oare că John Wolfe ar fi bărbatul de astăzi dacă n-ar fi fost obligat să lupte

Asemenea încăierări l-au călit, e un om întreg, nu un fecior de bani gala. Nu eşti singura persoană cu care a stat de vorbă, scumpa mea. Şi când te mai gândeşti la condiţiile în care a fost obligat să lucreze ! Mai că-mi vine să-l alint pentru asta.

Jess se aplecă peste braţul fotoliului.

— Eşti o comoară ! Noi am gândit totdeauna la fel, nu-i aşa, mamă ?

— Am cunoscut şi noi ce-nseamnă nesiguranţa zilei de mâine, lipsurile şi pâinea uscată.

— Mamă dragă, dar ştii...

Rămase dreaptă şi gravă în lumina lunii, cu mâna stingă sprijinită de fotoliul mamei sale.

— Ştii, mă simt ca o soră faţă de el. E atât de singur !

— Te înţeleg, Jess. Nu e nici un rău într-asta.

— Oamenii din Navestock îi fac viaţa imposibilă. Crezi că doctorul Threadgold se va întoarce împotriva lui ?

— Cred că doctorul Threadgold e capabil de orice,

— Vrei să spui că...

— Nu m-ar mira să se comporte ca un om care are da ascuns ceva.

— Atunci e şi el la fel cu ceilalţi. Şi tot s-au coalizat împotriva lui.

— Şi-au să încerce să scape de el. Dar nu-ţi mai bata capul cu asta. Un tânăr nu poate trăi numai cu aer. Şi doctorul Wolfe n-o să moară dintr-asta. Nu-l merită Navestock-ul şi el va şti să se descurce într-altă parte.

Jess admira luna.

— Dar tocmai asta mi-ar displăcea.

— Ce anume ?

— Să se dea bătut. Ar trebui ca lucrurile să se întâmple ca în romane. Ivanhoe n-a fost învins, oamenii curajoşi nu se lasă înfrânţi. Nu-i drept. Trebuie să mai existe la Navestock şi din cei care să-şi dea seama de valoarea lui. Mamă, să nu-l mai chemi niciodată pe Bătrânul Threadgold dacă...

— Nu-l mai chem.

— Atunci o să-l chemăm pe doctorul Wolfe. Are deci im pacient.

— îţi mulţumesc, scumpa mea ! Probabil e-ai să te rogi să-mă şi îmbolnăvesc. Dar ştii, cu o singură rândunică

— Bine, clar foarte curând o să aibă mai mulţi. Cred că suntem datori să-l ajutăm. Mă înfurie grozav gândul că o bestie bătrână ca Turrell şi şoarecele acelei mic de Wilts îşi pot face toate mendrele.

Doamna Mascall întinse şalul, si-l reaşează iar pe umeri. Jess, care observase mişcarea, o întrebă :

— Ţi-e rece, mamă ?

.__ Nu draga mea. Dar cred că e timpul să intrăm în casă.

— Cum doreşti.

— Jess, o să ne străduim totdeauna să fim bune una cu alta.

Ceva din spusele mamei sale îi merse lui Jess drept la inimă. Sări clin fotoliu şi se cuibări în poala maică-si, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

— Eşti adorabilă ! Să nu crezi c-o să uit asta vreodată ! Şi eu îi iubesc pe oamenii cinstiţi şi curajoşi.

— Nu cred să ne certăm vreodată în privinţa asta.

Cu această fiinţă plină de mândrie şi de sinceritate în braţele ei, Mary Mascall depăna gândurile unei mame, gânduri jumătate fericite, jumătate întristate. Cunoştea atâtea despre viaţă, pe care Jess le ignora, şi ştia să vadă mai departe decât dânsa. Dar ajunsese la înţelepciunea tei mature, care ne învaţă că e lipsit de noimă să descurajezi tinereţea. Curajul cheamă curaj, adevărul pretinde adevăr. Vorbim despre aroganţa şi

încăpățânarea tineretului, uitând de câte ori acest spirit tineresc s-a avântat deschizând calea cu prețul propriilor sale aripi zdrobite. Tinerețea e capabilă să sufere sau poate fi destinată suferinței. Sunt oameni care nu reuşesc să trăiască până nu sorb din cupa suferinței. Leneşii şi trândavii aflați printre noi nu merită decât să fie striviți.

Aceeaşi lună rotundă, strălucind deasupra Fermei Mlaştinii, privea şi la Wolfe, care păşea ca un atlet ce se antrenează de-a lungul şoselei spre Wannington. Îşi transporta lucrurile la Buturuga strâmbă, un han mic şi bătrânesc, situat la extremitatea Străzii regale, unde închiriase o cameră pentru o săptămână. Era singurul ban din Navestock care nu-i aparținea lui Turrell si Wolfe ştia câte ceva despre patronul lui. În realitate, „Buturuga strâmbă" era proprietatea lui Joshua Crabbe, iar Ragg hangiul, fusese vizitiul lui Crabbe cu mulți ani înainte.

— Cum, îl părăsiți pe doctorul Tbreadeold '.'

— Da, l-am părăsit.

— îmi pare rău.

— Eşti o excepție, domnule Ragg.

— N-am ştiut.

Ragg personal luă pe umeri bagajul lui Wolfe şi—1 urcă sus, în camera lui. Era un om sobru şi conducea un local Ia fel de auster ca şi el, mândrindu-se că „orice om cuviincios poate intra şi bea un păhărel de vin bun, fără s-audă vorbe urâte sau înjurături care să-mi strice reputația localului". Domnul Ragg avea obiceiul să debiteze mici predici de după tejghea şi să rostească sentințe în timp ce umplea paharele cu bere. Dacă se poate imagina un hangiu puritan, atunci întruchiparea acestuia era domnul Ragg. Casa lui era curată şi lustruită de parc-ar fi fost puntea de comandă a unui vas de război. Odaia lui Wolfe ora toată în alb : pereți albi, perdele albe de croton, cuvertură albă ; până şi mobila era vopsită în alb.

— Asta nu-i mobilă veche şi sobră de stejar, domnule doctor, pe care să poți timp de cincizeci de ani să-ți freci pantalonii şi să-ți ştergi degetele fără să se cunoască. Murdăria trebuie să iasă la iveală, domnule, la fel ca păcatele. Numai aşa poți şti.unde să freci cu săpun şi să dai cu pensula,

Wolfe îşi despacheta bagajul la lumina unei luminări, apoi se aşeză în fața mesei, de toaletă spre a-şi face socotelile. Primise în total de la Threadgold vreo 70 de lire, dar o parte din bani îi cheltuise pentru lenjerie nouă, ghete, un costum, pantaloni de călărie, câteva instrumente de chirurgie, cărți, binefaceri şi tutun. Ii mai rămăseseră vreo patruzeci de lire, sumă nu prea mare pentru lupta ce-l aştepta. Meditând fără iluzii asupra acestei realități, coborî în camera lungă şi joasă din spatele cîrciumii, ca să ia masa de seară : bere, friptură rece, pîine şi brânză.

Cu aerul său sobru, domnul Ragg îi arăta multă considerație lui Wolfe.

141

— Vă rog să priviți această cameră ca apartamentul dumneavoastră particular. Câțiva domni liniştiți şi respectabili vin pe-aici din când în când să fumeze o pipă. Dar ei n-au să vă deranjeze, domnule doctor.

După cină, Wolfe îşi aprinse pipa şi porni să facă o plimbare pe una din străzile principale. Voia să fie singur, spre a-şi limpezi problemele şi spre a-şi face planuri cu privire la viitorul imediat. Apucase pe şoseaua spre Wannington şi trecu pe lingă plopii lombarzi de lingă locuința Bătrânului Crabbe ; pe dealul opus, 'domeniul „Iertări" se profila ca o masă întunecată în lumina lunii şi în ceața albicioasă care plutea deasupra văii râului Wraith. Situația era disperată, cum nu şi-ar fi dorit-o decât un cutezător „vânător de balauri". Wolfe se îndoia c-ar putea exista o singură persoană cu oarecare influență la Navestock care să-i dorească binele. Un om nu poate trăi şi lupta hrănindu-se doar cu aer şi cinste, iar această sumă de patruzeci de lire i se părea prea prețioasă ca s-o risipească de dragul unei încăierări, li lipseau toate cele necesare meseriei sale. Dacă se hotăra să se stabilească ia Navestock, însemna să înceapă fără nici un pacient; iar dacă s-ar trezi cu pacienți, n-avea medicamente şi nici instrumentar. Nu avea măcar o trusă de obstetrică, acel simbol indispensabil care consacră un practician în medicină generală. N-avea cabinet, n-avea firmă şi nici cal de droşcă sau de călărit.

Dar nici să se retragă din luptă nu-i venea bine. Wolfe nu-i spusese lui Threadgold ea deținea copiile hărții şi ale celorlalte însemnări distruse. Afară de asta, nu era lipsit de unele avantaje importante într-un eventual atac. La Wannigton, la o depărtare de cincisprezece mile, săptămânalul radical ducea o campanie împotriva anumitor cazuri de corupție. Directorul ziarului Tromiieta Wannigto-nulvi era un tip roşcovan, mărunțel şi agresiv, urât din toată inima de reprezentanții capitalului. Wolfe întrezări aici o posibilitate. Trompeta Wanningtonului circula şi la Navestock, şi poate că directorul ar fi dispus să publice unele din datele sale în coloanele ziarului.

La Navestock, întreaga autoritate locală se găsea în Mâinile Consiliului comunal. Montague Threadgold era reprezentantul său medical şi medicul Uniunii Navestock-ului. Robert Flemming deținea

calitatea de preşedinte, iar oamenii cu care colabora erau tocmai aceia pa care Wolfe trebuie să-i atace. Jasper Turrell era unul dintre cei care trăgeau sforile îndărătul acestui areopag. Negustorii, cum ar fi Bătrânul Hubbard şi Butler, măcelarul, care funcţionau ca epitropi şi consilieri comunali, erau legaţi prin interese de magnaţii locali ai negoţului. Mai mult, printre cei care împărţeau dreptatea la Navestock în cadrul „Judecătoriei pentru săraci" erau plasaţi din oficiu Turrell, Wilks şi alţii de aceeaşi teapă. Legea însăşi era incompletă, complicată, greoaie şi neprecisă. Până acum, nici o autoritate centrală nu reuşise să constrângă autorităţile locale să ia măsuri de îndreptare a unor condiţii necorespunzătoare. Se vorbea despre reforme şi se făcea multă agitaţie, dar la ţară oamenii erau lăsaţi la bunul plac al privilegiilor, al indolenţei şi al unui egoism încăpăţânat. Asistenţa publică constituia un scandal, deoarece nu era decât un mijloc pentru negustorii locali să-şi voteze ei înşişi venituri luate din buzunarul săracilor.

Wolfe se gândea la preotul Robert Flemming. In c tatea sa de preşedinte al atâtor instituţii ar fi trebuit să aibă un cuvânt hotărâtor în politica locală şi în realizarea unor reforme. Lui Wolfe i se părea c-ar fi nimerit să se adreseze lui Robert Flemming, să-i expună faptele în întregime şi să apeleze la el ca la un om cinstit şi ele onoare. Era posibil ca această întrevedere să nu ducă la nici un rezultat, dar, oricum, trebuia să li se spună adevărul acestor „părinţi" ai oraşului. Vor respinge faptele sau le vor da uitării, dar tot atât de bine se puteau găsi printre ei. Unul sau doi care să dea dovadă de conştiinţă şi să deschidă gura.

Wolfe se gândi şi la Jess Mascall. Orice s-ar fi întâmplat, această „Doamnă a Visurilor Sale" îşi păstra aceeaşi putere asupra lui. Wolfe ţinea mult la părerea Iui Jess. Mai curând ar fi înşelat bunăvoinţa unui întreg oraş decât să rişte ca cea mai uşoară umbră de deziluzie să-şi facă loc în mintea ei. Pentru Wolfe, ea reprezenta adevărata imagine a vieţii, aşa cum ar fi trebuit să fie : luminoasă, sinceră şi neprihănită. Trezise în el o dragoste cavalerească şi un fel de adoraţie, sentimente care devin realităţi pline de fervoare în inima unui bărbat adevărat.

Se hotărî să se ducă a doua zi la Ferma Mlaştinii s-o vadă pe Mary Mascali. Era o femeie în faţa căreia îşi putea deschide inima. Presimţea că ea-l va înţelege, că putea să aibă încredere în ea şi că-i va întoarce, în schimb, aceeaşi încredere.

În vremea asta, în micul salon de la hanul „Buturuga Strâmbă", domnul Ragg şi cu Adam Grinch, grădinarul Bătrânului Crabbe, petrecuseră o jumătate de oră fumându-şi împreună pipele. înainte de întoarcerea lui Wolfe, Grinch părăsi hanul şi se îndreptă glonţ spre locuinţa de piatră a lui Joshua Crabbe, acolo unde plopii lombarzi apăreau ca nişte săgeţi argintate în bătaia Junii.

CAPITOLUL XVII

Robert Flemming tot amânase elaborarea predicii sale de duminică până în ultimul moment şi sâmbătă dimineaţa se aşeză plin de hotărâre la biroul său. Flemming nu era înzestrat cu darul de a se exprima cu uşurinţă. Nu reuşea să prelucreze materialul, se agita nerăbdător în scaun şi se lupta cu inspiraţia pe care încerca s-o cheme într-ajutor. Viaţa sa spirituală devenise comodă şi banală, tot aşa cum se îngrăşase pe nesimţite în ultimii zece ani. Obişnuia să se repete, şi-şi rostea predicile cu indiferenţă şi superficialitate, de parc-ar fi fost un brutar care distribuie pâinile.

In dimineaţa când Wolfe sună clopotul, caietul de predici al lui Robert Flemming zăcea pe biroul său, cu câteva.; fraze însăilate neglijent pe partea dreaptă a paginii. Flemming stătea în faţa ferestrei şi-şi ascuţea o pană de scris. Era lipsit de inspiraţie şi, ca atâtor oameni care se exprimă greu, îi venea mai lesne să lucreze cu Mâinile decât cu capul, încercând să-şi stimuleze ideile jucându-se cu cuţitul, cu colecţia sa de fluturi sau manevrând o unealtă aflată la îndemână.

..Acum, că recolta a fost strânsă, eu cred, dragi prieteni, că a sosit momentul să ne reculegem şi să ne gândim la nesfârşita bunătate arătată nouă de Cerescul Părinte. Când mă uit la ogoarele noastre, îmi dau seama cit am fost de binecuvântaţi şi cât suntem de fericiţi în pace şi bună înţelege, singurele valori care fac viaţa demnă de a fi trăită.

„Să nu uităm că Dumnezeu e generos şi că..."

Aici, Flemming se împotmoli şi nu mai izbuti să iasă din sărăcia de idei în care se zbătea. Se tot foia, îşi muşcă pana, se ridică şi trase storurile. Era iritat fără motiv, numai fiindcă soarele strălucea şi făcea din şederea sa în casă o adevărată pedeapsă.

Predica săptămânală devenise pentru el o corvoadă care-l apăsa din ce în ce mai mult. Starea sa de spirit ar fi putut fi caracterizată prin cuvintele: „La naiba. Despre ce oare aş mai putea să le predic mâine ?" Avea impresia că repetase la nesfârşit tot ce-ar fi avut de spus. într-adevăr, e vremea recoltei. Dar iarăşi aceleaşi metafore dulcegi şi aceleaşi pilde, aceleaşi expresii plate şi mieroase despre adorare şi recunoştinţă. Şi în această dimineaţă se agăţa puternic de ele, dar nu izbutea să dea uitării albastrul cerului şi nici lumina soarelui, şi de aceea fu cuprins de un fel de ciudă împotriva biroului şi a condeiului său. Dac-ar fi putut să le

vorbească acestor oameni despre ouă de păsări, cum se prind fluturii, despre ciuperci, mobilă veche de stejar sau despre războiul din Crimeea! Se surprindea în fiecare lună că recurge la predicile întocmite cu mulți ani în urmă. Nutrea un fel de prejudecată împotriva acestui subterfugiu, o împotrivire sportivă care nu vrea să admită că nu mai poate ochi așa cum ochea în urmă cu zece ani.

Gîndul acesta îl copleşi în timp ce stătea la fereastră,.

„Cum se face că am atât de puține lucruri să le spun acestor oameni, se întreba el singur. Să fie oare din pricina căldurii ? Te seacă de parc-ar fi o baltă". Dar se simțea nervos şi nemulțumit.

— Un domn doreşte *să* vă vadă.

Flemming nu auzise când se deschisese uşa. Se întoarse destul de brusc, încruntând din sprâncenele sale cărunte.

— Nu pot primi pe nimeni în dimineața asta. Sunt ocupat. Cine este ?

— Domnul doctor Wolfe.

— Wolfe ?

— Da, asistentul doctorului Threadgold. Flemming se îndreptă spre biroul său, şovăi o clipă apoi îşi închise caietul cu predici.

— Pofteşte-l înăuntru.

Contrastul dintre cei doi oameni te izbea în această dimineață de august, poate fiindcă acele caracteristici care-i deosebeau erau reliefate la maximum. Flemming, ponderat şi placid, cu figura şi privirile moi, se mişca domol, ca un om a cărui inimă învăluită în grăsime e gata să-l lase fără respirație la urcuşul unui deal. Trăsăturile chipului său apăreau lipsite de fermitate, în comparație cu profilul ascuțit şi decis al lui Wolfe. Mâna sa voluminoasă îți dădea senzația unui ghem de lână moale.

— Ia loc, domnule doctor Wolfe. Cu ce îți pot fi de folos ?

Wolfe se aşeză cu spatele spre-lumină.

— E vorba de o problemă întrucâtva personală.

— O!

— M-arn despărțit de doctorul Threadgold. De fapt ne-am certat.

— Îmi pare rău.

Robert Flemming nu păru surprins de această noutate. Se arăta mirat numai în ce-l putea privi pe el această ceartă. Wolfe îi înțelese privirea şi răspunse :

— Probabil că voi fi obligat să părăsesc Navestock-ul, dar înainte de a pleca am de predat un soi de moştenire.

— O ! Pentru asta ați venit la mine ?

— îmi dați voie să vă explic ?

Wolfe stătea aplecat înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. în timp ce vorbea, urmărea expresia feței lui Flemming.

— Domnule, n-am să lungesc vorba. La o lună de Ia instalarea mea la Navestock mi-am dat seama de condițiile insalubre ale acestui oraş. în asemenea situații se caută cauzele. Aşa cum am învățat, am început câteva cercetări care stăteau în posibilitățile mele. N-a trecut mult însă, şi m-am izbit de prejudecăți şi de o serie de piedici. Dumneavoastră, care cunoaşteți bine Navestock-ul, înțelegeți ce vreau să spun.

Flemming rămase nemişcat în fotoliul său.

— Continuă, domnule doctor.

— Recunosc că ardoarea mea putea să pară cam indiscretă şi excesivă. În felul acesta, situația a devenit neplăcută.

— Am auzit câte ceva.

— Atunci am predat personal rezultatul cercetărilor mele doctorului Threadgold.

— Vrei să spui că-l consideri răspunzător ?

— El mi le-a cerut, domnule.

— Şi ce părere are despre însemnările dumitale V

— Le-a pus pe foc, domnule Flemming, le-a ars fără permisiunea mea.

Flemming nu era o fire care să-şi piardă cumpătul uşor, dar de data aceasta se ridică descumpănit, cu un chip aspru şi încruntat.

— Vrei să spui că doctorul Threadgold a ars hârtiile dumitale ?

— Acestea sunt faptele. Cel puțin aşa mi-a spus. Şi m-a concediat. Un singur lucru nu i-ara SJDUS. Că ani păstrat copii după toate hârtiile pe care le-a ars. Arzându-le, a pierdut încrederea şi stima mea.

Ochii lui Flemming se întâlniră cu ai lui Wolfe şi rămaseră fixați într-o expresie interogativă. Era ele parcă preotul ar fi pătruns prin ochii lui Wolfe în sufletul acestuia, descoperind acolo lucruri care-l neliniştiră

şi-i dădură un sentiment de teamă.

— Declarația dumitale e foarte gravă, domnule doctor Wolfe. Dar dacă concluziile dumitale nu sunt sigure ?

— Sunt fapte evidente, domnule.

— Şi faptele sunt supuse interpretării.

— Chiar când le poți mirosi, vedea, proba şi pipăi? Flemming se ridică, îşi netezi pulpanele hainei şi stânjenit oarecum, se îndreptă spre cămin. Luă o pipă, deschise tabachera şi-ncepu să-şi înfunde pipa cu tutun, din care cădeau firicele pe covor.

— Ce anume te împinge să te erijezi în reformator ? Figura lui Wolfe se întunecă. întrebarea trăda fie anumite motive ascunse, fie o indiscutabilă obtuzitate morală din partea celui care o pusese.

— Consider că e vorba de o problemă de conştiință.

— A ! Se poate.

— Nu cred să mai fie nevoie de justificări suplimentare.

Se uită la Flemming şi observă că j se aprinsese fața. Preotul se enervase. Oamenii care predică enoriaşilor vreme de treizeci de ani devin susceptibili când un laic îndrăzneşte să-l contrazică.

— Să admitem că-i vorba de conştiința dumitale. Venind aici, presupun că ai avut un motiv.

— Acela de a face cunoscute faptele. S-ar putea să nu mai fiu aici ca să văd şi rezultatele. Dar înainte de a pleca vreau să le aduc la cunoştință în mod public,

— Şi mai departe, domnule doctor Wolfe ?

— Mi se pare că sunteți preşedintele Consiliului comunal al Navestock-ului. M-am gândit că s-ar putea să fiți de acord să vă folosiți de autoritatea dumneavoastră spre a face cunoscute deficiențele sanitare ale oraşului.

Pe deasupra pipei sale din spumă de mare, Flemming îi aruncă lui Wolfe o privire deschisă, dar plină de surprindere. Se sprijinea cu cotul de marmura căminului.

— Stimate domnule doctor, mi-am făcut o regulă din a nu mă amesteca neîntrebat în treburile particulare ale enoriaşilor mei.

— Dar sunt oare acestea treburi particulare ?

— Fără îndoială că da, într-un anume sens. Nu am calitatea să mă duc la vecini şi să-i sfătuiesc să-şi curețe grajdurile. Haide, domnule doctor, fii mai înțelept, dovedeşte mai multă elasticitate. Reformele nu se înfăptuiesc în spirit belicos.

— Regret, domnule, dar eu cred că dimpotrivă.

— Nu sunt de acord.

— Atunci nu ne putem înțelege.

Cu fața congestionată şi ochi răi, preotul se îndreptă spre fereastră. Ca şi Montague Threadgold, era şi el înclinat, să întoarcă spatele acestei probleme. De altfel, nici nu-i făcea plăcere să admită că prezența lui Wolfe domina încăperea şi-l îndemna să privească pe fereastră.

— Domnule, nu vreau să vă las impresia că sunt îngâmfat, dar vă asigur c-am fost absolut cinstit cu privire la tot ce v-am relatat,

— Nici nu mă îndoiesc, domnule doctor. Eu afirm doar că metodele dumitale nu sunt judicioase.

— Trebuie să-i învățăm pe oameni să cunoască adevărul.

— Ce înseamnă adevărul ?

— Nu pretind că sunt infailibil.

— Asta voiam să spun şi eu.

— Dar presupunând că un om ar păstra un butoi cu pulbere sub vatra căminului său şi că ignorează pericolul, nu-credeți că In acest caz conduita mea devine limpede ?

— Comparația dumitale e tot atât de exagerată ca şi ideile dumitale reformatoare.

— Chiar dacă vă veți convinge de realitatea faptelor ?

— Nu sunt expert în probleme sanitare, şi mă feresc! de tinerii grăbiți. Tot ce ştiu, domnule doctor, e că oamenii au trăit aici de-ajuns de mulțumiți vreme de generații. Şi dacă socoteşti că eu, ca om cu oarecare autoritatea prin părțile acestea, am să mă apuc să semăn discordii şi certuri între grupuri, stârnind animozități, greşeşti j foarte tare. Sunt o fire care doreşte ca pacea să domnească între oameni. Nu vreau să devin eu însumi o chemare la ură şi lipsă de caritate.

Wolfe se ridică. Spusese esențialul şi nu avea de gând să-şi continue pledoaria.

— Toate reformele au întâmpinat greutăți, domnule | Flemming.

- Crezi ?

— N-aş vrea să vă par dogmatic, dar, câtă vreme o problemă nu devine urgentă şi arzătoare încât să-i

oblige pe oameni să-şi rişte prieteniile, nu se pot înfăptui mari schimbări. Trebuie să ne obişnuim să privim lucrurile în faţă. De altfel, istoria ne învaţă acelaşi lucru.

Flemming se întoarse pe jumătate de la fereastră.

— Condiţiile de viaţă s-au schimbat, domnule doctor.

— Dar oare oamenii s-au schimbat ? Au devenit mai generoşi, mai puţin dispuşi să-şi uite propriile lor interese ?

— Când oamenii îţi fac sânge rău e semn de corupţie. Wolfe îşi luă pălăria de pe masă, rămase un moment pe gânduri şi apoi îi întinse mina lui Flemming.

— Sunteţi mai în vârstă şi aveţi mai multă experienţă decât mine. Tot ce v-am relatat a fost spus cu deplină sinceritate. Daca un om loveşte cinstit, sunt gata să-i primesc loviturile.

Flemming îi dădu mâna cu oarecare şovăială.

__ Nu mă îndoiesc, domnule doctor, de sinceritatea dumitale.

— Mulţumesc. Mâinile lor se despărţiră.

-— Voi mai reflecta asupra celor discutate.

— Oricând veţi dori să cercetaţi...

— Da, da. Revino într-una din zile. Dar când pleci ? Flemming se uită atent la Wolfe şi se înroşi tot, dându-şi seama că cele spuse ar putea fi interpretate greşit.

— N-am vrut să insinuez...

— Nici nu m-am gândit Ia aşa ceva.

— Atunci, revino. Şi adu şi ceva din însemnările dumitale, dacă doreşti.

Cei doi se despărţiră în ce-l priveşte pe Robert Flemming, acesta n-a mai fost în stare să-şi continue pregătirea predicii de duminică.

Nu era încă unsprezece când Wolfe coborî aleea St. Jude, traversă piaţa şi se îndreptă spre Strada Sudului, spre râu. Întrevederea cu Robert Flemming îi demonstrase ce imensă masă de prejudecăţi şi de apatie stăpânea oraşul Navestock. Dacă n-a fost chip să clintească un om cu poziţia lui Robert Flemming, înseamnă că doar o catastrofă i-ar mai putea scutura din indiferenţa lor pe cei care deţineau puterea. Interesele locale erau prea puternice şi prea strâns împletite între ele.

Wolfe apucă pe şoseaua către Ferma Mlaştinii, frământat de gânduri amare şi simţindu-se din ce în ce mai puţin ispitit să lupte în continuare pentru interesele oraşului Navestoek. Când ajunse pe culmea Dealului Piersicilor aruncă o privire înapoi spre oraş, şi zâmbi la ideea c-ar putea să devină un profet asemenea lui Iona şi, îmbrăcat în piei de animale, să gonească de-a lungul străzilor Navestock-ului, strigând : „Vai, vai şi amar de acest oraş". Profetul ar fi fost ridicat şi dus pe sus la ospiciu ca orice nebun sau s-ar fi putut trezi chiar în închisoarea din Wannington. Oamenii nu cedează decât sub ameninţarea pistolului. Puţini fac excepţie de la această regulă. Nu ne lăsăm convinşi decât de frică.

Plimbarea spre Ferma Mlaştinii îl împrospăta şi-l calmă. Nu avea ezitări cu privire la viitorul său, fiind mult prea înăsprit ca să cadă pradă pesimismului sau panicii. Pătrunse în grădina Fermei Mlaştinii cu un aer mai grav ca de obicei şi fără dorinţa, deocamdată, de a o întâlni pe Jess. Venise s-o vadă pe Mary Mascall şi să discute între patru ochi.

Ca îl zărise de la fereastra cămării, pe când urca aleea pietruită. Din felul cum călca ghicise că a venit cu un anume scop.

— Cum se face că ai venit pe jos ?

îl întâmpină în uşă. Avea mânecile suflecate şi faţa îmbujorată, deoarece trudise toată dimineaţa la conservarea fructelor în cămară.

— Vă deranjez ?

— Deloc. întră. Peste zece minute e gata masa. Azi am rămas singură.

Wolfe se arătă bucuros la auzul acestei veşti, şi Mary Mascall continuă :

— Jess e dusă la Poiana Cerbului, la o serbare a secerişului. Se înapoiază târziu.

— Atunci intru.

Mary Mascall nu era o persoană mărginită. Wolfe venise cu intenţia să-i vorbească. Aşa că-i spuse femeii de serviciu :

— Sally, pune un tacâm pentru domnul doctor Wolfe şi adu mâncarea la masă. Pe urmă poţi să-ţi vezi de treburi.

Primul lucru pe care-l rosti Wolfe, când rămaseră singuri, fu :

— Am fost concediat.

Mary Mascall nu ridică privirea de la friptura rece pe care o tăia în felii.

— Am bănuit de cum te-am zărit venind pe alee.

— Adevărat ?

— Da. eram aproape sigură.

Wolfe se juca cu un cuțit luat de pe masă, făcând să se reflecte lumina soarelui în lama strălucitoare. Avea de mărturisit lucruri grave şi nu ştia cu ce să înceapă.

— Threadgold şi cu mine ne-am certat din pricina condițiilor de igienă ale oraşului. Trebuia să ajungem aici. Abia acum mi-am dat seama. Vin de la o discuție pe care am avut-o cu domnul Flemraing.

Doamna Mascall îi întinse farfuria.

— Robert Flemming e un om cumsecade, dar pe care osânza conducerii l-a făcut greoi.

— Aşa este. Aveți ochi pătrunzători.

— Atât mă mai pricep şi eu la oameni.

— Mă bucură acest fapt. în ce mă priveşte, îmi vine al naibii de greu. Aş vrea să rămân la Navestock şi să lupt.— Asta te caracterizează, dar...

— Dar?

— La ce-ți va folosi, tinere, să te zbați şi să te izbeşti cu capul de o serie de catâri bătrâni şi îndărătnici? Pentru că aşa se va întâmpla.

— Cele ce-mi spuneți sunt adevărate.

— Presupun că nu eşti bogat ?

— Am patruzeci de lire şi îmbrăcămintea.

— Aşa, aşa ! Şi nu cunosc nici un om de treabă care să te poată ajuta s-o porneşti. Dacă ai fi avut o bază de plecare, era altceva.

- Nu mă înspăimântă greutățile începutului.

— Pe nici un bărbat n-ar trebui să-l înfricoşeze. Şi apoi Jess dar n-are rost s-o amestecăm pe Jess în această discuție.

Wolfe privi țintă la doamna Mascall.

— Ca să-fiu sincer, pentru asta mă aflu aici.

— Adevărat ?

— E vorba despre Jess. îmi permiteți să vă mărturisesc ce-aveam de spus ?

—- Vrând, nevrând. va trebui să te ascult.

Nervozitatea lui Wolfe se traducea printr-o stare de încordare care făcea să-i strălucească ochii şi să vorbească cu un glas mai scăzut. Nu-i venea uşor să-şi descarc sufletul, şi propria sa sinceritate ba îi dădea ghes, ba îl stingherea la fiecare cuvânt. O ciudată şi naivă sfială îl făcea să pară cu zece ani mai tânăr. începea o frază, o schimba la mijloc, n-o termina bine şi începea alta. Era atâta căldură în naivitatea sa, încât doamna Mascall nu se mai sătura privindu-l, cu ochii încărcați de afecțiune, pe sub pleoapele pe jumătate închise.

După ce termină mărturisirea, coborî privirea în farfurie. Doamna Mascall îl urmărise tăcută, fără să-l m-ai întrerupă. Lui Woife îi lipsea curajul să se uite la ea. Avea impresia că a înşiruit o spovedanie fără înțeles.

— John, ai vorbit ca un bărbat.

Surprins, John ridică ochii şi tresări de emoție. Cuvintele fuseseră rostite atât de sincer şi de natural !

— In viața mea nu m-am simțit atât de încurcat. Mary Mascall zâmbi :

— Nu-i uşor să mărturiseşti anumite lucruri.

— Mai ales când eşti pătruns de seriozitatea lor.

— Vino-ncoa băiete, şi sărută-mă !

Wolfe o îmbrățişa. Părea atât de puternic şi de clocotitor de viață, de parc-ar fi fost un înotător care, într-o dimineață de vară, urcă la suprafață din adâncul mării.

— Eşti bărbatul pe care mi l-aş fi dorit pentru fata mea.

— Dar ea nu trebuie să afle nimic. N-ar fi corect, înțelegeți ce vreau să spun. Deocamdată nu prea ştiu ce se va întâmpla cu mine. S-ar putea ca-n zece zile să mă văd obligat să plec în lume. Dar o să mă descurc. O să-înving piedicile care-mi stau în drum. Doresc numai să-mi acordați încredere.

— Aşa am să şi fac.

— E posibil să nu vă scriu decât o dată pe lună, ca un frate. Dacă nu voi fi prea departe, am să caut să vin din când în când pentru o zi, două. Dar țin ca ea să fie liberă, complet liberă. Să nu se gândească la nimic, să nu se simtă obligată cu nimic. Când am să devin omul care nădăjduiesc c-am să ajung, atunci situația se va schimba.

Mary Mascall se uită la el cu ochi umezi şi strălucitori.

— M-ai făcut să plâng, băiete...

— Dar nu vreți să spuneți că n-ar trebui...

— Ce copil mare eşti ! Vorbeşti ca şi când conştiința mea n-ar fi fost de acord cu fiecare cuvânt pe care l-ai rostit!

CAPITOLUL XVIII

Sub unul din cedrii falnici ai domeniului „Iertării", un bărbat îmbrăcat într-o haină uşoară de vară stătea tolănit într-un fotoliu de trestie. In dreapta sa era o măsuță verde de grădină, pe care se aflau cărți şi reviste, o carafă cu whisky, sifon şi pahare. Printre crengile cedrului se strecurau razele soarelui, dar ur marmorată se potrivea de minune cu calmul rece al acestui om, care considera lenea ca un lucru necesar existe. Pajiştile impecabile de la Iertări se desfăşurau de parte şi de alta a bărbatului care zăcea tolănit spre terasele şi zidurile din cărămidă roşie şi piatră cenuşie, cu ferestre şi stâlpi în stil Tudor.

Nu era pic de vânt, şi fumul țigării din care p bărbat se urca în rotogoale albăstrui. închidea din când în când ochii, ca un Buda pierdut în contemplație şl pe întâmplările lumeşti nu reuşesc să-l tulbure. unui arc întins ori zgomotul săgeții care-şl ații . nu izbuteau să-l facă să-şi întoarcă măcar capul. Un cinic spusese cândva despre Percival Harkness că poate doar trâmbițele Ierihonului ar fi reuşit să-l facă să-şi deplaseze mutra cu o jumătate de centimetru. Acest om încântat de sine, sclivisit, original şi infailibil, poseda arta de a ține lumea la distanță şi de a-şi satisface toate capriciile. Era înalt şi impunător, şi manifesta personalitate în felul cum îşi înclina capul infatuat şi te privea ironic cu ochii săi de un albastru înghețat.

De douăzeci de minute, o femeie în rochia albă şl cu o pălărie mare galbenă de pai trăgea cu arcul într-un mic luminiş, situat între pajiştile întinse şi cedrii înalți. Când termină tolba cu săgeți se îndreptă agale, cu chipul indiferent, spre țintă, pentru a-şi număra punctele marcate şi a-şi strânge săgețile risipite, după care se întoarse la jocul ei. Din când în când arunca o privire bărbatului din fotoliu. Avea o siluetă frumoasă, care ieşea şi mai mult în evidență atunci când îşi încorda arcul. Trăgea bine la țintă, şi erau puține săgețile care, după ce-şi luau zborul în re, se înfigeau pieziş în iarbă. Cureaua de piele de la încheietura mâinii stângi era prinsă cu un fir de mătase.

— Nu vii să tragi cu arcul ? Bărbatul abia se învrednici să deschidă ochii.

— Ce energie ai ! Sunt incapabil să mă compar cu tine.

— Dar ar trebui să te simți provocat de măiestria mea de a trage cu arcul. Oamenilor le place întrecerea.

— Prefer să stau locului şi să aplaud. Unde mai pui că pentru a putea să te urmăresc ar trebui să mă ridic, să întorc fotoliul, să număr scorul, cinci negre, şase galbene şi aşa mai departe.

Femeia se întoarse tacticos şi slobozi o săgeată care lovi marginea țintei, deviind în crengile unui cedru.

— Asta a dat greş.

— O ! Ce ruşine !

— Nu întreprinzi nimic dacă nu întrevezi o reuşită perfectă.

— Un bărbat nu trebuie să-şi îngăduie eşecuri. El se află deasupra oricărei critici. Numai barbarii organizau alergări, întreceri şi alte asemenea chestii.

Doamna Ursula Brandon îşi potrivi o altă săgeată în arc.

— Mi-a venit o idee, Percival, şi anume că mi-ar face plăcere să te plasez pe dumneata în locul țintei.

— Scumpa mea Diana !

— N-ai vrea să te joci de-a Wilhelm Tel ? Nu cred c-ai lua-o la fugă. Mă întreb cum reuşeşte un bărbat să fugă... în mod elegant.

— Numai proştii se lasă prinşi în asemenea posturi neplăcute.

— Atunci, sau nu te-ai lăsa prins sau ai prefera să fii străpuns de săgeată.

— Mai mult ca sigur că n-aş cădea în capcană sau aş avea grijă să fiu străpuns în mod elegant.

— De asta sunt convinsă.

— Ca acel cavaler în lupta de la Fontenoy.

Îşi schimbă poziția şi privi, pe deasupra pantofilor, spre tulpinile de floarea-soarelui, de nalbe şi margarete, dispuse în straturi în jurul teraselor.

— Ce s-o fi întâmplat cu Marjory ?

— Nu ştiu. Bănuiesc că a considerat obositoare încercarea de a te aprecia la justa ta valoare.

— Nu-i exclus. Contrastele sunt neplăcute.

— Eşti groaznic !

— Ai găsit un adjectiv destul de inteligent. Daca poți dovedi că Marjory are o înfățişare agreabilă...

—- Are în schimb antipatii puternice.

—- Doamnă, o femeie tânără de o asemenea sluţenie trebuie să aibă o minte chinuită. In asemenea cazuri, doar simplul fapt a te privi în oglindă constituie un chin. Sincer vorbind, mă extenuez obligându-mă să debitez asemenea consideraţii strălucitoare.

— Ar trebui să mă duc să mă-ntind în casă. Mai am de scris vreo două scrisori.

— Faci un lucru excelent. Ce admir mai mult la o femeie este tactul.

Ea îi aruncă un zâmbet pieziş, îşi propti arcul de trunchiul cedrului şi porni prin iarbă spre casă.

Aceşti doi oameni se cunoşteau de mulţi ani, dar lui Percival Harkness i-a trebuit destul timp până să-şi dea seama c-ar fi amuzant s-o ceară în căsătorie pe Ursula Brandon. Avea o înfăţişare plăcută, era proprietara unui domeniu agreabil şi îl plictisea mai puţin decât majoritatea femeilor pe care le întâlnise. Şi apoi, Ursula Brandon nu era cicălitoare. Harkness nu suporta femeile vorbăreţe, acele femei care ,fac spume la gură, după cum se exprima el. Le prefera pe cele tăcute, rezervate, care manifestă un egoism inteligent şi uşor disprețuitor. E mai uşor de convieţuit cu temperamente inteligent egoiste. Nu oferă prea mult, dar nici nu pretind prea mult. Şi nici nu-şi încarcă existenţa cu idealuri perimate, sortite să nu se realizeze niciodată.

Intre doamna Ursuia Brandon de la „Iertări"' şi Percival Harkness se stabilise mai demult un soi de înţelegere tacită. Amândoi erau oameni culţi, care ştiau să-şi stăpânească emoţiile. În plus, lui Harkness, care era un epicurean, îi plăcea să-şi privească vinul din pahar înainte de a-l bea. Nu avea dorinţe puternice, impetuoase. Călătorise mult, astfel încât cunoştea importanţa faptului de a încerca climatul unei regiuni înainte de a se stabili acolo, pe durata probabilă a unei vieţi de om.

Privind casa în stil Tudor, cedrii şi maiestoasă a parcului, recunoştea că până şi un cinic s-ar putea mulţumi cu mai puţin. Semăna cu o piatră preţioasă într-o montură reuşită. Iar doamna Brandon nu era mai puţin încântătoare decât acest domeniu, cu pajişti însorite şi cedri falnici. Vânatul se dovedea excelent. Iarna, casa stătea închisă, căci Ursula Brandon prefera să călătorească în Italia, în sudul Franţei sau pe coasta de nord a Africii. Harkness era de acord şi cu prejudecăţile şi cu deprinderile ei. Avea şi el un venit respectabil, aşa că afecţiunea pe care i-o purta nu era în nici un caz o problemă vulgară de bani.

Harkness privea îngândurat spre frunzişul cedrilor. Trebuia să recunoască în sinea sa că această ultimă vizită n-a constituit o reuşită, mai ales că intuia o schimbare în atitudinea doamnei Brandon faţă de el. Nu-şi putea da seama dacă era numai o chestiune de nervi. Avea mai degrabă senzaţia că se învârteşte în jurul unui turn înalt şi neted. I se mai părea uneori că cineva îl priveşte de-acolo de sus, şi că aude în urma lui un hohot de râs. In adâncul sufletului său ştia că s-ar fi căsătorit demult cu Ursuia Brandon dacă n-ar fi fost la mijloc acest copil prost crescut al ei, Aubrey. Lui Harkness îi displăceau copiii, îl stânjeneau replicile spirituale şi-l călcau pe nervi. In orice caz, nu era în termeni buni cu Aubrey Brandon. Deşi între ei doi nu se purta război pe faţă, tânărul Aubrey refuza cu încăpăţânare să se lase dominat de prezenţa lui Harkness. Tânărul urma să moştenească domeniul „Iertării" la vârsta de douăzeci şi cinci decani, o parte din venit fiind rezervat mamei sale pe tot restul vieţii. Acesta nu era un factor de disprețuit, deşi deocamdată Aubrey n-avea decât treisprezece ani.

Se ştie că oamenii extrem de sensibili manifestă o tulburare în sfera conştiinţei lor când se află în apropierea cuiva care le e duşman, şi că această antipatie e intuită chiar înainte de apariţia acelei persoane în carne şi oase. Se pare că unii muritori emană un miros subtil şi pătrunzător care le trădează apropierea înainte de a fi văzuţi. Sensibilitatea şi egoismul coexistă adesea, şi Harkness avea un instinct dezvoltat pentru ceea ce putea să-i tulbure liniştea. Numai gândul la acel copil prost crescut, la Aubrey Brandon, era suficient ca să-şi iasă din sărite, să facă o criză de nervi şi să-i tulbure dispoziţia estetică. Ceva Ti spunea că băiatul se află pe aproape şi, întorcându-se, îl descoperi în spatele fotoliului pe Aubrey Brandon, arborând un zâmbet plin de insolenţă şi zeflemea,

— Bună, baroane Puck !

— Bună !

— Cine are paşi uşori, fură pe nesimţite, an Băiatul se uită chiorâş şi duşmănos la Harkness.

— Nu vii să stăm de vorbă, dragul meu baron ?

— Aş veni, dacă n-ai spune prostii,

— Cine se-aseamănă, se adună.

Harkness scoase un suspin şi se întinse în fotoliu. Era conştient de faptul că băiatul nu-l înghite, aşa cum, de altfel, îl detesta şi el pe copil. Atitudinea unuia faţă de celălalt îţi dădea impresia că fiecare ascunde la spate un burete ud, pe care stă gata să-l svârle în obrazul celuilalt. In ceea ce priveşte insolenţa, .băiatul îl întrecea pe Harkness. Acesta se simţi teribil de încurcat când Aubrey Brandon se apropie de el. Copilul era de o şiretenie diabolică, pe care bărbatul încerca s-o evite printr-un val neîntrerupt de glume.

Harkness puse mâna pe o carte, încercând să citească, însă fără a reuşi să-şi alunge din minte prezenţa băiatului. Simţea nevoia să-i urmărească toate manevrele. Tânărul îl pândea ca o ameninţare, îl ţinea mereu

încordat, gata să se ferească de un eventual pumn de țărână pe care i l-ar fi putut zvârli.

— Unde-i mama ?

— A intrat în casă să scrie nişte scrisori.

— Dar Marjory ?

— Nu răspund de deplasările acestei doamne.

— N-am spus eu c-ai să zici o prostie ?!

— Dragul meu baron, îmi potrivesc conversația pe măsura ascultătorilor mei. Dacă mai ai şi alte observații, fă-le repede. Doresc să citesc.

Ochii verzi ai băiatului scăpărau de furie. îl fixă o clipă pe Harkness, apoi se răsuci pe un călcâi, zvârlindu-l pe celălalt în sus. Harkness trezise în el o răutate drăcească şi avea să simtă curând prezența acestui spirit răutăcios. Cu mâinile în buzunare, băiatul făcu câțiva paşi tacticoşi, izbi în picioarele unui scaun, se opri să-l măsoare pe Harkness cu o mutră pe care se citea insolența, mirosi carafa de whisky, răsturnă un pahar şi începu să se joace cu cărțile şi cu ziarele de pe masă.

— Mi se pare, amice, că eşti cam tulburat din punct de vedere mintal.

— Te răsfeți aici de parc-ai fi la dumneata acasă, nu-i aşa ?

— Desigur.

— Asta fac şi eu... desigur. Dar cred că ştii că tot ce se găseşte aici, îmi aparține.

— Scuză-mă, dar faci o mică eroare. Cred că...

— Am impresia că nu te sfieşti deloc !

— Mulțumesc.

— Ai de gând să mai stai mult ?

— Nu mi-am pus încă această întrebare. Tovărăşia durai tale încântătoare mă fascinează pur şi simplu.

— Chiar aşa ? Nu mai spune !

Se învârti dintr-un loc în altul, de parcă ar fi fost în căutarea unei metode subtile ca să-l enerveze pe bărbatul din fotoliu. Privirea îi fu atrasă de arcul lăsat de mama sa lingă trunchiul cedrului. Îl luă şi se apucă să-l încordeze demonstrativ la o distanță de un metru de locul unde stătea Harkness.

— Cred c-ai face mai bine să laşi arcul în pace.

— Cum ? Să-l las în pace ?

— Da.

— Ce te priveşte pe dumneata, domnule ?

— Ascultă-mă tinere, să nu fii obraznic !

Harkness încercă să pună mâna pe arc, dar tânărul Brandon fu mai iute decât dânsul. Rânjind, se retrase cu trei paşi.

— Nu ți-a reuşit figura, nu ?

Izbuti apoi să încordeze arcul şi se apucă să adune săgețile împrăştiate. Harkness îl urmări cu privirea îngrijorată până ce dispăru îndărătul fotoliului. Tânărul Brandon trase una sau două săgeți spre țintă, după care apăru iarăşi în fața lui Percival Harkness. De astă dată trimise săgețile în sus. Unele căzură în iarbă, altele se opriră în crengile cedrului, iar una din ele, care fusese trasă oblic, trecu la numai câțiva centimetri de capul lui Harkness.

Acesta deveni furios.

— Termină imediat, mă auzi ?

Aubrey Brandon se făcu că nu-l ia în seamă. Se ascunse după un copac, în aşa fel încât să nu mai poată fi văzut de Harkness. Dar, aproape imediat, unul din ziarele de pe masă se însufleți în mod miraculos, sări în aer, apoi căzu la trei metri depărtare, străpuns de o săgeată.

Harkness se ridică brusc.

— Zvârle arcul imediat!

— Nu e arcul dumitale, viteazule !

— La naiba !...

O săgeată se înfipse în spătarul fotoliului şi pătrunse în împletitura de trestie.

— Ce ochi!

Bărbatul, renumit prin calmul său, sări în sus ca atins în demnitatea sa :

— Zvârle arcul !

Ca răspuns, o săgeată fu slobozită drept la picioarele sale.

— Îndrăzneşti ?

— Pane arcul jos sau de nu...

Sa auzi arcul zbârnlind şi o săgeată fulgeră prin aer, Percival Harkness făcu o săritură de ied, smulse

ceva din manşeta dreaptă a pantalonului şi se repezi după copil. Începu o urmărire în toată regula. Arcul fu capturat şi zvârlit de-o parte, iar tânărul Brandon, înşfăcat de guler, primi câteva palme usturătoare peste cap şi peste urechi.

— Drac împielițat !.

— Taci din gură ticălosule.

Se zbătea, şi lovea cu picioarele cu toata puterea, în drepta şi-n stânga. Cînd i-a surprins Ursula Brandon ei se mai băteau încă.

— Cum de-ai îndrăznit si te a Harkness avea o privire de –dul toată furia lui., nu se putu împied accentul pasionat din vocea ei.

— Dacă-i permiți să se comporte sigur că...

N-o văzuse niciodată atât de aprinsă. El nu-şi dădea seama, dar acest ultim incident făcuse sa izbucnească flacăra care demult mocnea în ea.

— Nu regret cele întâmplate. De mult am să-ți spun o serie de lucruri. N-ai fost izb suntem atât de meschini şi că ducem o ea bădăran. Totul mă dezgustă...

— Într-adevăr.

— Da, aşa-i. Dar te-a încercat oare în cursul vreunei *,t le,* vreodată, un singur gând care să depăşească preocupările propriei dumitale persoane ? Dacă mă simt uneori cumplit de obosită de viață, crezi oare c-ai putea să m-ajuți să trăiesc ? Ducem o existență tare plicticoasă. Îmi vine sa, ridică provoca *i* cu un calm afectat câți şi tăcuți până c …… să urlu când te aud debitând veşnicele dumitale glume ieftine.

Căldura şi pasiunea manifestate de Ursula îl făcură pe Harkness să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Draga mea Ursula !

— Să lăsăm asta! Nu ştiu care din noi doi a fost mai neghiob. Poate c-ar fi trebuit să am ceva mai multă clarviziune. Când mă gândesc c-aş fi putut deveni...

El o întrerupse cu glas mieros :

— Să nu cădem în vulgaritate, făcând aluzii jignitoare.

— Nu. Mă disprețuiesc.

— Te rog să crezi că mă simt onorat.

— O, da ! Accept această concluzie. Nu mi-e ruşine s-o spun. Ii rămân recunoscătoare lui Marjory. De la ea am învățat câte ceva. Ne-a făcut un serviciu la amândoi, cu limba ei care ustură ca un bici.

Harkness se înclină.

— Dacă aşa stau lucrurile, îi sunt şi eu recunoscător slutei noastre prietene.

— Vai, cât poți să fii de meschin !

— Mulțumesc !

— Sunt bucuroasă că totul s-a sfârşit.

Doamna Brandon părea să se mai fi liniştit şi, după ce respiră adânc de mai multe ori, îşi recapătă calmul obişnuit.

— Poate doreşti să iei ceaiul aici. Să nu uit să-ți spun că începând de mâine voi lipsi câteva zile.

Această comunicare îl încremeni pe Harkness ca un soi de umilire profundă, pe care nu voia s-o recunoască nici față de el însuşi.

— Trebuie să mă scuz. Uitasem să te anunț că plec mâine cu primul tren.

— Zău ?

— Da. Am primit azi dimineață o scrisoare. Mă cheamă treburi neprevăzute la oraş.

— Ştiu că asemenea surprize pot surveni. Uite-o pe Marjory pe terasă. Am să cer să ne servească ceaiul afară. E mai plăcut la umbră.

Un om cu firea lui Percival Harkness era incapabil să înțeleagă ce însemnase pentru Ursula Brandon experiența ultimilor zece ani. Atitudinea lui, mult prea superficială, neputând să zăbovească mai multă vreme şi să reflecteze asupra unui fapt, nu era făcută să pătrundă adevărurile mai profunde ale vieții : mintea sa întortocheată îl împiedica să observe lucrurile simple aflate sub nasul lui. N-a fost în stare să-şi dea seama cât de însingurată trăise această femeie ; cum a bătut zi de zi aceleaşi cărări, până când această monotonie o obosise de moarte. Lâncezea după o prietenie, după o afecțiune, după apropierea cuiva care. să aibă nevoie de dânsa, după o existență mai plină şi mai adevărată decât cea pe care o dusese până atunci. Ursula Brandon se dedicase în prea mare măsură băiatului ei pentru ca să-şi dea seama până la urmă că puțina erau aspectele demne de a fi îndrăgite la acest copil. Tânărul Aubrey fusese blestemat înainte ca tatăl său să-l fi zămislit. Până şi instinctul de mamă — un instinct care nici nu i-ar fi trecut prin minte lui Harkness e-ar putea să-l găsească la această făptură palidă şi reținută — nu putuse fi satisfăcut, nu se cheltuise total, pe măsura

aspirațiilor ei de femeie. O comportare rece poate fi foarte înşelătoare şi capabilă adesea să ascundă un temperament cu o sensibilitate adâncă, mistuită de suferințe tot atât de adânci.

Ursula Brandon vorbise despre viața ei searbădă. De câte ori nu resimțise pustiul existenței sale, care nu se preocupa de viața altora. Sufletul trebuie să se dăruiască, altfel se usucă. Numai cheltuindu-se în cuprinsul unor afecțiuni intime sau al unei iubiri puternice, el poate fi salvat, deşi mulți dintre noi simțim nevoia mai multor izvoare pentru a menține un anumit circuit în apele stătute ale unei vieți egocentrice.

Oamenii o considerau pe Ursula Brandon drept o femeie aspră, cu excepția câtorva care reuşiseră să privească o clipă îndărătul vălului. In aceeaşi scară, urcându-se să se îmbrace pentru cină, ea se întâlni pe coridor cu o femeie de serviciu, mică de statură şi cu părul roşu, care pângea amarnic. Coridorul cel lung, ferestrele încadrate în piatră, mobila de stejar, perdelele grele, toate la un loc, făceau ca ființa aceea îmbrăcată în negru să pară mai mică şi mai singură.

— Ce s-a înâmplat, Roza ?

— O, doamnă, doamna Burford zice să nu mă duc acasă. Dar eu nu mai pot rămâne. Trebuie să mă reped până acasă.

— Bine, dar ce s-a întâmplat ?

— Doamnă, mama a trimis după mine. Fratele meu mai mic este pe moarte, de difterie... sau cum i-o fi zi-când. Doamna Burford zice să nu mă duc fiindcă boala e molipsitoare.

— Asta aşa-i. Te poți însă duce acasă, deşi cred că va trebui să rămâi acolo un timp. Unde locuieşti ?

— In Navestock, în cartierul Paradis, doamnă. Cei de-acolo spun că situația n-ar fi fost atât de gravă dacă doctorul Wolfe nu se trezea concediat.

— E vorba de doctorul Wolfe, asistentul doctorului Threadgold ?

— Da, doamnă. Era un medic atât de bun, dar se spune că s-ar fi certat cu doctorul Threadgold. Apoi a venit doctorul Threadgold personal. Dar o singură dată. Nu-i prea pasă de cartierul Paradis.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa, Roza. Dar desigur că poți pleca acasă. Şi dacă ai nevoie de ceva, cere la .,Iertări" şi-ai să capeți.

— O, vă mulțumesc, doamnă !

— Domnul Wolfe a părăsit Navestoek-ul ?

— Nu ştiu, doamnă. Dar se spune că a fost obligat să plece pentru că nu era de acord cu anumite lucruri care se întâmplă aici.

— Da ? aşa se spune ? Poți pleca îndată, Roza. Barclay te va duce cu docarul în oraş. Am s-o sun pe doamna Burford ca să-i spun.

Şi doamna Brandon rămase surprinsă când fata îi luă mina si i-o sărută.

CAPITOLUL XIX

Era într-o luni dimineață când Jabez adusa,un mesaj Ia Buturuga strâmbă. Domnul Ragg, care se afla ca da obicei îndărătul tejghelei, cu ochelarii săi cu ramă de baga pe nas, fi privi pe Jabez pe deasupra „Trompetei Wannington-ului",

— Ce-i, băiete ?

Jabez era înzestrat cu un puternic simț de independență. Cu picioarele îndoite şi capul mare şi rotund, aducea cu un buldog.

— Ce-i, bătrâne ?

Domnul Ragg împături gazeta şi-l măsură cu asprime pe deasupra ochelarilor.

-— Fără glume proaste, te rog. Ce doreşti î

— Stă aici cineva Wolfe ?

— Domnul Wolfe locuieşte în casa mea.

— Am nevoie de el.

— Unde?

— La Bătrânul Crabbe, şi să poftească numaidecât Ragg puse ziarul pe tejghea şi, uitându-se cu severitate la Jabez, rosti :

— Nu-l cunosc pe acest domn. Care bătrân ?

— Crabbe.

— Nu-l cunosc.

— Joshua Crabbe.

Domnul Ragg clătină solemn, din. cap.

— Domnul Joshua Crabbe,

— Aşa da ! Aşa trebuia să fi spus de la început. Acum *e-n.* regulă şi poți s-o iei din loc. Am eu grijă

să-l previn pe domnul Wolfe.

După ce Jabez părăsi hanul, Ragg zâmbi.

__ Ciudat om , ăştia sunt tipii pe gustul Bătrânului

Joshua. Nu suportă linguşitorii. Ei bine, de data asta îşi poate îngădui să muşte. Doi încăpățânați. Nu-l văd bine pe Bătrânul Turrell. O să-l fiarbă bine. Abia aştept

să-i văd.

îşi puse ziarul şi ochelarii pe tejghea, se ridica de pe scaun şi, tîrşindu-şi papucii, se îndreaptă prin coridorul pietruit spre grădină. Aici se găseau un boschet, bănci vopsite în verde, mese albe şi un mic rond cu iarbă, totul împrejmuit cu ziduri înalte de cărămidă. La una din mese stătea Wolfe cu pipa în gură şi o carte proptită de cana de bere răsturnată. Ragg îl privi plin de dragoste.

— îmi pare rău că vă deranjez, domnule.

— Bună...

— Domnul Crabbe a trimis vorbă că v-ar fi recunoscător să vă duceți de îndată până la dînsul.

— Domnul Joshua Crabbe ?

— Chiar el, domnule.

— E bolnav ?

— N-aş putea să vă spun. Domnul Crabbe şi dumneavoastră ar trebui să deveniți foarte buni prieteni — dacă mi-e îngăduit s-o spun.

Wolfe se îndreptă din umeri.

— E un om de caracter, nu ? Domnul Ragg îşi frecă bărbia.

— Pot să spun un cuvânt, domnule ?

— Ce anume ?

— Nu-i plac oamenii linguşitori şi mieroşi. V-o spun, deşi nu-i cazul. Vorbiți-i deschis. Arătați-i că ştiți ce vreli.

Wolfe râse.

— Deci aşa trebuie să mă comport.

— Cum simte că cineva se teme, se repede la el ca un cîine asmuțit.

Casa lui Joshua Crabbe, cu zidurile el înalte, acoperite cu cioburi de sticlă, şi stâlpii masivi de piatră din fața porții de fier, semăna cu un castel. Porțile erau în permanență încuiate, şi Adam Grinch le deschise când Wolfe trase clopotul agățat de unul din stâlpii de la intrare, winch se dovedea de o politețe sobră numai fața de oamenii pe care-i respecta. El şi cu Wolfe nu schimbase nici trei cuvinte, dar grădinarul îl observase adesea pe Wolfe şi-şi dăduse seama cu ce fel de om avea de-a face.

— Bună dimineața. Domnul Crabbe vă aşteaptă.

— Am primit mesajul lui. Grinch închise poarta fără zgomot.

— Nu-i nevoie să vă duceți la uşa principală. Puteți intra direct prin unul din glaswandurile de pe verandă. Domnul Crabbe a dat această dispoziție.

De ambele părți ale intrării principale străjuiau merişori plantați în lădițe verzi. Uşa, în stil gotic, era din stejar masiv, bătută în ținte şi susținută în balamale îmbrăcate într-o piele cu ornamente. O alee largă, pietruită, care înconjura casa, tăia gazonul peluzei ca o bandă perfect desenată. Pietrişul era proaspăt greblat şi nu lăsa o pietricică să iasă în relief sau o buruiană să scoată capul, în panourile de sticlă ale uşii deschise se oglindea un colț de grădină. Zidurile de piatră ale locuinței arătau de parcă atunci fuseseră ridicate : tencuiala proaspătă, întinsă în ciungi albe, alterna cu bolovanii de culoare galbenă.

Grinch îşi întinse brațul vânjos şi dădu la o parte perdeaua verde.

— Domnule, a venit doctorul Wolfe.

— Pofteşte-l înăuntru.

Sufrageria lui Joshua Crabbe semăna cu un interior olandez. Nu avea mobilă multă, dar aceasta era de o deosebită trăinicie. Un birou mare de stejar era aşezat între cele două ferestre ; avea capacul închis, sertarele perfect ordonate şi postavul fără cea mai mică pată de cerneală. Un dulap, tot de stejar, înalt de vreo trei metri, se afla pe peretele opus, iar de ambele părți ale camerei, la distanțe egale, stăteau rânduite opt scaune din lemn de ulm. într-un colț, o pendulă bătrânească. Parchetul de stejar nu era acoperit de nici un covor, dar strălucea de cât fusese frecat. Căminul, pătrat, din plăci de faianță olandeză, albe şi albastre, cu grătar obişnuit, avea o etajeră din stejar care susținea un candelabru cu două brațe şi un cadran solar. Tapetul era galben-închis. In încăpere se mai zăreau câteva gravuri din secolul al XVIII-lea, majoritatea de Hogarth, una sau două statuete şi o tapiserie de mătase, albastru cu galben, încadrată într-o ramă aurită. în mijlocul încăperii trona o măsuță rotundă din stejar de Malabar cu trei picioare de bronz, arcuite în formă de gheare. Perdele grele, de culoare verde, acopereau ferestrele.

Joshua Crabbe stătea cufundat într-un fotoliu cu spătarul de trestie, care era aşezat între cămin şi masa rotundă. Genunchii îi erau acoperiți cu o basma roşie, iar pe măsuța din apropiere se aflau : o condică legată în piele, o călimară de bronz şi o pipă lungă din lut. Pantalonii lui negri, uşor ridicați, lăsau să se întrevadă albul ciorapilor.

— Bună dimineața. Apropiați-vă.

— Bună dimineața, domnule.

Wolfe îşi puse pălăria pe măsuța rotundă. Omulețul îmbrăcat în negru, cu basmaua roşie întinsă ca un şorț, îi făcu lui Wolfe impresia unei persoane neobişnuit de calme, dar care te cântăreşte din ochi. Nu schița o mişcare, nici măcar nu clipea. Singurul semn de viață al acestei figuri cu pielea de culoarea pergamentului erau sclipirile ochilor săi vii, ca două puncte fosforescente în penumbra încăperii.

— Ia loc, domnule Wolfe. Am auzit că părăseşti Navestock-ul,

— Nu m-am hotărât încă.

— Cunosc foarte bine Naveştock-ul, domnule. îl cunosc pe doctorul Threadgold de mai bine de douăzeci de ani. Dar n-aş putea spune că a călcat vreodată în această casă.

Wolfe luă unul din scaunele de ulm care erau înşirate de-a lungul peretelui. Deprins să studieze oamenii, îşi dădu repede seama că era cercetat la rândul său. Privirea lui Crabbe era a unui observator lucid şi pătrunzător. Comportarea lui era un amestec de asprime cu o neobişnuită familiaritate, care trăda pe omul ce nu suportă formalismul şi sclifoselile.

— Nu e cazul să mă examinați, domnule Wolfe.

— Nu?

— N-am trimis după dumneata ca să-mi iei pulsul şi să-mi cercetezi limba. Azi, în nici un caz nu. Sunt tare ca bradul. Deşi - şi aici ochii lui clipiră şiret - mai se întâmplă să sufăr de reumatism. Am şi un ficat cam leneş.

Dar încolo sunt solid.

Wolfe se ținea drept în scaun, cu ochii ațintiți asupra lui Joshua Crabbe.

— Într-adevăr, arătați cât se poate de zdravăn.

— Un cocoş pus pe luptă, domnule.

— După părerea mea, dacă nu intervine ceva neprevăzut, atingeți uşor nouăzeci de ani.

— Dar ce vârstă îmi dai ?

— Aş spune şaptezeci şi trei.

— Ți-a şoptit cineva, nu ?

— Deloc.

— Atunci ai ghicit.

Satisfăcut, Crabbe clătină din cap. Ochii împrumutau feței sale zbârcite o expresie de vigilență şi vioiciune. Introduse două degete în buzunarul surtucului şi scoase mica lui tabacheră de aur.

— Eşti curios din fire ? Asta-i bine.

—- Mai trebuie să se găsească printre noi şi oameni curioşi.

— E o calitate care nu te face însă şi plăcut. Ştii de ce am trimis după dumneata ?

— N-am idee.

— Aşa-zisa lume bună din Navestock ar dori să te cari din Navestock, nu-i aşa ?

— Aşa-mi închipui.

— Şi oraşul ăsta e o cioacă de murdărie,

— în mare parte.

— Cu excepția proprietăților mele.

— Într-adevăr. Dealul Piersicilor face excepție.

Joshua Crabbe luă o priză de tutun, strănută în voie, apoi îşi îngropa fața în basmaua roşie. Ochii lui mici şi negri îi suriseră brusc lui Wolfe, de sub basma.

— Dealul Piersicilor s-ar putea să fie la fel cu restul.

— Nu, Domnule.

— Să presupunem că aş face această afirmație.

— Aş fi obligat să vă contrazic.

— Ai dovezi ?

— Destule.

— Afurisită situație. Să fii obligat să-ți astupi nările. Turrell şi compania refuză să vadă şi să miroasă. îi cunosc eu. Joshua Crabbe întinse iarăşi basmaua peste genunchi. Era dus pe gânduri şi o netezea într-una. Zbârciturile din jurul ochilor şi al gurii deveniseră mai pronunțate.

— Ei bine, domnule Wolfe ?

— Ei bine, domnule ?

-— O lume blestemată şl ipocrită.

— In parte.

— Iubeşte-ți aproapele, nu ? Dar otrăveşte-l cu lăturile taie. Pace şi bună înțelegere şi aşa mai departe. Ce prostii. Ce naiba înseamnă Navestock pentru dumneata ?

— Ceva şi nimic.

— Vor să scape de dimineața. Ii cunosc eu pe aceşti ticăloşi prefăcuți, îngâmfați şi bisericoşi. Am spus ticăloşi. Mă refer la nobilime, domnule, la moşieri şi la chițibuşari

Se îndreptă în fotoliu, mototolind cu mânie basmaua, Vocea, îi devenise aspră şi muşcătoare, însă fără să ridice tonul.

— Majoritatea oamenilor doresc să fie iubiți, bătuți amical pe spate, lăudați în gazete. Aveți-vă ca frații, iubeşte-ți aproapele, ai milă de văduve şi de orfani ! De prisos ! învață mai întâi să te faci urât, urât am spus, şi temut. Numai aşa poți clădi pe un teren ferm.

Wolfe îşi rezemă coatele pe genunchi, se plecă nițel înainte şi-şi sprijini bărbia în pumni.

— în această privință aveți dreptate, domnule. In ură e ceva puternic.

— E ca o stâncă, în timp ce popularitatea e numai nisip şi noroi. Calcă pe stânci, prinde-te cu Mâinile de ele. De acolo nu te poate nimeni înlătura, nici zdruncina sau doborî.

— Dar pentru asta e nevoie de timp.

— Mi-au trebuit douăzeci de ani.

— Şi bani.

Ochii omulețului cu figura aspră se aprinseră.

— Bani, asta-i adevărat. Fă rost de bani! Loveşte în aceste brute, Nu-ți pierde vremea cu predici; atinge-i la buzunar! Acolo se află inima englezului. înşfacă-i, sileşte-i, fă-i să scoată colții îşi dă cu ei de pământ! Eu mă aflu pe o stâncă, aici. Le e teamă de mine, acestor Turrell, Wilks, Crumps, Johnson şi tuturor micilor negustoraşi care, ascunşi îndărătul tejghelei, te muşcă. De treizeci de ani încearcă ei să mă doboare. Dar eu sunt solid. Am temelii trainice : bani, proprietăți, inspir teamă. Să nu-mi vorbeşti de popularitate. Vorbe goale ; nimic consistent. Eu sunt de granit, domnule. împotriva mea nu pot întreprinde nimic. Sunt mai cinstit decât oricare dintre ei - şi ei ştiu asta. Uită-te la Dealul Piersicilor. Ce altceva este decât o stâncă de piatră în mijlocul unei mlaştini secate numai pe jumătate ?

Pe fața lui Wolfe se citeau surprindere şi interes. îl urmărea cu atenție pe omulețul din fața lui şi se simțea cuprins de un sentiment de nemărginit respect pentru acesta. Joshua Crabbe semăna într-adevăr cu ceea ce pretindea că este: un bloc de granit, aspru, curat, solid. Oamenii îl urau - acei oameni care se simțeau mai slabi şi lipsiți de lealitate, iar el cultiva această ură, fiindcă ea însemna omagiul cel mai de preț care i se putea aduce. Se priviră un minut fără să-şi adreseze vreun cuvânt. Apoi, Joshua Crabbe se lăsă din nou pe spate în fotoliul său.

— Acum treizeci de ani au încercat să mă doboare şi pe mine şi să mă facă să plec din Navestock.

Wolfe dădu din cap.

— Dar n-au reuşit. Mă aflam pe colțul meu de stâncă. Destul de mic, pe atunci. Suficient ca să-şi fărâme târnăcoapele în el. Au să şi le spargă şi cu dumneata.

Şi, încleştându-şi Mâinile de brațele fotoliului, se aplecă înainte, cu un fel de îndârjire dramatică.

— Pricepi ? Vei rămâne la Navestock.

— Cum asta ?

— Pentru că dumneata eşti cel pe care l-am aşteptat în ultimii zece ani...

— Dar...

— Iți repet că pe dumneata te aştept de zece ani. Mă înțelegi ? Oameni întregi nu se întâlnesc la fiecare pas. îți spun eu asta. Gândeşte-te numai la cei lipsiți de vlagă şi care se umflă în pene ca să pară mari şi puternici. Băşici umflate cu vânt. Vreau un om călit, care să ştie să primească cu stoicism şi bune şi rele şi care se pricepe să răspundă. Un trup puternic şi un braț vânjos — ăsta eşti dumneata. Mă pricep eu la oameni.

— Vă mulțumesc.

Joshua Crabbe îşi scutură basmaua ca im toreador care scutură o flamură roşie.

__ Asta-i bună ! Turrell şi banda lui s-au pregătit sate gonească din oraş. N-au decât să se spânzure! Doar n-am să-i las să-şi facă mendrele. De zece ani aştept să mă socotesc cu ei. Nu m-am grăbit, şi-am aşteptat prilejul. Ştiam că va veni şi acest ceas. De ani de zile coace putregaiul în acest oraş. Bătrânul Threadgold ştie asta. O ştii şi dumneata. Eu îți spun că vei rămâne aici.

Wolfe se lăsă pe spate cu scaunul, era la fel de îndârjit, pe cât de amuzat.

— Cele afirmate de dumneavoastră, domnule Crabbe, sunt adevărate, dar rămânerea mea în oraş constituie altă problemă.

— Ai să mă îngrijeşti pe mine.

— Dacă va fi nevoie.

— Am spus că o să mă îngrijeşti.

— Cum rămâne atunci cu doctorul Threadgold ?

— La naiba cu Threadgold ! în douăzeci ele ani n-am luat nici o singură pilulă de la el. Iți închipui că aş tolera acest sac cu grăunțe în casa mea ? El e omul lui Turrell, e din banda lor. Dumneata eşti medicul meu. Ai înțeles ?

— Nu, n-am înțeles.

— Ai ceva de obiectat ?

— Dumneata n-ai nevoie de medic.

— N-am nevoie ? Nu-mi pot permite să angajez pe cineva care să aibă grijă de sănătatea mea ? La naiba, asta mă priveşte pe mine. Ascultă aici : ai să vii să mă examinezi de trei ori pe săptămână şi pentru fiecare vizită vei primi câte. o liră.

— Nu pot accepta.

— Eu spun că da.

— Ar fi nişte bani câştigați pe nedrept.

— Omule, eşti un mare nătărău ! Nu-nțelegi că vreau să-ți înlesnesc primii paşi fără să jignesc orgoliul dumitale afurisit ? Dacă un bătrân ține morțiş, nu poate obține această favoare de la un tânăr ?

— Peste trei luni s-ar putea să ne certăm.

— Nu !

— De ce nu ?

— Oamenii care se lovesc făţiş şi cinstit se pot lua la trântă, dar nu se ceartă niciodată.

Ochii lui Wolfe se aprinseră.

— Asta-i adevărat.

— Dacă va fi să ne batem, ne vom lupta pe față. Dar după aceea ne vom strânge Mâinile. Ascultă-mă, Navestoek-ui trebuie scuturat bine. Am nevoie de cineva care să facă asta. Trebuia să-l găsesc, şi l-am găsit ; de zece ani aştept această clipă. Crezi oare că sunt un bătrân smintit care îndrugă baliverne ? Dumneata ai să rămâi la Navestock. Vom curăța împreună orașul de gunoaie. Mă vei vizita de trei ori pe săptămână. Vei supraveghea starea proprietăților mele ; te vei îngriji de fiecare bărbat, femeie şi copil care trăiesc pe pământurile mele. Ei iți vor plăti bucuroşi. Sunt destui aceia cărora le e silă de Threadgold. Ştiu ce afirm.

Wolfe privi cu atenție fața palidă a lui Joshua Crabbe. Acest bătrân care-l uluise îi apărea tot atât de dârz şi de convingător ca şi casa în care locuia. Vorbea cu atâta sinceritate încât părea un excentric, dar excentricitatea lui era ca o sabie ascuțită, gata de luptă. Pe Wolfe îl surprindea siguranța de sine a acestui om care se dovedise capabil să aştepte în linişte atâta vreme, dar care o dată pornit să acționeze avea desigur că schimbe lucrurile.

Wolfe rămase pe gânduri.

— Toate astea sunt atât de surprinzătoare !

— Absolut deloc. Dacă un fapt îți pare neobişnuit, nu înseamnă că-i absurd.

— Mă gândesc la Threadgold.

— Lasă-l încolo. Îi datorezi ceva ?

— Nimic.

— Stimă profesională sau alte prostii de felul acesta ?

— A ars hârtiile pe care i le-am încredințat.

— Auzi ! Cetățeanul cu frica lui Dumnezeu ! Unul din acei ipocriți vrednici de laudă. Şi ce cuprindeau acele hârtii ?

— Date cu privire Ia Navestoek.

— Aş fi putut pune rămăşag !

— Şi am preferat se nu-l informez c-am păstrat copii după ele.

Joshua Crabbe zâmbi pentru prima oară şi, netezindu-şi basmaua roşie cu mâinile sale albe şi îngrijite, spuse :

— Tinere., oare mi-şi dau deloc seama aceşti nebuni de vremurile care vin ? Sunt oare orbi? Se mişcă țara, lumea întreagă .se agită. Poporul îi pândeşte, strângând cureaua, Toate afacerile necurate vor fi măturate. Cel de sus coboară de pe trenul său. S-a pornit să inspecteze prin brici, prin curțile dosnice şi prin.

registrele eu socoteli. Nu mai ajută la nimic comedia care se joacă în fiecare duminică între stranele eu perne moi ale bisericii. Oh vânt suflă pretutindeni, Eu l-am auzit venind de mult - cu mulți ani în urmă. Vor cădea mulți copaci putrezi şi bătrâni. Wolfe încuviință spusele lui. Căzu apoi pe gânduri, cu ochii fixați pe un nod al parchetului de stejar, unde o rază de soare făcea o pată luminoasă. Gândurile sale o porniseră razna, de la Navestoek la Ferma Mlaştinii.

După un timp, rosti :

— Un om nu se poate război fără arme şi muniții. — Ce vrei să spui ?

— Medicamente, instrumente, sticle. — Cumpără-le !

— Nu-mi prea vine să zvârl bani grei în mlaştină.

— Cumpără-le !

— Înseamnă să risc.

— Dacă-ți voi număra 50 de lire bani peşin, iar ai să te oțărăşti. Aşa eşti dumneata. Câți bani posezi ?

— Patruzeci de lire.

— Cheltuieşti treizeci din ele.

— Hm !

— închiriază o casă. Atârnă o firmă, închiriază un cal.

— Şi cheltuielile zilnice ?

— Ascultă aici. Din prima lună ai să câştigi cinci lire pe săptămână. Asta-i garantat. După un an vor fi zece lire pe săptămână Ai cuvântul meu că aşa va fi. După zece ani...

— Ar însemna să privim prea departe.

— John Wolfe, succesul înseamnă să priveşti departe. În zece ani vei avea cea mai mare clientelă din Navestoek şi din împrejurimi. Vrei mai mult?

— Nu.

— Şi vei fi câştigat şi bătălia. — Şi voi fi urât.

— La naiba ! Ura este colțul dumitale de stâncă. Ia cinci ani ea se va transforma în respect. Peste zece ani — dacă ții la aşa ceva — poți avea în jurul stâncii dumitale un metru de pământ gras pe care să crească flori frumoase şi zarzavaturi. Întâi stânca, apoi vine şi restul. Aşa a fost creată lumea. Mă înțelegi ?

— Dar dumneata, domnule Crabbe ?

— Pe mine, florile nu m-au interesat niciodată. Wolfe se ridică, merse până la fereastră şi rămase acolo, gânditor.

— Dați-mi trei zile de gândire, spuse el în cele din urmă.

— Ia-le şi chibzuieşte !

CAPITOLUL XX

Cam la vreo trei sute de metri de poarta albă a Fermei Mlaştinii, Wolfe fu depăşit de o trăsură deschisă, cu doi cai, încărcată cu un grup de şase fete care mergeau la un picnic pe Dealul Farului. Dar, deoarece şoseaua cobora în pantă, trăsura fu nevoită să-şi domolească goana cam la douăzeci de metri înainte de a-l ajunge pe omul care mergea pe jos. Şase capete, împinse de curiozitate, se întoarseră spre el ca să-l privească de sub umbra pălăriilor de pai şi a bonetelor. Izbucnind în râs pe înfundate, ele îşi făcură semne cu coatele.

Domnişoara Edith Wilks, conducătoarea acestui grup de fete tinere, ocupa un loc în fund, lângă portieră. Purta o rochie lungă, care-i fusese aranjată cu o săptămână înainte, şi purta părul prins într-o plasă neagră. Dreaptă şi rigidă, cu mâinile înmănuşate în poală, ea abia se învrednici să-şi îndrepte capul spre Wolfe şi să-l privească de sus.

— Ce persoană vulgară 1

— Uită-te la ghetele lui !

— Credeam că omul ăsta a şi plecat !

— Tata mi-a spus că locuieşte la un han de rând. —- Eu găsesc că n-arată rău.

— Vai Ethel, cum poli spune aşa ceva ?

— Ei bine, mie-mi plac bărbații înalți. Şi are o figură interesantă.

— Eşti stupidă ! Încearcă şi el să-şi dea importanță şi să facă pe mândrul, uită-te la el.

— Ei, oricum nu arată a bădăran.

Aceste prietene ale domnişoarei Wilks erau toate tinere crescute în atmosfera rarefiată a familiilor bune. Toată corectitudinea lor se reducea la ținuta dreaptă pe scaunul din salon sau pe acela de la pian. Dimineața rosteau rugăciuni în cadrul familiei reunite la micul dejun, făceau plimbări cuminți, zdrăngăneau la nesfârşit clapele pianului, citeau romane religioase, iar duminicile petreceau ceasuri lungi de plictiseală

„mondenă". Clasa burgheză din Navestock era stăpânită de vederi înguste. în aparentă, aceste fete erau afectate şi reci. Viaţa lor fusese într-atât de înghesuită în formele bunei cuviinţe, încât simţeau nevoia să se desfăşoare pe ascuns, satisfăcute de o curiozitate nesănătoasă, clevetiri meschine şi un sentimentalism erotic. Nu fuseseră educate defel în convingerea că trebuie să devină femei sănătoase, cu trupuri viguroase. Toi: ce era firesc fusese înăbuşit în ele,

Cineva arată cu degetul şi şopti : „Jess". O chicoteală, înăbuşită şi tulbure puse stăpânire pe întreg grupul. Capetele se întoarseră repede de la Wolfe în aceasta direcţie. Una sau două bonete apărură pe geamul trăsurii.

— Uite-o !

— Tot cu rochia ei verde şi fără crinolină i

— Are coşul cu ea. Prunele şi renglotele trebuie să se fi copt, la fermă

- Sst! Priviţi ! — Ce anume ?

— El se îndreaptă într-acolo J

— Nu ? !

— Nu chicoti Catie, nu-ţi stă bine.

Ocupantele trăsurii erau atât de preocupate de Jess încât pe moment n-au mai remarcat că bărbatul cu ghetele prăfuite, care mergea în iarba din. marginea şoselei, ajunsese şi chiar depăşise caii. El privea înainte, ca şi cum această încărcătură de curiozitate feminină nici n-ar fi existat în preajma lui. Jess4 care aştepta în faţa porţii albe cu coşul pentru picnic ia picioarele ei, îl zări şi rămase locului, Wolfe o ajunse cu vreo douăzeci ci înaintea trăsurii.

— Pleci cu prietenele d urni tale?

Ea îl privi cu înţelegere şi faţa i se lumină.

— Aveam de gând.

— N-aş vrea să te reţin eu.

- Nici nu ţineam să mă duc. Este o petrecere dată de Edith Wilks. Au insistat atâta ! Dar n-o să mă duc.

Se părea că această întâlnire îi stârnise orgoliul. Stătea netulburată pe iarba de la marginea şoselei şi se uita ia mutrele pline de impertinenţă şi curiozitate ale prietenelor domnişoarei Wilks.

— Iată-ne !

— Nu-i aşa că-i o zi frumoasă ?

— Hai, urcă-te !

Jess, ridicând coşuleţul, le înfruntă din înălţimea siguranţei de sine pe aceste tinere curioase şi intrigante, şi refuză, trufaşă, invitaţia. Nici una din cele şase fete nu s-ar fi putut lăuda că a citit pe obrazul ei o urmă de roşcată, o clipire a genelor sau cea mai mică stingherealâ pe care s-o poată considera ca trofeu.

— Îmi pare rău, dar nu pot veni. V-am adus un coş cu fructe.

Tinerele cotcodăciră în cor :

— A! de ce ?

— Dar ai promis !

— Sunt şi renglote ?

— Dar de ce nu poţi veni ?

Wolfe le urmărea din poartă, uşor amuzat, dar foarte mândru de purtarea lui Jess.

— Nu, azi nu pot să vă însoţesc. Mama nu se simte prea bine. Rămân cu ea. Aici sunt fructele.

Le dădu coşul, pe care ele îl luară în trăsură ca să-I scotocească. Vizitiul pricepu că poate pleca mai departe. Dădu bice cailor şi echipajul o porni. Una din fete deschisese deja coşul. Şi comentariile — făcute cu o sinceritate sarcastică — începură să plouă.

— Ea n-a vrut să vină.

— Nu cred că doamna Mascall e bolnavă.

— Sunt chiar şi renglote !

— De altfel, doctorul Threadgold este medicul casei.

— Da, ştiu. Asta a fost dat afară.

— Atunci n-ar fi venit s-o vadă pe doamna Mascall.

— Ce prostie !

— E îndrăgostit de Jess.

— Ei bine, eu nu invidiez pe nimeni. Dar ştiu că si e îl place.

— Sst, ne aude Jackson.

— Hai să mâncăm câteva renglote.

— Nu cumva sunt stâlcite ?

— Scoate-ți mănuşile !

— Ia priviți, el i-a deschis portița. Intră înăuntru cu ea.

— Nu fii proastă ! Bărbaților nu le plac fetele cu apucături de băiat. Jess n-a avut niciodată maniere elegante.

John Wolfe deschise portița albă şi o ținu ca să treacă Jess Mascall. Dar Jess nu uitase nici o clipă că era urmărită de privirile celor şase tinere din trăsura care se îndepărta. Conştiința ei nu îngăduia nici un fel de constrângere. Jess avea acelaşi soi de izbucniri ştrengăreşti, fără care nici o femeie nu devine convingătoare. Sinceritatea ei nu accepta compromisuri agreabile.

Ieşiră din ogradă şi porniră, unul lingă altul, de-a lungul drumului şerpuit. Jess ținea capul sus şi ochii ei scânteiau.

— Hai să ne ținem de mină. Repede !

— Nu, mulțumesc. Nu în timp ce....

—- Tocmai asta vreau ! Doar nu ți-o fi teamă de ele, nu ? Detest felul lor de a fi, meschin şi ascuns. Ăsta-i motivul pentru care o fac.

— Nu m-aş sinchisi dacă... Ea îl fulgeră cu privirea.

— Le cunosc mai bine ca dumneata pe aceste fete. De mâțe să nu te temi niciodată ; arunci cu ceva după ele şi gata ! Haidem !

Mâna ei îl provocă, şi el o prinse într-a lui. Ea îşi legănă brațul şi râse cu o licărire ştrengărească în colțul ochilor.

— Acum, cel puțin, au motive de şuşoteală. Wolfe zâmbi, în ciuda aerului său grav.

— Dar, Jess...

— O, ce domn bătrân şi solemn am lingă mine ! Ar fi trebuit să mă duc cu ele. De fapt, mama nu prea e bolnavă. Mi-am închipuit c-ai venit să ne faci o vizită.

— Cum de-ai ghicit?

— Uite John — vezi, dacă mi-ai dat mina, iți spun pe nume — când eşti preocupat de ceva important, arăți ca şi cum ai fi gata să-nlături pe oricine-ți iese în cale.

— Par aşa de încruntat ? — Aşa arătai adineauri.

— Poate că eram într-adevăr preocupat de lucruri grave.

— Sunt sigură de asta. Ai venit să vorbeşti cu mama şi cu mine. Am ghicit din primul moment.

Ajunseră la capătul gardului viu, acolo unde cotitura şoselei ascundea trăsura. Jess se repezi pe neaşteptate înainte şi, barându-i drumul, i se adresă :

— Părăseşti Navestock-ul ?

Aştepta de Ia el adevărul, de aceea i se adresase astfel, fără înconjur. Sinceritatea ei se declanşase ca o lumină neaşteptată.

— Jess, e tocmai întrebarea care mă frământă. — Ştiam.

— Ce ştiai ?

— Ce mi-a povestit mama.

Uitându-se la ea întrebător, el porni să-i mărturisească: — Eram într-adevăr într-un impas, dar a intervenit o întâmplare neaşteptată. De aceea am venit ca să vă povestesc totul. Urmează să-mi spui dacă procedez bine sau dacă greşesc.

— Eu ?

— Da, dumneata.

— Dar, John !

— Ştii cum te-am botezat eu ? „Doamna Visurilor Mele.

Tulburată, ea-l privi îndelung. — Chiar aşa-mi spui ? Dar nu mi se potriveşte deloc. Sunt o nepricepută în multe privințe. Şi... — Vreau ca dumneata să hotărăşti.

— Bine, dar nu ştiu... — Ba da, vei şti.

Rămaseră acolo la umbra unui copac, ca doi copii mari, uitându-se solemn unul în ochii celuilalt. Wolfe îi relată întocmai oferta lui Joshua Crabbe, explicându-i deschis şi simplu faptele, fără a încerca s-o convingă şi fără idei preconcepute.

— Acum, când cunoşti totul, ce părere ai ?

Ea tăcu o clipă ca şi când ar fi vrut să-şi recapete respirația.

— Eu.,, eu cred că~i straşnic !

— Nu vezi nimic rău ?

— Unde să fie răul? Mi se pare atât de nostim să-l văd pe bătrânul Joshua Crabbe de partea dumitale, îmi vine să-i sărut...

— N-ai impresia că e ea şi cum m-aş vinde ?

— Dumneata să te vinzi ? Asta-i bună ! Ce cal frumos şi blând e John ! Îl plâng pe acela care ar încerca să-l călărească. Wolfe simţea o dorinţă fierbinte s-o cuprindă în braţe şi s-o strângă la piept. Dar totala ei dăruire, desăvârşita ei sinceritate făceau acest lucru imposibil, chiar pentru cineva care n-ar fi posedat puterea de stăpânire a Iui Wolfe. Fata dovedea respect şi modestie.

— Dacă-i aşa, m-am hotărât.

— Vrei să spui, John... ?

— Dacă dumneata nu vezi nici o pată, înseamnă că afacerea e curată.

Ea îl privi cu un aer întrebător, simţindu-se cuprins! treptat de o frământare dureroasă.

— Nu trebuie să mă iei prea în serios! Aproape că mă faci să mă tem. S-ar părea că glumeşti..

— Chiar aşa gândeşte,

— Dar John, eu sunt numai — Numai ce ?

— O biată fată.

Wolfe simţi că-şi pierde cumpătul şi că nu va mai putea să se stăpânească. Boarea proaspătă a sincerităţii ei era ca mireasma unei flori de primăvară într-o zi de aprilie. Tandreţea pe care o trezise într-însul se cerea satisfăcută cu o cit de uşoară atingere fizică, pe care însă concepţia sa rigidă despre onoare nu i-o îngăduia.

— Nu mai doresc părerea nimănui, Jess. Pentru mine, problema e rezolvată. Să intrăm şi s-o anunţăm şt pe mama dumitale.

Intrând împreuna pe poartă, ei porniră pe aleea pietruită, pe sub umbra deasă a chiparoşilor.

CAPITOLUL XXI

Era o dimineaţă frumoasă de septembrie când Wolfe porni de la „Buturuga strâmbă" spre clădirea de piatră de pe Dealul Piersicilor, unde Adam Grinch îi deschise larg poarta de fier.

S-ar fi zis că de la ultima sa întâlnire cu Wolfe, Joshua Crabbe nu-şi mai părăsise fotoliul din sufragerie, rămânând acolo ca un mic idol cu faţa galbenă, împietrit în aşteptare. Basmaua roşie îi acoperea genunchii şi, alături de el, pe masa de stejar de Malabar, se aflau o condică de socoteli şi o călimară de bronz.

De cum pătrunse în încăpere, Wolfe simţi privirea iscoditoare a Bătrânului. Trase unul din scaunele de ulm şi se aşeză în faţa lui.

— Ei, domnule Wolfe. ce-avem să ne spunem unul altuia ?

— Am reflectat la propunerea pe care mi-aţi făcut-o.

— Desigur.

— Şi o accept. — Fără rezerve ?

— Păstrându-mi independenta şi dreptul de a-mi spune oricând părerea.

Joshua Crabbe încuviinţă, dînd uşor din cap, iar ochii lui se aprinseră.

— Aşa-i bine, foarte bine. Şi acum, ia seama Ia ce-ţi spun, John Wolfe, şi nu mă întrerupe fără motiv. Ce avem de gând să întreprindem împreună ? Ţi-o spun pe şleau. Vreau să curăţăm acest oraş vechi şi să-i scuturăm zdravăn pe indivizii de teapa lui Turrell şi Wilks. Nu ascund motivele caro mă îndeamnă, te priveşte dacă vrei sau nu să ţi le însuşeşti. Asta mi-am propus, şi e treaba mea : nu vreau să-nchid ochii înainte de a mă socoti cu Turrell.

Chipul lui Wolfe deveni grav.

— Înseamnă că eu nu sunt altceva decât biciul de care vă folosiţi.

— John Wolfe. m-am născut curat şi am detestat din-totdeauna murdăria, şi oriunde : trupească, sufletească, cea de pe stradă. Aşa sunt croit. Mi-e silă de putreziciune şi de dezordine. Mă fac să vărs. Şi aceşti Turrell şi Wilks sunt numai putregai. Urmăresc să-i mătur şi să-i pedepsesc pe ei şi tot ce reprezintă ei.

— Am înţeles.

Joshua Crabbe trase pe nas o priză de tutun, îşi şterse obrazul cu basmaua roşie, o întinse din nou pe genunchi şi, privind ţintă la Wolfe, continuă :

— Cum stau lucrurile în momentul de faţă ? Pe ce ne putem bizui ? Un mişmaş de legi, de absurdităţi ipocrite, care te duc oriunde şi nicăieri. Legea ajutorului comunal, legea vaccinării, legea calamităţilor publice şi legea salubrităţii. Pfui! Vulpi şirete, aceşti indivizi avuţi. Pregătesc un bici, dar iau seama să nu atingă spatele acelora care o merită. Numai tind auzim vorbindu-se de holeră şi scoatem un ţipăt, nu ? Dar ce s-a întreprins pentru canalizare la Londra ? Cunoşti bine această problemă, nu ? Pe naiba, John Wolfe, aceşti oameni scuipă în obrazul propriului lor Dumnezeu !

Înflăcărat, continuă să peroreze pe acelaşi ton necruţător, dând dovadă de o serie de cunoştinţe tehnice,

care-l uimiră pe Wolfe. Se părea că e la curent cu toate amănuntele ştiinţei sanitare, deplin familiarizat cu aspectele ei legale, precum şi cu carenţele legilor.

— Parcă noi cum stăm, John Wolfe ? Care e situaţia aici la Navestock ? Domnii de Ia Consiliul comunal au într-adevăr posibilitatea să curme abuzurile. Dar puşi să aprecieze ce este curat şi cinstit sunt alde Jasper Turrell şi banda sa. Sfătuitorul lor e un bătrân linguşitor, ca Threadgold, incapabil să prescrie măcar un purgativ, dar care distribuie în dreapta şi-n stingă sirop şi zahăr. Analizează calm această situaţie şi ai să-ţi dai seama câtă neruşinare Şi prostie ascunde ea. Să luăm un caz concret, cazul de la Consiliul comunal din Mailing. Trei preoţi - notează bine - trei preoţi se plâng în legătură cu un ne aiuns oarecare. Consiliul refuză să ia măsuri în consecinţă. Cei trei preoţi apelează la ministru. Ministrul dojeneşte Consiliul comunal din Mailing. Acesta îi răspunde: dar mai du-te dracului". Ministrul se adresează atunci Acuzatorului public şi Procurorului general. Verdictul acestora este: Consiliul comunal din Mailing e suveran pe movila lui de băligar. Legea nu-l poate obliga să respecte legea.

Wolfe confirmă clin cap :

— într-adevăr, se pare că aşa stau lucrurile. Crabbe râse dezgustat.

— E ceva de neconceput.

După câteva minute în care se priviră iscoditori unui pe celălalt, Crabbe rupse tăcerea :

— Ce-i ele făcut, John Wolfe ? Co-i de făcut ? — Să arătăm cetăţenilor care este situaţia.

— Să le arăţi situaţia ? încearcă să-i convingi pe aceşti buni cetăţeni să cheltuiască sute de lire pentru curăţenia propriului lor sălaş. Să le arăţi situaţia ? Spinarea să le-o biciuieşti, domnule, nu conştiinţa, aceasta era pielea groasă, Numai biciul îi mai poate schimba, sau teama de moarte.

— Nu se poate să nu existe şi câţiva oameni rezonabili la Navestock.

— Vrei să ştii poate unde se află raţiunea englezului ? In buzunarul său. Dar vom încerca, Wolfe, vom încerca.

— Să obţinem o majoritate in Consiliul comunal, dare să treacă de partea noastră.

— Câte voturi crezi c-am putea obţine în arest moment ?

— Greu de spus.

— Nici unul, auzi ? Nici măcar unul.

— Trebuie să-i câştigăm de partea noastră. De pildă pe Robert Flemming.

— Pvobert Flemming ? Un om cumsecade, dar care prea s-a îngrăşat. O sa mai reflectez, John Wolfe. o să mai reflectez. Şi-acum a sosit momentul să vorbim despre dumneata.

Tot ce-avea să-i spună în această privinţă era bine pus la punct. Wolfe ascultă şi aprobă instinctiv toate sugestiile bătrânului. Nu erau simple generalităţi. Crabbe se preocupase doar de fapte şi de concluzii.

— Domnule, te vei duce s-o cunoşti pe acea femeie la ea acasă. E o persoană de treabă şi a primit indicaţiile necesare din partea mea.

— Mă duc neîntârziat la ea.

— Foarte bine.

— Doamna Sarah Loosely locuieşte în strada Evei ?— La capătul şoselei. Şi nu uita, omule, înţelegerea noastră. Mă vei vizita de trei ori pe săptămână şi vei avea grijă de toţi oamenii mei.

— Dar unii din ei fac parte din Asociaţie, şi Threadgold...

— Oamenii au singuri grijă de asta, şi mai e şi Grineh care se va ocupa. Sunt toţi mai mult decât sătui de Thrcadgold. O să constituim propria noastră Asociaţie...

La prima vedere, strada Evei îţi evocă ceva din ciudăţenia şi uşurinţa femeilor. Era un colţ retras, de formă neregulată, situat pe Dealul Piersicilor şi înconjurat de ziduri roşii, cu un drum pietruit şi care nu număra mai mult de trei, patru imobile, ce se ţineau la distanţă unui de altul, de parc-ar fi păstrat un aer nefiresc de rezervă. Spaţiul de la mijloc fusese plantat cu arbuşti şi copaci, şi împrejmuit şi el cu un grilaj de fier vopsit în verde. Printre copaci se găsea şi un măr, ca şi cum. ar fi vrut să-i împrumute acestei străzi o trăsătură reală. Noaptea, totul era luminat de un felinar prins cu un braţ de fier de unui din zidurile de cărămidă.

Casa doamnei Sarah Looseîy era situată în partea de apus a străzii Evei. Era o casă albă, pătrată, cu ferestrele ieşite în relief, cu o clasică verandă, cu uşa şi cercevelele vopsite într-un verde-deschis. O poartă de fier se deschidea spre grădina împrejmuită de un grilaj alcătuit dintr-un soi de lănci înfipte în pământ. Dintr-un rond înconjurat cu iarbă se înălţau corolele albe şi roşii de ochiul boului, iar poteca grădinii, pavată cu cărămizi, era însemnată pe margini cu ţigle.

Ciocanul de bronz de la uşă, care avea forma unei Mâini de femeie, strălucea de atâta frecat; zgomotul provocat de ciocănitul lui Wolfe părea că zguduie din temelii această casă mică, atât de sfioasă şi de îngrijită. Ţi se părea că auzi cum îşi ţine respiraţia, întrebându-se : „Ce-o mai fi şi asta ?".

Uşa fu deschisă de însăşi doamna Sarah Loosely. Era văduva urmi fermier, una din acele fiinţe slabe, palide, de o rigiditate potolită, care trec prin viaţă de parcă ar răsfoi paginile unei cărţi de rugăciuni. Avea o gură pungită, cu buze subţiri şi în ochii ei nu părea să se fi aprins vreodată o scânteie de veselie. Pentru ea, viaţa însemnase o problema serioasă. Nu prezenta nimic care s-o dispună la haz. Moralitatea ei ţinea de virtutea acelor femei care împletesc bucuroase ciorapi, şi o fac cu teamă

Wolfe rămase cu pălăria în mână

— Doamna Loosely ?

— Da, domnule.

— Eu sunt doctorul Wolfe am fost trimis la dumneata de domnul Crabbe.

— Vreţi să poftiţi in salonaş

— Mulţumesc.

Salonul doamnei Loosely era într-adevăr salonul doamnei Loosely, şi asta spune de-ajuns. Creioanele, husele şi perdelele erau atât de curate, încât n-aveai de ce te ruşina, chiar dacă strada purta numele Evei. Acest salon era un muzeu al familiei. Găseai acolo fotografiile a tot ce aparţinuse vreodată familiei Loosely : ferme decolorate, vaci şterse, copii ofiliţi. Wolfe se temea să nu răstoarne ceva, căci etajerele gemeau de porţelanuri .şi bibelouri. Până şi masa din mijlocul odăii, care era acoperită cu dantelării, purta, diverse obiecte şl vase, din mijlocul cărora se înălţa o biblie mare, neagră, ca muntele Ararat dintr-un potop de nimicuri.

— Domnul Crabbe mi-a propus să vă fac o vizită. Problema care mă aduce e în legătură cu intenţia mea de a mă stabili la Navestock.

— Vreţi să luaţi loc, domnule doctor?

Wolfe se aşează pe un scaun îmbrăcat cu *o* cuvertură din păr de cal, Doamna Loosely preferă marginea canapelei, unde se ţinea foarte dreaptă. Nici de astă dată nu s-ar fi putut spune despre ea că amintea măcar pe departe de strămoaşa sa Eva.

— Domnul Crabbe m-a informat că v-a pus la curent eu această intenţie a mea.

— Aşa este, domnule doctor.

— Ştiţi, am nevoie de câteva odăi la Navestock şi de cineva care să mă îngrijească.

— M-ar bucura din multe privinţe să vă fiu de folos, domnule doctor. N-am avut niciodată chiriaşi, dar un medic ea dumneavoastră şi încă un prieten al domnului Crabbe...

— Alunei sunteţi de acord ?

Era totuşi ceva care o împiedica să se decidă, şi fata Severă a doamnei Loosely lăsa să se întrevadă această ezitare.

— Ce anume vă face să şovăiţi ?

Femeile reacţionează prompt la cel mai neînsemnat semn de înţelegere şi de prietenie din partea unui bărbat, poate pentru că prea puţini dintre ei se străduiesc să priceapă punctul de vedere al femeilor.

— E vorba despre clopot, domnule doctor.

— Clopot ?

— N-am clopot la uşă, şi ar fi cumplit pentru mine ca pacienţii să folosească ciocanul de bronz, alarmând întreaga casă. Şi apoi, băieţii care vor aduce diverse mesaje - şi dumneavoastră ştiţi cum sunt băieţii - o să lase totdeauna poarta deschisă, iar eu nu suport o poartă deschisă. Este ceva mai tare decât mine - poate pentru că am trăit o viaţă întreagă cu teama să nu se răzleţească vitele.

Zâmbetul cu care Wolfe însoţi această spovedanie fu din cele mai împăciuitoare. Cu cât îmbătrânim, cu atâta ne mirăm mai puţin de tabieturile ciudate care îi tiranizează pe oameni.

— Am putea fixa un clopot, doamnă Loosely.

— Da, dar noaptea ? Mă va face să mă trezesc din somn îngrozită. Am dus o viaţă atât de liniştită până acum!

— Voi face să sune clopotul la mine în cameră, şi destul de încet. Cât priveşte poarta, voi pune un arc care s-o ţină închisă, iar pentru ciocanul de la uşă îmi iau eu răspunderea. Dar am uitat ceva - eu sunt fumător.

Faţa doamnei Loosely se însufleţi ciudat, cu un zâmbet venit pe buzele ei din străfundurile amintirilor.

— Nu sunt împotriva tutunului, domnule. Loosely fuma şi el pipă, şi m-a otrăvit destul cu felul cum zvârlea scrumul pe jos şi scutura pipa de grătarul căminului.

Wolfe râse.

— Eu fee parte din categoria oamenilor ordonaţi, doamnă Loosely.

Ea îl măsură iscoditor, dar plină de afecţiune.

— Asta a fost şi impresia mea, domnule. Discutară apoi condiţiile, şi Wolfe, care avea oarecare

experiență in materie de proprietărese, îşi dădu seama că doamna Loosely era o ființa foarte corectă. Nu-l va înşela nici cu un ac de gămălie, dar dacă el va avea nevoie de unul, i-l va trece la socoteală. Asta era firea ei, şi cu asemenea oameni te înțelegi uşor. Wolfe va şti în orice moment ce va avea de plătit, până la ultimul bănuț.

Ceru să viziteze casa, şi doamna Loosely îl conduse solemnă ca un paracliser. Locuința părea să se adapteze perfect nevoilor sale. Avea o încăpere mare în fund, care comunica cu una mai mică, de unde dădeai afară, şi pe care putea să le transforme în cabinet de consultații şi de tratament. Mai mult, o uşă laterală conducea, printr-un gang, direct în stradă, aşa încât pacienții mai puțin însemnați puteau folosi această intrare fără s-o mai deranjeze pe doamna Loosely. Casa avea curte, un mic grajd, precum şi un şopron cu porți largi vopsite în verde. Doamna Loosely avea o femeie de serviciu care era gata să-i facă aprovizionarea, să-i gătească, să-i spele şi să-i cârpească lenjeria.

Chiria pretinsă i se păru lui Wolfe foarte convenabilă. O acceptă, stipulând doar să-i fie îngăduit să facă unele transformări în încăperea pe care intenționa s-o utilizeze drept cameră de consultații şi făgăduind că se va îngriji de un clopot la intrare şi de un arc la poarta principală, îşi strânseră Mâinile la despărțire, şi Wolfe se înapoie la„Buturuga strâmbă" spre a-l informa pe domnul Ragg de modificarea planurilor sale.

Trecând prin strada Regală, prin fața vitrinei magazinului de fierărie al domnului Dendy, îşi aduse aminte că are nevoie de o firmă la intrare. Acesta era primul lucru necesar pentru Navestock. Intră deci în magazinul domnului Dendy şi dădu cu ochii de negustor, care stătea după tejghea.

— Bună dimineața, domnule Dendy, poți să-mi procuri o placă de bronz ?

— O placă de bronz, domnule ?

Domnul Dendy era o persoană greoaie, cu o privire abrutizată şi de o inteligență mărginită. La auzul cererii lui Wolfe păru uluit. Fața lui Dendy, lipsită de orice licărire de inteligență, lăsa să se întrevadă că o placă de bronz ar putea servi tot atât de bine ca platoşă sau drept petic în fundul unui pantalon.

— Ce fel de placă, domnule ? — O placă pentru uşă.

— Care să protejeze clanța ?

— Nu ! O placă pentru o firmă.

— Aşa ! Am înțeles, o placă pentru cartea de vizită. Wolfe zâmbi.

— O placă de bronz care să servească drept firmă, domnule Dendy, şi pe care să figureze numele meu : „John Wolfe, medic".

Ochii lui Dendy deveniră şi mai asemănători cu ai unui peşte. Abia acum îşi făcuse drum în creierul său semnificația comenzii.

-— Atunci înseamnă că vă stabiliți printre noi domnule doctor \

— Aşa sper.

— In asociație eu doctorul Threadgold ?

— Nu ! Pe cont propriu.

Fața turtită a lui Dendy exprima neîncredere.

— Atunci doriți probabil o placă mai mare, domnule doctor ?

Pe Wolfe îl amuză această întrebare, atât de puțin măgulitoare pentru el.

— Să tot fie de un metru pătrat, domnule Dendy. Cred că asta ar fi măsura potrivită.

— De un metru pătrat, domnule ?

— Nu! Să nu fie mai mare decât a doctorului Threadgold. Trimite pe cineva acolo s-o vadă şi fă-mi una da aceeaşi mărime. O vreau eu litere simple.

— Poate sunteți atât de bun să-mi scrieți dumneavoastră modelul, domnule doctor ?

Aduse un caiet de socoteli şi un creion cu vârful bont, iar Wolfe scrise răspicat ceea ce avea să devină - din toate punctele de vedere - o declarație de război.

CAPITOLUL XXII

Sus, la Ferma Mlaştinii, atmosfera palpita de adierile toamnei ; era ca un aer încărcat de prospețime şi vigoare care se desprindea, jucăuş, din îmbrățişarea lascivă a verii.

Străbătând ograda, Wolfe remarcă o agitație neobişnuită în livadă. Băieți în cămăşi albe şi albastre, cățărați în pomi ca nişte maimuțe surprinse în diverse poziții, culegeau fructele : prune şi renglote. Două femei, cu aerul unor zeițe rustice, întindeau şorțurile umflate' de fructe, pe care le deşertau apoi în coşurile adăpostite sub pomi. Siluete îmbrăcate în cămăşi de culori deschise alunecau răsucindu-se printre crengi, flecăreau şi se hârjoneau, alungind viespile sau zvârlind câte o prună, ca pe un cărbune aprins, când descopereau un vierme galben pe jumătate ascuns în miezul fructului.

— Atenție Lukie, craca pe care stai dă să se rupă ! O siluetă alunecă din pom la pământ şi,

scuturându-şi cu energie braţul, ţipă :

— Am o viespe pe mânecă ! o viespe pe mânecă !

— Scutur-o Bob ! N-o întărită !

— Mă gâdilă cu picioruşele ei.

In ciuda viespilor erau cu toţii veseli, iar Wolfe împărtăşea buna lor dispoziţie. Ce i-ar mai fi plăcut şi lui să se cațere printre crengi, să le simtă îndoindu-se sub greutatea sa, ridicându-se apoi iarăşi, ca valurile ce se rostogolesc la ţărm. Porni de-a lungul aleii pietruite, trase minerul clopotului, auzi cum se deschide o uşă şi văzu perdeaua roşie de la bucătărie umflându-se din cauza curentului.

— Dumneata eşti ?

Ţinând perdeaua dată deoparte, ea aşteptă nerăbdătoare să se apropie. Dornică să audă veşti bune, îşi scutură pletele care-i cădeau pe umeri. __ Am rezolvat !

Îşi aruncă pălăria pe masă şi râse vesel, fiindcă viata îi apărea minunată, plină de miez şi de încântare. Inutil să-i spună mai mult. Ea înţelesese totul.

__ Vin-o să-i spui şi mamei ! Că noi suntem prinse cu treaba aici.

Erau într-adevăr foarte ocupate la bucătăria fermei, unde ambele mese fuseseră acoperite cu fel de fel de oale si borcane, etichete, capace, sfoară, castroane îndesate cu fructe şi zahăr. Mary Mascall stătea înaintea sobei, unde mesteca într-o cratiţă adâncă un fel de pastă roşiatică. Era încinsă la faţă şi iradia de zelul şi voia bună a unei gospodine entuziaste.

— O, doamne, ce-i aici ! Dar intră. Ai picat bine. Nu mă pot opri din treburi ca să fac onorurile casei. Dacă nu mestec, riscă să se prindă dulceaţa la fund.

, El luă un scaun şi se aşeză în dreptul ferestrei. Pardoseala din cărămidă roşie, în care se reflectau grinzile din lemn, cafenii, arunca o lumină blândă asupra tencuielii albe care răsărea dintre grinzile întunecate. Tot ceea ce era de metal avea strălucirea alămurilor. Jess, gravă şi nerăbdătoare, îşi făcea de lucru la masă.

— Atragem viespile.

Insectele aurii zumzăiau, se izbeau de geamurile ferestrelor, se cățărau şi pătrundeau în interiorul cănilor cu bere şi al oalelor pline cu sirop care se aflau pe polițe.

— Nu mă iau la harţă cu Natura, dar nici nu pot *i* lege rostul acestor creaturi pe pământ. De la albine alegem cu ceva, dar de la viespi ?

— Şi totuşi se pare că ele nu te deranjează. — Nu mă plâng, deşi l-am văzut adineauri pe tânărul Lukie Vance coborând cam repede într-un coş cu fructe. Ochii lui Jess se întâlniră cu ai lui Wolfe. Privirile lor se încrucişară într-un anume fel, care semăna cu strălucirea unui zâmbet comun adresat vieţii.

— Lukie a realizat pe fundul pantalonilor, după cum se exprimă scriitorii, o pată roşiatică.

— A terciuit două kilograme de fructe care au rămas pradă viespilor.

— John, uite una şi pe haina dumitale. Wolfe o îndepărtă cu mina.

— In curând ai să stârneşti un adevărat viespar la Navestock.

Prinsă cu treaba, doamna Mascall întoarse spre el chipul ei îmbujorat.

— Aşadar, ai aranjat totul? ..

— Da ; am închiriat o locuinţă şi mi-am. comandat firma. Dendy, negustorul de fierărie, a socotit c-ar trebui să-mi comande una de mărimea unei piețe. Poate e-aş fi făcut-o, dacă puteam s-o atârn de turnul bisericii.

Ochii doamnei Mascall străluceau de bucurie.

— Of ! şi trebuie să mestec într-una. Undo-ai găsit locuinţă ?

-— La o anume doamnă Loosely. -— Cum, la Sarah Loosely ?

— Da, în strada Evei.

Mary ridică în aer lingura de lemn şi urmări atentă cum se prelinge siropul.

— O cunosc pe Sarah Loosely de o viaţă. E o femeie corectă. Totul va fi socotit la centimă.

— Aceeaşi impresie am avut-o şi eu.

-—Cum spuneam, Sarah Loosely este o persoană cinstită, încă n-a reuşit să pună un pic de osânză pe ea. Va curăța mazărea pentru dumneata şi nu-şi va opri altceva decât păstăile goale. Ce chirie ți-a cerut ?

Wolfe îi relată în amănunțime felul cum s-a aranjat.

— Consider că e destul de convenabil. Jess, copila mea, dulceaţa e gata. Adu borcanele mai aproape de marginea mesei. Trebuie să le umplem cât mai e dulceaţa fierbinte. Şi după asta vom sta de vorbă. Wolfe urmări în tăcere chipul solemn cum se desfăşura această operaţie delicată. Chipul îmbujorat al doamnei Mascall exprima concentrare şi hotărâre, nu trebuia să se prelingă nimic pe de lături, nici o picătură, şi nu erau acceptate nici un fel de stângăcii păgubitoare.

— Aşa !

Douăzeci şi patru de borcane fură umplute cu dulceaţă şi puse în ordine.

— Eu pun altă cratiţă pe foc, iar tu, Jess, poţi începe să le legi şi să le lipeşti etichetele.

__ Daţi-mi voie să vă ajut, spuse Wolfe.

Trase scaunul lângă masă şi puse mâna pe un ghem' de sfoară şi pe un teanc de capace de hârtie.

— Nu-i chiar atât de simplu cum îţi închipui.

— Sunt convins de asta.

Se uitară la el cum acoperă borcanul cu hârtie şi cum îl leagă. Le-ar fi plăcut să le ofere prilejul de a râde şi de a-l tachina, dar speranţele lor fură deşarte. Iscusinţa cu care strânse sfoara împrejurul căpăcelului de hârtie, întins ca suprafaţa unei tobe, le luă piuitul.

— Extraordinar ! Probabil c-ai mai făcut asta şi altădată, exclamă Jess.

— Pe cuvântul meu că nu. Acum arată-mi cum procedezi dumneata.

Ea-l privi cu o licărire şireată.

—- Nu. Mi-e teamă c-am să mă intimidez dacă te uiţi ia mine.

— N-aş crede.

— Bine, atunci eu fac jumătate şi dumneata restul borcanelor, dar fără să ne luăm la întrecere.

— De acord.

Plini de gravitate, se aşezară, fiecare la alt capăt al mesei, şi se apucară să lege capacele şi să lipească etichetele, în vreme ce Mary Mascall puse un alt vas cu fructe pe plită. De lingă sobă, ea i se adresă lui Wolfe :

— Aşadar, le-ai zvârlit mănuşa. Drept să-ţi spun, am fost surprinsă de comportarea Bătrânului Crabbe, deşi, dacă mă gândesc mai bine la felul lui de-a fi, n-ar trebui să mă mir. Se va ţine dârz. Nimeni n-a izbutit vreodată să-l facă pe Bătrânul Crabbe să renunţe atunci când s-a hotărât să se socotească cu cineva. Domnule John Wolfe, de-acum încolo te aşteaptă o atmosferă cam încordată. În timp ce ţinea în Mâini un capăt de sfoară, Jess îl iscodea cu privirea pe Wolfe. Se întrebase în sinea ei adesea cum or fi arătând ostaşii atunci când pornesc la atac. Wolfe zâmbea uşor şl termina de făcut un nod măiestru.

— Au să fie mulţi acei care vor tăbărî asupra mea eu ciomegele. Abia aşteaptă să ne încăieram."

Jess roşi. Era mişcător calmul plin de curaj al acestui bărbat.

— O să ai nevoie de un cal.

— Într-adevăr. E o problemă care-mi dă mult de gândit. Pentru început o să-mi fac treaba cu un cal luat eu chirie.

Jess îl întrerupse.

— Dar ai nevoie de un cal bun, măcar ca să le faci în ciudă. Şi apoi, nu uita cită treabă te aşteaptă.

Wolfe ridică ochii şi o privi cu blândă ironie.

— Nu cred că la început o să am prea mult de cutreierat prin regiune.

— Ai să vezi cât de repede va deveni necesar. — E plăcut să ascult atâtea încurajări.

— Sunt sigură că aşa va fi. Fiecare o să te prefere.

— Orice s-ar întâmpla, mă pricep la legat borcanele de dulceaţă.

Izbucniră cu toţii într-un hohot de râs. Lizzie fu chemată să supravegheze dulceaţa pusă la foc, iar ei trei se duseră în sufragerie ca să-şi bea ceaiul. Jess devenise tăcută, iar ei visători. Wolfe şi doamna Mascall discutară despre Navestock, despre locuitorii acestui oraş şi despre ideile iui Joah.ua Crabbe. La capătul discuţiei, Mary Mascall se oferi să-i dea lui Wolfe câteva sfaturi elementare cu privire la gospodărie, dar descoperi cu acest prilej că el cunoştea aproape la fel de multe ca şi ea cu privire la articolele de băcănie, la cantitatea de lapte necesară pentru o budincă, cât şi despre şmecheriile negustorilor.

— Presupun că toate astea le-ai învăţat la Londra ! — Când eşti sărac, înveţi o sumedenie de lucruri.

— Asta-i adevărat. In ce-o priveşte pe Sarah Loosely, să n-ai grijă; nu te va înşela nici cu un capăt de aţă. Mai curând ar smulge primele pagini din cartea ei de rugăciuni.

Când Wolfe se uită la ceas şi constată că era timpul să plece, abia atunci se trezi Jess din tainica ei visare şi-l privi cu ochi strălucitori. îl însoţi apoi în curte, până la portiţa albă.

— Nici nu poţi să-ţi închipui cât sunt de bucuroasă ! O umbră de timiditate o reţinea să-şi exprime întreaga ei mândrie.

— Dumneata, Jess, ai fost aceea care mi-ai insuflat curaj.

— Nu pot crede asta. Dar sunt convinsă c-ai să-i învingi pe cei din Navestock.

— Am să caut să justific încrederea pe care mi-o rai.

Ea zâmbi, încuviinţă timid cu capul şi se îndepărtă cu paşi repezi. Această grabă i se păru ciudată lui Wolfe, dar ştia prea bine că n-avea de ce să-şi facă probleme.

înapoiată la fermă, Jess se repezi spre mama sa, îmbrățișând-o cu înflăcărare şi copleşind-o cu o avalanşă de declarații. Timp de o clipă, doamna Mascall se simți aproape sufocată de manifestările lui Jess. Această ardoare irezistibilă emana din întreaga ei făptură, până şi din ti. ei negru.

— Draga mea Jess !

— Dar mamă, va fi atât de minunat ! Şi apoi, este ceva care-mi aparține,

— Nu trebuie să te pripeşti, fetița mea dragă, ca şi cum te-ai zvârli cu capul în apă. Şi apoi - John Wolfe... Şi aşa, vreme de un ceas, ele au tot discutat.

In următoarele trei zile, micul şopron din spatele casei doamnei Loosely deveni teatrul transformărilor pe care întreprinse Wolfe. Comandase la un depozit din localitate o cantitate de scânduri şi împrumutase sculele necesare de la Adam Grinch. Două lăzi îi serveau drept masă de tâmplărie, iar după porțile verzi, deschise larg şi proptite cu cărămizi, îl puteai zări pe Wolfe, care, cu mânecile suflecate, lucra la confecționarea unei mese şi a unor rafturi de bibliotecă. Cu acestea urma să mobileze camera din fund a cabinetului, unde Wolfe montase de pe acum un jgheab şi un rezervor pentru apă, care putea fi umplut. Omul de la Beady, care era aşteptat să fixeze……a do la uşă, urma să pună la punct si instalația de apă. Wolfe tocmai fixa în cuie scândurile unei mese, când doamna Sarah Loosely apăru în curte. Chipul ei auster era speriat, iar agitația de care era cuprinsă se vădea din felul cum mişca brațele.

— Domnule doctor, domnule doctor !

Strigătele ei erau însă acoperite de zgomotul loviturilor de ciocan.

-— Domnule doctor !

Când se întoarse, Wolfe mai ținea ciocanul în mână. Doamna Loosely dovedise o răbdare îngerească, permițându-i să-i tulbure cu atâtea transformări colțul ei tihnit de viață.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Loosely ?

— Băieții aceia. Nu mai pot suporta gălăgia pe care-o fac în fața uşii mele.

— Cum aşa, de ce ?

— Cred că-i vorba de firma dumneavoastră de alamă. Omul trimis de Dendy a fixat-o.

— Mă duc să văd.

Wolfe îşi puse haina şi, ocolind, ieşi în dreptul intrării principale. Omul trimis de Dendy se afla în casă, unde lucra la instalația de apă şi la montarea clopoțelului. In mijlocul străzii se găseau adunați vreo şase golani care țineau, fiecare, o grămadă de prune putrede în mâini. Gălăgioşi, aceşti derbedei se amuzau să țintească firma cea nouă a lui John Wolfe, a cărei strălucire metalică fusese acoperită de petele lăsate de zeama şi de cojile prunelor.

Când Wolfe se opri indignat din drum, primul pe care-l zări fu băiatul de la cabinetul doctorului Tlireadgold , nu era grăsanul de Sam Perkins, ci un nou angajat, un tânăr cu păr roşu, ochi tulburi şi buze subțiri, ca tăişul unui brici. Gura acestui flăcău era de-a dreptul îngrozitoare. Când râdea sau țipa, jumătate din fața sa părea înghițită de o cicatrice roşie. Ținea sub braț un coş cu sticle, iar mândria lui profesională părea satisfăcută ele participarea la această batjocorire a firmei rivale.

Wolfe era pe jumătate ascuns de un boschet de dafini, dar, pentru punerea la respect a acestor derbedei fu depăşit de apariția neaşteptată a unui aliat de mare preț. Jabez, băiatul cu picioarele crăcănate din serviciul lui Joshua Crabbe, ivindu-se după colț, cântări repede situația şi se repezi în ei, împărțind lovituri în dreapta şi-n stânga. Scandalagiii se împrăştiară ca potârnichile, dar slujbaşul lui Tlireadgold, țanțoş ca şi nasturii lui lucitori şi pălăria înaltă pe care o purta, deschise gura mare şi cârâi ca o găină înfuriată :

— Ce te amesteci unde nu-ți fierbe oala ? Ai să vezi tu acu !

Dar se pomeni izbit pe neaşteptate de umărul lui Jabez, apoi înşfăcat de piept şi trântit cu putere la pământ. Un zgomot strident de sticle sparte fu urmarea. Infuziile şi tincturile doctorului Tlireadgold se prelingeau printre bolovani.

Roşcovanul se ridică de jos şi încercă să se împotrivească adversarului său, dar nu era în măsură să se ia la întrecere cu Jabez, care era posesorul unui cap cât o ghiulea şi al unui torace de taur. De altfel, o dâră de sânge i se prelingea dintr-o nară, iar gura tumefiată stătea gata să crape ca un măr prea copt. Mai făcu o slabă încercare de rezistență după care începu să se smiorcăie.

Atunci îşi făcu apariția şi Wolfe, cu mâinile în buzunare.

— Iți rămân îndatorat, Jabez. Băiatul zâmbi.

— Puşlamale de oraş, ăştia nu sunt din Dealul Piersicilor. Am să vă curăț eu firma, domnule.

— Iți mulțumesc, Jabez. Văd că te pricepi să loveşti. Băiatul din serviciul doctorului Threadgold îşi ridică coşul şi-şi acoperi gura cu o batistă murdară. În mai puțin de un ceas, doctorul Threadgold află de cele întâmplate de la roşcovan, care se prezentă cu sticlele sparte şi un dinte din față care se clătina, şi pe care, în mod demonstrativ, îl mişca cu degetul.

— N-am nici o vină, domnule. N-am făcut decât să privesc la nişte băieţi care bombardau firma de alamă a doctorului Wolfe.

Threadgold adulmecă noutatea ca un câine de vânătoare :

— Cum ? Ce firmă de alamă ?

— Sus, pe Dealul Piersicilor. Se spune că doctorul Wolfe şi-a deschis un cabinet acolo. .

Acesta fu primul avertisment primit de doctorul Threadgold. Îşi scoase ochelarii, îi şterse, apoi alergă la soţia sa ca să-i ducă vestea.

— O întâmplare nemaipomenită, draga mea !

— Ce anume, Montague ?

— Wolfe şi-a deschis un cabinet pe Dealul Piersicilor !

Acest fapt scandalos era împotriva uzanţelor şi de colegialitate. Dar doamna Threadgold, care avea sânge, îşi spuse să nu pară mai tulburată decât dacă ar fi aflat că Wolfe s-a spânzurat.

— E absurd ! Asta nu va dura multă vreme, Montagu. Un om cumsecade nu poate tolera o asemenea comportament

Doctorul Threadgold alerga dintr-un colţ în altul al încăperii, încercând să rămână indiferent, dar fără să reuşească.

— Bine, dar omul acesta n-are nici un capital, abia şi-ar putea cumpăra o trusă de mică chirurgie.

— Iar cămăşile şi ciorapii îi sunt ferfeniţă.

Se apucară să discute problema sub toate aspectele, doi oameni lacomi şi convenţionali, tulburaţi nici vorbă, dar dispuşi în mod tacit să se încurajeze reciproc.

— E ridicol, Montague. N-ai nici un motiv serios de îngrijorare din această pricină. Dar, draga mea, ar putea deveni neplăcut... Poziţia pe care o deţii tu în acest oraş este de neatacat

- Desigur, desigur, dar nu e numai...

— Ar fi trebuit să închei cu el un contract, prin care să îi interzici să practice

— Într-adevăr, dar cine-ar fi putut să prevadă ceva ?

— Într-adevăr, cine ?

CAPITOLUL XXII

Wolfe luase prânzul la Joshua Crabbe şi acum stătea în faţa măsuţei rotunde din stejar de Malabar, având înaintea sa privirea melancolică şi în aceiaşi timp agresivă a lui Samuel Boxall, directorul ziarului Trompeta Wannington-ului. Boxall reprezenta reproducerea modernă a unui tip care data încă din vremea luptelor dogmatice. Uscăţiv, cu un păr roşu sârmos, cu ochi castanii şi cu o gură acră acoperită de o mustaţă stufoasă, era în permanenţă protestatar. Părea mistuit de o nestinsă melancolie. Avea o privire hămesită şi, când devenea furios, vorbea cu o pasiune sălbatică. Vocea Iul îmbrăca trei intonaţii distincte. Era capabil să mârâie, să se văicărească în chip sentimental pentru suferinţele întregii umanităţi sau devenea onctuos, zicând platitudini deplasate.

— E vorba de fericirea majorităţii oamenilor, domnule Crabbe. Ne ajung cei 40 de ani de foamete, de tiranie şi de lăcomie a conservatorilor. Trebuie să fluturăm drapelul...

Era într-una din dispoziţiile sale demagogice şi, legănându-se pe scaun, îi arunca lui Wolfe priviri repezi, pe jumătate agresive. Wolfe observă că avea nişte muşchi masticatori excepţional de bine dezvoltaţi.

— Trebuie să propagăm din om în cm problema curăţeniei şi a dreptăţii. Clasele privilegiate ? Le putem oare compara cu lucrătorul onest ?

Joshua Crabbe avea nişte ochi care te tulburau. In privirea iui apărea o scăpărare de şiretenie şi de sinceritate brutală, prin care îi punea în încurcătură şi-i făcea? să amuţească pe cei guralivi.

— Pamfletul ! Asta-i marea dumitale sperietoare, nu-l aşa, Boxall ?

— Trebuie să cutezăm, domnule ! Să nu şovăim de la datoria de a ţintui la stâlpul infamiei pe cei vinovaţi

— Vorbe de clacă ! Nu uita că proprietarii ziarului îşi cer câştigul lor.

Ochii gălbui ai lui Boxall se aţintiră asupra lui Joshua Crabbe. îşi schimbă brusc atitudinea. Luând altă direcţie, glasul său deveni de astă dată calm şi practic.

— Desigur, domnule Crabbe, eu nu sunt decât un instrument, o unealtă, dalta care...

— Şi dacă minerul se face ţăndări, atunci ?

— Vă înţeleg, domnule, vă înţeleg. Avem limitele noastre. Dar cum dumneavoastră sunteţi principalul acţionar al Trompetei...

Joshua Crabbe zâmbi. Ochii lui îi întâlniră pe-ai lui Wolfe, şi o licărire de înţelegere şireată îi apropie. Nici unul dintre ci nu-l simpatiza pe acest bărbat cu păr roşu şi chip famelic şi protestatar. El nu era în fond

decât un derivativ, un soi de purgativ, o invenție a secolului, care putea fi folosit ca paratrăsnet sau ca prișniț menit să grăbească eliminarea puroiului.

— Avem nevoie de fapte precise şi de fonduri pentru această bătălie, Boxall. Fără fonduri, scrisul nu valorează nici două parale. Doctorul Wolfe e omul care-ți va furniza datele. Banii mă privesc pe mine. Şi-acum ascultă ce-ți spun: noi vom stârni furtuna şi dumneata vei face să răsune trâmbițele dincolo de zidurile Ierihonului. Boxall îşi frecă mâinile, nerăbdător şi mieros. îşi linse | buzele, ca şi cum ar fi gustat veninul dulce al cernelei pe care avea s-o folosească.

— Vă puteți bizui pe mine, domnule Crabbe. Ştiu cum se conduce o gazetă şi cum se poartă o campanie împotriva abuzurilor. Stau ca pe ghimpi să-i dăm drumul. Într-adevăr, aşa era. Omul acesta se pricepea să aştearnă cu o bucurie răutăcioasă frazele cele mai usturătoare.

— Ascultă, Boxall ! Am auzit faptele expuse de domnul Wolfe,. A sosit momentul să declanşăm războiul şi tragem primul glonț.

— Domnule, găsiți-mi un om simplu care să aibă o nemulțumire îndreptățită.

— Ei! Spune-o deschis : ne trebuie un mocofan arțăgos care să urle cită vreme ştie că nimeni nu-l poate atinge ou bățul. Pentru început am găsit pe cineva, un tip îmbufnat şi un catâr îndărătnic.

Colțurile gurii lui Boxall se ridicară uşor şi încrețituri mărunte îi apărură în jurul ochilor..

— A!

— Un cizmar. Bătrânul Burgess din Aleea George. Un om din popor, asta-i perfect!

Ochii lui Wolfe se plimbau de la unul la altul. îți făcea impresia unui căpitan de lăncieri, un bărbat care mânuieşte sabia, în aşteptarea deciziei celor doi oameni vicleni şi cu maxilarele ascuțite, care şuşoteau, făurind planuri.

— Cum să-l intitulăm, domnule Crabbe ?

- „Condiții neigienice de trai". Cred că nu te-ndoieşti de asta, John Wolfe ?

— Absolut deloc. Chiar ieri am fost acolo jos.

— Este un caz care poate fi atacat în mod legal ?

— în această privință puteți fi siguri.

Nările lui Boxall se contractară. Părea mai subțire şi mai vorace ca oricând.

— A cui proprietate este, domnule Crabbe ?

— A lui Turrell.

— Duşmanul o să-l distrugem.

— O întâmpinare adresată Consiliului comunal, nu ? Un reportaj pe larg în Trompeta. Urmat, dacă va fi necesar, de demascări venite din partea opiniei publice.

Joshua Crabbe priză tutun, calm şi plin de o satisfacție vicleană.

— Ăsta va fi începutul, nu ? Jos pălăria !— Şi omul acela, Burgess ?

— Aşteaptă în biroul meu. îl vom chema şi vom alcătui împreună scrisoarea.

Expresia de fericire explozivă care se citea pe chipul lui Samuel Boxall îl urmări pe Wolfe multă vreme. Ivirea prilejului însemna pentru acest om mai mult decât o simplă satisfacție, era ocazia de a putea să urle din trompeta sa, de a provoca un scandal, de a ataca pe îmbuibați şl, toate astea, acoperit de zidul de piatră al autorității lui Joshua Crabbe.

Wolfe îi lăsă să discute cu cizmarul Burgess şi să întocmească scrisoarea. Acest aspect al problemei nu-i prea făcea plăcere. În acest curent subteran erau prea multe şuşoteli şi uneltiri, prea multă viclenie. Afară de asta, Boxall îi trezea o aversiune instinctivă, repulsia unei firi deschise față de tot ce este vicleşug, răzbunare şi procedare pe ocolite. Acest radical scrâşnea din dinți împotriva oricui îi era superior în vreun fel: îmbrăcând armura altruismului şi a reformatorului, el îi ataca pe cei privilegiați cu invidia care-a atâța sângele. Wolfe se situa deasupra acestor sentimente meschine. Ar fi preferat să aibă d dus o luptă deschisă împotriva acestei lumi înconjurătoare, alcătuită din nişte oameni încăpățânați şi egoişti prin însăşi natura lor. I se părea întrucâtva firesc ca ei să se opună progresului, apărându-şi propriile lor interese.. Asta decurgea din instinctul autoconservării.

Şi totuşi, pe drumul de întoarcere în strada Evei, îşi dădu perfect de bine seama că Joshua Crabbe avea dreptate, alegând acest mod de a ataca. Anglia e o țară în care regulile sunt respectate în cel mai mare grad şi unde întâlneşti o indicație la fiecare colț de stradă. Un individ poate avea cea mai justificată plângere, dar, dacă s-ar aşeza în piața publică şi şi-ar pleda cauza cu oricât de mare elocință, un înțelept l-ar bate pe umăr şi i-ar spune: nu-ți foloseşte la nimic să țipi aici. Mergi de-ți consultă avocatul. Legea ! Aceasta este principala cale către care sunt dirijate toate pasiunile, lăcomiile, ambițiile şi suferințele oamenilor - un sistem organizat cu mare grijă ca să te facă să bați la diverse uşi, să plăteşti taxe şi să te certi în public, cu sau fără maniere. Totul trebuie să urmeze o regulă. Tertipurilor trebuie să le răspunzi cu tertipuri. Şi Joshua Crabbe le cunoştea

bine, fiindcă mersese des pe acest drum ciudat, întortochiat, dar obligatoriu, al procedurii legale. Era ca un joc de şah. Numai anumite mişcări erau permise. Jucătorul care ar fi încercat să dea dovadă de fantezie şi originalitate risca să se trezească descalificat. E uşor să fii prins pe picior greşit din cauza. unui articol aiurit din lege sau să-ți pierzi un drept datorită lipsei unui timbru.

Joshua Crabbe dejuna după obiceiul vechi la ora douăsprezece, aşa că se făcu ora două când Wolfe ajunse în strada Evei. O luă prin spatele căsuței albe şi, când descuie poarta ca să pătrundă în curte, auzi pavajul trepidând de tropăitul nărăvaş al unui cal.

Dădu în lături porțile verzi si-l zări pe Bătrânul John Munday şezând pe o ladă răsturnată şi ținând de căpăstru pe Turpin, calul lui Jess. Calul era înşeuat şi fusese într-atât de periat şi de țesălat, încât pielea îi strălucea ca panglica unui joben nou.

Wolfe îşi închipui că John Munday adusese vreo scrisoare de la fermă

— Ei, John E grav,

— Nu, domnule. Pe câte ştiu eu, nu.

Se ridică, se scotoci în buzunare şi scoase o scrisoare destul de mototolită. John avea o față gravă şi albaştri, nevinovați, care clipeau într-una. Acest cal, domnule e de la Mlaştină.

- Nădăjduiesc că nu s-a întâmplat nimic

liste ochi

Stăpânindu-şi nerăbdarea, Wolfe desfăcu plicul. Scrisul cutezător si deloc formalist

Dragă John,

Ți l-am trimis pe Turpin. Este al naibii. L-ai călărit şi-l cunoşti micii, Mama e de acord. Te rog primeşte-l. Ştii ce vreau să spun.

CAPITOLUL XXIV

Wolfe îl trimise pe John Munday la .„Buturuga strâmbă" după pâine, brânză şi bere, iar el, călare pe Turpin, o porni spre Ferma Mlaştinii.

Gestul lui Jess îl mişcase profund. El traducea, în afara impulsului generos al unei copile, şi un sentiment de dragoste din partea unei femei. Dar Wolfe simțea că i-e peste putință să accepte calul, chiar cu riscul de a o mâhni pe Jess.

Cufundată într-un fotoliu de paie, la umbra unui chiparos, Mary Mascall auzi pe neaşteptate nişte paşi repezi prin iarbă. Ridicând privirea de la lucrul pe care îl ținea în poală, se trezi cu Jess, cu obrajii învolburați, cu pălăria de paie în mină, cu pieptul palpitând şi abia trăgându-şi sufletul.

— Ce este — ce s-a întâmplat, copila mea ?

— Domnul Wolfe urcă dealul. Eram la poarta albă când l-am zărit venind.

— Ei şi ?

— E călare pe Turpin. Eu - eu nu pot să dau ochii cu el. Mă duc pe câmp, spre mlaştini.

O panică subită o cuprinsese, care o făcea să semene cu o zână cu ochi sălbatici şi cu părul fluturând în vânt. Mary Mascall o privi cu înțelegere şi rămase pe gânduri. Jess era la vârsta când impulsurile copilăreşti se împletesc cu timiditățile alarmate de femeie. Conştiința de sine numai pe jumătate trezită irupea în porniri nestăpânite, de care apoi roşea şi care o făceau să bată în retragere, adânc tulburată de amintirea celor întâmplate. În Jess sălăşluiau două individualități, două ființe, care vorbeau şi gândeau diferit.

Mary Mascall o înțelegea. Ea îşi amintea perfect propriile ei izbucniri entuziaste, aceleaşi momente de panică nefirească ale unei personalități proaspăt trezite şi sensibile, de care nu ştii unde să fugi şi cum să le ascunzi mai repede.

— Am să-l primesc eu pe John, Jess.

— O ! Fă-o pentru mine, mamă !

O sărută pe Mary şi o zbughi, gonind spre livadă, ca o sălbăticiune scăpată dintr-o spaimă teribilă. Traversă livada, trecu de poartă prin spatele gardului viu şi se îndreptă spre câmpul de turbă, pe o cărare care se pierdea într-o adâncitură de teren. Conştiința a ceva nou care survenise, a transformării ei într-o tânără femeie, îi inspira un sentiment sălbatic de sfială, care o făcea să tremure ca un plop în bătaia vântului, sub cerul însorit de toamnă.

Gâfâind şi abia trăgându-şi sufletul, ajunse ia cariera părăsită de nisip, coborî panta abruptă şi se trânti la umbra unei tufe de grozamă. O timiditate nejustificată o făcea să se ascundă ca un iepure. Obrajii îi ardeau, iar urechile stăteau la pândă ca să surprindă cel mai mic zgomot de paşi în urma ei, ca şi când Wolfe ar fi putut s-o vadă şi s-o urmărească pe câmp. Nu se simțea în stare, şi nici nu voia să-l întâlnească. Nu suporta gândul c-ar trebui să-i primească mulțumirile sau să facă față eventualelor lui proteste împotriva romanticei ei generozități.

Jess stătea cu fața în jos, rupând în neştire fire de iarbă şi mestecând în gură seva lor. Era cuprinsă de o emoție fără margini, frământată şi tulburată, şi în acelaşi timp umilită, încât era gata să izbucnească în plâns. îşi dădea seama de starea ei ca de o nebunie inexplicabilă, dar reală. Era ca şi cum ar fi descoperit în ea însăşi izvoare nebănuite, din care țâşneau impulsuri uluitoare şi ciudate.

Jos, la ferma, Wolfe şedea la umbra chiparosului, lângă mama lui Jess. Îl dusese pe Turpin în grajd, pentru ca micul Bob Munday să-i scoată şaua, iar el adusese un scaun din casă. Mâinile calme ale lui Mary Mascall continuau să lucreze. Avea farmecul odihnitor al cuiva gata asculte. In ochii ei se puteau citi o lipsă de reticență, o anumită şăgălnicie care putea să aducă a tachinărie, dar niciodată a dispreț.

— Deci, John, nu vrei să primeşti calul ?

El stătea plecat înainte, cu coatele pe genunchi şi privea departe, spre câmpul de turbă.

— Nu pot. Dar unde e Jess ?

Mary Mascall puse deoparte lucrul de mină şi, cu capul uşor plecat într-o pai-te, îl măsură cu atenție. Apoi, privindu-l în ochi, îi spuse :

— Eşti uneori atât de copilăros, John.

— Mă-ntreb dacă cunoşti cit de cit femeile !

— Posibil că nu. Dar de ce ?

— Dai uneori buzna, gata să-nlături totul din fața tal Arăți atât de grav, încât ai făcut fata să intre în..

— Pe cine, pe Jess ? - Da! - Credeți că …

— Ascultă ce-ți spun, dar să nu scapi nici o vorbuliță. te-a văzut venind şi-a fugit să se ascundă pe câmp. Cele spuse de Marv Mascall îl tulburară profund pe Wolfe.

— Deci tot n-ai înțeles ce vreau să-ți spun, John ?

— Aşteptați o clipă. Nu cred că….

Mary Mascall continuă să coasa, cu ochii ațintiți asupra lucrului. Privind spre câmpia de turbă şi încruntându-se, el încerca mai degrabă să simtă ce se petrece, decât să cugete.

— Îmi pare bine că m-ați prevenit. Aş fi putut greşi mai departe. Dar nici eu nu sunt atât de aspru şi de neprietenos cum par.

— Nu?

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, şi aşa cum stătea cu mâinile pe genunchi, ci se porni atunci să-i povestească.

— Îmi amintesc din copilărie, să tot fi avut vreo şapte ani, când odată un muncitor vopsise lemnăria la noi acasă. Aveam o căsuță mică, veche şi deloc aspectuoasă, şi în spatele ei era o grădiniță, la fel de neînsemnată. Eram un copil cam ciudat şi-am simțit un soi de simpatie pentru acest vopsitor. M-am dus atunci în grădină şi-am cules un buchet de garoafe pe care i l-am oferit. Nu ştiu de ce, dar el m-a refuzat într-un mod cam tăios, şi atunci, ruşinat, m-am furişat afară. De ce m-oi fi ruşinat ? Era[1] ridicol cât de mult m-a durut refuzul lui. Nu ştiam ce să fac cu florile, şi le-am zvârlit peste gard.

— Ei bine, John, aş putea să-ți povestesc şi eu ceva asemănător.

Ea râse încet, cu ochi strălucitori.

— Cred că aveam cincisprezece ani când am prins simpatie pentru un bărbat de patruzeci de ani, care era pe deasupra şi pastor. Şi în cazul meu era vorba tot un cadou: un buchet de flori, dar pe care bietul om nu l-a primit niciodată. Îmi mai amintesc că m-am aranjat să-l întâlnesc pe o cărare din grădina bisericii, şi că m-am înspăimântat de moarte când am ajuns la câțiva metri de el. M-am furişat atunci printre pietrele funerare şi florile acelea au nimerit pe mormântul domnişoarei Madlesham, o fată bătrână care fusese îngropată cu o săptămână înainte. Eram atât de furioasă pe mine însămi şi ardeam din creştet până-n tălpi. O ! suntem deseori ființe ciudate şi sensibile.

Wolfe se lăsă pe spate în scaun.

— Totuşi i-ați îngăduit lui Jess...

— Sunt mama ei, John, şi copilul acesta are de două ori mai multă sensibilitate şi imaginație decât majoritara fetelor de vârsta ei. Nu m-aş comporta niciodată cu Jess cum aş face-o cu altcineva. E plină de temperament.

— E o ființă minunată.

— Dar te cunosc şi pe tine. Şi mai ştiu exact ce simte fata asta. La vârsta ei eşti foarte sensibil, iar ea se stăpânește suficient. Nu are de ce se căi.

— Înțeleg, înțeleg şi eu asta.

— Jess şi-a dat brusc seama de femeia din ea, şi s-a speriat, fără să ştie precis de ce anume. N-aş şti cum să-ți explic mai lămurit. Aceste lucruri sunt uneori atât ie complicate...

Wolfe se foi pe scaun şi, privind-o drept în fată rosti :

— Am să-l primesc pe Turpin.

— John, dovedeşti înţelegere.

Un timp rămaseră amândoi tăcuţi, Mary Mascall continuându-şi lucrul, iar Wolfe studiindu-şi genunchii.

— Spuneţi-mi, cum trebuie să procedez ? Am impresia că duc în braţele mele un suflet de om şi că trebuie să-l apăr să nu se lovească. Să mă duc într-acolo ?

Şi Wolfe arătă spre câmpia de turbă.

— Eu cred, John...

— Nu, mai bine nu. Mă întorc în oraş. Spune-i dumneata că sunt mândru de acest cal, aşa de mândru cum n-am fost niciodată în viaţa mea. Şi că voi reveni mâine.

Se ridică, iar privirea lui se îndreptă spre câmpie.

— E foarte bine aşa, John. Mă bucur de hotărârea ta.

— Nu vreţi să-mi daţi voie să...

— Nici o centimă.

— Ei bine, atunci să ştiţi că nu veţi reuşi niciodată să-mi obţineţi vreo notă de plată pentru consultaţii.

Mary zâmbi şireată.

— Deci s-a hotărât că vei deveni medicul meu. îmi pot permite acum luxul să mă îmbolnăvesc când vreau şi să te chem la orice oră. Ce-mi pasă...

Când Jess se înapoie de la câmp, Wolfe plecase de o oră. Acum înţelegea perfect ce se petrecuse cu ea, şi de aceea mai părea sfioasă, totuşi zâmbea şi-şi scutură pletele pe spate. Mary Mascall mai stătea în acelaşi loc, sub chiparoşi. Nu făcea parte dintre femeile care se grăbesc să-şi deşerte sacul cu noutăţi sau care arborează un aer de simpatie înţelegătoare, aşteptând astfel să le faci confidenţe.

— Te-am aşteptat să luăm ceaiul împreună, copila mea. John Wolfe a trebuit să se înapoieze în oraş.

Jess se culcă în iarbă, încolăcindu-şi braţele în jurul genunchilor.

— Era cumva ?...

— Ce anume, Jess ?

— Supărat ?

— Supărat ? N-ana văzut niciodată un bărbat mai încântat. I-am spus că eşti pe undeva, pe câmp. M-a rugat să-ţi mulţumesc şi să-ţi spun că e mândru de Turpin. Supărat, el ?... Nici vorbă.

Jess îşi ascunse faţa cu ambele mâini.

— Mă-ntreb acum de ce am fugit, spuse ea. Ce prostie !

CAPITOLUL XXV

În crama lui de la Dealul Fa.. Jasper Turrell, cu o ţigară de foi pe jumătate consumată între buzele strânse, umbla de colo-colo, morocănos şi bănuitor ca de obicei. Turrell nu se bucura niciodată cu adevărat de bunurile care-i aparţineau pur şi simplu, pentru că era meschin şi cârcotaş din fire. Nimic nu-l mulţumea pe deplin. Veşnic îi cicălea pe grădinarii săi şi îi suspecta că îi vând fructele şi legumele pe ascuns. Îşi făcuse un obicei de a număra piersicile din pom şi orice lipsuri trebuiau justificate. Dacă un cunoscut îi admira trandafirii, răspundea cu o grimasă amară : Vai, dar sunt departe de ceea ce trebuiau să fie ! Nu-i pot face pe oamenii mei să-i tundă şi să-i stropească cum trebuie. Neîncetat descoperea câte o insectă urâtă pe sub pietrele decorative şi zărea exact unicul gol existent într-un strat plin de flori frumoase.

— Eşti aici, tată ?

Chipul lui Turrell-junior apăru după fereastră, deformat de neregularităţile sticlei.

— Bună, Tor...

Hector Turrell arbora de obicei un aer de automulţumire leneşă. Era ceea ce mulţi sărăntoci şi-ar fi dorit să fie, un ideal intangibil la un câştig de 30 de şilingi pe săptămână. Cu Mâinile băgate în buzunarele pantalonilor de călărie, cu haina din stofă pepit ridicată peste ele, tânărul Turrell se opri cu picioarele depărtate şi bărbia scoasă în afară :

— Adineauri am aflat nişte noutăţi.

— Ce noutăţi ?

— Tipul acela, Wolfe, şi-a pus firmă la Navestock

— Ei aş !

— Pe cuvânt. Băiatul lui Kinnis mi-a spus azi dimineaţă. S-a stabilit pe Dealul Piersicilor. Jasper Turrell îşi strânse pleoapele roşii. Mută ţigara în celălalt colţ al gurii.

— Ce naiba vrea cu asta ? Probabil c-a avut o intere cu Threadgold...

— Dar atunci ce-i cu Bătrânul Crabbe ?

— Crabbe !

— Poate că el l-a angajat pe Wolfe. Turrell rânji.

— Ce-are a face asta cu Crabbe ? Ăsta ar trebui ars pe rug.

— Bestia aia bătrână nu ne prea are la inimă.

— Doar nu-ți închipui că vreau să mă aibă la inimă un necredincios îndrăcit ! Nu cred că are vreo legătură cu toate astea. Şi chiar dacă ar avea, ce ne pasă nouă ?

Şi totuşi privirea rea, piezişă, din ochii tatălui arăta că lucrul nu-i era câtuşi de puțin indiferent. Turrell se legase de oameni şi îi înfruntase toată viața, iar cu timpul dobândise o aroganță care se transforma în furie la cel mai mic pretext. Era arțăgos, brutal şi susceptibil. Dacă cineva era de altă părere, considera aceasta ca un act de duşmănie premeditată. Dacă în Navestock se făcea un lucru pe care el îl dezaproba, trăgea imediat concluzia că era o sfidare adresată lui personal.

— Bătrânul Crabbe a dat în mintea copiilor, Tor. Mă gândesc să pun mâna pe ceva din proprietatea lui când o muri pungaşul ăla bătrân.

Aruncă mucul de țigară şi-şi scoase ceasul.

— L-ai văzut cumva la uşă pe Burt cu cabrioleta ?

— Nu.

— Să fie al naibii ! Omul ăsta întârzie totdeauna numai ca să-mi facă în necaz. Am să-l dau afară. Trebuia să fiu la şedința Consiliului. Du-te la grajduri, Tor şi vezi ce face prostul ăla.

Această şedință a Consiliului Comunal al Navestock-ului era menită să rămână în memoria locuitorilor, datorită urmărilor ei. Robert Flemming îşi ocupă locul obişnuit de preşedinte în fotoliul mare şi adânc de piele,

Chipul său înfloritor şi părul cărunt erau demne de penelul unui pictor. încăperea era întunecată, cu ferestre lungi şi triste, care dădeau într-o curte. Turrell şedea la dreapta lui Flemming, cu picioarele întinse, cu un rânjet încremenit pe față. Micul Wilks avea totdeauna o mulțime de hârtii dinaintea sa şi-şi plimba nasul prin ele, exact ca o veveriță care ronțăie alune. Landry şi Petersen, doi membri din împrejurimi, şedeau alături şi se distrau povestindu-şi glume decoltate cu glas scăzut. Ceilalți membri erau comercianți, oameni grei, care-şi priveau îndatoririle prin prisma propriilor lor interese. Bătrânul Crump, secretarul, un om cu pielea netedă, cu chipul rumen şi sardonic, avea sclipiri răutăcioase în ochii săi porcini, îşi întorcea nasul ascuțit şi impertinent când într-o parte, când în alta, ca un câine bătrân adulmecând după vânat. Era un cinic şi-i făcea plăcere să vadă oamenii ieşindu-şi din fire.

Ocazia i se prezentă în dimineața aceea când trebui să citească o anumită scrisoare oficială adresată Consiliului Comunal al Navestock-ului. Autorul scrisorii se plângea de o „neplăcere" la George Lane şi cerea să i se pună capăt. Amănuntele erau descrise cu forță şi savoare. Crump pufni de câteva ori în timpul lecturii. Încăperea fu parcă năpădită treptat de un miros familiar şi pătrunzător.

Lui Crump îi plăcea să-i tragă pe oameni de urechi, cu condiția să o poată face cu delicatețe şi fără neajunsuri personale. Se auzea hârşâit de picioare, scârțâit de scaune. Priviri repezi se îndreptau pe ascuns spre Jasper Turrell. Colegii săi din Consiliu îl observau atent, dar evitând să-i întâlnească ochii.

— E vorba de George Lane, domnule Crump ? Din partea lui Burgess, cizmarul ?

— E semnătura lui, domnule Flemming.

Se lăsă o tăcere nehotărâtă. Turrell îşi strânse picioarele lungi şi se smuci de pe scaun cu un aer sfidător.

— Nu mi-e teamă, domnilor. Se pare că cineva are ceva împotriva proprietății mele. Să vorbim deschis. Vrea cineva să discute despre modul cum îmi administrez proprietatea ?

Privi în jur cu aroganță, gata să înfrunte pe oricare

din vecinii săi. Dar, cu toate că Turrell nu se bucura ,de simpatie, era şeful unui clan şi membrii clanului său o ştiau. Era o chestiune subtilă de autoconservare, şi toți aceşti proprietari şi bogătaşi se uneau de îndată ce interesele lor de proprietari erau amenințate. Un instinct comun îi făcea unanimi. Asemenea membrilor unei mari familii, ei se puteau certa între ei, dar, de îndată ce un membru al clanului lor era atacat de un străin, toate certurile erau lăsate de-o parte şi se făcea front comun.

Johnson, măcelarul, la fel de roşu ca şi carnea ce-o vindea, vorbi morocănos dintr-un colț al încăperii.

— Domnule preşedinte, eu cred că domnul Turrell e un gentleman care poate fi lăsat să aibă grijă singur de proprietatea lui. Noi ne împăcăm foarte bine la Navestock, domnule. Eu nu aprob răutatea.

Turrell zâmbi, buzele i se încrețiră ciudat între favoriții blonzi. El şi Johnson se înțelegeau perfect.

Ochii lui Robert Flemming treceau de la un chip la altul.

— Are cineva...

Vocea subțire şi acidă a lui Wilks interveni în discuție :

— Am impresia că este o plângere rău-voitoare.

— Întocmai. Este exact cuvântul pe care încercam să-l găsesc, domnule Wilks.

— Adevărul iese la lumină, domnule Hubbard.

— Ca o monetă falsă, domnule. Am spus totdeauna că lucrurile trebuie făcute cu bunăvoință. Nu sunt de acord să se facă sânge rău altor oameni. Oamenii de bază din oraş au spirit obştesc.

Robert Flemming privi întrebător în dreapta şi-n stingă. Jasper Turrell se aşează din nou pe scaun.

— Am toată încrederea în judecata dumneavoastră, domnilor.

Nu avea câtuşi de puțin intenția să facă aşa ceva, dar era un act de curtoazie, potrivit cu situația creată.

— Propun, domnule preşedinte, să trecem peste această chestiune. Îl cunoaştem cu toții pe domnul Turrell...

— Dar...

Crump îşi ridică ochii de pe carnet.

— Domnule preşedinte, din punct de vedere legal avem dreptul să luăm o hotărâre. Suntem un organ de arbitraj.

Cei prezenți schimbară priviri aprobatoare. între ci părea să domnească o înțelegere tacită.

— Cred că putem lăsa un gentleman cu situația domnului Turrell să-şi vadă singur de averea sa.

Wilks clipi din ochi, ca şi cum ar fi mâncat o alună deosebit de gustoasă.

— Foarte bine, domnilor.

Ochii întredeschişi ai lui Turrell luciră pe sub genele albicioase.

— Puteți lăsa treaba asta în seama mea. Voi cerceta şi voi vedea ce-i de făcut.

Ajunşi aici, lăsară problema baltă. Crump însemna ceva într-un carnet. Consilierul îl însărcina să comunice expeditorului scrisorii confirmarea de primire. Atât şi nimic mai mult. Trecură apoi la discutarea unor probleme financiare ale azilului.

De la şedința Consiliului Comunal, Jasper Turrell se duse drept la doctorul Threadgold acasă, la Duzii Verzi. Threadgold lipsea şi Turrell fu întâmpinat de noul asistent, domnul Talbot Tweedy. Tânărul purta ochelari şi aducea puțin cu un cobai dresat. Era plin de coşuri pe față şi râdea ca o domnişoară nervoasă. Turrell nu avea ce face cu el, de aceea se aşează şi-i spuse că-l va aştepta pe doctorul Threadgold.

Aşteptă o oră întreagă şi avu timp să se enerveze de-a binelea. Când sosi Threadgold, volubil şi bine dispus, agitându-se ca un dop pe spuma propriei sale veselii. însăşi lumina de pe chipul medicului stârni furia lui Turrell.

— Ia ascultă, Threadgold, vreau să mergi până la George Lane.

Ii explică situația, lăsându-şi mânia să-i năvălească asemenea apei printr-un zăgaz deschis. Unii oameni par să fie creați anume pentru a servi drept rezervoare în care să ne putem vărsa cu nesaț furia clocotitoare. Threadgold era unul dintre aceştia. Şedea ca vrăjit, lăsându-se înecat de valurile mâniei lui Turrell. Emoțiile puternice ale altor oameni îl speriau chiar, poate pentru că spiritul său molatec devenea deodată conştient de propria sa neputință. Era unul dintre cei care dau din cap şi aprobă.

— Mă duc acolo în seara asta.

— Nu vei găsi nimic de obiectat. Dar vreau doar o părere pentru a îndeplini o formalitate. Mă-nțelegi Threadgold înțelese. Deşi asumarea acestei răspunderi - oarecum dubioase - îl alarma. Prezența lui Wolfe la Navestock îl făcuse nervos şi bănuitor. Simțea că ochii acestui om îl urmăresc, că oameni interesați şi ostili, stau la pândă

— Vreau să te rog să-mi laşi şi mie puțină libertate de a hotărî în această problemă !

Turrell cunoştea felul de a fi al oamenilor slabi. Nu simțea nici un fel de mila pentru o minte care şovăia între cinste şi integritate şi un egoism fățiş.

— N-o să fie nimic de obiectat, crede-mă. De douăzeci de ani nu s-a schimbat nimic acolo.

Threadgold zâmbi jenat.

— E ca şi cum aş semna un cec în alb.

— Dacă timp de douăzeci de ani nu s-a schimbat nimic, ai fi observat de bună seamă dacă era ceva alt fel ca de obicei. Lovi pumnul drept de palma stingă, dând a înțelege că victima s-a prins în plasă.

— Ştii că dumneata răspunzi de aceste lucruri. Şi dacă cineva porneşte deodată să dezgroape o poveste scandaloasă, după ce a stat douăzeci de ani lingă ea fără să-i pese, eşti înclinat să-l întrebi de ce n-a făcut-o mai înainte.

Threadgold avu o tresărire, şi căută adăpost în optimismul său binevoitor.

— Într-adevăr. E-n regulă. O plângere rău-voitoare, şi nimic mai mult. Nu sunt unul din acei venetici colțoşi care n-au altceva mai bun de făcut decât să combată condițiile noastre de viață în care au trăit generalii întregi.

— O ştii din experienţă, Threadgold. Toţi aceşti mu-coşi îşi închipuie că ştiu totul mai bine ca oricine. Ştiu foarte bine de unde au pornit toate acestea. Trebuie să ne susţinem unii pe alţii şi să-i dăm peste nas neisprăvitului ăstuia.

Threadgold se simţi reconfortat la gândul că era sprijinit de partea cea mai influentă a oraşului.

De la Duzii Verzi, Turrell se duse direct la George Lane. Când era furios, uita de prudenţă. Nu se stăpânise şi nu-şi înfrânase niciodată pornirile violente.

Bătrânul Burgess lucra în atelierul său. Capul său chel se vedea prin fereastră. Ciocanul lovea continuu. Turrell aruncă o privire, apoi apăru în prag.

— Eii, Burgess, se pare că nu-ţi mai place aici în cartier ! Cum vine asta ?

Cizmarul îşi ridică ochii, se încruntă, apoi zâmbi jenat. Trupul său aplecat, cu umeri aduşi, în şorţ alb şi cămaşă albastră, părea simbolul muncii ghemuite, gata să se răzvrătească, la picioarele capitalului.

— Ar trebui s-o ştiţi, domnule Turrell.

Ochii lui Burgess avură o lucire insolentă şi vicleană, iar Turrell, obişnuit cum era cu insolenţa, îi înţelese privirea şi reacţiona prompt.

— Ai fost pus de alţii. Ştiu asta. Ţi-ai făcut treaba pentru care ai fost plătit. Ai o lună de zile ca să te cari de aici.

— Voiam tocmai să spun, domnule...

— Nu mă interesează ce voiai să spui. Ţi-am spus să pleci, şi cu asta basta ! Nu vreau să fiu lucrat pe la spate. Nu sunt omul care să rabde aşa ceva.

Şi plecă mai departe, trufaş şi plin de mulţumire.

In aceeaşi seară, Burgess apăru îmbrăcat cu hainele sale de duminică la Joshua Crabbe. Era speriat. Un simţământ de nesiguranţă îi mai răcorise ardoarea. Crabbe păru amuzat.

— Uite, am colea o căsuţă care te aşteaptă.

— Mi-e teamă, domnule, că n-o să mai am de lucru aşa cum aveam dincolo.

— Vezi, asta-i, Burgess. Doi bani şi jumătate merită drepturile omului ! Să avem buzunarele pline, că libertatea n-are decât să se ducă de râpă ! Nu te mai frământa, omule, nu te mai frământa atât.

— Aşa e, domnule Crabbe, dar dacă ai o familie...

— N-o să-ţi meargă mai rău aici, Burgess. Nu fii prost şi nu te mai văita. Nu-mi place văicăreala.

CAPITOLUL XXVI

In căsuţa cizmarului Burgess din George Lane se mută un alt locatar, şi acesta părea sa fie singurul rezultat care putea fi atribuit protestului adresat de cizmar Consiliului Comunal din Navestock. Nimeni nu se mai interesă de această problemă şi, oricare ar fi fost părerea doctorului Threadgold despre salubritatea casei al cărei proprietar era Turrell şi despre starea ocolului, de vite învecinat cu George Lane, persistenţa ostentativă a vechii stări de lucruri era o mărturie că Threadgold a considerat fie că e mai bine să nu-şi exprime nici o părere, fie că părerea lui n-a avut nici un efect. Cineva aruncase o piatră într-un lac şi undele stârnite păreau să se fi liniştit...

Joshua Crabbe însă, omul cu avere, nu voia să accepte această situaţie. Oamenii ale căror interese au fost odată ameninţate sunt foarte sensibili. Chiar şi un atac eşuat îi alarmează. Iar Crabbe era dintre cei care nu uită.

Trebuia să-l ţină pe domnul Boxall de guler. Aşteaptă câteva săptămâni, şi le mai dăm o lovitură, chiar în momentul când o să înceapă să se liniştească. Când tragi o bătaie băiatului tău, Boxall, nu trebuie s-o faci prea repede. Dă-i timp să se gândească între două lovituri şi să se întrebe când vine următoarea. Ceea ce am făcut noi a fost numai o mică palmă pentru început. Joshua Crabbe îşi dezvălui planurile lui Wolfe cu o sinceritate brutală. Acesta îşi începuse seria celor trei vizite săptămânale. Starea, de spirit a Bătrânului avea ceva îngrijorător. Anticipa viitorul cu o perspicacitate uimitoare.

— Oamenii aceştia, dragă Wolfe, îşi închipuie oare că vor face veşnic lumea să meargă doar pentru umplerea propriilor lor buzunare ? Se înşeală, dacă cred aşa ceva ! 1 Fiara uriaşă pe care o calcă în picioare o să-şi înalţe spinarea într-o zi şi o să facă praf toate aceste privilegii particulare.

Wolfe îşi primea onorariul odată pe săptămână într-un plic pe care îl găsea la plecare pe măsuţa din hol. Dar, cu toate că Joshua Crabbe nu avea nevoie personal de serviciile lui, avea grijă să nu-l lase pe Wolfe cu sentimentul că ia banii de pomană. Crabbe ţinea un registru complet al tuturor chiriaşilor săi. Totul era trecut în cartea mare, legată în piele : vârsta, mijloacele de existenţă, infirmităţile şi caracterul, aşa cum înregistrezi oile într-un catastif. Wolfe se trezi în situaţia unui ministru al sănătăţii. Purta răspunderea situaţiei sanitare în Dealul Piersicilor şi Crabbe îi dădu de asemenea în grijă o seamă de pensionari bătrâni de prin partea locului. Wolfe îi prelua bucuros şi refuză orice onorariu pentru munca sa.

Mai mult, câțiva pacienți particulari veniră la el pentru că erau de multă vreme nemulțumiți de Threac De astă dată, Wolfe nu mai ținu seamă de eticheta medicală, deoarece atitudinea dușmănoasă a acestuia îi anihilase orice scrupul. Threadgold se întrecuse într-atâta. cu firea, încât îi trimisese o scrisoare furioasă şi jignitoare, acuzându-l de necinste profesională pentru faptul că şi-a luat un cabinet la Navestoek. Wolfe nu recursese la nici un fel de manevre discutabile pentru a-şi face clientelă, dar, ori de câte ori oamenii veneau la el, îi primea socotind că are tot dreptul, ca orice concurent într-o în-re deschisă. Adam Grinch împreună cu câțiva oameni mai de vază înființară un mic Club de binefacere şi îl invitară pe Wolfe în calitate de director. La sfârşitul primei luni îşi făcu socoteala şi constată că profesia îi aducea cam cinci lire pe săptămână.

Tot omul trebuia să-şi aibă partea sa de materialism, totuşi Wolfe îşi dădu seama că drumul spre Ferma Mlaştinii era un drum de aur, acum că venise toamna. Pădurea de fag transformase şoseaua într-o alee lungă de chihlimbar şi bronz, străjuită de trunchiurile netede, enorme şi cenuşii sub frunzişul bogat. Orzişorul înflorise ici şi colo pe Mlaştina Tarling şi ferigile îşi schimbaseră culoarea. Copiii continuau să vină cu găletuşe şi bastoane îndoite pentru mure. Puştile pocneau de multă vreme prin mirişti şi prin câmpurile de napi. Păsările deveniseră sperioase, şi fâlfâitul aripilor lor părea să facă parte din adierile misterioase, foşnitoare, ale lui octombrie.

Wolfe venea adesea pe şosea călare pe calul său negru, Turpin, asemenea unui Bayard înalt, cu chipul brun, pe care oamenii mai scunzi începură să-l ia în seamă. Arăta bine călare, cu chipul său dârz şi impunător, în comparație cu Threadgold, mic şi rotofei, în cabrioleta lui. Wolfe atrăgea privirile femeilor, care se simțeau oarecum speriate în prezența lui. In ce o priveşte pe Jess Mascall, ea se simțea cuprinsă de mândrie, nu de teamă. Panica o părăsise cu totul. Wolfe, pe calul său negru, călărea spre castelul crenelat al tinereții ei, învăluit într-o lumină romantică. Când îl vedea traversând în galop uşor curtea împrejmuită, era năpădită de o bucurie sfioasă. Iar când îl întâmpina şi vedea cum se destramă expresia se\'eră de pe chipul lui avea impresia că se întâmplă o minune.

Wolfe era un gen de om a cărui forță fizică reprezenta parca 6 veşnică sfidare pentru oamenii mai slabi. Când îl întâlnea pe şosea, Hector Turrell trecea pe lingă el ca un dușman ereditar, cu o mânie arogantă în privire. Tânărul Turrell avea egoismul animalic al unui taur. De cum îşi arunca ochii asupra unei vite pe care o vedea pentru prima oară, îi măsura mai întâi coarnele, pieptul şi greabănul. Oare cum se comportă în luptă ? Cât timp i-ar trebui s-o doboare ? Wolfe îi stârnise tânărului Turrell mândria războinică. Chipul acestuia, prelung, nobil, era o ispită pentru pumnii celuilalt. Demnitatea calmă pe care o emana Wolfe îl făcea să turbeze pe Hector Turrell. Tipul superior îl ațîța pe cel inferior, iar antipatia organică şi reciprocă a celor doi era sporită de cele petrecute la Navestock.

Octombrie era pe sfârşite şi frunzele îngălbenite se scuturau de pe plopii lombarzi care mărgineau drumul lângă casa lui Joshua Crabbe.

Pe strada Evei, Sarah Loosely se agita aferată prin salonul lui Wolfe. Musafirii trebuiau să sosească la ceai, iar şervețelele ajurate încă nu fuseseră perfect aranjata! pe farfurii. Era neobosită în. lucrurile mărunte şi ține ca totul să fie într-o ordine desăvârşită. Linguriţele de pe farfurioare trebuiau să stea îndreptate în aceeaşi direcție. Se spunea că raiul trebuie să fie o perfecțiune a ordinei, altfel doamna Loosely n-ar consimți să stea acolo. Crengile palmierilor trebuie să fie aliniate ca muschetele la paradă, aureolele înclinate exact în acelaşi unghi.

Wolfe se afla în magazie, plecat spre adâncul unui cufăr uriaş de nuiele. Pe jos erau împrăştiate paie galbene I hîrtii, sticle verzi şi albastre se îngrămădeau lângă uni perete. Despacheta medicamentele sosite în dimineața aceea de la o firmă de chimicale pe care i-o recomandase Joshua Crabbe.

Mâinile lui bronzate scotoceau tocmai în fundul cufărului când sună clopoțelul de la intrare. Clinchetul unor sticle care se ciocniră chiar atunci îl făcu să nu audă sunetul clopoțelului. Doamna Loosely şi cele două musafirei schimbau saluturi sub porticul alb în stil georgian.

— Ce faci, Sarah ? Nu te-am văzut de mult. N-ai îmbătrânit deloc.

— N-aş prea crede...

— Uite-o pe Jess, a crescut mult, nu-i aşa ? Doamna Loosely o bătu uşor pe obraz.

— Te-ai făcut mare de tot, draga mea !

Jess râse. Doamna Loosely vorbise de parcă a crestai ar fi un fenomen cu totul nou şi surprinzător.

— Aş putea oare să nu cresc ? Doar am împlinit 17 ani.

— Ar trebui să-ți faci coc. — O, ce bătaie de cap !

— Domnul Wolfe nu se aştepta să veniți înainte de patru.

—. Ne-am întors acasă devreme, Sarah, am terminat cu cumpărăturile mai repede decât socoteam.

— Este în magazie, vârât cu capul într-un cufăr. N-am mai văzut un om sa facă totul singur. Şi pe cât de atent, pe atât de migălos.

Jess făcu o grimasă ironică.

— Migălos! Să mergem, mamă, să-l scoatem de acolo. Îmi las coşul aici, în hol.

Şi astfel Wolfe fu surprins în timp ce scotocea în cufăr, cu spatele spre casă, iar soarele de sfârşit de octombrie îşi arunca lumina înăuntru peste paiele galbene.

— Bravo domnule, aşa inviţi dumneata lumea la ceai ?

Faţa strălucitoare, ironică, a tinerei fete contrasta cu veselia mai reţinută a mamei.

.— Bună ! Nu vă aşteptăm la ora asta !

— Mă duc să stau puţin de vorba cu doamna Loosely, John.

— Ce harababură ai făcut aici !

— Harababură! Nici nu se putea mai multă ordine. Ia priveşte sticlele astea.

Ochii tinerei fete sclipeau de voie bună. De fapt, nu prea era nimic de râs acolo, dar vitalitatea ei sănătoasă izbucnea prin toţi porii într-o veselie nestăpânită.

— Ce drăguţe sunt ! Atât de solemne cu bonețelele lor strâns legate. îmi plac cele albastre, groase...

— În schimb cele verzi sunt mai nobile.

— Îmi închipui ce-nseamnă să iei toate aceste bunătăţi. Bieţii oameni! Ia spune, John, ce mi-ai da mie acum ?

Wolfe se uită la ea cu o duioşie amuzată.

— Dumitale? Nimic, bineînţeles. Dimpotrivă. Te-aş pune toată într-o mixtură pe care aş prescri-o tuturor pacienţilor mei.

— Vai John ! Şi sub ce etichetă ?

— Elixirul Vieţii. Esenţă de trandafir roşu. Sirop pentru îndulcirea poamelor acre. Ea râse şi roşi.

— Vai John, vorbeşti prostii !

— Ba sunt cât se poate de serios. Păcat că nu putem prescrie câţiva oameni care să mai îmbuneze lumea. Vino să-l vezi pe Turpin.

— I-am adus un măr.

— Bietul Turpin, a trebuit să vină să locuiască p Strada Evei.

— Iar dumneata eşti şarpele, John.

— Să ştii că-mi place ! Satana trebuie să fi fost un flăcău de treabă !

— Câtă vanitate !

— Da, câtă vanitate ! Nu ştiai că oamenii sunt nişte păuni ?

Aceasta era prima vizită a lui Jess şi Wolfe trebui să-i arate tot ce era de văzut. Era o pasionată din creşte până-n tălpi şi punea totul la inimă. Poate că Wolfe nu observase orgoliul fetei pentru tot ce-l privea pe el, dar mama ei îşi dădea seama şi zâmbea cu ochii ei albaştrii plini de înţelegere. În entuziasmul ei, Jess era gata răstoarne casa doamnei Loosely cu susul în jos, chiar s-o scoată afară de tot pe bătrâna doamnă, numai să-l vad pe Wolfe singur stăpân.

— Magazia asta e bună pentru trăsura dumitale John. Acum vreau să văd cabinetul şi camera unde faci pe toate.

Îi arătă cabinetul cu sticlele râduite pe rafturi de-a lungul pereţilor, odăiţa unde-şi ţinea instrumentele şi diversele dispozitive ingenioase pe care şi le montase singur. Jess observa orice lucru cât de mic şi se interesa de toate cu o curiozitate de copil.

— Ce sunt astea ? Si oare ai putea amputa aici un braţ ?

Glasul ei avea o notă de veneraţie naivă.

— Nu chiar aşa, Jess, doar dacă e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Ce minunat e să lupţi împotriva morţii ! M-am gândit adesea ce bine ar fi să mă fac infirmieră şi să realizez ceva cu adevărat măreţ, ca Florence Nightingale. Şi acum vreau să-ţi văd cealaltă cameră. Să şti că mi-a plăcut firma dumitale de alama. M-a făcut chiar să mă înfior.

Se auzi clopoţelul pentru ceai şi Jess avu prilejul să vadă ambianţa mai intimă în care trăia John Wolfe. Doamna Mascall luă în primire tava de ceai ; Jess şedea in faţa mamei sale cu faţa spre lumină. Wolfe o privea si se gândea că din clipa aceea camera nu va mai fi aceeaşi pentru el. Chipul însufleţit al fetei, felul în care-şi mişca buzele, luminile şi umbrele repezi din ochii ei. pielea diafană, toate acestea nu le va mai putea uita. Şi ea era acolo, în camera lui, plină de entuziasm pentru acţiunea pe care el o pornise, şi mândră de ceea ce realizase până atunci. Atingerea ei dădea lucrurilor o valoare nouă, a că'rei urmă va persista în ele ca o vrajă scumpă. Wolfe nu se îndoia de asta.

— John, ţi-ar trebui un fotoliu mare, în care să stai şi să fumezi când eşti obosit, nu-i aşa mamă ? Scaunele astea îmi amintesc de domnişoara Plimley şi parcă mă şi văd stând în poala ei.

— Copila dragă !

— Dar n-am spus nimic rău ! Cum îți închipui ? Şi ştii ce-aş face eu, John ?

— Să te-aud.

— Aş aduce cufărul acela mare de nuiele şi aş vârî în el toate aceste bibelouri stupide. Nu pot să sufăr bibelourile, şi apoi ele par absurde în preajma dumitale.

— De ce ?

— Eşti atât de mare ! Ele s-ar potrivi perfect unu! personaj mărunțel.

Wolfe şi doamna Mascall schimbară o privire şi izbucniră în râs.

— Ai să frângi inima doamnei Loosely, Jess.

— Crezi ? Biata de ea ! Sunt sigură că-i foarte drăguță cu dumneata, John, dar sper că nu-i sâcâitoare.

— Nu prea mult. Mai ia puțin din torta asta. Am luat-o special pentru dumneata.

— Nu mai spune ! Dă-mi numai un pic. Şi sper că nu numeri feliile musafirilor.

— în orice caz, nu pe-ale dumitale.

Se auzi clopoțelul de la intrare, şi ciocanul de alamă îi urmă cu două lovituri măsurate. Jess se îndreptă pe scaun curioasă, cu o mică cută de nerăbdare între sprâncenele negre.

— O fi vreun pacient în Suferință.

— Trebuie să-ți pară bine.

— Desigur, mamă, desigur, dar tocmai în după-amiaza aceasta !

Se auziră voci în hol. Cineva era poftit în camera de cealaltă parte a coridorului. Doamna Loosely apăru cu un aer important.

— Domnul Flemming doreşte să vă vadă, domnule. — Cum, preotul ?

— Da.

Jess roşi emoționată.

— Ia te uită ! Nu-i minunat ? John, trebuie să te duci numaidecât. Nu te gândi la noi. Ne descurcăm noi şi singure.

Wolfe îl găsi pe Robert Flemming stând cu spatele la oglinda mare cu ramă aurită de deasupra căminului în salonul doamnei Loosely. Flemming, ca si Wolfe, părea prea maro în mijlocul atâtor lucruri mici. Arăta ca un taur asirian cu cap de om, naufragiat într-o prăvălioară de antichități, aproape să iasă prin tavan.

— Bună ziua, domnule Wolfe. Am venit să-ți fac o vizită în noua dumitale locuință.

Lui Robert Flemming i se întâmpia rareori să se simți stingherit, dar acum fu surprins el însuşi de emfaza cu care vorbise. Această jenă absurdă, copilărească, îi jignea demnitatea şi îl înfuria.

— Vă rog, luați loc, domnule Flemming.

Preotul căută cu privirea un scaun, dar un sentiment nedesluşit îl făcu să rămână în picioare. O stare de spirit, apropiată de căință era ceva nou pentru el, şi i se părea că vorbeşte o limbă neînțeleasă.

— Te simți bine aici ?

— Foarte bine.

Flemming n-ar fi putut afirma aceiaşi lucru despre 6ine în clipa aceea.

— Cred că cel mai bun lucru este să-ți spun de-a dreptul pentru ce am venit la dumneata. M-am gândit serios la convorbirea pe care am avut-o amândoi acum cât timp. Să ştii că nu-mi vine prea uşor...

Wolfe simți deodată o pornire de simpatie pentru omul din fața lui. In sufletul lui Flemming se dădea o luptă grea. Chipul său frumos avea o expresie chinuită.

— Nu vreți să luați loc ?

— Nu. Vorbesc mai uşor în picioare.

— Vă referiți la convorbirea pe care am avut-o despre starea sănătății orașului ?

— Da.

Wolfe se rezemă de cadrul ferestrei. Flemming semăna cu un om care încearcă să umble printr-o mlaştină adâncă şi Wolfe simți nevoia să-i dea o mână de ajutor.

— Aş fi bucuros să vă dau toate informațiile, dar, aşa cum stau lucrurile...

Flemming îl privi întrebător :

— Tocmai asta mă deranjează cel mai mult. Am impresia că în oraş bântuie un spirit agresiv şi bătăios.

Gura lui Wolfe căpătă o linie mai aspră.

— V-am spus, cred, domnule, că în viață există momente când omul trebuie să lupte.

— Vrei să spui....

— Vreau să spun că sunt împotriva oricărui compromis şi că o oarecare conştiință cetățenească se naşte în acest oraş, intenționând să impună o reformă.

— Câțiva radicali, poate.

— Nu cred că-i bine să priviți lucrurile astfel. Şi apoi, tonul ironic nu constituie o bază bună de discuție.

— Aveți dreptate. îmi retrag cuvintele. Dar de ce trebuie să fii atât de înverşunat ? Spun înverşunat pentru că - să zicem – asta-i în firea omului.

— Nu-i vorba de înverşunare, dar puteți fi sigur că voi lupta, dacă asta e ceea ce vă interesează.

Robert Flemming îl privi mâhnit.

— Domnule Wolfe, îmi pare rău. Este tocmai ceea ce mi-am închipuit.

— Vreți să spuneți, domnule..,

— Că mai există un dedesubt. Afacerea aceea, Burgess. Am înțeles - asta a fost aruncarea mănuşii. Dar mie nu-mi plac asemenea metode. Urmă o tăcere scurtă, încordată.

— Deci dumneavoastră, domnule Flemming, sunteți pentru compromis ?

— Pentru convingere.

— Cred că n-are rost. Eu nu-i condamn pe oamenii care se gândesc în primul rând la propriile lor interese. Dar asemenea oameni pot fi oare convinşi ? Cred că nu, în orice caz nu prin metodele obişnuite.

Flemming cerceta atent un tablou atârnat de peretele din fața lui şi care reprezenta rătăcirea evreilor prin pustiu.

— Eu optez pentru cele mai bune, domnule Wolfe. Am venit aici ca să-mi dau seama dacă ceea ce am crezut este adevărat; de asemenea, dacă nu se mai poate face ceva.

— Am toată bunăvoința, domnule, dar...

— Vreau să pun o condiție : să nu se umble cu înşelătorii, să nu se facă prea multă vâlvă.

— Nici eu nu sunt pentru metode discutabile. Dar mi-ar fi imposibil să garantez că nu vor fi ciocniri serioase.

— Atunci nu pot să fiu de acord. Nu mă pot împăca .cu jignirile, cu scandalurile şi cu setea de răzbunare.

— Înțeleg.

— Şi-mi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău, domnule Flemming. Robert Flemming părea că nu reuşeşte să se smulgă de lângă cămin. Privea țintă drept înainte, jenat, nehotărât, simțind că de fapt trebuie să-şi ia rămas bun şi să plece. Tăcerea prelungită devenea apăsătoare.

— Ei bine... atunci - îngăimă cu greu -, mai gândeşte-te, domnule Wolfe.

— M-am gândit îndeajuns. Acum ne aflăm în tabere opuse.

— Nu-mi place ideea aceasta de duşmănie.

— Eu nu v-am sugerat-o niciodată. Chiar şi în război se poate lupta cavalereşte.

Deschise uşa în fața lui Robert Flemming şi-l însoți până afară. Ajuns la poartă, Flemming se întoarse

— Treci pe la mine într-o seară. — Cu plăcere.

Wolfe îl urmări în timp ce se depărta, gândindu-se că abia acum sufletul acestui om calm, flegmatic, cumsecade, s-a deşteptat. Vântul nou care sufla prin aceste locuri îi tulbura optimismul amabil, indolent şi Wolfe simți că nu era deloc uşor pentru un om ajuns în toamna senină a vieții să sufere ca un adolescent care-şi vede idealurile zdrobindu-se de platoşa de fier a soldaților lui Mammon .

CAPITOLUL XXVII

Abia în noiembrie Joshua Crabbe îi dădu mână liberă lui Boxall de la Trompeta Wannington-ului.

— Nu-ți arăta colții, îi spuse el, asta-i greşeala pe care o fac confrații dumitale. Adresează-te ticăloşilor, fă-le morală, dar nu-ți arăta colții. Şi mai ales, agață-te de fapte, nu de personalități. I-am promis lui John Wolfe să duc o luptă dreaptă, şi nu ne rămâne decât să ne lăsăm conduşi de el. Trimite-mi materialul înainte de publicare. De săptămâni întregi, Boxall îşi zornăia lanțul. Avea ceva din înfățişarea unui dulău hămesit. Era flămând şi se puse pe treabă. Lătratul lui ajunse chiar până la reşedința zeilor.

Doamna Ursula Brandon nu citise Trompeta Wanning-ul decât de două ori în zece ani. O simplă curiozitate de moment o făcu să deschidă un număr care sosise cu poşta şi se afla printre scrisorile de pe masa pusă pentru gustarea de dimineață. Tânărul Aubrey era plecat la Chesterton la nişte curse de ogari, aşa că Ursula Brandon era singură.

Pe prima pagină a ziarului se vedeau cruciulițe făcute cu creionul albastru şi cuvintele : vezi pagina 3. Despături ziarul, găsi două coloane însemnate cu cerneală roşie, intitulate „Opinie publică şi sănătate publică'.

Pentru Ursula Brandon, Trompeta Wanninglon-ului se situa totdeauna în afara limitelor decenței. Era

purtătorul de cuvânt al unei clase pentru care nutrea un dispreț total. Sugera romanele cele mai proaste ale lui Dickens pentru cei ce preferau pe cele mai bune ale lui Thackeray. Şi apoi, nu exista nici o îndoială asupra tendințelor agresive ale Trompetei. Fusese totdeauna cea mai oribilă dintre combinații : venin şi pietate.

Dar articolul cu pricina o surprinse şi o indignă. Femeia de societate care era ea nu putea fi scoasă din fire de o simplă obrăznicie. Aici însă era altceva. Articolul era stăpânit, avea forță şi un anumit umor sumbru, nu se repezea ca un câine turbat şi nu făcea spume la gură.

Citi articolul de la un capăt la altul şi dădu ziarul la o parte.

— Mă-întreb cine mi l-a trimis ? Şi cine a scris aceste fraze ? sunt absolut scandaloase.

Dar erau oare cu adevărat scandaloase ?

Îşi mai turnă o ceaşcă cu ceai şi rămase gânditoare privind prin fereastra înaltă la razele soarelui de noiembrie care se jucau printre crengile verzi ale cedrilor. Arborii aceştia erau desăvârşiți, de o măreție perfectă, iar măreția făcea parte din firea Ursulei Brandon. Nu suporta vulgaritatea sub nici o formă şi de aceea dezgustul ei pentru Trompeta era pe deplin justificat. Dar acest articol. Boxall n-ar fi putut scrie niciodată aşa ceva. Era ca şi cum l-ai pune pe Emerson să predice într-o bisericuță jalnică.

— Cred că a fost scris de tipul acela, Wolfe. Această idee o tulbură şi mai mult. Nu-i trecuse supărarea, dar disprețul dispăru.

— Trebuie să mă ocup de asta. Crump ar face bine să vină la mine.

Dar toată această poveste cu Trompeta avea să i se spulbere din minte într-o clipă. Stând la fereastră ceva mai târziu în dimineața aceea îl văzu pe Whitehead, grăjdarul, venind călare. Omul părea speriat. Ea îi trimisese să-l însoțească pe Aubrey.

Ursula Brandon îl întâmpină sub portal.

— Ce s-a întâmplat, Whitehead ?

Grăjdarul descăleca. Ochii săi evitau s-o privească pe doamna Brandon şi fața albă ca varul îi era acoperită de broboane de sudoare.

— E vorba de domnul Aubrey. A căzut de pe cal, doamnă.

— E grav ?

— Mă tem că şi-a rupt piciorul.

Doamna Brandon respiră adânc. Părea un suspin de uşurare după un moment de tensiune.

— Cum s-a întâmplat ? Omul părea gata să plângă.

— Nu sunt eu de vină. Domnul Aubrey s-a încăpățânat. Nu m-a ascultat când i-am spus. Am căutat să-i prind frâul, dar m-a lovit cu cravaşa.

— Ce-a făcut, Whitehead'?

— L-a pus pe bietul ponei să sară peste o poartă închisă. Blinker n-a reuşit, nu-i vina lui... Pe domnul Aubrey o să-l aducă trăsura domnului Sanderson. M-ani gândit să vin înainte.

— Mulțumesc, Whitehead. Ia calul şi du-te fuga la doctorul Threadgold. Spune-i să vină imediat.

Grăjdarul duse mâna la şapcă, încalecă şi plecă val-vîrtej.

Accidentul lui Aubrey Brandon provocă o comedie care îşi avu momentele ei de patos autentic. Oamenii răsfățați suportă greu durerea, şi țipetele băiatului au putut fi auzite până departe în Navestock, când Whitehead şi un alt servitor îl purtară pe scări în camera lui. Muşcă mâna grăjdarului, aşa cum un cîine strivit muşcă mâna întinsă ca să-l ajute. Lucrurile atinseră apogeul când sosi Montague Threadgold.

— Dumnezeule, Doamne ! Bietul băiat ! Ia să vedem acum dragul meu, ce putem face. Vrei ?

Era mieros şi plin de solicitudine. Băiatul mai purta costumul de călărie, pantalonii şi ghetrele îi erau pline de noroi, un picior i se bălăbănea neputincios.

Fluturându-şi mâinile în aer, Thereadgold dădu să se apropie.

— Şi acum, puiule, trebuie s-avem curaj. Băiatul slobozi un urlet sălbatic.

— Să nu-l atingi ! Nu vreau să m-atingi !

— Haide, haide... — Aubrey, dragă !...

— Să nu pună mâna pe mine... îți spun... e un prost bătrân...

— Aubrey !

Threadgold încercă să grăbească lucrurile. Ochii băiatului luciră ca aceia ai unei pisici. Se smuci sălbatic, urlând de frică şi de furie. Fața roz a lui Threadgold deveni stacojie. Palma tânără şi tare a lui Aubrey îl izbi peste nas. Medicul se dădu înapoi, îndreptându-şi ochelarii şi începu să strănute.

— Aubrey....

— Am să-l muşc...

Copilul era înnebunit de groază şi de nestăpânit.

— Hm... Hm... Stimată doamnă, eu...

Fața lui Threadgold era pe jumătate ascunsă în batista de mătase. Urechile şi ceafa erau de un roşu aprins.

— Cred... hm, că ar fi re... hm... recomandabil să mai aşteptăm...

Ursula Brandon îi aruncă o privire consternată.

— Dar nu se poate ! Copilul nu poate fi lăsat aşa...

— Scumpă doamnă, poate reuşiți să-l calmați dumneavoastră.

Doamna Brandon încercă, dar fără succes. Probabil că pe Aubrey îl îngrozea cel mai mult smiorcăiala neputincioasă a lui Threadgold. Durerea refuza neîndemânarea, şi băiatul era hotărât să se apere.

— Să nu pună mâna pe mine nătărăul ăsta bătrân !

Threadgold se retrase în carapacea lui pompoasă.

— Dragă doamnă Brandon, cred că altcineva trebuie să încerce să-l convingă. Eu...

Neajutorarea lui o enervă.

— Fără îndoială. Dar copilul nu poate fi lăsat să zacă aşa.

— E imposibil să fac ceva cu el.

Situația ei disperată o făcu să-şi calce peste mândrie. Ai ceva împotrivă dacă trimit după doctorul Wolfe ? Să considerăm că e un caz de forță majoră.

— Stimată doamnă, dacă doctorul Wolfe este chemat, eu nu pot accepta nici un moment ideea de a-l întâlni. Răspunsul o irită şi mai mult şi ea îi făcu semn cu mâna să plece.

— Îmi pare rău. Dar trebuie făcut ceva. Voi trimite după doctorul Wolfe.

Threadgold plecă.

Wolfe fu introdus în sufrageria lambrisată a conacului „Iertării" la vreo două ore după plecarea precipitată a lui Threadgold. Focul ardea în cămin, aruncând o lumină caldă asupra panourilor de lemn în stil Iacob, cărora nu le fuseseră adăugate zugrăvelile, pânzele sau tapetele victoriene. Incrustațiile şi sculptura de deasupra căminului erau foarte frumoase.

Wolfe stătea în picioare admirându-le şi încălzindu-se la foc, când doamna Brandon îşi făcu apariția.

Purta o rochie dintr-o stofă de culoare roşcată, care Căpăta luciri metalice-aurii în lumina molcomă din cameră. Se uită drept la Wolfe, cu o expresie uşor arogantă. Avea o paloare şi o rezervă firească. Străinii erau ținuți la distanță. Dar, mai ales acum dorea să-l facă să înțeleagă că a trimis după el numai dintr-o necesitate urgentă.

— Fiul meu şi-a rupt piciorul. Doctorul Threadgold n-a putut face nimic cu el. Am trimis după dumneata.

— Înțeleg.

— E un caz de urgență.

Expresia de pe fața lui Wolfe o făcu să se oprească. Părea să spună : „înțeleg perfect. Dar nu trebuia să-mi explici de ce ai binevoit să recurgi la mine".

— Vrei să vii sus ? rosti ea simplu. Trebuie să-ți spun că băiatul e foarte nervos.

Wolfe o urmă în tăcere, asemenea unui medic chemat din tabăra adversă pentru a ajuta cavalereşte un inamic bolnav.

Cum intră pe uşă, Wolfe se duse drept spre pat şi întinse mâna. Aubrey Brandon îl examina bănuitor, ca un animal sălbatic, gata să muşte.

— Ai avut ghinion, domnule. Te-ai cam hazardat, ai ? Dar probabil că a fost o cursă frumoasă acolo, la Chesterton. E un loc splendid pentru galop.

Era o atitudine de la bărbat la bărbat, deschisă şi directă. După o clipă de ezitare, Aubrey Brandon întinse şi el mâna. Wolfe o strânse uşor şi luă loc lângă pat.

- Ai încercat o săritura grea, aşa o ?

— Da...

- Ştrengarule ! Aşa arată cei temerari ce sunt în stare. Am avut şi eu odată un picior rupt, am nimerit sub o roată de căruță la Londra. Iți vine să scrâşneşti din dinți, mai ales când te mai şi înhață o brută de polițist. Nu, n-am să te fac să suferi prea mult. Nu-i de loc intenția mea.

Chipul băiatului se lumină vizibil.

— Ştiți, mă cam doare.

— Mie-mi spui ?

— Abia mă țin să nu țip. —Ştiu că n-ai să țipi. Încercă şi reuşi să trezească orgoliul băiatului.

— Va trebui să scoatem ghetrele şi cizmele, apoi şi pantalonii. După ce te vom dezbrăca binişor, te vom pune în pat. Ai să vezi, o să-ți tai pur şi simplu nasturii, tot aşa şireturile şi cusăturile, şi-o să te scot

afară ca pe un pui din găoace.

Aubrey clipi.

— Credeți că pot să beau un pic de brandy ?

— Brandy ! N-are ce să strice.

— Am să suport, ai să vezi !

— Bineînțeles c-ai să suporți. Totdeauna mi-a plăcut să am de-a face cu oameni care ştiu să călărească.

Doamna Brandon trecu alături şi sună clopoțelul. Când se-ntoarse, văzu că Wolfe îşi adusese trusa şi, aşezat pe marginea patului, scotea bandajele, vata şi alelele cu o nepăsare voită. Alese un bisturiu dintr-o cutie şi-l arătă tânărului Brandon.

— Asta taie bine ! Nici n-ai să simți cum am să-ți scot cizmele şi ghetrele. Pun rămăşag pe şase pence că n-ai să țipi.

Ursula Brandon se strecură lângă pat şi se aşează la căpătâiul fiului ei. În ochii băiatului apăru o licărire de mândrie. Wolfe găsise tonul just. Erau doi oameni de lume care se-nțelegeau între ei. Nici urmă de „bietul meu băiat", „drăguțul de el".

Ursula Brandon ținea mâna lui Aubrey într-a sa şi-l urmărea pe Wolfe cum lucra. Era vesel, calm, răbdător, vorbea în timp ce-şi vedea de treabă, aruncând din când în când o privire spre băiat,. Îndemânarea şi blândețea lui erau remarcabile. O dată sau de două ori, Ursula Brandon se uită la profilul bărbatului. Avea simțământul straniu de-a fi dominată, intrigată fără voia ei. Articolul din Trompeta Wannington-ului îi reveni în minte. Nu putea fi decât el şi nimeni altul omul chemat să proclame asemenea adevăruri. Cuvântul adevăr se impunea de la sine, era direct şi fără compromis.

Într-o jumătate de oră, Aubrey Brandon fu bandajat, dezbrăcat şi băgat în pat. E drept că băiatul scânci şi îşi pierdu o clipă curajul când medicul se apucă să-i aşeze osul. Dar Wolfe îi întinse mânuşa lui de piele. — Muşc-o, băiete, Ştiu că o să te doară puțin, dar o să terminăm repede. Şi Aubrey suportă durerea cu o răbdare care o uimi pe maică-sa.

Îi era recunoscătoare lui WoKe, şi impresionată de felul cum se purtase cu fiul ei. Medicul îşi strângea trusa şi vorbea cu Aubrey.

— Ai fost un adevărat spartan. Acum vreau să stai liniştit. S-ar putea ca piciorul să te mai doară puțin, iar atelele să te incomodeze, dar trebuie să strângi din dinți şt să rabzi. N-o să dureze mult.

Se apropie de el şi-i strânse mâna..

— Vreau să te-ntreb dacă ții minte când mi-ai oprit poneiul în Strada Podului,

— Desigur.

— Vii şi mii ne ?

— Dacă va fi nevoie de mine - bineînțeles.

— Nu-l vreau pe Bătrânul Threadgold.

— Gata, gata, Aubrey dragă. Nu mai vorbi atât. Ai să oboseşti.

Ursula Brandon îl însoți pe Wolfe la parter.

Mâna ei albă aluneca pe balustrada neagră de stejar, iar paşii abia i se auzeau pe treptele masive. Distincția şi atmosfera de mister care o înconjurau făceau parte din această casă, din tradiția ei. Doamna Brandon era dintre femeile pentru care stângăcia pare ceva caraghios şi respingător. Noblețea şi perfecțiunea mişcării mergeau mână în mână.

În timp ce cobora scările era pe deplin conştientă de prezența bărbatului din spatele ei. El nu rostise nici un cuvânt de când ieşiseră din camera copilului. Tăcerea - chiar şi pentru o persoană tăcută - poate să pară enigmatică şi să ațâțe curiozitatea. Ursula Brandon simți deodată dorința de a pătrunde în forul lăuntric al acestui om.

— Dar dacă o să aibă dureri mari ? Intră în sufragerie, privindu-l peste umăr.

— Vă pot trimite ceva care să-l calmeze. In orice caz, nu trebuie să-i scoatem atelele. Dar presupun că Threadgold îşi va asuma răspunderea în continuare.

Fu surprinsă ea însăşi de răspunsul ce-i scăpă fără voia ei.

— Nu.

— Deci, doriți să vin tot eu ? — Dacă vrei.

— Dar cum rămâne cu doctorul Threadgold ?

— A abandonat cazul. Băiatul meu nu vrea să-l asculte. Numărul din Trompeta Wannington-ului se afla pe pervazul larg de stejar al ferestrei, ca o pată albă scăldată în soare. Wolfe stătea lângă foc, simțindu-se ca un străin într-o țară străină. Era un muncitor şi un om care a luptat din greu, iar o atmosferă ca aceea de la „Iertării" era ceva nou şi ciudat pentru el. Măreția rezervată a casei avea ceva grav, critic, ca o privire

neprietenoasă. Oamenii care trăiau în aceste încăperi spațioase gândeau altfel şi erau puşi în mişcare de alte impulsuri. Wolfe avea o senzație vagă de stânjenire, că e înconjurat de prejudecăți pe care nu le înțelege.

— Ai văzut articolul din ziarul acesta ?

Ursula Brandon traversă încăperea, luă ziarul şi-l întinse lui Wolfe. Îl observă atentă în timp ce el i-l luă din mână.

— Nu ştiu cine mi l-a trimis. Asemenea lucruri te indignează pe moment.

— Da. Ştiu despre ce-i vorba.

Avea simțământul că toate fantomele ancestrale care bântuiau castelul Iertării se furişaseră în cameră şi-l primau : cavaleri, iacobini, conservatori, aristocrați neîncrezători, plini de dispreț.

— Nu ştiu cine v-a trimis ziarul. Eu am citit articolul pentru că sunt autorul lui.

O privi drept în ochi.

— Mi-am închipuit.

Nu părea supărată, şi nici ironică. Chipul ei avea o gravitate blândă, cuminte, fără urmă de neîncredere.

— La început am fost indignată. Dar sunt acolo lucruri rezonabile, spuse fără vulgaritate.

— Vă asigur...

— Da, asta este ceea ce te face să n-ai încredere în asemenea fițuici. E un lucru atât de respingător încât a trebuit să trec peste prejudecăți.

Se uită la el serioasă şi sinceră :

— Aş vrea să te întreb ceva...

— Orice doriți.

— Toate aceste lucruri sunt adevărate ?

— După câte ştiu, da.

— Mulțumesc.

Se în toarse spre fereastră şi rămase eu ochii ațintiți spre grădină. Atitudinea ei îl nedumerea. Nu ştia dacă însemna o indiferență rece sau dacă era vorba de o minte mai subtilă decât îşi închipuise, care îl observa şi stătea în expectativă sub această rezervă de gheată.

Începu să-şi pună mănuşile.

— Doamnă Brandon, vă pot asigura de întreaga mea sinceritate. Sunt dintre oamenii care vor ea lucrurile să se schimbe. Nu sunt un politician demagog.

— Ştiu.

Ea rămase la fereastră, cu capul luminat de razele care pătrundeau printre romburile zăbrelelor.

— Să mai vin mâine ? îmi dau seama că nu-i uşor să priveşti lucrurile dintr-un alt punct de vedere.

Doamna Brandon îşi întoarse fața spre el.

— Să nu crezi că m-ar putea opri o astfel de prejudecată. Totuşi, îți mulțumesc că te-ai gândit la asta. Te rog să te ocupi de fiul meu.

— Mulțumesc, o voi face bucuros. Ieşi, simțindu-se uşor ameți

CAPITOLUL XXVIII

Ocupându-se de situația din Navestock, Trompeta V/annhigton-ului îi dezamăgi pe cititorii cărora le plăcea ca textele pe care le înghit să fie mai întîi mânjite cu noroi. Ziarul se disciplinase şi învățase să mânuiască faptele. Lipsa de trivialitate stârni uimire în Navestock şi îi făcu pe oamenii mărunți şi laşi de felul domnului Wilks să se simtă prost. Un zeu puternic se afla în spatele zeilor, dozînd, dirijînd, lansînd toate aceste dezvăluiri cu o imparțialitate rece. Şpalturile lui Boxall purtau tăieturi şl corecturi făcute cu creionul albastru de o mină autoritară şi iscusită. Nu se citau nume. Erau combătute doar faptele, şi nimic altceva.

Turrell adoptă o atitudine batjocoritoare, sub care se ascundea profunda sa exasperare. Obişnuita polemică gazetărească, publicarea unor scrisori calomnioase, calificarea duşmanilor drept demagogi politici erau lucruri pe înțelesul lui. Dar Trompeta practica o tactică nouă. Dulăul Radical nu lătra, aşa că Dulăul Conservator nu putea să latre nici el. Ziarul abandonă vechiul arsenal bombastic şi gălăgios. Turrell avea senzația că era atacat de un nou tip de artilerie, mai ştiințifică.

— Cred că în curând ăştia o să se lase păgubaşi — spunea el fiului său —, puțin îmi pasă de ceea ce au de spus otrepele astea. Trebuie să fim uniți, şi n-au decât să-şi scuipe toate minciunile lor. Să nu-i luăm în seamă şi să ne păstrăm demnitatea.

Tor, fanfaronul, ardea de dorința de a ataca neîntârziat.

— Ascultă, tată, chiar nu vrei să facem nimic ? Doar Ştim cine se află în spatele acestei afaceri.

— E individul ăla, Wolfe.

— Da, şi bătrânul Crabbe. însă nu poți să burduşeşti un bătrân ramolit, dar pe felcerul ăla...

— Lasă-l în pace, Tor, lasă-l să se înece în propria lui hazna. Doar nu vrem ca toți nebunii din oraş să-şi închipuie c-a pus la cale ceva de care ne e frică.

Apoi, cei care redactau Trompeta făcură o nouă mişcare subtilă. în numere consecutive din aceeaşi săptămână apărură una lingă alta descrierea moşiei admirabil administrate a lordului Blackwater şi descrierea stării deplorabile în care se afla o anumită parte a oraşului Navestock. Nu erau trase nici un fel de concluzii, ci doar arătate fără ocol contrastele izbitoare. Cei care citeau ambele dări de seamă puteau să compare singuri faptele şi să tragă propriile lor concluzii. Pe de o parte, moşia unui om luminat si generos, crescut în cele mai bune tradiții şi însufleţit de răspunderea sa de aristocrat. Pe de altă parte, cinismul egoist şi fără scrupule al unui burghez îmbogăţit. Cineva făcuse Investigații foarte precise. Descrierea moşiei lui Blackwater era o capodoperă - luminoasă, proaspătă, vie şi fidelă până în cele mai mici amănunte. Descrierea ulicioarelor şi a aleelor de pe malul râului nu era mai puțin exactă şi sugestivă. Forța brutală a faptelor era zdrobitoare. Spiritul de sinceritate necruțătoare era asemenea unui deget acuzator, dar nu erau pomenite nici un fel de nume.

Acestea Se impuneau de la sine. Oamenii spuneau : — Ia să vedem, pe unde-şi scoate cămaşa bătrânul Turrell.

— Dacă bordeiele lui Wilks ar fi fost ale mele, le-aş fi dărâmat de mult.

Totuşi, Navestock-ul - Navestock-ul proletar - nu era nici pe departe mulțumit. Fusese născut şi crescut în aservire şi slugărnicie. Nu avea încredere în aceşti oameni prea energici, porniți să întoarcă totul cu susul în jos.

— Ce rost are să se dea la Turrell ? Omul nu este perfect, dar îşi cheltuieşte banii aici. Şi s-admitem un moment că-l vor face să dărâme străzi întregi ; totuşi nu-l vor putea sili să le ridice la loc, nu ? Doar nu poți obliga un om să clădească. Şi s-admitem că-şi închide fabrica de bere şi-i dă afară pe oameni, ce se întâmplă atunci cu ăştia care-şi vâra nasul oriunde. Să fie ei afurisiți cu simpatia lor cu tot ! Să ne lase-n pace Nu e om căruia să nu-i placă o desfăşurare dramatică a lucrurilor, şi Hector Turrell avea simț dramatic. E aplaudat şi încurajat de tinereii bătăioşi şi linguşitori care se adunau în sala de biliard a hotelului „Cerbul alb", Turrell junior era un fel de George al IV-lea al Navestock-ului, primul gentleman al oraşului şt arbitrul eleganței.

Aceşti războinici încercați, aceşti bărbați de lume superbi, i se alăturară cu entuziasm..

— Pe cinstea mea ! Asta-i jocul ! Trage-i o mamă de bătaie individului !

— Ce-ar fi să-i facem o baie în râu ?

—- Sau să-l băgăm în propria lui fântână ! Se zice că-i plac fântânile.

Hector Turrell, cu pălăria dată pe ceafă, stătea rezemat de masa de biliard, jucându-se cu tacul.

— Las că-l scot eu din circulație. N-aveți decât să veniți cu mine şi să vă uitați. Dar nu cumva să vă băgați. Nu vreau nici un amestec.

— Amestec ! I-auziți ce spune ! De parc-ar avea nevoie !

— Pariez că altcineva o să strige după poliție.

Acest zeu tânăr, homeric, mirosind a ambrozie, mergea cu paşi mari prin oraşul Navestock. Avea un exemplar din Trompeta Wannington-ului în buzunar şi un baston gros în mâna dreaptă. Acoliții săi îl urmau de la distanță - tineri eleganți, voinici, umflați în pene, răspândind în Navestock „frumusețe, geniu şi bucurie".

Hector Turrell ajunse la poarta doamnei Loosely. O deschise împingând cu vârful bastonului plăcuța de alamă a lui Wolfe. Servitoarea doamnei Loosely lustruia ciocanul de alamă de la uşa de intrare.

Servitoarea era urâtă. Puteai descoperi acest lucru fără s-o priveşti, numai după expresia din ochii lui Turrell, Se uita la o femeie urâtă ca la o mârțoagă prăpădită.

— Domnul Wolfe e acasă ?.

— Nu, domnule.

— Ştii unde poate fi găsit ?

— Cred că s-a dus dincolo, la domnul Crabbe, domnule.

Se întoarse şi porni în direcția casei lui Joshua Crabbe, fluturându-şi bastonul spre grupul de la sala de biliard, care se oprise la o oarecare distantă.

Întâmplarea făcu în aşa fel ca Wolfe să iasă pe poarta lui Joshua Crabbe tocmai în clipa când Hectar Turrell apărea în capul străzii care ducea spre Strada Evei. Era un cartier liniştit al oraşului şi singura prezență umană era a tocilarului şi reparatorului de umbrele din Navestock, care-şi vedea de lucru lângă căruciorul lui, sub unul din plopii lombarzi ce creşteau de-a lungul şoselei.

În goana sa după dramatism, Hector Turrell ar fi preferat ceva mai multă publicitate. Totuşi, tovarăşii

săi de la „Cerbul alb" trebuiau să apară dintr-o clipă în alta ca să fie martori la eveniment, iar Timothy Bumby, tocilarul, era cel mai bun colportor pe care şi l-ar fi putut dori. J Turrell înainta în întâmpinarea lui Wolfe, care coti şi el în direcţia lui. Trotuarul din faţa zidului de piatră ai lui Joshua Crabbe era foarte îngust, aşa că doi oameni nul puteau să treacă fără ca unul din ei să calce în rigolă sau 1 să stea lipit de zid. Wolfe mergea cu ochii în pământ.

— Bună dimineaţa !

Hector Turrell băgă mâna în buzunar şi scoase un număr al Trompetei Wamington-ului.

— O clipă, te rog.

— Ce doreşti ?

— Cred că cunoşti fiţuica asta ?

— Să zicem că da.

Vocea lui Wolfe era ciudat de calmă. Faţa i se înăsprise şi deveni mai rigidă. Auzi poarta lui Joshua Crabbe deschizându-se. Era Adam Grinch, care ieşi şi se opri să vadă ce se întâmplă. De cealaltă parte a străzii, vreo zece „fanţi" stăteau agăţaţi de balustrada de la marginea trotuarului, aşteptând începerea spectacolului.

— Ascultă aici, dumneata ai scris bazaconiile astea ?

— Ce te priveşte pe dumneata ?

— Mai mult decât îţi închipui, dacă e vorba ca cineva să-mi ponegrească tatăl. ..

— Aici nu se spune nimic împotriva tatălui dumitale.

— Lasă tertipurile astea. Dumneata ai scris asta ?

— Da, eu am scris.

Cu o mişcare bruscă a braţului, Turrell zvârli ziarul în obrazul lui Wolfe. Ridică bastonul şi încercă să-l înhaţe de după gulerul hainei. Wolfe se apără cu o mişcare fulgerătoare a cotului.

— Stai. Dacă vrei...

— Ticălos afurisit

— Te previn...

Adam Grinch alergă în grabă, dar destinul lovi mai înainte ca el să ajungă la cei doi. Hector Turrell zbură împleticindu-se, expediat de un pumn puternic în grumaz.

Tocilarul îşi oprise roata şi stătea în mijlocul drumului. Scuipă cu scârbă. Grupul de la sala de biliard îşi mai pierdu din siguranţă.

— E un animal tânăr şi puternic, domnule Wolfe.

— E-n regulă, Grinch.

— Dă-l naibii, spuse tocilarul, că n-a păţit nimic.

Turrell, puţin năucit şi mirat, se ridică şi se repezi din nou la Wolfe ca o fiară întărâtată. Dar trufia lui sălbatică şi dorinţa de a-şi dobori adversarul nu-i puteau ajuta. Lupta împotriva unui adversar experimentat, care avea avantajul înălţimii, precum şi sângele rece al unui caracter perfect echilibrat. Pe vremea studenţiei, Wolfe înfruntase şi doborâse luptători mai tari decât Hector Turrell.

Grupul de la sala de biliard se dezumfla văzând cu ochii de-a lungul balustradei de peste drum. Tocilarul chicotea înfundat. Wolfe, ferindu-şi capul, dădu la p parte Mâinile lui Turrell ca nişte surcele. Pumnii lui tari şi vânjoşi îşi nimereau ţinta fără greş. Părea să fie teafăr şi nevătămat. Turrell fusese trimis la pământ de două ori, înainte ca bunii săi amici să traverseze strada şi să se interpună.

— Lasă-mă să trec, Aily, naiba să te ia...

— Tipul te-a lovit rău. Erai năucit de tot.

— Stai aşa, Tony !

— Daţi-mi drumul, nătărăilor !

Termină, nu vrem scandal. Să meargă cineva peste drum să-i dea ceva lui Bumby ca să nu trăncănească ce nu trebuie. Îl înconjurară pe idolul lor, îi ridicară de jos pălăria şl bastonul, şi-l luară de acolo. Un om care se ştie bătut se lasă uneori convins în ciuda injuriilor şi ifoselor sale. Dar Bumby, tocilarul, nu voia să se lase convins.

— Vedeţi-vă de treabă, domnule Wolfe, nu v-aţi găsit omul. Eu nu iau bani ca să zic cum vreţi dumneavoastră. Asta-i bună ! O jumătate din oraş s-ar bate să mă cinstească cu un păhărel ca să le povestesc cum a fost— şi dumneavoastră ştiţi cum a fost.

— Ticălos bătrân ! Tocilarul chicoti.

Adam Grinch, cu braţele sale bronzate, bărbat puternic şi puritan convins, mândru de propria sa forţă, stătea solemn alături de Wolfe.

— A fost judecata lui Dumnezeu, domnule. Vreţi să intraţi în casă la domnul Crabbe ca să vă spălaţi

pe mâini ?

Focul luptei nu se stinsese încă în ochii lui Wolfe.

— N-am pățit nimic, Adam. Mă duc acasă, în Strada Evei.

Grinch se depărta și-l găsi pe Crabbe afară, în fața uneia din ușile de sticlă. Era gata de plecare pentru plimbarea sa zilnică prin grădină, iar ghetrele de postav negru făceau ca picioarele lui să semene cu nişte labe de curcan. O siluetă firavă, desigur, dar această fragilitate avea ascuțimea teribilă a unei limbi de foc.

— Ce-a fost gălăgia aia, Adam ?, — Ați auzit-o, domnule ?

— Da.

— Fiul ăla de diavol, tânărul Turrell, a încercat să bală un om mai bun decât el.

Ochii lui Crabbe avură o sclipire înverşunată.

— Fiu de canalie, Adam ! Ce s-a întâmplat ?

— A fost lovit de mânia Domnului. Domnul Wolfe e un luptător straşnic, un om cu pumni tari. I-a dat o lecție huliganului, se vede că se pricepe. Era să-i mute capul din loc.

Tabachera de aur apăru ca prin farmec.

— Ia o priză, Adam.

— Nu zic nu, domnule

— Ei ! Ce zi mare pentru de-al de Turrell ! O să sară în sus de bucurie, ce zici ! Asta-i bună - e bună de tot. Răspândește vestea prin oraş, Adam. Să știe toți.

— S-a făcut, domnule. Timothy Bumby, cârpaciul, a fost de față. Știți cum i se spune lui Bumby domnule, Limbă-Lungă".

— Lasă-l să trăncănească.

Căută în buzunarul de la haină şi scoase o monetă da cinci şilingi.

— Du-te şi dă-i-o lui Bumby, Adam. Plimbă-i-o pe sub nas. Spune-i să umble cu povestea prin tot oraşul. Trebuia să mă chemi să văd şi eu, Adam. Un Turrell să mănânce bătaie la Navestock ! Merge bine, merge bine.

CAPITOLUL XXIX

- Milă de cei săraci! Să ştiți că nu-i bună nici prea multă milă. Doamne Dumnezeule ! Ei gândesc altfel decât ne închipuim noi. Dacă te laşi impresionat de toate aceste prostii sentimentale, te poate costa o avere

Aşa vorbea bătrânul Crump, încălzindu-şi poalele redingotei Ia focul caro ardea în cămin, la „Iertării". Fața lui radia o şiretenie părintească, în timp ce căuta să discrediteze compasiunea pe care John Wolfe reuşise s-o trezească în sufletul Ursuiei Brandon. Tânarul Aubrey, cu piciorul în gips. Şchiopăta prin cameră ajutându-se cu două bastoane în mod ciudat. Wolfe îl atrăgea din ce în ce mai mult. Crump, cu cinismul său obişnuit, bănuia că mama urmase exemplul fiului.

— Mărturisesc că n-am prea multă dragoste pentru cei săraci.

— Aveți dreptate, doamnă. Nn sunt demni de dragoste. Lăsați-i în pace. Orice ați face, ei tot o să găsească motiv să vă urască.

— Totuşi avem anumite răspunderi.

— Şi ni le îndeplinim. Să zicem că mi-ați spune : „Domnul Wolfe e de părere că Navcstock-ul trebuie întors cu susul în jos". Eu vă voi răspunde : „Scumpă doamnă, este firesc ca domnul Wolfe să aibă asemenea păreri, în virtutea ocupației sale. Profesiunea oricărui om, inclusiv profesiunea religioasă, constituie o ocupație. Niciodată să nu luați prea în serios un aşa-zis expert".

Privirea ei trecu pe lingă avocat-şi se opri deasupra scărilor.

— Vreți să spuneți că acest om nu-i sincer ?

— Departe de mine aşa ceva. Dimpotrivă, el este exact ceea ce eu detest mai mult — un fanatic. Oamenii de felul lui nu renunță ia ideea lor până la moarte. Şi sunt gata să lupte pentru ea — aşa cum a aflat-o desigur şi tânărul Turrell.

Ursula Brandon îi aruncă una din acele priviri enigmatice care îl nedumereau totdeauna pe Crump. Nu se simțea niciodată la îndemână lângă această femeie. Era una dintre acelea care spunea : „Da". „Nu", şi se gândea la cu totul altceva. Oamenii care nu vor să-i contrazică pe alții nu pot fi niciodată strânşi cu uşa sau puşi cu spatele la zid.

— E ceva adevărat în toate aceste bârfeli ?

— Hector Turrell a plecat să tragă o bătaie şi s-a ales el însuşi cu o bătaie. Cel puțin atât e sigur. In ce mă priveşte nu-mi pare rău.

Se prefăcu că priveşte drept înainte, dar o observa cu coada ochilor săi mici şi vicleni. Văzu o umbră ciudată de emoție trecând pe fața ei. Poate că nu fusese decât un reflex al focului din cămin. Femeia nu se

trăda cu nici uri cuvânt.

Crump spuse plin de importanță :

— Un mucos obraznic, asta e ! Ei bine, scumpă doamnă, mai gândiți-vă la toate acestea. Nu lăsați ca o falsă milă să fugă cu carnetul dumneavoastră de cecuri. In aceste chestiuni nu trebuie niciodată să iei o hotărâre pripită, înainte ca mintea să cântărească totul pe îndelete. Plecați peste două săptămâni ? Mai întâi în Italia ? Şi când te gândeşti că până la vârsta asta eu n-am pus niciodată piciorul afară din Anglia !

Nimeni nu era mai activ decât Crump pentru a consolida opoziția din Navcstock față de reformele propuse de Wolfe. Cu un zâmbet cinic şi totodată încurajator ştia să desființeze toate opiniile extravagante. Unui client chinuit de îndoieli, zâmbetul lui părea să-i spună : „Fleacuri! Domnule dragă, nu te băga să lupți pentru interesele altuia !" Avea multă fermitate acest Crump. Dacă ocupa o poziție, nu era uşor să-l scoți de acolo. Cunoştea prea bine terenul, ceea ce se putea şi ceea ce nu se putea face.

— Sunt un om al legii - îi spunea lui Wilks -, şi apăr legea. Dacă există o mişcare sau o idee care nu-şi găseşte locul în cadrul legii, atunci pentru mine ea nu exis'tă. Tot ce n-a fost legiferat, nu contează. Ştii cine îți este duşman. Bătrânul Crabbe se află în fruntea întregii afaceri. Dar ei nu pot face nimic cit timp voi ceilalți, oamenii cumsecade, vă țineți tari.

Crump reuşi chiar să-l scape pentru un timp pe Robert Flemming de îndoielile care îl chinuiau.

— Un exaltat îşi exagerează totdeauna cazul. Lăsați lucrurile aşa cum sunt un an de zile, lăsați mâlul să se aşeze. Şi atunci vom vedea ce se află pe fundul apei. Am oroare de agitație. Este ridicol să ne lăsăm băgați într-o combinație absurdă de Bătrânul Crabbe şi de doi fanatici ca Wolfe şi Boxall. Nu. Să acceptăm câteva idei utile, dar să fim lăsați să ne facem reformele când .şi cum vom crede de cuviință. Nu e bine să ne lăsăm conduşi de pasiune în asemenea treburi.

— Dar dacă presupunem că s-ar declanşa o epidemie ?

— Acesta e unul din termenii lor de propagandă, domnule Flemming. Este o sperietoare făcută dintr-o bucată de pânză şi o coadă de mătură. Cunosc eu asemenea sperietori.

Conştient sau inconştient, cei din Navestoek adoptară atitudinea indiferentă şi cinică a lui Crump. Ziarul conservator, deodată foarte înțelept, pentru prima oară în cariera sa, trecu sub tăcere toată afacerea. Boxall, de la Trompeta, stârni o larmă grozavă, dar zidurile Ierihonu-lui nu se clintiră. Abia dacă apărea vreun cap deasupra meterezelor, să vadă ce se întâmplă jos în câmpie. Sentinela de pe zid nu văzu nimic în afară de palmieri şi de un derviş prăpădit, care se agita caraghios, suflând din goarnă şi fluturând un steag roşu.

Apoi veni iarna, cu inundațiile ei groaznice de decembrie, care aruncară toate discuțiile teoretice într-o vremelnică uitare. Râul Wraith îşi ieşi din maluri şi inundă luncile şi părțile de jos ale oraşului. Zile întregi, Nave-stock-ul trăi acoperit de ceață, cu apele mari curgând învolburate printre arcadele pe jumătate înecate ale podului şi transformând ulițele şi fundăturile în nişte lacuri în miniatură. Pe unele străzi circulau bărci. Peste luncă se vedeau vârfurile golaşe ale sălciilor apărând din apă. Câmpurile erau nişte pătrate mari de argint, mărginite de liniile negre ale gardurilor pe jumătate scufundate.

Inundația aducea reminiscențe biblice: dură şapte zile, lăsând Navestock-ul ud şi rebegit. Umezeala şi frigul erau pătrunzătoare. Duşumelele şi temeliile multor case erau acoperite de mâl.

În drumurile sale, călare pe Turpin, care lipăia prin apa neagră şi mocirloasă, Wolfe îşi prevedea o iarnă grea: bolile nu aveau să întârzie. Prezicerea i se adeveri mai curând decât se aştepta.

Pe la mijlocul lui decembrie, Wolfe se trezi prins de lucru până peste cap. Ii fusese oarecum impus, în ciuda nepopularității sale, pentru că devenise necesar oraşului. Noul asistent al lui Thereadgoid era un om amabil, moale şi nu prea isteț. Wolfe se ciocnea de el din când în când - un tinerel subțiratic, cu nişte ochelari caraghioşi, o frunte enormă şi un zâmbet timid, împăciuitor. Era un molâu, şi oamenii nu voiau să aibă de-a face cu el. Nu se pricepea nici măcar să bârfească cu femeile bătrâne. Copiii îşi băteau joc de el pe față. îl porecliseră Talanga. Thereadgoid alerga cât îl țineau picioarele sale scurte. Era la capătul puterilor.

Discuțiile teoretice cedară locul realităților urgente. Trompeta începu o campanie împotriva proprietarilor de terenuri de lângă râu, cărora le revenea de fapt obligația de a-i reglementa cursul.

Conacul „Iertării" era pustiu; stăpâna sa plecase spre miazăzi, unde măslinii argintii şi marea albastră făceau ca albeața zidurilor să pară şi mai strălucitoare.

Robert Fleraming îşi petrecea ore întregi la căpătâiul bolnavilor. La fabrica de bere se clădea o nouă aripă şi membrii familiei Turrell erau preocupați de cărămizi şi mortar. Joshua Crabbc era țintuit la pat de prima sa criză de bronşită. Prins de grijile cotidiene, oraşul Navestock nu mai avea timp de certuri. Combatanții se re-trăseseră în taberele de iarnă şi aşteptau o vreme mai caldă şi mai prielnică la primăvară.

Bătrânul Crabbe, imobilizat la pat sub îngrijirea unei bătrâne arțăgoase de vreo şaizeci de ani, aştepta vizitele lui Wolfe ca un eveniment al zilei. Boala îi potoleşte de obicei pe oamenii neastâmpărați. Dar

Crabbe nu se da bătut. Agitația lui era bătăioasă şi emfatică. îşi bătea joc de ceainicul care fierbea pe foc, de propriul său torace căptuşit cu un strat de apă, şi până la urmă reuşi s-o îngrozească într-atât pe bătrâna femeie, încât aceasta începu să scape lucrurile din mână. Față de Wolfe arbora o veselie cinică, ele parcă ar fi câştigat într-un fel partea cea mai bună din întreaga afacere.

— Asta ți-e slujba, nu? La urma urmei, moşul primeşte şi el ceva pentru banii lui.

— Am spus eu că-mi pare bine că sunteți bolnav ?

— Ba îți pare bine că-ți poți satisface oribila dumitale mândrie, ajutându-mă pe mine.

— Poate că aveți dreptate.

— Ține-mă în viață. John Wolfe, altfel ai să-ți pierzi cei mai bun pacient.

— Nu aveți şanse de a muri, domnule.

— Adevărat ? Uneori am impresia că nu-mi iei cazul în serios.

— Inima dumneavoastră este încă într-o stare foarte bună.

— Doamne fereşte ! Iată unul care vorbeşte despre inima mea. In oraş lumea se jură că nu am ceva care să semene a inimă. Poate că nu o decât o pompă de alamă. Mi se pare că lucrurile n-au prea avansat până în prezent, nu ?

— Vă referiți la reformele noastre ?

— Exact.

— Cei mai mulți dintre noi avem acum altceva de făcut. Doamna Bradon e plecată în Italia: speram să putem găsi sprijin la ea. Eu îmi vizitez zilnic cei şaptezeci de bolnavi ai mei.

— Asta nu-i pune pe gânduri, John Wolfe ?

— Ar fi putut să-i pună, dacă cei mai mulți dintre pacienții mei n-ar fi fost locatari ai cocioabelor.

— Da, aceştia sunt bine ancorați şi nu au de gând să se urnească. Eu aud multe. Cunosc linia pe care a pornit Crump. O canalie vicleană, Crump ăsta. Aşteaptă să mă fac eu bine, şi le punem noi dedesubt o altă bombă care să le facă praf respectabilitatea. Trebuie să mă faci bine până la Crăciun. Auzi ?

— Crea că aşa se va întâmpla.

— Timp de treizeci de ani ain mâncat la masa mea de Crăciun şi nu vreau să-mi stric obiceiul. Iar dumneata vei veni să mănânci eu mine.

Wolfe număra pulsul lui Joshua Crabbe. Îi întâlni privirea când îşi ridică ochii.

— Îmi pare rău. domnule, clar am făcut deja o promisiune pentru Crăciun.

— Contramandeaz-o.

— Nu pot să fac asta.

Ochii negri ai lui Crabbe luciră agresiv pe chipul lui gălbejit.

— John Wolfe, ar fi mai bine pentru dumneata să iei masa cu mine.

— În împrejurările actuale sunt nevoit să refuz.

Lui Joshua Crabbe nu-i plăceau oamenii care se scuză. Era suficient ca cineva să-şi manifeste dorința de împăcare sau de a-i intra în voie, ca Joshua Crabbe să-l disprețuiască.

— Aşadar, te duci la Ferma Mlaştinii?

— Da.

— Femeile ! O droaie de femei ! De ce vrei neapărat să fii de râsul lumii, John Wolfe ?

— Eu nu privesc lucrurile în felul acesta.

— De ce nu poate un om să trăiască fără toate prostiile astea ? Eu am putut, şi n-am regretat niciodată. Ce Dumnezeu ! Un om care vrea să facă lucruri mari nu-şi poate pierde vremea cu femeile! Viața e prea scurtă. Să stai pe sofale şi să te plimbi sub clar de lună ! Asta-i bună !

Wolfe râse.

— Nu cred că lucrurile stau chiar aşa, Vreau un tovarăş de muncă. Femeile ne ajută... uneori.

— Ele îți cheltuiesc banii, îți fac duşmani, susțin ca trebuie să fii un personaj şters şi cumsecade.

— Întotdeauna există excepții. Joshua Crabbe clipi şiret.

— Toate sunt nişte excepții, domnule, până ce n-ai trăit cu ele. Dar dacă trebuie s-o faci neapărat, fă-o şi termină. Este cel mai bun leac pentru un om când e nebun. Trei ani de căsnicie şi un copil sau doi care să zbiere îl Iac să-şi vină-n fire fără greş. Omul devine din nou stăpân pe el şi se întoarce la munca sa. Munca a fost cea mai bună nevastă pe care am avut-o vreodată.

— Dar un om însurat are pentru cine să muncească".

— Asta o spun toți... ca să mai înfrumusețeze realitatea, întotdeauna suntem înclinați să ne acoperim nevoii cu iluzii. Sentimentele ? Doamne Dumnezeule ! Nu sunt decât nişte zorzoane.

Wolfe se ridică să plece.

— Aş putea veni să iau cu dumneavoastră gustarea de dimineață în ziua de Crăciun.

— Foarte bine, vino, naiba să te ia. Un aperitiv mai tărişor înainte de masă, nu ? O cană de bere amară pentru a începe ziua ! M-ai decepţionat, John Wolfe ! Pentru nişte fuste ! Dumnezeule mare!

S-a întâmplat că în dimineaţa de Crăciun Wolfe a trebuit să meargă prin zăpadă de trei stânjeni ca să ajungă la Joshua Crabbe. Oamenii bombăneau totdeauna împotriva iernilor ploioase, a unor zile de Crăciun umede şi cenuşii. Dumnezeu nu potrivi lucrurile cum trebuie până târziu şi nu avu grijă să împartă ger şi zăpadă cu dărnicia cuvenită. Dar în ajunul Crăciunului apărură dinspre nord nori de zăpadă pe un cer roşiatic, şi oraşul Navestock deveni o imensă linişte albă. Spre dimineaţă, acoperişurile şi hornurile fură acoperite cu zăpadă. Plopii lormbarzi de lângă casa lui Joshua Crabbe arătau ca nişte druizi enormi, cu bărbi albe. Norii se risipiră iară şi un cer albastru se deschise deasupra lumii.

Dis-de-dimineaţă, înainte să înceapă clopotele să sune iar oamenii înfofoliţi să pornească prin zăpada moale, Wolfe opri un băiat şi-i dădu un şiling ca să ducă o scrisoare la Ferma Mlaştinii. „Nu-mi pot termina treburile până la amiază, - scria el -, multe apeluri şi prea multă zăpadă. Va trebui să mâncaţi fără mine. Voi încerca să fiu cu voi la ora ceaiului".

Băiatul îşi câştigă şilingul şi câteva prăjiturele pe deasupra de la Ferma Mlaştinii. Jess se întrista.

— De ce n-au putut să-l lase în pace măcar într-o zi ca asta ?

In timp ce Jess se plângea, mama ei lua măsurile ce se impuneau :

— Sally, scoate friptura din cuptor. Domnul Wolfe nu poate ajunge aici la amiază. O să luăm masa la ora şase. Privirea lui Jess se învioră din nou.

— Să mă pieptăn singură, mamă ?

— Dacă vrei, fetiţă. Dar e mai bine să mă laşi pe mine.

— Nu, vreau să încerc singură. Mă întreb ce-o să zică, o să fie surprins ?

Fereastra camerei lui Jess dădea spre mlaştină şi, când şedea acolo în faţa oglinzii, putea să vadă întinsul alb şi pustiu al colinelor. Cei doi chiparoşi purtau ici şi colo creste şi dungi de zăpadă, iar ultimele raze ale asfinţitului dădeau vârfurilor o splendoare ireală. Gardul de ilice avea contururi unduite. Cărarea pietruită din grădină dispăruse, iar pe pridvorul din faţa casei se vedeau urme negre lăsate de paşii oamenilor

Jess putea să admire asfinţitul în timp ce se lupta sa-şi aşeze părul negru şi des. Norii se estompau spre apus, iar discul uriaş şi roşu al soarelui se cufunda încet în această masă de vapori. Asfinţitul deveni o văpaie roşie, deasupra căreia norii pluteau ca un fum de purpură, apoi de aur şi, în sfârşit, de vin roşu-sângeriu. Zăpada căpătă o uşoară nuanţă de roz. În lumina difuzi copacii păreau întreţesuţi de fire subţiri de aur.

În timp ce se privea în mica ei oglindă rotitoare, Jess vedea apărând în ea pete vişinii pe fondul unui cer albastru-cenuşiu. Focul ardea duduind în cămin. în odaie era cald şi plutea un miros plăcut, acel miros familiar care stăruie în scrinurile vechi unde îşi păstrează fetele zestrea, şi în casele vechi. Lumina asfinţitului se reflecta din oglindă pe faţa fetei, făcând-o mai luminoasă şi mai atrăgătoare. Avea ochi mari, cu o privire intensă, misterioasă ; gura roşie trimitea un abur invizibil, care forma mici pete argintii pe luciul pur al oglinzii. Purpura norilor strălucea în părul ei, în timp ce mâinile care se chinuiau să-l aşeze păreau de albeaţa laptelui.

— O, Doamne !

. Era o treabă complicată să ridici şi să prinzi în creştet şuviţele rebele care scăpau mereu din mână, iar toată' construcţia ameninţa să se prăvălească. Jess avea propria ei părere despre felul cum, trebuie să-şi aranjeze părui. Avea o idee preconceptă împotriva plaselor, amintindu-şi cum arăta părul domnişoarei Edith Wilks - o nevăstuică galbenă într-o plasă de prins iepuri. Piepteni, panglici, agrafe, erau împrăştiate pe măsuţa ei de toaletă. împrumutase oglinda de mână a mamei sale şi între aceasta şi a sa proprie, care se rotea în rama ei de mahon, Jess se examina foarte critic, ezitând să ia o hotărâre.

Ceafa albă şi părul ridicat deasupra ei stârniră un val de indignare.

— Ce oroare ! Exact ca o perie cu coadă nouă ! Părul se rostogoli din nou pe umeri în valuri bogate.

Jess era gata să-şi piardă răbdarea, şi impetuozitatea aprinsă triumfa acolo unde grija migăloasă se dovedise neputincioasă. împărţi masa neagră în două şuviţe şi le răsuci de câteva ori exasperata. Legă două funde roşii deasupra urechilor, ca două pete vii de culoare.

— Nu-mi pasă. Cât timp nu arăt ca domnişoara Piimley...

Se studie din nou în oglindă. Lumina zilei era pe sfârşite, şi cerul se colora spre apus în nuanţe arămii. Jess aprinse două luminări, şi flacăra lor se reflectă în pupilele ochilor. Oglinda îi sugeră ideea că această pieptănătură improvizată i se potrivea mai bine decât orice plase sau bucle pe tâmple.

-— Parcă nu-i chiar atât de rău.

Era perfect : un cadru întunecat şi liber pentru faţa ei albă cu trăsături neregulate. O pieptănătură linsă, cu părul aşezat simetric nu era pentru ea. Era mult mai bine cu o pieptănătură liberă, îndrăzneaţă, ceva care

să amintească de Lola Montes, să scoată în evidență căldura, temperamentul şi culoarea.

O rochie lungă, neagră, era întinsă pe pat. Jess o îmbrăcă şi se uită în oglinda mare din perete, cu capul lăsat puțin într-o parte. Ce transformare ! Veni mai aproape şi-şi privi propria ei imagine aproape cu tristețe, de parcă-şi lua rămas bun de la un vechi prieten. Deveni deodată serioasă. Trase un scaun lingă foc, se aşeză şi-şi aținti privirea asupra flăcărilor. Se petrecea ceva! îşi dădu seama brusc că nu mai era cea dinainte. Şi viața ei era alta. Pentru o clipă simți dorința pătimaşă să se arunce iarăşi în brațele trecutului.

— Jess, Jess, nu vii odată jos, copila mea?

Sări în picioare, îşi încheie corsajul negru, simplu, şi puse un guler alb de dantelă în jurul gâtului. Nu se mai uită în oglindă, de teamă ca ochii unui trecut liber şi fără griji să n-o plivească cu reproş. După ce stinse una din luminări, luă cealaltă şi coborî scările încet, gândindu-se că a umbla cu rochie lungă e o problemă.

— Mamă !

Se afla pe penultima treaptă când îi văzu pe John Wolfe. Îşi atârna tocmai mantaua de cuierul de sub scară. Jess se opri cu mâna pe balustradă, deoarece Wolfe rămăsese locului, uitându-se la ea cu o expresie pe care nu o înțelegea.

— N-am ştiut că ai venit, John.

Jess nu ştia ce să facă, îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Sângele fierbinte îi năvăli în obraz

- Nu m-am aşteptat la aşa ceva

— Nu-i aşa că e groaznic ?

— Numeşti asta groaznic?

Pentru Wolfe, transformarea ei însemna mult mai mult decât o simplă joacă. Simți că i se taie răsuflarea. Jess-fetița dispăruse şi Jess-femeia cobora această scară malta de stejar, părăsind lumea ei veche, spre a intra într-o altă lume. Fină şi ascuțimea feciorelnică a chipului i sublinia feminitatea, cu liniile delicate, uşor alterate de o emoție nouă. Wolfe continua s-o privească cu un amestec de duioşie, admirație şi un devotament aproape sălbatic, care îi făcuse să se apropie de ea ca un câine credincios.

— De ce nu spui nimic, John ? Jess râse cu timiditate.

— Pentru că voiam să te privesc.

— O, să nu faci asta !

El îi luă mina care rămăsese pe balustradă.

— Îți doresc un Crăciun fericit, Jess !

Ridică mâna fetei şi o duse la buze. Jess se uită la el cu un început de uimire, şi văzu în ochii lui propria sa imagine, nouă şi surprinzătoare. Era cu totul altceva decât văzuse în mica ei oglindă.

— Şi eu îți doresc un Crăciun fericit, John.

Îl privi sfioasă, cu obrajii încă uşor îmbujorați şi ca ochii strălucind de o emoție reținută.

— Vino să vezi cum am împodobit camera. Doamna Mascall îi găsi acolo. Jess era în picioare lângă masă, uitându-se mirată la un mic ceas de aur într-o cutiuță de piele căptuşită cu mătase verde. Wolfe îi urmărea chipul cu ochi de îndrăgostit.

— John, nu trebuia să cumperi asta !

Îi întâlni privirea şi se îmbujora de plăcere.

— Mamă, ia te uită ce-am aici

— Doamne sfinte, ce copilărie ! De altfel, văd că ai reuşit să cucereşti claia asta de păr.

Mary Mascall şi Wolfe schimbară între ei un zâmbet.

— John, eu nu ți-am luat decât o vestă de lână pentru zilele reci.

— E exact ce mi-am dorit. Drăguț clin partea ta că te-ai gândit să-mi oferi aşa ceva.

— Adevărat ? Ei bine, asta înseamnă că merită.

— Ce merită ?

— Asta se cheamă să fii curioasă.

Seara de Crăciun fusese întotdeauna un mare eveniment la Ferma Mlaştinii. Era o seară în care lanternele pluteau ca nişte licurici deasupra zăpezii, o seară în care cizme grele tropăiau şi se scuturau de zăpadă în pragul bucătăriei. Muncitorii fermei luau loc în tăcere în jurul mesei lor de sărbătoare şi-şi priveau nevestele cu şorțuri curate, care forfoteau de colo-colo. în timp ce luau cina în sufragerie, Wolfe şi cele două doamne auzeau paşii lor apăsați şi murmurul vocilor răguşite.

— Pare să fie o atmosferă solemnă dincolo !

— Stai puțin, John. Sunt cu toții nişte oameni simpli, dintr-o bucată. Vin la noi an de an şi sunt la fel de temători şi de naivi ca o cireada de viței. Nici unul nu scoate un cuvânt până nu isprăveşte friptura şi nu dă pe gât o cană cu bere. Trebuie să mergem şi noi acolo pentru vreo zece minute. Bătrânul Joe Munday ține

întotdeauna o cuvântare.

— Da, stând într-un picior şi scărpinându-se la ceafă tot timpul.

— Jess !

Era o seară splendidă - o sărbătoare veselă, aspră şi deschisă ca şi oamenii aceia cu feţe roşii, o sărbătoare cu belşug de bere, carne şi plăcintă.

Când Mary Mascall şi Jess intrară să le ureze „La mulţi ani", se ridicară cu toţii în picioare, împingând scaunele cu zgomot. Bătrânul Joe Munday fu îmboldit să-şi ţină cuvântarea.

— Dragă doamnă... Dumnezeu să vă binecuvânteze. Aceasta era formula introductivă, care se repeta neschimbată an de an.

Oamenii băură în sănătatea celor de faţă şi se îndreptară spre ieşire, bocănind pe pardoseala de cărămidă. Acum se îmbulzeau afară, împrăştiindu-se în jurul casei sau zăbovind în poartă şi cântând colinde şi imnuri de Crăciun. Barnaby Goodge, plugarul, zumzăia melancolic o melodie cu vocea lui de bas.

Se făcu ora zece, şi Wolfe se ridică să plece. Jess îl ajută să-şi pună mantaua şi se repezi să deschidă uşa din hol. Ce noapte !

Ieşi afară în grădină şi îşi ridică ochii spre stele şi spre chiparoşii ninşi.

— Să nu răceşti Jess ! îi strigă mama ei.

— Vino să vezi. E minunat !

Mary Mascall renunţă la plăcerea de a admira stelele. Wolfe veni lângă Jess pe cărarea pietruită curăţată de zăpadă.

— Nu-i aşa că-i minunat ?

Faţa ei era îndreptată spre luna albă, şi în jurul ei se întindea o lume albă, strălucitoare, tainică, de un calm nesfârşit. Mlaştina Tarling parcă atingea stelele. Gardurile vii şi copacii erau numai luciu negru şi spumă. Umbrele se desenau la fel de clar ca şi umbrele templelor orientale pe nisip. Lumina lunii dădea relief pietrelor care pavau cărarea. Nicăieri o boare, nici un sunet.

— Parcă nici nu-ţi vine să vorbeşti.

Jess tot mai privea luna, şi prospeţimea tânără, imaculată, a chipului ei aducea o senzaţie de puritate şi de sănătate. Gura şi ochii aveau o expresie de blândeţe şi de uimire. Părul negru era o splendidă cunună. Se apropiară de portiţă.

— Ce drum lung ai de făcut, John ! Sper să nu te aştepte nimeni la ora asta.

— Mi-e cald şi mă simt fericit. Nu există haină mai călduroasă decât fericirea.

Ochii ei străluceau în lumina lunii, curaţi şi sfioşi. Wolfe deschise portiţa.

— Aş fi dorit să te însoţesc o bucată de drum, John. Trebuie să fie minunat pe zăpadă astă seară.

— Nu, intră în casă, să nu răceşti.

Stăteau amândoi cu Mâinile pe portiţă, Jess înăuntru, Wolfe afară.

—Îmi place cum îţi stă cu părul în sus.

— Serios ? Eu credeam...

- Nu-l ţine prea strâns, se simte bine în bătaia vântului.

Ea râse uşor.

— Acum trebuie să pleci, John.

— Noapte bună.

O privi intens, şi ea îşi puse Mâinile pe umerii lui, ca. şi cum ar fi înţeles că bărbatul pleca flămând.

— John !

El se aplecă şi o sărută, respectuos, cu o tandreţe delicată.

— Noapte bună Jess, iubita mea. Se uită serioasă drept în ochii lui.

— Sunt tare mândră de tine, John.

CAPITOLUL XXX

„Iacobinii" din Navestock se adunau la hanul „Buturuga Strâmbă", unde domnul Ragg ţinea sala lungă din spate în întregime la dispoziţia lor. Se considera că e un „Club al fumătorilor", şi lângă fiecare scaun se afla o scuipătoare albă, dar ceaţa densă, cenuşie-albastră care plutea în cameră seară de seară semăna mai mult cu fumul unui tun.

Era o adunare sumbră. Luminările aprinse din loc în loc pe masa simplă şi goală îşi aruncau lumina asupra chipurilor aspre, austere, care se conturau pe fondul întunecat al pereţilor lambrisaţi.

Adam Grinch stătea de pază. Nu erau mai mult de douăzeci de membri, cu toţii oameni maturi, drepţi, cinstiţi, puritani. Atmosfera care domnea în încăpere sugera zăngănitul paloşelor şi tropăitul nerăbdător al cizmelor de călărie. Nu se purtau discuţii aprinse; oamenii îşi goleau pipele de scrum ciocănindu-le cu putere

şi stăteau parcă la pândă, prudenţi şi rezervaţi. Dacă unul făcea o propunere, ceilalţi o cântăreau îndelung, cu un aer solemn, înainte de a-şi spune părerea. Nimeni nu vorbea mult. O frază laconică, ici-colo, o înclinare a capului, un pufăit din pipă, un zâmbet perspicace.

Orice eveniment petrecut la Navestock era cunoscut de iacobinii de la „Buturuga Strâmbă". Dezbăteau şi judecau toate treburile oraşului.Şi această încăpere goală, cu masa ei lungă, cu aerul ei de simplitate austeră, era locul de unde "Joshua Crabbe afla tot ce se petrecea în oraşul Navestock. De fapt, el era un membru invizibil, prezent acolo prin ochii şi urechile lui Adam Grinch.

Un fel de idealism sumbru, trudit, îi unea pe aceşti oameni. Unii dintre ei erau chartişti şi priveau viaţa cu acea teribilă sinceritate care se naşte din zbucium şi deziluzie. Dar elementul luptător, viguros, avea supremaţia. Erau oameni încăpăţânaţi, care nu renunţau la ideile lor. Sensul filozofiei lor era că lucrurile rele pot fi îndreptate şi că o critică inteligentă e capabilă să grăbească reformele.

Observaţiile lor erau adesea dure, concise şi necruţătoare.

— Nu este o ţară liberă aceea în care omul nu stăpâneşte acoperişul de deasupra capului şi ogorul pe care-l munceşte.

— Poţi fi liber, domnule Pillon, dacă ai bani să ţi-l cumperi.

— Astea-s teorii. Nu-mi face mie teorii! Ele nu se potrivesc cu faptele. Este o ţară liberă aceea în care proprietarii lasă cocioabele ce le aparţin să le dărâme numai ca să scape de muncitori şi să se salveze datorită legii impozitului pentru săraci ? Este o ţară liberă aceea în care un om posedă mii de acri şi refuză să-ţi vândă un lot când îi oferi bani buni ?

— E o conspiraţie - vorbi Bătrânul Clarke, ceasornicarul, de pe scaunul lui dintr-un colţ. Stătuse tăcut aproape o jumătate de oră, clipind şi frecându-şi nasul cu degetul arătător, apoi interveni brusc cu vocea lui piţigăiată.

— E o conspiraţie.

— Ce anume e o conspiraţie ?

— Ceea ce numesc ei societate. Potrivesc lucrurile în aşa fel ca să nu poţi vedea nimic. Pun îngrădiri peste tot. Oamenii legii sunt totdeauna gata să publice noi ordonanţe cu oprelişti.

— Să luăm oraşul acesta, de pildă. Pipele săltară în semn de aprobare.

— .Sunt câţiva pe la noi. Nişte sărăntoci. Nu le pasă că trăiesc în cocini. Nici nu vor altceva mai bun.

— Au nevoie de educaţie.

— Bun, şi când o vor căpăta ?

— Când vom obţine votul universal şi dreptul de a hotărî.

— Nu cred că-ţi vor mulţumi că trebuie să le faci educaţia.

— Nu ei. Iată, în nord e altfel. M-am săturat să le tot vorbesc ăstora din Navestock. N-au nici un pic de minte. Nu-şi văd mai departe de lungul nasului. „Lăsaţi-ne în pace" - atâta ştiu să strige -, „nu vrem să pierdem şi cei doi penny pentru berea noastră".

— E nevoie de pedeapsa lui Dumnezeu şi de îngerul morţii în oraşul ăsta vechi şi împuţit.

Vorbise Adam Grinch, cu o expresie ameninţătoare pe faţa lui bronzată, înconjurată de o barbă neagră

— Doctorul ştie asta. E un om cinstit.

— Aş vrea să văd o jumătate din plăgile Egiptului...

— Ai să le vezi, prietene. Chiar mai înainte ca toţi micii faraoni să crească mari.

Poate că vântul de martie reuşi să scoată Navestock-ul din letargia lui hibernală, poate că sângele stagnant al oraşului se puse în mişcare odată cu primăvara. Apoi mai interveniră şi evenimentele, care dădură apă la moară cârciumilor pe jumătate ruinate. Robert Flemming, acest munte înfloritor de sănătate, se îmbolnăvi grav de pneumonie, desigur dublă, pentru că nici un creştin care se respectă n-o face doar la un singur plămân. Flemming, care era să moară de trei ori, trimise după John Wolfe şi porunci ca doctorul Threadgold să nu mai fie primit în casă. Acestea se petrecură cu adevărat la Navestock ! Apoi vântul prăvăli unul din plopii lombarzi, chiar lângă casa lui Joshua Crabbe, şi duşmanii săi invocară mânia cerească, în oraş se născu un viţel cu două capete. Sams, brutarul, fu muşcat de un şobolan şi n-a lipsit mult să-şi piardă mina. Apoi mai circulau şi nişte zvonuri vagi despre o „petiţie" misterioasă, trimisă unor persoane tot atât de misterioase şi sus-puse de la Londra, şi prin care se cerea să se pună capăt nepăsării ce domnea în Consiliul comunal din Navestock.

Petiţia existase aievea. Trecuse din mână în mină la „Buturuga Strâmbă", şi iacobinii îşi trăseseră scaunele mai aproape de masă şi îşi trecuseră unul altuia tocul şi călimara ca să-şi pună semnăturile lor stângace în josul documentului, cu un efort mai mare decât dacă ar fi fost nevoiţi să-şi care crucea în spate.

Joshua Crabbe ţinuse la el petiţia trei zile încheiate înainte de a o trimite mai departe. Exercitase asupra lui acea fascinaţie ciudată pe care o are lama ascuţită a unui stilet asupra omului care a aşteptat ani de zile ca

să-l poată folosi.

Trecu o lună înainte ca efectele ei să se arate. Lorzii din Consiliu erau nişte zei calmi, distanţi, contemplativi, iar Navestock-ul - un orăşel obscur. Ochii zeilor nu se grăbeau să-şi coboare privirile asupră-i.

Abia pe ziua de 23 aprilie, o trăsură închisă, venind din Wannington, lăsă un om înalt şi slab în faţa porţii lui Joshua Crabbe. Omul dispăru înăuntru, iar trăsura o luă din loc şi trase la „Cerbul Alb". Omul înalt şi slab rămase mai bine de o oră în casa lui Joshua Crabbe. Când apăru din nou, era însoţit de John Wolfe. Vorbeau cu convingerea proprie unor oameni care iau viaţa în serios.

Există anumite figuri care nu pot trece neobservate, iar interlocutorul lui Wolfe făcea parte dintre acestea, înalt, slab, cu umerii osoşi şi toracele turtit, avea o faţă de maimuţă, înţeleaptă şi ironică. Fu ‚văzut în diverse locuri, de diverşi oameni - un Dante slăbănog, călăuzit de Virgiliu printr-un întreg şir de infernuri pestilenţiale. Un om urât, cu ochii cenuşii, care cercetau orice lucruri, o gură mare cu buze subţiri, un nas ce se lăţea către nări, o bărbie lungă şi pronunţată, sprâncene dese şi păr cenuşiu, lăţos.

Se părea că Wolfe şi străinul erau de perfect acord. Făceau constatări şi apreciau exact cele văzute. Omul mai în vârstă părea din când în când amuzat şi ironic. îşi freca bărbia de granit, intra şi ieşea din curţi dosnice şi ulicioare, fără să-i pese de curiozitatea pe care o stârnea în jurul său. Copiii se zbenguiau şi se îmbulzeau lângă ei ; femeile îi observau din pragul caselor. Acest critic imperturbabil îşi vedea însă de treabă, ca şi cum Navestock-ul ar fi fost o ruină interesantă, pe care o studia cu meticulozitatea unui arheolog.

— Da, e rău de tot. Nu cred să fi văzut vreodată o colecţie de cocine mai urâte. O adunătură de ticăloşi - iată ce este Consiliul vostru, fraţilor !

— Cred că-i şi firesc să fie aşa !

— Într-adevăr. Am cunoscut oameni admirabili, orbiţi de prejudecăţi şi tradiţii de clasă. Pentru muncitori e bun orice. Totuşi, există destule excepţii. Mostrele acelea de apă din puţuri pe care mi le-ai trimis sunt suficiente pentru a nenoroci oraşe întregi. Şi acum, spune-mi unde locuieşte acel bătrân nepriceput care e medicul oraşului ?

— Am să v-arăt drumul.

— E o chestiune de etichetă. Trebuie să-i aducem la cunoştinţă ce se petrece.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Mi-e milă de bietul bătrân.

— Ţi-e milă! Este imoral să-ţi fie milă de pungaşi. Wolfe îl lăsă pe expert la Vila Prospect, în faţa uşii lui Threadgold. Cartierul Duzilor Verzi arăta curat şi plăcut, cu casele sale cu faţade " roşii, iarba proaspătă şi stâlpii vopsiţi în alb. Respectabilitatea sa distantă era atât de caracteristică, atât de patriarhală !

Când bărbatul cel osos ieşi din Vila Prospect, faţa lui părea şi mai colţuroasă, mai descărnată, mai ascuţita. Făcea impresia că-şi croieşte drum anevoie printr-o substanţă moale şi densă. Totuşi, în felul ei, întrevederea nu fusese lipsită de umor.

— Se umflă exact ca broasca din fabulă ! Porni cu paşi mari, repeziţi.

— Ce fariseu bătrân !

Lăsă în urma lui, în casa frumoasă, contemplativă, în stil georgian, un omuleţ speriat, descumpănit.

Două săptămâni mai târziu se produse un eveniment nemaipomenit. In oraş se răspândi vestea că a fost convocată o şedinţă extraordinară a Consiliului comunal, la care au asistat reporteri din Wannington şi chiar din Pluckstead şi Wisborough, aflat la o depărtare de treizeci de mile.

Pe scurt, lorzii din Consiliul cetăţenesc aduceau la cu-cunoştinţa Consiliului comunal din Navestock că au primit o cerere de a se cerceta starea sanitară a oraşului, că au delegat acolo un expert şi că acesta le-a prezentat un raport, potrivit căruia starea oraşului ar ii un adevărat scandal. Lorzii din Consiliu doreau să atragă atenţia consilierilor comunali din Navestock asupra acestor fapte şi îşi exprimau convingerea că aceştia vor lua neîntârziat toate măsurile pentru remedierea abuzurilor constatate.

Şedinţa rămase de pomină în analele Navestock-ului. Robert Flemming, singurul om care ar fi putut încerca să scoată discuţia din mlaştina egoismului, era plecat în convalescenţă într-un orăşel de pe litoral. Jasper Turrell îi luase locul în fotoliul de preşedinte, dar adevăratul protagonist al piesei era Crump, secretarul, omul cu obraji roşii, plin de încredere în sine, cinism şi bună dispoziţie.

Toţi aceşti oameni cu avere alergară la el ca nişte copii.

— Ascultă, Crump, ce naiba ne facem ? O să ne trezim băgaţi în noroi până-n gât!

— Doamne Dumnezeule, Crump, dacă ei ne obligă să facem una ca asta, o să ajungem la sapă de lemn. Cum ? Un sistem de filtrare, canalizare, mutarea câtorva case ! E ridicol! De unde să luăm bani pentru aşa ceva ?

Crump îi consolă şi îi încuraja pe fiecare.

— Țineți-vă uniți şi nu vă lăsați intimidați de oamenii ăştia din Londra. Eu nu sunt adeptul unei supracentralizări a puterii. Un guvern local - iată ce ne trebuie. Ei nu au posibilitatea de a vă sili să faceți ceva. Fără a mai vorbi de faptul că întreaga afacere nu-i altceva decât o uriaşă uneltire.

Astfel, fiecare membru sosi la şedință convins de trei lucruri : mai întâi, că această afacere ar putea să-l coste personal o mulțime de bani ; în al doilea rând, că nu era altceva decât o grosolană sforărie ; în al treilea rând, că Consiliul comunal este autoritatea supremă în Navestock Şi nu poate fi constrâns. Rezultatul deliberărilor lor putea fi astfel dedus cu uşurință clin cele trei elemente cunoscute.

Wolfe căpătă de la Boxall o dare de seamă completă asupra celor petrecute. Acest gazetar roşcovan fusese de față şi plecase de acolo scârbit, spumegând de mânie. Wolfe îl întâlni pe Strada Regală, pe când se întorcea de la azil şi se îndrepta spre Dealul Piersicilor.

— S-a sfârşit, domnule, totul s-a sfârşit. Sângele lor să cadă peste ei.

încercă să vorbească liniştit, fără părtinire sau scrâşnire de dinți. Dar focul lăuntric ce-l mistuia nu se lăsa potolit, şi izbucni ca un puhoi incandescent.

— Da, erau cu toții acolo, domnule, cu Turrell în frunte. Asta se rânji la mine de cum am intrat: „Foarte bine, domnule Boxall, vrem să fie aici toți reprezentanții presei. Ia loc şi pune totul pe hârtie. N-avem nimic de ascuns. Imparțialitate - ştiu că ții la asta!" Imparțialitate ! Puteai să-i vezi cum s-au întors şi s-au holbat la mine, cu mutrele lor morocănoase sau batjocoritoare. Pe Dumnezeul, meu, domnule, ce excrocherie. Îl aveau şi pe Bătrânul Threadgoid acolo, şi l-au făcut să se ridice şi să-şi debiteze opiniile. Opiniile lui! Omul era galben ca ceara şi arăta distrus. Se bâlbâia şi nu ştia ce spune. Să-i fi văzut pe Turrell cum îşi muşca barba: era feroce. Puteai să simți lăcomia plutind în cameră ca o ceață. Le stătea în gâtlej. Nişte farisei

Boxall nu-şi găsea astâmpăr: țopăia şi se agita ca împins de nişte arcuri de oțel. Gesturile sale aveau ceva grotesc, aproape isteric. Cuvintele săreau afară din gură parcă temându-se să nu fie înghițite.

— Să facă ceva? Cine, ei? Au spus deschis - Turrell însuşi a spus-o - că toată afacerea e o intrigă politică. Că refuză să li se dicteze de către grangurii de la Londra. Să-l fi văzut pe Crump. Cum umbla de la unul la altul cu mutra lui satisfăcută şi vicleană. El i-a instigat pe toți.

Wolfe tăcea. Boxall îi inspira un profund dezgust. Era prea înveninat,, prea rău de gură. Capul lui roşu arăta ca şi cum. ar fi fost scos chiar atunci dintr-un cuptor încins.

— Va să zică au refuzat să facă ceva ?

— S-au vândut diavolului.

Tăcerea lui Wolfe era mai edificatoare decât disprețul clocotitor al gazetarului .

Cotiră pe Dealul Piersicilor şi se opriră la casa de piatră de lingă plopii lombarzi. Joshua Crabbe şedea în gradină cu basmaua lui roşie peste genunchi, o silueta firavă', măruntă, neagră, care pândea şi aştepta.

Îi împărtăşiră veştile.

— V-ați aşteptat la altceva ? — spuse el, cu o privire scurtă spre Boxall.

__ Oraşul acesta nu are nici un Dumnezeu, domnule.

__ Acum îl aveți pe Dumnezeu de partea voastră, nu-i aşa Boxall ? Astăzi ei s-au condamnat singuri, deşi s-ar nu tea să treacă mulți ani până să se vadă condamnați cu adevărat. John Wolfe, dacă m-aş ruga vreodată, aş face-o doar ca să se-ntâmple un singur lucru.

— Şi care anume ?

— Holera.

Se uitară la el în tăcere. Bătrânul acesta arțăgos era gata să dezlănțuie moartea numai ca să poată dovedi virtuțile unui trai curat.

CAPITOLUL XXXI

Ca să poată vedea limpede micul său univers cotidian, omul trebuie să iasă din el un timp oarecare, să se urce undeva pe o înălțime şi să-l privească de acolo, de sus. E ca şi cum cineva ar părăsi ulicioarele strimte ale unui oraş, s-ar urca într-un turn gotic şi s-ar apleca peste parapet. Stupoare! Nu-i vine să-şi creadă ochilor! La picioare, o învălmăşeală de acoperişuri şi de hornuri pitice, nişte strâmtori negre şi adânci, prin care viața îşi croieşte cu greu un drum monoton. Strâmtoare, mărginire, rutină. Ochii privesc mai departe peste câmpuri şi văd o seamă de lucruri minunate, ascunse oamenilor de pe ulicioară : poate nesfârşitele Întinderi verzi ale primăverii, sau pădurile umede plutind în negura toamnei, înviorate din loc în loc de pete de soare, poate uriaşe pro-montorii în amurg şi o mare de purpură. Iar jos, acolo, strâmtorile negre ale oraşului: o existență de şoarece care se învârteşte fără odihnă, prins în cursă !

Hyeres, Menton, lacurile italiene, oraşele albe care se oglindesc într-o mare de ametist, chiparoşi verzi, maiestuoşi şi surprinzători, portocali şi lămâi în pilcuri galbene, piersici înfloriți printre vii. Mistralul suflând

din vreme în vreme, zăpadă pe munți, verdele umed al pinilor. Să pleci în nord de la toate acestea, să ajungi la mările nordice cu falezele lor de calcar mohorâte, apărând din cețuri în vântul aspru de nord-est! O întoarcere acasă nu-i totdeauna o sărbătoare. Dimpotrivă, este adesea o reconsiderare critică, rece, necruțătoare şi deprimantă. Şi nimic nu putea fi mai deprimant decât călătoria de la Wannington la Navestock în acea zi de mai. Un cer plumburiu, apos, un vânt rece din nord, un peisaj zgribulit, încercând să tragă peste el mantia încă subțire de verdeață. Ursula Brandon se uita pe fereastra trăsurii, palidă şi mândră. Aubrey, doborât de oboseală, dormea în colțul lui cu gura deschisă, cu capul atârnând într-o parte. In jurul lor se întindea o regiune ternă, tristă, pustie ; nici nu-ți venea să crezi că pe aceste locuri luna mai era în toi.

In timp ce treceau prin Navestock, Ursula Brandon se lăsă să cadă pe pernele trăsurii. Cât de mic, urât şi obscur părea oraşul! Erau aici obişnuiții pierde-vară cu fețele lor buhăite, cu gurile căscate, cu privirile rele, insolente. Trăncăneala lor stupidă, răutăcioasă şi râsul obraznic izbucniră imediat în urma trăsurii. O expresie de profund dispreț se zugrăvi pe fața mândră şi obosită a Ursulei Brandon. Cât de barbari erau englezii aceştia ! Nişte animale care râdeau prosteşte de tot ce vedeau nou şi necunoscut. Nu învățaseră nici măcar arta de a fi pitoreşti în murdăria lor. Se bălăceau în mocirlă. Țara aceasta avea un suflet de muiere şleampătă, care nu ştia decât să chicotească şi să dea ghionturi.

„Iertări" era un refugiu. Cedrii şi gazonul verde erau splendide, ireproşabile. Conaci^l respira un aer de siguranță calmă. Servitorii arătau curați, vrednici şi manierați. Ursula Brandon observă cită deosebire era între ochii lor şi ochii de pe fețele animalice pe care le văzuse in oraş.

Peste trei zile, vremea se schimbă. Cerul căpătă culoarea zambilelor sălbatice din pădure ; arbuştii mici cu flori galbene din Mlaştina Tarling Înfloriră luncile de-a lungul râului Wraith se pudrară cu aur. Câteva asemenea impresii pot avea efecte miraculoase. Ursula Brandon îşi petrecu vreo două zile în grădină înainte ca ceva mai mult decât o simplă curiozitate s-o îndemne să dea o raită prin Navestock.

Mândria ei consimți să meargă pe jos, să facă un pelerinaj, deşi nu-şi amintea să fi făcut mai mult de şase paşi prin oraş, în afară de distanța care despărțea uşa unei prăvălii de trăsura ei. Niciodată nu se prefăcuse a fi acea doamnă de societate sentimentală şi activă care se' agită, ține discursuri pioase pentru procurarea de cărbuni şi pături în folosul săracilor. O sinceritate semeață o făcu să aleagă acele părți ale oraşului pe care nu le mai văzuse, nu şi le închipuise niciodată. Ea, care simțise o plăcere estetică în a explora oraşele italiene, atât de amuzante în murdăria lor, umbla prin acest orăşel englezesc şi-l găsea oribil. Acolo păruse să existe totdeauna - dincolo de necurățenia ascunsă, misterioasă a sudului - o combinație simbolică de culori. Dar acest orăşel englezesc era murdar cu ostentație, cu insolență şi, ce era mai rău, multe din aceste ulițe sumbre şi mizere îi aparțineau. De acolo îi veneau nişte bani pe care ea îi cheltuia. Gândul o cutremură : era ca şi cum ar fi primit plocoane de la bețivani şi târfe.

Oamenii se uitau la Ursula Brandon, îi făceau reverențe, îşi săltau pălăriile. Mergea pe străzi şi ulicioare cu un aer trufaş, distant. Mândria ei pretențioasă se retrase; n-o încerca nici un fel de milă, dar în adâncul disprețului ei se simțea răspunzătoare. Cinstea înnăscută a acestei femei nu se putea împăca cu josnicia şi cu murdăria.

A doua zi trimise după Crump şi-l primi afară, în grădină, sub unul din cedri. Pe straturile din jurul conacului înflorise o mare de lalele. Crump şi Ursula Brandon se aşezară să stea de vorbă.

— Dragă doamnă Brandon, aşa cum v-am mai explicat, toate acestea au fost cercetate amănunțit şi stabilite în timpul cât ați lipsit.

— Consider că şi o Brandon poate avea o părere! Ați hotărât despre treburile mele pentru mine, în absența mea.

— Stimată doamnă...

— Nu sunt o sentimentală, domnule Crump. Am văzut oraşe murdare în sud, dar într-un fel ele se deosebesc de murdăria engleză. Poate că-i de vină clima umedă, mohorâtă, noroioasă, de la noi. Am avut la un moment dat senzația că banii pe care-i scoatem din această proprietate sunt mânjiți.

Crump o privi lung, dând din cap cu îndoială.

— Dacă o pornim pe calea asta, o să se spună că o Brandon s-a speriat.

Ea ignoră acest subterfugiu viclean.

— Nu cred. Imaginează-ți că ar veni să-mi plătească chiria personal, cu banii lor soioşi. Puah ! Nu-mi plac oamenii săraci şi nu vreau să am de-a face cu ei. Şi atunci... înțelegi ?

Crump era un avocat abil, un apărător înfocat al proprietății.

.—- Şi atunci, de ce vă mai necăjiți ?

.— Dacă grajdurile mele ar fi fost tot atât ae murdare ca majoritatea caselor pe care le-am văzut, cred că de mult l-aş fi concediat pe grăjdar. Calul este un animal curat şi merită să fie tratat mai bine decât cei mai mulți dintre semenii noştri. Dar aceste cocioabe! Sunt de-a dreptul jignitoare. Este nepermis ca oamenii aceia

vulgari să poată avea plângeri justificate împotriva celor ce le sunt superiori. Nu. Trebuie să facem ceva.

Crump îi cântări cuvintele, apoi se uită la ea cu ochii săi mici.

— Cred, stimată doamnă, că va trebui să-i convingeți pe epitropii dumneavoastră.

- Îi voi convinge dacă va fi nevoie.

— Fără îndoială, fără îndoială. Dar până când vor lua în considerare problema...

Ursula Brandon nu-şi putu reține o reacție bruscă de mânie, care îl miră pe Crump... Se obişnuise să vadă în ea mai mult un trup frumos, lipsit de viață, decât o femeie.

— Nu te-am chemat aici ca să-mi debitezi toate obiecțiile pe care le poți născoci. Aştept din partea unui avocat să dea o formă legală dorințelor mele, nu să le combată.

Crump se înclină în scaunul lui. Vorbise aristocrata, şi recunoscu nota poruncitoare din vocea ei.

— Noi, oamenii legii, facem uneori viața grea clienților noştri ! Se întâmplă însă ca până la urmă ei să ne fie recunoscători.

— Fără îndoială. Mai ales dacă ați reuşit să-i convingeți că a fi onest este o prostie.

Lui Crump i se spuseseră nu odată lucruri neplăcute de la obraz, dar nu-şi amintea să fi plecat de la o întrevedere cu dinții mai strepeziți. Era de-a dreptul uluit : femeia aceasta păruse totdeauna prea plictisită de viață pentru ca să se mai preocupe de afaceri.

Chiar în dimineața următoare, John Wolfe primi un bilet de la doamna Ursula Brandon, în care era rugat să facă o vizită la „Iertări" în aceeaşi după-amiază. Bărbatul din el nu putea să nu se simtă măgulit că a reuşit să aibă printre pacienții săi oameni ca aceia de la „Iertări", cu atât mai mult cu cât stăpâna casei era o femeie de lume, şi nu o simplă provincială.

La „Iertări" nu era nimeni bolnav, dar Ursula Bran-don avea nevoie de câteva momente de sinceritate. O măsuță pentru ceai şi două fotolii împletite fură scoase sub unul din cedri. Wolfe îl lăsă pe Turpin în grija unui valet şi traversă gazonul spre grupul de arbori. Ursula Brandon se ridică în întâmpinarea lui. Aşa cum stătea acolo în umbra cedrilor, cu pielea ei albă ca ceara şi cu părul de jăratic, arăta ca o mare doamnă care acordă o audiență. Avea ceva misterios, misterul femeilor de pe vremea regelui Arthur, al Isoldei cea brună şi al Genovevei cu păr de aur, îi fusese hărăzit acestei femei. Tăcerea şi rezerva ei răspândeau un farmec straniu. Bărbații simțeau dorința de a ghici ce se află dincolo de aceşti ochi frumoşi şi obosiți.

— Doream să-ți vorbesc. De aceea ți-am trimis biletul. Wolfe descoperi în ea o însuflețire nouă. Rochia albă plutea între verdele ierbii şi verdele mai dens, mai nobil. al cedrului.

— Ia loc.

Avea acel calm desăvârşit care-i domină pe ceilalți oameni, de origine mai modestă. Ursula Brandon era singura femeie care-l făcea pe Wolfe să se simtă intimidat, stingher. Era pentru el un tip rar şi necunoscut. îşi dădea seama că pe lingă ea nu era decât un copil în materie de cultură mai vastă şi mai rafinată.

— V-ați întors săptămâna trecută ?

— Da. Am stat câteva zile la Paris.

— Şi cum v-a plăcut ?

— Foarte mult, bineînțeles.

Elimină aceste banalități cu un uşor gest de nerăbdare.

— Călătoriile în străinătate te fac să vezi lucrurile mai clar. Nu pot să-ți explic exact, dar de data aceasta, când m-am întors, am văzut Navestock-ul în altfel decât îl văzusem până atunci.

— Da, înțeleg. Contraste mari ?

— Am fost şocată. Un orăşel obscur, sordid, plin de oameni obscuri şi sordizi.

Pe terasă se ivi un servitor, purtând o tavă mare de argint. Flăcăul era bine făcut, se ținea drept, cu o anumită demnitate.

— Uită-te la acest om. Este unul dintre cei mai buni servitori pe care i-am avut vreodată. Am nevoie de oameni stilați în jurul meu. Bănuiesc că dumneata l-ai califica drept servil ?

— Nu. Eu nu sunt un sentimental francez. Ochii ei avură o scurtă licărire de simpatie.

— îmi pare bine că nu eşti. Am foarte multe lucruri să-ți spun. Mulțumesc, Jones. Domnul Aubrey s-a întors ?

— Nu, doamnă.

Omul aranja pe masă serviciul de ceai cu o îndemânare calmă. Avea aerul detaşat al servitorului care-şi cunoaşte meseria. Wolfe îl privi în timp ce se îndepărta pe gazon.,

-— Câtă disciplină ! Este un lucru frumos să-nveți să serveşti.

— Să serveşti fără servilism. Am aceeaşi oroare de servilism, ca şi de insolență. Vreau să-ți spun că am explorat Navestock-ul în urmă cu o zi sau două. Multe lucruri sunt tot atât de noi pentru mine, ca şi

cartierul Tra-stavere din Roma. Este înfiorător de urât,

Wolfe se uită la Mâinile ei albe, atât de frumoase în mişcarea lor unduitoare.

— Mai mult decât urât.

— Pentru mine este ceea ce îl defineşte. Tot ce nu-i curat e urât. Tot ce-i trivial, ignorant şi vulgar e urât. Nu pozez, îţi spun deschis că urâțenia e măsura mea pentru imoralitate.

— Este mult adevăr în ceea ce spuneți. Dar, de fapt...

— Eşti gata să invoci scuzele obişnuite. Aceşti englezi sunt nişte barbari, iar dumneata îi iubeşti.

— Da şi nu. Mulți dintre ei ar face mai bine să nu fie deloc. Şi totuşi, am văzut la ei o răbdare de-a dreptul sublimă.

— O însuşire lăudabilă la sclavi! Îi detest pe cei săraci. Este ceva organic. Nu mă pot preface.

— Mă-ntreb dacă nu vă înşelaţi singură.

— Vezi, aşa se întâmplă totdeauna ! Oamenii refuză să ne creadă când le spunem adevărul despre noi înşine. Ştii ce anume m-a convins sa-ncerc sa schimb câte ceva din condițiile de la Navestock ?

— Orgoliul?

— Felul cum sunt întreținute grajdurile mele, nici mai mult, nici mai puțin. Aş sacrifica în fiecare zi un om, ca să pot salva un cal. Da, e o chestiune de orgoliu sau, dacă vrei, de ceva ce s-ar putea numi exigență.

— Lucrurile stau destul de prost acolo jos.

— Şi de ce oare ? Noi, oamenii, suntem nişte ființe ciudate : căutăm totdeauna să perfecționăm natura şi producem o urâțenie indescriptibilă. Un lucru mă uimeşte. Dacă te duci iarna în pădure, când totul e umed şi veşted, nimic nu-ți provoacă totuşi dezgust. Locurile sălbatice sunt totdeauna curate şi frumoase. Omul, sau mai degrabă gloata, este marele factor pângăritor.

— Poate că suntem prea mulți pe pământ.

— Şi totuşi cauți să-i salvezi pe cei slabi ! Să ştii că molimele şi masacrele din vechime îşi aveau rostul lor.

— Trebuie să aducem îmbunătățiri, trebuie să organizăm.

— Bine, te-am chemat să-mi faci un raport asupra stării proprietății mele din Navestock şi să-mi dai unele sugestii, dacă vrei.

Wolf e o privi cercetător. Părea că hotărârea o luase dintr-un impuls subit.

— Va fi foarte greu să facem din oraşul acesta ceea ce ar trebui să fie. Nu numai atât, vom avea nevoie de colaborarea unor oameni ca Turrell.

— Poate doar plăgile Egiptului şi nu altceva vor reuşi să-i convingă pe unii oameni. In orice caz, vrei să faci ce te-am rugat ?

— Nimic nu-mi poate face mai multă plăcere.

— Şi nu uita, eu nu sunt o filantroapă. Doresc să nu am nimic de-a face cu vulgul. Nu vreau decât ca aceşti oameni şi casele lor să devină mai puțin urâte.

În drum spre casă, Wolfe îl lăsă pe Turpin la pas. Încercă să-şi dea seama dacă această femeie purta sau nu o mască. Tot se mai gândea la ea puțin neîncrezător, ca un barbar uriaş, adus în fața ochilor blazați, şi totuşi poruncitori, ai unei patriciene romane. Era o pagină, o iubitoare a acelei stranii frumuseți, care-şi pusese pecetea pe templul propriului ei corp. în ceea ce-l privea, Wolfe simțea pentru ea o atracție misterioasă şi, în acelaşi timp, o repulsie inexplicabilă.

Înclina să creadă că doamna Brandon era destul de sinceră când îşi declara dezgustul şi disprețul pentru tot ce este urât. Oamenii inferiori o scârbeau. Emoțiile lor primitive şi ignoranța impertinentă nu puteau fi justificate prin faptul că le-a lipsit ocazia de a se cultiva. Femeie aparte şi suflet trufaş, ea prefera sclavi curați şi bine instruiți, unei independențe ignorante şi zdrențăroase.

CAPITOLUL XXXII

Vara precedentă fusese toridă şi secetoasă, dar cea de-a doua vară pe care Wolfe o petrecea la Navestock era şi mai rea. Intre prima săptămână a lunii iunie şi mijlocul lunii iulie n-a căzut nici un strop de ploaie, spre bucuria secerătorilor. Zi după zi, acelaşi cer albastru luminos, aceeaşi arşiță uscată şi dogoritoare. Navestock-ul mirosea ca un birt ieftin şi murdar. Fântânile mai puțin adânci amenințau să sece, şi râul Wraith nu mai fusese atât de scăzut de ani de zile.

Cât timp măsurile de ameliorare progresau încet, oraşul rămânea liniştit. Epitropii averii Brandonilor refuzară să subscrie la ura Ursulei împotriva urâțeniei. „Draga mea copilă - îi spuse cel mai în vârstă dintre cei doi - şi trebuia într-adevăr să fii bătrân, şi încă unul de modă veche, pretențios şi mărginit, ca să-i spui Ursulei Brandon „copilă" - sunt un om înțelegător, dar ce rost are să construieşti cocini luxoase înainte de a-i

fi reeducat pe porci ?" Şi astfel întregul proiect rămase baltă.

O serie de împrejurări îl făcură pe Wolfe să aibă relaţii mai strânse cu Ursula Brandon. Bărbatul avea un fel de-a fi direct şi spontan ce dezarma chiar şi neîncrederea unei femei care suferise o decepţie. Ea renunţă în mare parte la rezerva ei obişnuită şi-i permise să întrezărească mândria, singurătatea şi repulsia faţă de orice ipocrizie. Această femeie avea profunzimi impenetrabile. Continua să-l nedumerească şi prin aceasta să-l intereseze. Sinceritatea ei ocazională şi senină părea să destăinuie şi să ascundă în acelaşi timp.

Jess Mascall se interesa de cele ce se petreceau la „Iertări" fără nici o urmă de gelozie. Era curioasă şi, într-un fel, chiar mândră de cucerirea lui Wolfe.

— Nu ţi se pare că e foarte frumoasă, John ? Mă face întotdeauna să mă gândesc la o regină rămasă singură, care guvernează o ţară şi e prea mândră ca să-şi recunoască singurătatea. Ce-ţi spune ? Arată ca şi cum ar asculta doar, fără să spună nimic.

Wolfe şi Jess îşi trăiau zilele lor de iunie. Viaţa darnică, în splendoarea ei estivală, le oferea clipe de veselie şi fericire, când ochii li se întâlneau strălucind de o dragoste statornică. Era ca o lumină de vară. Nu-şi făceau probleme pentru viitor. Erau perfect fericiţi şi nu le trecea prin minte să despice firul în patru.

— Despre ce-ţi vorbeşte, John ?

— Uneori despre lucruri de care habar n-am. Mă depăşeşte. Afară de asta, domnişoară Mascall, eu nu vorbesc despre pacienţii mei !

— Ascultă, John, nu mai fii atât de oficial ! Nici nu vreau să te trag de limbă ! Te depăşeşte, ziceai !

Jess îi arătă sanctuarul ei din Mlaştina Tarlingl Stăteau culcaţi la timbra unei tufe de măcieş, pe un covor de ferigi.

— O femeie de lume e prea subtilă pentru un doctoraş. A călătorit, a citit şi a văzut cum trăiesc alţii.

— Nu-mi plac oamenii prea deştepţi, John.

— Doamna Brandon e mai mult decât deşteaptă.E matură.

— Atunci eu sunt probabil foarte primitivă.

Râseră amândoi.

— Nu. în ce mă priveşte, eu sunt un om direct, spun. exact ce am de spus. Oamenii inteligenţi, care calculează şi judecă orice lucru, mă pun în încurcătură.

— Tu eşti un luptător, John. Mă întreb...

— Ce te întrebi ?

Jess se aşeză, cu privirea dusă, dar atentă.

— Nu, nimic.

— Hai, dă-i drumul.

— Nu, nu-ţi spun. N-ar trebui să se permită bărbaţilor să cunoască toate cele sau să meargă peste tot.

— N-am pretins niciodată o asemenea omniprezenţă.

— Omniprezenţă 1 Cineva te învaţă cuvintele astea lungi !

— Iar tu mă înveţi cele scurte, vitale ! Educaţia mea este completă !

Vara era în toi când Destinul se opri pe colinele de pe Mlaştina Tarling şi se uită la vale spre Navestock cu ochii săi atotvăzători şi imperturbabili. Văzu un orăşel cu acoperişuri roşii, înşirat pe firul argintiu al râului, cu rândurile sale de plopi. Destinul îşi alesese emisarul, îl trimise la Navestock şi-şi văzu de drum.

Era ceva patetic în faptul că un asemenea individ mic şi vulgar, bine dispus şi meschin, a fost ales purtător ai urgiei. Sosise de la Wannington cu diligenta „Cerbului alb", cu trei valize mici şi uzate de piele — bagajul unui voiajor comercial. Avea ceva robust şi primitiv în înfăţişare, o vioiciune şi un tupeu care îi impresiona pe proprietarii de prăvălii, o faţă rotundă, roşie şi buhăită, umeri grei, căzuţi, şi un trup îndesat, cu braţe şi picioare enorme care păreau prinse la întâmplare. Era butucănos la minte şi la trup, cu Mâinile groase şi cute roşii la ceafă. Cu femeile se purta mieros şi galant. Apărea jovial şi plin de el oriunde era rost de băutură, bârfeli şi taifas. Era meşter în calambururi şi părea burduşit de poveşti şi glume deochiate.

În Salonul comercial de la Cerbul Alb era cunoscut de ani de zile. Cu Gladwin, proprietarul, era prieten la toartă.

— Mă bucur că te văd din nou, domnule Gawtrey.

— Bucură-te să apuci ce poţi, ea totdeauna ! Să câştigi mie în sută, să-ţi pice un fraier de jumulit ! Până una alta, mi-e o sete de mor ! Am visat o friptură de-a dumitale şi o bere. Fă-le încoace pe toate, bătrâne.

Acest Gawtrey era grozav la barul special şi în sala de biliard. Îşi făcuse o faimă cu vocea lui de tenor puţin răguşită, cu care cânta frumos romanţe sentimentale ca

„Purta, o cunună de roze" şi „Vino să ne întâlnim sub clar de lună", ca peste zece minute să şoptească

o anecdotă deşuchiata unui grup de prieteni într-un colţ.

Era un mare admirator al lui Dickens şi îl cita totdeauna pe Sam Weller. Entuziasmul se potrivea firii şi meseriei sale. Nu se despărţea niciodată de Dickens, din care îşi alcătuise un repertoriu de trăncăneală ca să-l ajute la procurat „comenzi". Copiii îl socoteau un fel de zeu. Oamenii mai fini îl ţineau mai la distanţă şi îi evitau răsuflarea.

Acest om de treabă se îmbolnăvi la Navestock şi fu culcat în pat într-unui din dormitoarele de la etaj ale „Cerbului alb". Threadgold şi domnul Tweedy veniră să-l examineze. Domnul Gladwin urcă şi el sus şi se aşeză lângă patul Iui. Spuseră că e un caz de „febră gastrică" şi se întrebară în sinea lor dacă îşi va achita nota de plată.

— Gladwin, bătrâne, dă-mi numai o picătură din berea aceea grozavă a dumitale. Că doar n-oi muri. Mark Tap-ley este omul meu.

Domnul Gladwin aduse sus berea şi luă şi el o jumătate de pahar ca să-i ţină tovărăşie bolnavului.

— Că doar n-oi muri din atâta lucru.

Dar era speriat şi zbuciumat. Threadgold îl găsi de câteva ori plângând şi gândindu-se la păcatele sale, la această viaţă veselă, de chefuri şi plăceri pe care o dusese în ultimii douăzeci de ani.

— Ce părere ai despre mine, doctore ? Threadgold gânguri mângâietor :

— Stai liniştit, dragul meu domn. O odihnă deplină pentru o săptămână sau două este exact ceea ce îţi trebuie.

Şi omul se odihni pentru vecie. începu să delireze, apoi intră în comă. La sfârşitul celei de-a treia săptămâni. Robert Flemming îl îngropa în cimitirul din Navestock. O femeie înaltă şi slabă sosi în oraş şi urmă coşciugul. Stătea lângă groapă în rochia ei neagră noua, dintr-un material ieftin, înfăşurată cu un văl de crep. Nu avea lacrimi în ochi, şi faţa ei slabă şi simplă arăta mirată şi vrednică de milă. Stătea şi se uita ţintă la groapă. Bărbatul acesta fusese genial şi vesel pentru toată lumea. Ea îl cunoscuse ca pe un soţ ursuz şi veşnic nemulţumit.

Wolfe auzise câte ceva despre povestea asta şi cazul îi stârni curiozitatea profesională. Abia după moartea omului îi parveniră câteva detalii semnificative prin gura unuia dintre obişnuiţii hanului „Buturuga strâmbă". Wolfe avea însă impresia că ei nu ştiau sfârşitul istoriei şi că acest Gawtrey n-a binevoit să moară de boala al cărei diagnostic i-a fost pus de către Threadgold şi Tweedy.

Fu uimit când îl auzi pe Joshua Crabbe dând glas propriilor sale gânduri.

— Un caz cam ciudat, acela al cetăţeanului de la ..Cerbul alb". Ai auzit de el ?

— Da.

— Aşa se-ntâmplă în general lucrurile într-un oraş ca acesta. Am cunoscut cazuri când vânzători ambulanţi şi muncitori sezonieri veniţi din alte părţi au adus variola. L-au băgat pe bietul om în pământ, dar dacă a lăsat ceva în urma lui ?

— Tocmai la asta mă gândeam şi eu.

CAPITOLUL XXXIII

Două săptămâni mai târziu Wolfe tu chemat într-una din căsuţele de cărămidă roşie de pe Strada Morii, unde găsi un băieţel de vreo şapte ani, care şedea la căpătâiul mamei sale şi-i făcea vânt cu un capac de la o cutie de carton.

— Mă doare îngrozitor capul, domnule doctor, parcă stă să plesnească. Mai am şi temperatură ! Şi am atâtea rufe de spălat pentru Cerbul alb, pe care trebuie să le dau gata până sâmbătă !

— De când eşti bolnavă ?

— O duc aşa pe picioare de câteva zile, domnule doctor, cam de o săptămână.

— Iei toate rufele la spălat acasă ?

— Da, ţin o spălătorie.

— Mai e cineva bolnav pe strada asta ?

— N-am auzit, domnule doctor.

Într-o săptămână, Wolfe avu încă cinci pacienţi cu febră pe Strada Morii. Mica spălătorie care îşi deşerta albiile în curtea din dos, cişmeaua publică la mai puţin de douăzeci de metri de spălătorie, omul care murise la „Cerbul Alb" - erau tot atâtea piese detaşate, care, puse cap la cap, alcătuiau un tablou coerent. Se pare că soarta ironică se aciui pe Strada Morii. Era o străduţă în pantă, curată, care ajungea la ochiul de apă alb şi învolburat al morii şi răsuna totdeauna de zgomotul apei în căderе. Furgoane grele treceau hodorogind peste bolovanii caldarâmului. Locuitorii îşi aveau fiecare micul lor petic de grădină în faţa casei şi se poate spune că Strada Morii era cu precădere o stradă a păsărilor. Cel puţin trei sturzi, un cintezoi, o mierlă, doi botgroşi şi o pereche de porumbei trăiau în coliviile lor, atârnate de pereţii caselor. Trecătorul era întâmpinat

de ciripitul păsărilor, clipocitul apei şi huruitul morii.

Wolfe era foarte precaut în privinţa acestor cazuri de pe Strada Morii, aşa cum se cuvenea să fie un om care căuta să adune probe împotriva duşmanilor săi. Chemă la Navestock un expert de la Londra, plăti toate cheltuielile de deplasare din buzunarul lui şi obţinu confirmarea părerii sale.

— Cazurile se înmulţesc, nu-i aşa ? - spuse specialistul -, să ştii că ai să ai mult de furcă aici.

Şi aşa a fost.

Wolfe n-a putut să uite niciodată seara când s-a dus să-i spună vestea lui Joshua Crabbe. Plopii lombarzi păreau negri în amurgul de iulie, când cobora dinspre Strada Evei. Crepusculul de vară părea un cadru scenic în care Navestock-ul încremenise în pragul unei tragedii. Părea liniştit şi încrezător, cu hornurile lui îngrămădite şi străzile pietruite. Două dintre cazurile de pe Strada Morii se sfârşiseră fatal în dimineaţa aceea, iar boala îşi făcuse apariţia şi pe unele străzi şi ulicioare învecinate. Wolfe ştia ce ştia. Molima avea să se răspândească prin Navestock ca un incendiu. Situaţia disperată a oraşului, vara toridă şi secetoasă, ignoranţa încăpăţânată a oamenilor - toate acestea invocau moartea. *i*

Joshua Crabbe tocmai îşi terminase cina şi puse săi se scoată fotoliul afară pe cărarea de pietriş din faţa casei. Contururile crenelate ale gardului viu ce înconjurau casa se profilau pe cerul violet. Cîţiva copii se mai hîrjoneau pe o stradă vecină. Vocile lor puternice păreau să vină de aproape. Liliecii foşneau în jurul dreptunghiului de piatră al casei. Un miros de rouă urca din iarbă şi o pace adâncă plutea ca un vis deasupra întregii grădini.

— Scoate-ţi un scaun afară, John Wolfe. Şi deschide scrinul biroului, ai să găseşti o cutie de ţigări de foi.

— Doriţi şi dumneavoastră una, domnule ?

— Mi-ai adus veşti, nu-i aşa ?

— In oraş s-a declarat febra tifoidă.

Ochii lui Joshua Crabbe licăriră în întunericul de afară. Se întoarse pe jumătate în fotoliul lui, se uită fix la Wolfe, apoi întinse o mână albă, subţire.

.— N-am mai fumat o ţigară de foi de vreo cinci ani, dar astă seară am să fumez una.

Muşcă vârful ţigării, o aprinse de la un amnar pe care-l purta în buzunarul vestei şi se lăsă pe spătarul fotoliului. Rămase tăcut şi gânditor. Inserarea învăluia în mister silueta în negru, cu chipul slab luminat de punctul roşu al ţigării aprinse : părea un zeu bătrân, cinic şi vesel, care medita asupra îngîmfării deşarte a oamenilor

.— Sunt multe cazuri, John Wolfe ?

— Treisprezece. — Câţi morţi ?

— Doi.

— Eşti absolut sigur că e tifoidă ? — Absolut sigur.

— Asta e bine, e foarte bine.

Rămase mai departe visător, cu un zâmbet gata parcă să se prefacă într-un râs ironic.

— Unde a început ?

— Pe Strada Morii. Probabil că a adus-o omul de la „Cerbul alb".

— Iar Threadgold habar n-a avut ! Pe cuvânt, asta-mi place ! Şi ce zici, boala se întinde ?

— Mi-e teamă că da.

— Ţi-e teamă ! Nu vorbi prostii, John Wolfe. Vreau să văd moartea cum pune laba pe oraşul ăsta. Milă ! Nu mi-e milă de proşti ! — Nu cred că gândiţi astfel.

— Nu gândesc! Ba da, îţi spun. La ce foloseşte un sentimentalism ieftin ? Aceşti nebuni merită să fie arşi cu fierul roşu, să li se scoată ignoranţa cu biciul. Dumnezeul lor este un Dumnezeu curat, să fie târâţi în faţa lui şi judecaţi. Sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Wolfe nu-l contrazise. Fuma câtva timp în tăcere, urmărind cu privirea fumul de ţigară.

Apoi spuse :

— Dar Dealul Piersicilor ?

Văzu mâna albă ridicând un deget autoritar.

— Pe Dealul Piersicilor nu trebuie să moară nimeni, John Wolfe, nimeni. Ai grijă de asta. Noi, cei de aici, suntem curaţi şi vom da o lecţie dobitocilor acelora din vale. Să nu bea apă decât din fântânile noastre, iar laptele să fie cumpărat numai de la ţară, de departe. Să ne izolăm ! Ştiu. Voi avea eu grijă de asta. Voi merge personal din casă în casă.

— Poate că nu va fi chiar atât de rău.

— Nu-ţi face iluzii. Există război fără morţi ? Şi acesta este un fel de război împotriva nebunilor, pungaşilor şi fariseilor. Trebuie să-i învăţăm minte. îţi spun eu, trebuie să-i învăţăm minte !

CAPITOLUL XXXIV

Câțiva oameni au fost de față la acea faimoasă întâlnire în piața centrală din Navestock între John VVolfe și Montague Threadgold. Unul călărea un cal negru, iar celălalt ședea ca un idol mititel în trăsura care înainta cu greu pe pietrele mari ale caldarâmului.

— Nu opri, Sims, mergi înainte !

Sims era un ostaș bătrân. Bărbatul de pe calul negru apăru deodată lângă el ca un ofițer de cavalerie și ridică mina. Vizitiul nu dădu atenție glasului subțirel din spatele său, opri caii și duse mâna la șapcă.

— Îmi dați voie să vă spun câteva cuvinte ? Wolfe veni mai aproape de trăsură.

— Domnule Wolfe, sunt extrem de ocupat,

— Nu vă reținde cât un moment.

Threadgold se întoarse spre Wolfe, dar fără să-l privească. Ochii îi jucau neliniștiți în spatele ochelarilor. Nu vorbise cu Wolfe de la acea ultimă seară la Vila Prospect, și acum omul acesta îl oprea ca un tâlhar la drumul mare, îndreptând pistolul sincerității sale asupra lui.

— Ce este, domnule ? Te rog, cât mai scurt.

— În oraș s-au declarat câteva cazuri de febră tifoidă. — Și ce-i cu asta, domnule, ce-i cu asta ?

Fierbea, tropăind din picioarele lui scurte și groase Și trăgând de lanțul ceasornicului.

— Nu-mi place cum arată lucrurile. Cred că avem de-a face cu o epidemie.

— Prostii, nu cred asta. Sunt niște tulburări gastrice care se datorează vremii călduroase. Le-am văzut de ani de zile, domnule Wolfe, înainte de a te fi născut dumneata.

Wolfe se uită la el de la înălțimea la care se afla. Era acea privire gravă, directă, atât de stânjenitoare pentruj oamenii slabi, superficiali. Threadgold îl văzu pe Wolfe și mai bine în rolul unui tâlhar la drumul mare, amenințându-l de pe calul său negru, uriaș.

— Nu pot discuta cu dumneata despre aceste lucruri. Sunt extrem de ocupat. Mână înainte, Sims.

Sims, o siluetă pătrată pe capră, privea drept înainte și asculta atent.

— Da, domnule, la Ulmii înalți ?

— Dă-i drumul imediat.

Trăsura plecă mai departe, lăsându-l pe Wolfe lângă fațada albă cu ferestre înguste a „Cerbului alb". Apucă pe Strada Podului ca să iasă din oraș și-și îndreptă calul spre „Iertări". își spunea că Joshua Crabbe avusese dreptate și că numai o catastrofă ar putea zgudui încăpățânarea acestor oameni bogați și plini de ei. Într-adevăr, catastrofa părea de neînlăturat, dacă populareа cimitirului din Navestock putea fi considerată o catastrofă. Wolfe era mult prea omenos ca să stea pasiv și să lase lucrurile să-și urmeze cursul, cu egoismul aceluia care se spală ostentativ pe Mâini spunând : „ei bine, eu am prezis toate acestea, dar voi n-ați vrut să mă ascultați. Deci asta să vă fie pedeapsa". Sângele vechilor cavaleri teutoni îi curgea prin vine, eroi care au luptat ori de câte ori un uriaș sau un balaur le ieșea în cale.

Avea capul plin de idei și planuri de campanie — cum să limiteze dezastrul, cum să cruțe copiii de suferință. Era revoltat de inerția obtuză care făcea ca lupta să fie atât de grea. Ignoranța și prejudecata erau doi dușmani teribili, care nu pregetau să se încaiere în lupte de stradă, să arunce în aer nenumărate baricade, să lanseze pietre și gunoaie prin ferestrele de la etaj.

În această ultimă zi de iulie sufla un vânt puternic și gardurile vii erau albe de praf. Câmpurile arătau brune sub albastrul cerului și coacerea timpurie a grânelor oferea ochilor fâșii unduitoare de aur. Scânteierea ochiurilor de. apă de la „Iertări" îl ispitea pe Wolfe să intre în apă și să înoate. Cedrii arătau ca niște uriași somnoroși cu umbre grele și negre sub crengile lor grămădite unele peste altele.

O rochie albă sub unul din cedri era un semn că găsise ceea ce căuta. îl învălui o răcoare plăcută, mireasma proaspătă a ierbii, pentru că peluzele erau stropite cu apa din bazine. „Iertări" era asemenea unui smarald minunat, culcat între falduri de postav cafeniu.

Femeia în alb îl salută cu o oarecare indolență. Cărți, reviste, două ciocane de cricket și câteva mingi zăceau aruncate în iarbă. O creangă de cedru se lăsase în jos deasupra capului ei fin.

— Trage scaunul mai la umbră. Există oameni cu care nu se poate vorbi pe căldură. Ei te fac să te simți prea îmbrăcată.

— Aici aveți destulă răcoare.

— Da, îmi place să aud foșnetul somnoros al cedrilor, cum își leagănă crengile și cântă împreună sub adierea vântului.

Observă chipul său grav și pentru că îi cunoștea destul de bine pe bărbați, știa că acesta nu era omul căruia să-i placă să trândăvească și să viseze.

— Ce s-a mai întâmplat prin Navestock ?

— O, până la urmă am intrat cu toţii la apă. De altfel, pentru asta am şi venit.

— Vrei să spui că ceea ce ai prevăzut de mult s-a produs ?

— Da, aşa este. E febră tifoidă.

— Pentru mine, aceasta nu e altceva decât o denumire cu rezonanţă neplăcută.

— Are să fie o rezonanţă neplăcută pentru întregul Navestock ori sunt un profet mincinos.

Silueta ei albă arăta atât de proaspătă şi calmă sub cupola de frunze a copacului, încât Wolfe se întreba dacă vreuna din duritățile şi frământările acestei vieţi ar putea-o atinge vreodată. Nu era vorba de o puritate exterioară. A discuta despre murdărie, boală şi moarte în prezenţa ei era ca şi cum cineva ar împroşca cu noroi portalul alb al unui templu grec. Şi totuşi, Wolfe ştia că ea îl putea ajuta. Ea era una din mai marii acestei lumi mici, a cărei voce era luată în seamă.

- Da, am intrat la apă. Am peste o duzină de cazuri şi au fost deja doi morţi. După câte îmi dau seama, boala a fost adusă de un voiajor comercial. Am vorbit cu Threadgold cu mai puţin de o oră în urmă, pentru prima oară după nouă luni, dar el nu ia lucrurile în serios.

- Oamenii care îşi iau propria lor situaţie prea în serios, sunt inabordabili. Dar eşti sigur? Absolut sigur!

Ea îi întâlni ochii şi citi în ei convingere, şi chiar mai mult decât convingere — gravitatea şi îngândurarea ostaşului care scrutează liniile inamicului în dimineaţa bătăliei.

Toate acestea o intrigau şi o interesau profund, trezindu-i o anumită simpatie lăuntrică, o tainică dorinţă de a fi folositoare, care nu se exteriorizase decât rareori în viaţa ei de până acum. Ursula Brandon fusese o observatoare, o spectatoare indiferentă, poate pentru că omul pe care şi-l alesese se dovedise un luptător slab în arenă. Şi totuşi, în adâncul inimii ei, sub acest echilibru molatec şi perfect, clocotea un entuziasm de fată tânără. Căutase să-l înfrâneze, să-şi bată joc de el, scrisese un epitaf trist şi ironic pe poarta temniţei lui. Dar o femeie nu-şi poate înfrâna în întregime sufletul generos moştenit de a străbuni. Tradiţie înseamnă în primul rând inteligenţă, stirpe aleasă şi educaţie. Multe „femei ale garnizoanei", frivole şi superficiale, au dat dovadă de un splendid curaj la Cawnpore.

— Deci te pregăteşti să lupţi ?

— Ce altceva aş putea face ? — Totuşi n-ai fost tratat prea bine la Navestock !

— Cum să vă spun, am venit precum proorocul Iona. Nu mă mai gândesc la asta. Acum trebuie să luăm taurul de coarne.

În timp ce-l observa, avu revelaţia destinului care plana asupra lui, a iminenţei bătăliei ce-l aştepta, a forţei generoase care se cerea cheltuită.

— Ce ai de gând să faci ?

— În cazul cel mai rău, dacă oraşul e pierdut, voi căuta să salvez copiii. Adulţii, în marea lor majoritate, vor fi prea încăpăţânaţi.

— Ce planuri ai ?

—. Tocmai mă gândesc la ele. Nu pot conta pe prea multă cooperare. Am mai văzut aşa ceva şi înainte. Oamenii intră în panică şi se zăpăcesc. Ca să vă dau un exemplu cât sunt de ignoranţi şi îndărătnici — am încercat să-i opresc să folosească puţul care este contaminat şi care cred că răspândeşte molima. Nici vorbă de aşa ceva. Folosesc această apă ca şi mai înainte.

— Pot să te ajut cu ceva ?

— Puţul se află pe Strada Morii.

- A! Proprietatea noastră. Voi trimite să demonteze pompa şi să zidească puţul. Poate că-i prea târziu.

O privi drept în ochi.

— Aşa cred. Deşi o sursă de infecţie eliminată...

— O voi face neîntârziat. Câtva timp oamenii vor trebui să-şi ia apa din altă parte.

— Foarte bine. Am venit aici pentru că eram convins că mă veţi ajuta.

O roşeaţă uşoară îi acoperi faţa albă. — Bine, poţi conta pe mine.

— Vă mulţumesc. Mă simt ca un ostaş care porneşte în campanie fără muniţii şi aproape fără trupe.

— Cred că pot face ceva ca să te ajut. Deşi îi detest pe aceşti oameni din Navestock, avem totuşi tradiţiile noastre. Nu putem sta deoparte.

— Este tocmai ceea ce mi-am închipuit. îi cunosc destul de bine pe aceşti oameni din clasa de mijloc ; o să spună o mulţime de prostii sentimentale, dar n-o să se gândească decât să-şi salveze propria lor piele. Dar am contat pe dumneavoastră.

Ea râse şi ochii îi străluciră o clipă.

— Nu mai spune ! Unii oameni reuşesc sa ne convingă să facem lucruri pe care nu aveam nici cea mai mică dorinţă să le facem.

— O simplă necesitate. în viaţă nu e bine sa n-avem nimic care să ne călăuzească.

Wolfe avea puțin timp liber şi după ce plecă de la „Iertări" îi mină pe Turpin spre Ferma Mlaştinei. Foarte puțini dintre noi nu ştiu ce înseamnă teama. Ea îi încearcă pe cei mai tari în modurile cele mai bizare şi un om care nu ezită să atace singur o tranşee, poate tremura în fața unei femeiuşti.

Punctul vulnerabil, călcâiul lui Abile, poate fi găsit totdeauna : fie că este teama de cancer, de moarte, spectrul unei datorii sau o simplă repulsie fizică. Chiar umbra unor posibilități îndepărtate poate obseda un om, dacă sunt aducătoare de durere pentru ființele dragi

Singura şi veşnica grijă a lui Wolfe îl făcu să galopeze spre Ferma Mlaştinei. Era un gând înspăimântător, generat de o tandrețe hipersensibilă, gând care se atenua, devenea ireal atunci când îl înfrunta fățiş, dar care revenea chinuitor când îşi întorcea privirea în altă parte. Când izbucneşte un. incendiu fiecare om se grăbeşte să salveze ceea ce are mai de preț, o casetă cu bani, un. copii, un pachet de scrisori. Tot astfel Wolfe călărea spre Ferma Mlaştinei cu ghidul de a o feri pe Jess de orice primejdie.

O găsi pe Mary Mascall şezând la umbra unui arbore de tisă într-un colț al grădinii. Iarba era îngălbenită şi florile triste, cu marginile albite. Purpuriul mărăcinişu-lui tindea către ruginiu sub albastrul nesfîrşit al cerului. Pe Mlaştina Tariing seceta aprinsese buruienile şi flăcările cuprinseseră chiar refugiul preferat al lui Jess,. transformându-l într-o râpă neagră, carbonizată.

John Wolfe povesti pe scurt ştirile.

— Trebuie s-o ținem pe Jess departe de Navestock. Să nu faceți nici un fel de cumpărături în oraş. Mergeți Ia Wannington.

— Doamne fereşte, John ! S-ar spune că locul e plin de sălbatici !

— Este plin de nebuni, ceea ce e tot atât de rău. Nu vreau ca vreuna din voi să rişte ceva. Cred că vom avea de furcă acolo pentru, multă vreme. Se pare că boala se transmite mai ales prin apă şi lapte. Să nu v-atingeți de nimic ce vine din oraş.

— Ai face mai bine să-i spui personal lui Jess.

— Credeam că mă pot bizui pe autoritatea dumitale.

— Autoritatea mea ! Ce să zic ! Tu îți iei răspunderea, John. Ştii ce vreau să spun.

Jess plecase la Heron's Cap şi Wolfe porni în direcția aceea în speranța de a o întâlni. Dădură unul de celălalt în pădurea de brad, la o jumătate de milă de Ferma Mlaştinei. Drumul trecea prin pădure, printre trunchiurile înalte şi drepte ca nişte stâlpi enormi. Rădăcinile se încolăceau pe cărare, asemenea unor şerpi. Era o zi calmă, dar din când în când un vuiet surd şi trist umplea pădurea.

Jess mergea visătoare, cu ochii îndreptați către trunchiurile robuste ale brazilor. O fată poate să se dezvolte miraculos în opt luni. Jess arăta mai împlinită la chip şi la trup, şi căpătase acea ținută şi distincție feminină care o deosebea cu totul de fetița zburdalnică din trecut. Ochii ei puteau să râdă la fel de poznaş ca şi înainte, dar acum aveau ceva în plus. Devenise o fată înaltă şi zveltă, uneori impetuoasă, alteori de o seriozitate pasionată, adorabilă la vârsta de şaptesprezece ani. începuse să se autoanalizeze, să scruteze lumea înconjurătoare şi descoperi că era îngrozitor de neştiutoare.

Când Wolfe o zări primul, silueta ei apărea de departe mică şi neînsemnată printre trunchiurile înalte ale brazilor. Se grăbi să scurteze distanța între ei. Jess se mişca agale. Prinse să-i surâdă când nu-i mai despărțeau decât vreo douăzeci de metri, dar ajungând în dreptul iui, zâmbetul i se stinse.

— Ai auzit ce s-a întâmplat, John ? Nu-i îngrozitor ? Un foc de buruieni mi-a pustiit vâlceaua.

— Nu se poate !

— Simt că mi-a distrus o parte din viață. Am petrecut momente atât de plăcute acolo, şi acum n-a mai rămas decât o groapă neagră.

Wolfe veni alături de ea. Nu era omul care să manevreze pentru a intra în temă. Dădea pur şi simplu ia o parte şi defrişa terenul pentru propria sa acțiune.

— Ai avut ghinion.

— Va trebui să-mi găsesc un alt refugiu. Cred că e bine şi în pădure. Mi-ar plăcea un cuib sus pe unul din arborii aceştia. Trebuie să fie nostim să te legene vântul încolo şi încoace.

— Jess, vreau să-mi promiți ceva îl privi cu ochii ei negri, adânci.

— Ce serios eşti, John !

— Vreau să-mi promiți ceva.

— Mai întâi ar trebui să-mi spui despre ce-i vorba. — Vreau să-mi promiți că nu vei merge să vizitezi pe nimeni din prietenii tăi din Navestock.

— Şi de ce nu

— Pentru că Navestock-ul este pe cale să fie devorat de boală.

— Vrei să spui c-a izbucnit ceva cu adevărat periculos? — Da.

— Aşa cum ai prevăzut ? — Aşa cum m-am temut că se va întâmpla.

Jess se îmbujora şi ochii îi străluciră. Nici nu se mai gândi că Wolfe o rugase să-i promită ceva. Bărbatul o revăzu în minte în ziua aceea, călare pe Turpin, galopând pe alee triumfătoare şi neînfricată.

— Acum o să vadă ei că ai avut dreptate. Nu, nu mi-e milă de ei, trebuiau să se gândească mai bine. Totuşi suntem obligaţi să-i ajutăm. Este holeră, John ?

— Nu, nu-i chiar atât de rău.

— Vei avea nevoie de un spital, de infirmiere şi de toate celelalte.

— Dacă vom putea face rost.

— Bineînţeles, voi veni să lucrez ca infirmieră. Wolfe se opri împietrit.

— Jess, să nu faci aşa ceva. Trebuie să-mi promiţi. Se răsuci şi-l privi în faţă, sub brazii uriaşi.

— John, nu cumva crezi că mi-e frică ?

— Nu, dar mi-e frică mie — De ce ? — Pentru tine.

Îşi ridică fruntea şi se uită la el cu ochii strălucitori. Era mândră.

— John. vreau într-adevăr să fiu de ajutor. Crezi ca pot rămâne legată acasă ? Cum de nu-nţelegi ?

Wolfe o privi cu o gravitate pe care fata nu i-o cunoscuse încă.

— Nu, tu n-ai ce căuta la Navestock.

— Totuşi nu pot să stau aşa. — Jess, dacă te rog...

— Să n-o faci. Tu vei munci acolo până la epuizare. Şi eu aş putea să te rog să nu te duci, dar n-am s-o fac. Voi fi prea mândră de tine, John. Nu înţelegi ? Nu mai sunt un copil. Vreau să fiu acolo unde eşti şi tu, să ajut.

— Nu, nu înţeleg deloc — spuse el întunecat.

— Şi totuşi va trebui.

CAPITOLUL XXXV

Navestock-ul era iasca neagră care s-a aprins la prima scăpărare a molimii. Virusul se răspândea necruţător pe căi întortocheate şi sinistre. Veni luna august, şi oraşul era vlăguit. Nu căzuse nici Un strop de ploaie, şi doar noaptea mai lăsa puţină rouă.

Temperatura la umbră depăşea treizeci de grade, şi chiar după căderea nopţii aerul care intra prin ferestrele deschise şi însetate parcă de răcoare era înăbuşitor şi enervant. Oamenii se simţeau secătuiţi. Multă vreme oraşul nu păru să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla în inima lui.

Peste tot unde Wolfe încercă să prevină şi să ajute, se lovi de o apatie de necrezut. Oamenii refuzau să închidă puţurile contaminate sau să ia măsuri urgente pentru a limita dezastrul. Negustorii din Consiliul Comunal l-au luat în râs când le propuse ca măcar pentru un anumit timp oraşul să fie aprovizionat cu apă din altă parte.

— De unde vrea s-o luăm, când jumătate din puţurile de prin împrejurimi au secat ?

— N-am mai întâlnit un om care să facă atâta tărăboi.

— Căldura e de vină. Este doar o diaree de vară. Asta e şi părerea lui Threadgold şi doar el cunoaşte oraşul.

Fără îndoială, căldura îi făcea indolenţi şi irascibili. Apoi se dezlănţui dezastrul.

La patru august s-au declarat alte nouă cazuri, la 5 august – 13, la 6 august – 7, la 7 august - 33. Unele dintre cazurile anterioare evoluau spre criză. Numărul morţilor începu să crească ameninţător. La 10 august muriră trei. La 10 august - opt.

Noi focare de infecţie răsăreau ca ciupercile prin colţuri şi unghere întunecoase.

Navestock-ul realiză brusc că se afla prins în ghearele unui destin teribil şi nevăzut, care se apropiase târâş, ca un şarpe uriaş pe întuneric. Treptat se stârni un murmur general de nemulţumire. Oamenii, până atunci nepăsători, începură să se uite unii la alţii şi să-şi pună întrebări. Temeri mărunte şi egoiste se făcură auzite prin saloane. Bătrânul Threadgold alerga înnebunit din casă în casă, copleşit de muncă şi griji. Lumea era necăjită, speriată şi supărată. Trebuia să calmeze mame temătoare, femei volubile, care puneau multe întrebări şi cereau insistent răspunsuri. Adevărul îl înşfacă strâns şi nu-i mai dădu drumul. Dar pe dinafară tot îşi mai umfla penele şi ciripea vorbe pompoase despre voinţa Domnului.

La 18 august muriră treisprezece bolnavi. Până atunci boala bântuise mai mult străduţele de lingă râu, dar pe la mijlocul lunii ieşi din fundături şi începu să urce pantele. Cazuri sporadice se iviră chiar la Ulmii Înalţi şi la Duzii Verzi. Erau atacate familii din clasa de mijloc şi asta zgudui egoismul oraşului. Se dezlănţui panica.

Dimineaţa la ora şapte, pe când ieşea zorit din căsuţa albă de pe Strada Evei, Wolfe se ciocni aproape nas în nas cu un bărbat înalt, care urca drumul. Era Robert Fiemming, cu ochii obosiţi şi faţa îngrijorată, ca a unul om care doarme prost.

— Bine că te-am prins.

— Îmi pare rău, domnule, dar...

— O, eu n-am să-ți răpesc mult timp. Merg împreună cu dumneata.

Ieşiră pe portița verde, Wolfe ca un atlet care-şi încordează ultimele forțe, iar Robert Fiemming călcând greoi şi trist.

— Spune, ce trebuie să facem ?

— Oamenii dumneavoastră sunt dispuşi să facă ceva ?

— Unii dintre ei.

— E prea târziu, în ce priveşte această epidemie. Nu putem decât să salvăm câteva vieți ici şi colo.

— Oraşul e cuprins de panică. Trebuie să facem ceva.

— Totul sau nimic.

— Am fost aseară Ia Threadgold. E complet epuizat. Nu ne putem bizui pe el. Accepți să fii alături de noi în calitate de consilier ?

Wolfe nu-şi încetini pasul. Se mulțumi doar să-l privească pe Robert Flemming drept în ochi.

— Numai dacă aceşti domni ai dumneavoastră se obligă să înfăptuiască reformele, să ia măsuri pentru introducerea unui sistem eficient de filtrare, pentru execuția unor lucrări de canalizare şi închiderea obligatorie a celor mai multe surse de apă superficiale, altfel nu.

Robert Flemming strânse patetic din umeri.

— Nu se poate să fi mai împăciuitor, măcar într-un moment critic ca acesta ? Ştii doar că oamenii aceştia sunt încăpățânați şi plini de prejudecăți.

— Nu pot face nici un fel de compromis. — Nici măcar temporar ?

— Nu. Ştiu ce se va întâmpla. După ce vom învinge epidemia, şi frica se va mai potoli, prietenii dumneavoastră îşi vor uita bunele intenții. Se va cârpi câte ceva ici şi colo, cu chibzuială.

Flemming îl apucă de braț.

— Omule, n-ai pic de inimă ?

— Sunt dur cu dumneavoastră de dragul viitorului. Şi vreau să vă întreb: cine este omul cel mai dur din Navestock ? Joshua Crabbe ?

— Poate.

— Să ştiți că n-am avut până acum nici un caz pe Dealul Piersicilor. Acolo toată apa şi laptele se aduc zilnic de la țară. Joshua Crabbe şi-a păstrat Mâinile şi proprietatea curate. Oamenii săi nu au de suferit. Pentru mine aceasta înseamnă o religie.

Flemming roşi.

.— Deci nu vrei să ne ajuți ?

— Să ştiți că eu muncesc de la cinci dimineața, până la douăsprezece noaptea şi nu sunt singur.

— Nu?

— Doamna Brandon s-a dovedit a fi o femeie şi jumătate. Vrem să facem tot posibilul ca să salvăm copiii. Joshua Crabbe a donat o sută de lire.

Se opri din mers.

__ Domnule Flemming, de ce nu vă alăturați nouă ?

Este acelaşi lucru şi totuşi altceva. Eu nu pot să fac compromisuri cu oamenii aceia ai dumneavoastră. Dar de ce dumneavoastră şi cu mine n-am putea lucra împreună ?

Flemming rămase o clipă nehotărât, apoi generozitatea splendidă a acestui om apăru la suprafață.

— De ce nu ? Spune-mi ce trebuie să fac. M-am gândit să țin nişte slujbe speciale.

— Predicați-le despre curățenie. Porunciți-le, spuneți-le ce să facă şi ce să nu facă. Şi, dacă puteți, scoateți-i pe cel laşi din oraş.

— La cine te referi ?

— La oamenii care pot să-şi facă bagajele şi să plece la mare. La femeile bătrâne.

— Dar e ceva josnic !

— Egoismul înseamnă laşitate, şi un bun simț elementar ne învață să nu-i lăsăm pe laşi în prima linie. Am să merg în cursul dimineții la „Iertări". Doamna Brandon adună umbrare şi corturi şi suntem pe cale să improvizăm un spital de campanie pe una din pajiştile de pe malul râului. Pentru copii va fi mai bine acolo, şi ne vin şi infirmiere voluntare. Suntem în stare să ajutăm copiii. Adulții sunt prea îndărătnici. In nouă cazuri din zece ei au refuzat să fie deplasați.

Robert Flemming îşi îndreptă umerii.

— Uite ce este Wolfe, poți conta pe mine. Mai este şi cortul clubului de cricket.

— L-am şi luat.

— Şi Turrell are un umbrar de pânză.

— Aceasta aş lăsa-o în seama dumneavoastră. Râseră amândoi.

— In regulă. Ar trebui să înfiinţăm un comitet.

— Pentru Dumnezeu, lăsaţi comitetele. Prea multă vorbă şi treabă puţină. Să luăm conducerea în doi într-o situaţie de criză.

— Cred că ai dreptate. Mă duc să vorbesc cu Turrell pentru umbrarul acela.

Wolfe vizită cinci bolnavi înainte de gustarea de dimineaţă. Toate cazurile erau în partea de jos a oraşului. Două erau disperate, dar dintre toate, ultimul, o fată de optsprezece ani, care întindea spre el Mâinile în neştire, îl impresiona cel mai mult. Se măritase în urmă cu trei , luni şi acum zăcea acolo, în comă, cu buzele crăpate şi faţa pământie. Soţul ei, un flăcău îndesat, cu ceafa roşie, şedea lingă pat nemişcat şi se uita la ea cu ochii goi şi îndobitociţi de groază. Erau nou-veniţi la Navestock. Bărbatul făcuse rost de o slujbă de grădinar şi-şi adusese cu el tânăra sa soţie.

Se dădu la o parte şi-l urmărea pe Wolfe cu o privire grea, întrebătoare.

— E rău de tot, doctore ?

Rău ! Fata era pe moarte ! Iar acest tânăr greoi, mătăhălos o îngrijea cu tot devotamentul de care era în stare Wolfe îi spuse adevărul. O clipă omul rămase parcă nepăsător, cu ochii ţintă la pat, netezindu-şi haina cu mâna. Apoi deodată se prăbuşi în genunchi cu un hohot sfâşietor şi-şi îngropa capul în plapumă.

Vederea acestor umeri solizi, cutremuraţi de durere, era prea mult pentru Wolfe. Ieşi afară îndârjit şi încruntat şi porni în goană la vale, intră pe Strada Mare, cotii după colţ şi fu cât pe ce să-l răstoarne pe Johnson măcelarul.

— Îi calci pe alţii în picioare, domnule Wolfe, ca de obicei ?

Faţa rotundă, roşie, bovină, a omului respira o sănătate insolentă. Totuşi avea o parte bună: nu se temea să-şi privească duşmanul drept în ochi.

— Iţi închipui, cred, că ne-am speriat cu toţii, nu-i aşa, domnule ? Văd că faci atâta tărăboi pentru un fleac de boală.

Wolfe simţi o dorinţă arzătoare să repeadă un pumni zdravăn în fata roşie a lui Johnson.

— Vită !

Nu-şi putuse opri cuvântul pe buze şi-şi continuă drumul grăbit, având în faţa ochilor imaginea umerilor cutremuraţi de plâns ai tânărului grădinar.

Fata muribundă îl făcu să se gândească la Jess: care îi combătuse dorinţa de a o ţine cât mai departe de primejdie. încheiaseră un armistiţiu în pădurea de pini. dar până la urmă ajunseseră la o bătălie în toată regii o bătălie în care două caractere puternice şi generoase luptaseră cavalereşte şi refuzaseră să cedeze.

- Nu vreau să faci din mine o laşă, John.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care i le spusese, iar el fusese absolut incapabil s-o facă să-şi schimbe intenţia. Mai mult, Mary Mascali luase partea fetei :

— Nu cred că e cazul să fim exagerat de prudenţi. Tu n-ar trebui s-o recomanzi altora dacă n-o practici singur. Nu-mi plac oamenii care mai întâi se uită după colţ şi abia după aceea cetesc pe strada următoare.

Şi totuşi gândul la fata aceea muribundă nu-i dădea pace. Era bântuit de o teamă vagă, superstiţioasă. Fără să fie un om influenţabil, ştia totuşi că în dimineaţa aceea va sacrifica o oră ca să meargă la Ferma Mlaştinei.

În drum spre casă, se opri la Joshua Crabbe, pe care fi găsi luându-şi gustarea de dimineaţă.

— Cum merge, Wolfe ?

— Au mai murit şase oameni ieri.

— Încă şase morţi, ai ? Colosal f încep să simtă ştreangul, încep să-i simtă cu adevărat !

Wolfe avu o vagă senzaţie de repulsie. Purta încă imaginea acelor umeri scuturaţi de plâns în căsuţa de lângă râu, era chinuit de grijă pentru Jess, iar acest omuleţ sinistru număra morţii şi se bucura. Joshua Crabbe vedea fa aceste scene de tragedie doar nişte simple date, urme roşii lăsate pe spinarea îndărătnică a oraşului Navestock.

— Nu trebuie să vorbiţi astfel despre moarte, domnule. Am văzut murind prea mulţi.

Joshua Crabbe dădu din cap şi zâmbi.

— Stai jos John Wolfe şi îmbucă ceva. Eşti obosit omule, eşti obosit.

CAPITOLUL XXXVI

— Nu te-ai întâlnit cu ea, John ? N-a trecut mai mult de o jumătate de oră de când a plecat.

— Pe drumul spre Navestock ?

— Da, s-a dus la „Iertări" s-o vadă pe doamna Brandon.

— Şi ai lăsat-o să plece ?

.— Da, am lăsat-o să plece, John.

Wolfe îl oprise pe Turpin chiar lângă poarta grădinii şi Mary Mascall coborî pe cărare ca să-i vorbească.

Pământul de sub chiparoşi era crăpat şi uscat, toată iarba pârjolită, şi abia dacă se mai vedea ici şi colo câte o floare singuratică prin grădină. Frunzele începuseră sâ' devină galbene şi ruginii înainte de vreme, iar în livadă fructele cădeau din pomi. In spatele lui Wolfe mlaştina Tarling trosnea şi scânteia în arşiţa înăbuşitoare. Nici un nor nu venea să atenueze lumina orbitoare. Peisajul nu mai avea nimic din suavitatea, prospeţimea şi misterul de odinioară.

Cei doi se priveau peste poarta de şipci albe. Ochii bărbatului erau plini de reproş. Faţa femeii avea o expresie de linişte generoasă. Aştepta aceleaşi riscuri, dar o făcea cu mai mult curaj, înţelegere şi altruism.

— Nu te poţi împotrivi acestui elan, John, n-ar fi uman.

— Dar este inuman !

— Nu m-aş fi gândit niciodată că aş putea privi lucrurile în felul acesta.

__ Sunt mult prea îngrijorat. Am văzut treizeci de oameni murind în două săptămâni, iar Threadgold şi mai mulţi. Crezi că aş sacrifica-o pe Jess pentru un oraş ca Navestock ?

Mary Mascall se uită la el cu ochii ei sinceri şi cinstiţi.

— Te arăţi cam slab de înger într-o treabă ca asta, John !

— Se poate. Avem cu toţii părţile noastre slabe. A mea a ieşit la iveală cu ocazia asta. Azi dimineaţă am văzut murind o fată de vârsta lui Jess şi pot să-ţi spun că m-a făcut să mă sperii groaznic.

Sufletul ei matern se trezi.

— Doamne fereşte, băiatule, oricine poate să înţeleagă că copila aceea era condamnată. Jess este o fată robustă şi sănătoasă, şi apoi nu se teme, iar asta e ceva.

— Da, asta e ceva. Dar e o imprudenţă.

— Ai să-i răneşti mândria, John, dacă ai să te gândeşti mai mult la siguranţa decât la curajul ei. Eu n-am reţinut-o şi totuşi aş avea şi eu ceva de pierdut!

Wolfe mângâie urechile lui Turpin.

— Sunt un mare prost, şi un timid, mamă. Suntem nişte fiinţe bizare, noi oamenii. Mă duc la „Iertări" am s-o văd pe Jess acolo.

— Daţi-vă mâinile amândoi, John şi mergeţi să lucraţi împreună.

Wolfe călări înapoi pe drumul spre Navestock şi coti lângă pilcul de molizi, unde drumul se bifurca spre „Iertări". Nişte oameni întindeau un cort pe una din pajişti Şi un furgon încărcat se îndrepta spre ei, hurducăind pe ţarina uscată.

Ursula Brandon îşi scuturase letargia obişnuită, coborâse din turnul dispreţului ei şi oameni de rând forfoteau în juru-i, dirijaţi de o voinţă inteligentă şi fermă care nu binevoia niciodată să-şi explice hotărârile.

La vreo jumătate de milă de „Iertări", unde drumul intra printre sălciile cu vârfurile retezate, Wolfe zări o siluetă subţire care înainta spre cedrii ce se vedeau în depărtare. Ochii i se luminară ca prin farmec şi strânse mai tare cu genunchii flancurile lui Turpin. Această siluetă subţire, care se mişca în lumina irizată a soarelui, îl atrăgea irezistibil.

Jess îi aruncă o privire galeşă. Ochii ei parcă îi cereau iertare şi în acelaşi timp îl înfruntau.

— Mergi şi tu la „Iertări" ?

Wolfe se simţi ruşinat. Descăleca şi porni lângă ea, privind-o cu o nesfârşită duioşie.

— Jess, mă predau.

— E adevărat, John ?

Roşi, şi privirea ei se aprinse. — Da, e adevărat.

— Nici nu ştii cât de mult vreau să fiu şi eu de folos. — Ba da, îmi închipui.

— John, eşti un înger.

Una din mâinile lui mari o apucă de braţ deasupra cotului.

— Nu, am fost un laş. Ştii, fetiţă mică, Navestock-ul nu este decât un orăşel murdar într-o vale oarecare, iar cu... Ei bine, tu eşti tu.

Jess îi zâmbi. Era zâmbetul aceleia care se ştie iubită.

— Mi-e drag egoismul tău, iubitule. Dar tu nu eşti' egoist cu adevărat. Poate doar din cauza mea.

— Cred că începem să devenim prea subtili — spuse el.

La „Iertări" parcă năvăliseră barbarii. Un furgon de mobilă din Wannigton cobora hurducăind pe drum, când Jess şi Wolfe intrară în curte pe poarta principală. Furgonul venise după instrucţiuni şi fu dirijat spre cortul din pajişte. Vreo şase şarete staţionau în faţa casei. CIţ| despre întinderile de iarbă şi cedrii cu umbra

deasă, splendid decor pentru serbări galante şi pentru figuri rinele fragile şi frivole în costume bogate de brocart - aceştia au trebuit să se predea unei mulţimi de tinere fetei şi femei zorite, care desfăşurau suluri de pânză, croind şi improvizând cearşafuri. Era un atelier în aer liber, răcoros şi măreţ, cum numai natura l-ar fi putut crea, dar muncitoarele care lucrau acolo erau înfierbântate şi cât se poate de banale. Se târau în jurul sulurilor de pânză în patru labe şi coseau şezând direct pe iarbă.

Ursula Brandon supraveghea două tinere fete, care despachetau veselă ieftină dintr-un coş uriaş. Erau fiicele arhidiaconului, două tinere doamne înalte, osoase, cu părul câlţos, care veşnic se certau între ele şi transpirau abundent. Scoteau vesela pe iarbă lângă straturile de flori. Niciodată, nici măcar toamna, vârtejul maroniu de frunze suflate de vânt nu adunase atâta gunoi pe pajiştile de Ia „Iertări" : paie, bucăţele de hârtie, smocuri de fin. Silueta unui grădinar ce se zărea vag sub unul din cedri mai îndepărtaţi, sugera un profund dezgust profesional.

Apariţia lui John Wolfe semăna cu sosirea generalului comandant. Personalul spitalului şi al serviciului de aprovizionare se zgâia mai mult decât era necesar. Jess era ţinta tuturor privirilor. Nu-şi dădea seama de acest lucru pentru că o căuta din ochi pe Ursula Brandon, care se oprise să-i aştepte lângă treptele verandei.

Femeia de lume şi tânăra fată formau un contrast izbitor : cea dinţii, rezervată şi calmă, foarte sigură de ea ,cealaltă îmbujorată, plină de râvnă şi puţin intimidată.

Ochii liniştiţi ai Ursulei Brandon se opriră întrebători asupra chipului fetei şi privirea îi deveni uşor surprinsă. În sinea ei răsări o întrebare, care fu însă imediat înăbuşită. Apoi Wolfe vorbi şi Ursula Brandon întinse mâna spre Jess.

— Suntem mai mult decât bucuroşi că ne vin ajutoare O să găsim îndată o mulţime de lucruri de făcut pentru domnişoara Mascall.

Jess cercetă chipul Ursulei Brandon. Încerca acea senzaţie de inferioritate pe care o femeie cu personalitatea Ursulei o inspiră unor caractere mai simple şi mai directe. De obicei această senzaţie este urmată de antipatie Şi chiar ostilitate, dacă o superioritate incontestabilă şi Plină de graţie nu reuşeşte să le elimine. Această femeie înaltă, palidă, cu privirea liniştită, cu vocea ei blândă şi părul bogat, era o apariţie nouă pentru Jess.

— N-am putut să stau deoparte, doamnă Brandon, Am auzit că aveţi nevoie de ajutoare.

Ursula Brandon îi zâmbi, studiind-o în acelaşi timp cu atitudinea unei femei faţă de o fetişcană

— Iată entuziasmul de care avem nevoie. Vrei să mergi dincolo şi să-i ajuţi pe ceilalţi la croitul cearşafurilor ?

— Voi face tot ce-mi cereţi.

— Foarte bine.

Jess se trezi în genunchi sub unul din cedri, tăind bucată dintr-un balot de pânză cu o foarfecă lată noul nouţă. Dar ochii ei rătăceau înapoi către John Wolfe Acesta stătea de vorbă cu Ursula Brandon lângă treptele care despărţeau pajiştea de terasă. Culorile vii ale florilor bine udate ce creşteau masiv pe borduri formau o fâşie) lată de fundal roz şi auriu. Mai încolo se înălţa casa din cărămidă roşie, de o nobilă frumuseţe, care-i trezea lui Jess un sentiment de uimire amestecată cu teamă.

Cei doi vorbeau între ei ca nişte vechi prieteni. Însufleţirea femeii părea plină de pasiune. Jess îşi simţi deodată inima strânsă. Şedea pe călcâie, cu ochii pierduţi. Uitase de foarfecă şi de balotul de pânză din faţa ei. îşi dă-î dea seama că în momentul acela nu dorea decât ca John Wolfe să plece de lângă Ursula Brandon şi să vină lângă ea, să-i vorbească, măcar pentru o singură clipă.

în cele din urmă, Wolfe se apropie de ea. Jess şedea în genunchi la picioarele lui şi lucra de zor cu foarfecă, fără să-şi ridice capul. Şuviţele negre îi umbreau obraji.

— Când mergem la spital, John ?

— Spitalul nu există încă.

— Ea a făcut toate acestea ?

— Doamna Brandon ? Da. N-am mai întâlnit o persoană cu atâta spirit organizator. S-a gândit la toate - de la străchini pentru mâncare şi până la ace de siguranţă. Trebuie să recunosc că sunt de-a dreptul uimit. Văzînd-oj n-ai crede că o femeie ca ea s-ar deranja cu astfel de treburi.

Jess continua să-şi ţină capul plecat.

— Nu-i aşa că e drăguţă ?

— Crezi ?

— Ba da, este drăguţă, John ! Mă face să mă simt ca o fetiţă mică cu şorţuleţ.

— Ei asta-i !

— Ba aşa e

Jess îşi înălţă fruntea şi surprinse ochii lui Wolfe privind spre ea, grav, cu o duioşie infinită. Ochii ei avură o scurtă licărire. N-a fost decât o privire de moment, dar cuprindea în ea o lume întreagă readusă la lumină,

Ursula Brandon, care se apropiase de ei pe nesimţite, surprinse privirea şi înţelese: faţa strălucitoare, aprinsă, a fetei, ochii adânci, protectori, ai bărbatului. Se opri din mers, cu faţa palidă, adânc tulburată. In clipa aceea o urî pe fată şi îl dispreţui pe bărbat.

CAPITOLUL XXXVII

Un cinic ar fi fost poate amuzat dacă s-ar fi plimbat prin Navestock şi ar fi văzut unanimitatea remarcabilă cu care oamenii din marea burghezie hotărâră deodată că aveau nevoie de o schimbare de aer. Diligenta hotelului „Cerbul alb" şi toate trăsurile din oraş nu mai pridideau cu transportul fugarilor spre gara Wannington.

Familia Wilks a fost printre primele care au plecat, domnişoarele ţinându-şi batistele parfumate la nas, iar bătrânul Wilks, asemănător cu o veveriţă, îngropându-şi faţa în ziarul din ziua aceea. Domnişoara Perfrement era epuizată de „crizele de inimă" pe care le distribuia trecătorilor ca pe nişte afişe. Familia Turrell plecă în Scoţia, Johnson, negustorul de vinuri, se duse la Yarmouth, luându-şi cu el fiica şi papagalul. Cu ghearele prinse pe vergeaua coliviei cocoţate pe acoperişul trăsurii, pasărea se porni deodată să strige în dreptul ferestrelor lui Threadgold : „Monte, Monte". Mulţi dintre negustorii mai bogaţi găsiră că era momentul cel mai potrivit pentru o vacanţă. Afacerile lâncezeau, lăsate de capul lor.

Asistentul lui Threadgold îl părăsi încă pe la începutul lui august, căci domnul Talbot Tweedy era un mercenar cu „nervi". Zâmbise câtva timp oamenilor, cu dinţii săi galbeni, poticnindu-se de pragurile caselor şi îndreptându-şi pince-nez-ul care îi tot aluneca de pe nas, apoi dispăru subit din Navestock. Threadgold începu să-şi piardă capul. Zăpăceala lui spori pe măsură ce munca se aglomera, totuşi continuă să cutreiere oraşul, legănându-se în trăsurica lui, intrând şi ieşind din casele oamenilor. Se întâmplă uneori că mintea nu-l mai ajută pe om şi totuşi felul lui de-a fi supravieţuieşte. Manierele lui Threadgold erau rezultatul acelui aer de importanţă pe care l-a arborat şi l-a practicat ani de zile şi care până la urmă pusese în întregime stăpânire pe el, îl însoţea pretutindeni, vorbea pentru el, îl punea în mişcare. Threadgold era năucit, dar manierele lui funcţionau ca un mecanism bine reglat pentru a debita aceleaşi platitudini pompoase.

Wolfe ar fi avut motive să triumfe dacă ar îi fost omul care să se bucure de nenorocirile ce se abătuseră asupra Navestock-ului. Din păcate, cel mai mult au avut de suferit locuitorii cocioabelor, oamenii aceia răbdători şi îndărătnici. Cu o excepţie sau două, cei din clasele mai favorizate o luară la sănătoasa şi scăpară. Cât despre triumf - Joshua Crabbe avu grijă de asta.

In fiecare dimineaţă ieşea în grădină şi căuta locul unde lucra Adam Grinch.

— Ei, Adam, ce-i nou ?

— încă şapte morţi, domnule.

— încă şapte morţi, ai ? Se molipsesc, se umplu cu toţii !

— Familia Turrell a plecat azi dimineaţă.

— Au luat-o la fugă ! Şi acum ce mai zic de cocinile lor porcii ăia căpăţânoşi de jos, Adam ?

— E o generaţie cam tare de cap, domnule, într-adevăr, aşa era.

Oamenii de pe străduţele de lângă râu nu erau decât nişte brute ignorante şi încăpăţânate. Stupiditatea recalcitrantă a oraşului se opuse chiar de la început proiectului lui Wolfe de a înfiinţa un spital de campanie. Umbrarele şi corturile fură instalate, micile paturi improvizate erau gata, voluntarii se aflau la posturile lor. Principala dificultate consta în aducerea copiilor bolnavi. O dragoste stupidă, o simplă încăpăţânare, prejudecăţi datorate ignoranţei, îi făcură pe mulţi dintre locuitorii cocioabelor să refuze să-şi dea copiii.

— Vreţi să faceţi tot felul de experienţe. Lasă că vă ştiu eu - îi lansă lui John Wolfe o biată femeie şleampătă.

Compătimirea îl făcea răbdător. Pe de o parte el, pe de altă parte Robert Flemming, mergeau din casă în casă lămurind, pledând, dojenind. Câţiva nebuni reuşiră până la urmă să-l înfurie pe Wolfe: nici nu-şi lăsau copiii la spital, dar nici nu-i hrăneau cum trebuie dacă îi ţineau acasă.

Cu ajutorul câtorva fermieri, Wolfe organiză distribuirea laptelui proaspăt de la ţară pentru cei bolnavi. Era absolut necesar ca bolnavii să nu consume hrană solidă. Şi totuşi Wolfe îi prindea când pe unii, când pe alţii, hrănindu-i pe copii cu slănină sau varză călită.

Dacă-şi manifesta indignarea, câte o femeie mai bătrână îndrăznea să-l apostrofeze :

— Nu-mi pasă de toată această ştiinţă nouă. Bieţii micuţi mor de foame, asta e. Eu vă spun să-i hrăniţi. Da-ţi-le de mâncare ca lumea.

Şi astfel, mulţi copii şi oameni mari fură băgaţi în mormânt.

Totuşi, unii s-au lăsat convinşi şi cele două ambulanţe pe care Wolfe le echipase, făceau naveta între oraş şi spitalul de campanie de pe pajişte. Wolfe ducea o mare bătălie, şi cei care l-au înţeles luptau alături de el cu devotament şi curaj. Prostia îndărătnică nu şi-a găsit loc pe Dealul Piersicilor. Bunul simţ şi prevederea fermă a lui Joshua Crabbe fură răsplătite de rezultate. Numai două cazuri s-au declarat pe Dealul Piersicilor şi nici unul n-a fost mortal.

Văzând că o jumătate din paturile spitalului improvizat rămăseseră neocupate, Ursula Brandon îl întrebă pe Wolfe ce părere are despre săraci.

— Nişte bieţi neştiutori - îi spuse el - şi nu trebuie să uităm acest lucru.

— Şi totuşi cei ca dumneata îi zugrăvesc totdeauna în culori eroice. Nu poţi oare să-i vezi aşa cum sunt în realitate, un metal inferior, nişte barbari ?

O privi cu un zâmbet fin.

— Dar cu toate acestea faceţi ceea ce faceţi ! Cred că va trebui să începem să-i educăm într-o bună zi.

- Şi să-i facem şi mai îngrozitori, cu nişte crâmpeie de ştiinţă ca vai de lume, dar cu pretenţii până la cer.

— Odată şi odată tot va trebui început de undeva.

— De ce trebuie neapărat ? Vezi, eu sunt o autocrată din fire ; nu vreau ca lumea să devină mai trivială de dragul unei mulţimi meschine. Uite că iar plânge băiatul acela! Jess Mascall este singura care reuşeşte să-l potolească. Eu îl sperii. Presupun că e instinctul clasei.

Un băiat cu o claie de păr cânepiu scâncea într-un colţ al cortului. Jess apăru de undeva. Purta un şorţ alb peste o rochie neagră. Se duse direct la băiat şi începu să-l îmbărbăteze cu o simpatie veselă, frăţească, departe de gângureala absurdă pe care o folosesc de obicei mamele cu copiii lor.

— Vreau acasă !

— Nu se poate ! Fii cuminte, Billy, stai culcat şi am să-ţi spun o poveste.

— Tot despre sălbatici ?

— Şi despre piraţi, insule pustii şi sălbatici uriaşi şi înspăimântători, negri ca cizmele tale.

Netezi pătura, mângâie mâna băiatului şi se aşează lângă pat.

Curajul lui Wolfe începu să cedeze. Din nou era înfiorat de teamă pentru Jess.

Ursula Brandon se uita la tânăra fată. Întorcându-se brusc spre Wolfe, surprinse acea expresie de teamă de pe faţa lui. Era amuzată şi impresionată deopotrivă.

— Cred că este cea mai bună dintre infirmierele mele.

— Are mult curaj. Sper că mănâncă şi doarme cum trebuie.

— Da, am eu grijă de asta ; sunt foarte autoritară.

— Niciodată n-am fi putut organiza toate acestea fără dumneavoastră.

Ea zâmbi, cu o licărire sarcastică în ochi. Wolfe, acest entuziast, cu sinceritatea lui totală, nu bănuia nici un dedesubt şi rămânea cu totul orb la motivele mai subtile din mintea Ursulei Brandon. În multe privinţe el nu însemna pentru ea altceva decât un flăcău mărinimos şi poate că aceasta o ajuta să ierte mai uşor.

— Caut să menţin disciplina.

— Altfel toţi s-ar apuca să vorbească şi să dea ordine, trăgând fiecare în altă parte. Este nevoie de cineva care să gândească pentru toţi.

— Mulţumesc.

Wolfe nu-i observă roşeaţa uşoară şi nici scânteia de admiraţie din ochii ei. Omul acesta nu avea nici un fel de vanitate personală. Era asemenea acelor figuri mari ale Revoluţiei - simplu, energic, de o tărie eroică, un om care nu va înţelege niciodată de ce unele femei lucrau pentru el sau îi dăruiau tot ce aveau mai bun.

Wolfe vorbi eu Jess câteva minute înainte de a pleca. O luă cu el afară pe pajişte, unde iarba uscată avea culoarea brună a muşuroaielor de cârtiţă. Navestock-ul se vedea în zare tremurând în aerul supraîncălzit. Frunzele sălciilor de pe marginea drumului începuseră să se îngălbenească.

O privi cercetător.

— Te simţi bine, Jess

— Da, perfect.

— E absolut sigur

— Vrei să scot limba, John ? O mângâie uşor pe obraz.

— Ai grijă de tine.

— O, am multă grijă. E splendid aici şi mă împac atât de bine cu copiii. Oamenii aceia din Navestock sunt nişte netrebnici.

— Despre cine vorbeşti ?

— Netrebnicii aceia ignoranți care nu-şi lăsă copiii bolnavi să fie aduşi aici. Îmi vine să umblu cu un bici prin Navestock.

Un băiețandru îl ținea pe Turpin de frâu lângă poartă. Jess se apropie şi mângâie calul.

— Dragul meu Turpin !

Apoi se uită în ochii lui Wolfe.

— Nu fii îngrijorat din cauza mea, John. În viața mea nu m-am simțit atât de bine.

CAPITOLUL XXXVIII

Poate că nimic nu emoționa mai mult oraşul Navestock ca moartea Bătrânului Hubbard şi a lui Johnson, măcelarul. Ani de zile aceşti oameni făcuseră parte integrantă din viața oraşului; Bătrânul Hubbard, cu fața lui de bufniță înțeleaptă, bonomă, de culoarea osînzei, Johnson, taurul acela roşcovan, care îşi pocnea Mâinile uriaşe şi se pornea pe râs. Prin moartea lor parcă au fost date jos nişte firme celebre ale unor taverne. Hubbard muri în somn; Johnson, pe deplin conştient, blestemând înnebunit de groază. Revenind de la căpătâiul lui Johnson, Robert Flemming avea fața obosită, pământie.

— Lui Wolfe ăla o să-i pară bine, naiba să-l ia. Nu-mi pasă. Am trăit o viață cinstită şi n-am fost un zgârcit. Ce-am făcut ca să mor aşa, ce-am făcut? Doamne, nu vreau să mă duc !

Apoi plânse, îl ocărî pe Threadgold. „cap de berbec bătrân, tâmpit blestemat !"

Soția lui stătea înspăimântată, ştergându-şi lacrimile.

— Lasă, John, liniştește-te. Fii mai răbdător. Nu mai vorbi aşa.

— Tu ce te smiorcăi acolo? Puțin îți pasă! Dracu să vă ia pe toți! De ce trebuie să mor? Trimite după blestematul acela de Wolfe. Vreau să-l văd! M-a făcut vită. Nu-mi pasă. Trimite după el, îți spun.

Trimiseră după Wolfe şi măcelarul se rugă de el.

— Ce-a fost, a fost, domnule. Nu vreau să mă curăț chiar aşa.

Muri de hemoragie în aceeaşi noapte.

Tot în acele zile oraşul Navestock îşi găsi predicatorul şi profetul. Adam Grinch, cu barba neagră încadrându-i fața smeadă, ascetică, coborî într-o seară în vale de la Dealul Piersicilor. Asemenea unui puritan — cu biblia într-o mână şi cu sabia în cealaltă — umblă prin Navestock predicând. Sufletul neîndurător al acestui om izbucni într-o văpaie de mânie, dispreț şi milă. Mulțimi de oameni se adunau să-l asculte în piața oraşului, lângă pod, la capătul Străzii Podului, pe treptele Bursei Cerealelor, sub arborii de pe Duzii Verzi. Oamenii se simțeau îngroziți, cutremurați de ruşine. Mânia lui Grinch creştea amenințător şi se revărsa asemenea unui torent de foc.

— Iată, a venit răsplata pentru faptele voastre - era strigătul lui, întoarceți-vă spre Dumnezeu, oameni nebuni, şi pocăiți-vă !

Le biciuia ignoranța, murdăria, purtările lor meschine, încăpățânarea prostească.

— Şi Domnul îmi arată o turmă de porci, scormonind în gunoaie !

Moartea şi frica de moarte începură să-i obsedeze chiar şl pe cei mai recalcitranți, iar acest om puternic şi înverşunat îi reduse la tăcere. Se adunau în jurul lui şi ascultau cum îi copleşea cu disprețul şi compătimirea lui sinistră. Grinch nu căuta să exacerbeze emoțiile, altfel probabil că Wolfe ar fi intervenit; era ca vuietul unui vânt puternic, purificator. Ardoarea acestui om nu stârnea extazuri isterice, ci mâna mulțimea ca pe o turmă de oi, pe care o învăța să asculte de câinele ciobănesc şi de păstor.

— Faceți ceea ce vă spune singurul om care vă poate scăpa ! Ați fost trufaşi, îndărătnici şi murdari. Moartea a avut noroc cu voi. Nebunilor ! Întoarceți-vă la Dumnezeu, vă spun, şi trăiți în curățenie ! Faceți ce vă spune medicul!

Focul demascator al lui Adam Grinch cutreieră şi alte cartiere. Îi țintui la stâlpul infamiei pe cei care menținuseră oraşul într-un asemenea hal de mizerie. împrăştia adevărurile aşa cum un semănător împrăştie sămânța. Unde erau de-al de Turrell, Wilks, Bardesley, Jermison şi toți ceilalți ? Dispăruseră ca nişte năimiți. Şi aceştia erau oamenii ce-şi încasau an de an banii pe chirie, ce mai cârpeau ici şi mai peticeau colo, lăsând de fapt oraşul să putrezească. Li se atrăsese atenția asupra primejdiei, dar ei refuzaseră deliberat să privească adevărul în față. Să vină să vadă Dealul " Piersicilor. Acolo n-a murit un singur om! Şi să nu spună că-i vorba de noroc sau de o minune!

— Ascultați ce vă spun, zicea el agitându-şi pumnul puternic, Dumnezeu nu se lasă păcălit.

Predicile înverşunate şi biciuitoare ale puritanului dădură naştere unui spirit nou în oraşul Navestock. Moartea şi frica de moarte făcură ca în sufletele oamenilor să ia naştere treptat o mânie surdă împotriva acelora care fugiseră din oraş în toiul epidemiei pe care ei înşişi o provocaseră. Unde erau Turrell, Wilks şi ceilalți ? Doamna Brandon se purta ca o adevărată aristocrată. Dar toți aceşti parveniți, aceşti oameni ai căror părinți s-au îmbogățit!

Treptat, aceşti plebei tari de cap şi răbdători începură să înţeleagă că molima ar fi putut să nu lovească Navestock-ul atât de crunt, dacă proprietarii de case ar fi acceptat să facă ceea ce îi sfătuise medicul. Banii, da ! Toate acestea ar fi costat o groază de bani ! Discuţiile din cârciumi şi în pragurile caselor deveniră tot mai usturătoare şi mai amare.

— Vezi-ţi de treabă ! Ce canalizare ? Nu-i asculta ce spun ! Turrell nu putea să-şi permită aşa ceva. Ar fi trebuit să-şi închidă una din fabricile de bere şi să-i mai reducă veniturile tânărului Tor... N-are rost să aştepţi din partea lui Turrell să facă ceva.

— Se vor găsi ei oamenii care să-l silească !

— Nu, atâta timp cât banii îi pun în mişcare. Nu ştii că dacă ţi s-a făcut o gaură în acoperiş trebuie să te rogi de ei trei ani de zile ca să-ţi pună o ţiglă nouă ?

— Aşa este. Dar Adam Grinch a zis: „O să vină nişte legi prin care chiriaşii o să aibă dreptul să-i silească pe de-al de Turrell să facă ceea ce trebuie. Consilierii comunali puteau s-o facă şi acum, dacă ar fi vrut".

— Să-i ia naiba pe consilieri! Şi cine-s ei, mă rog ? Al-de Turrell şi alţii ca el. Doar n-o să voteze fonduri împotriva lor înşişi.

— Adam Grinch crede că vor fi obligaţi. Se spune că preotul s-a dat de partea celorlalţi - al-de bătrânul Crabbe, Wolfe, metodiştii şi mulţi alţii. Şi apoi se spune că doamna Braiidon este gata să contribuie cu partea ei.

— Bineînţeles, dar uite-o că trece cu cineva !

Era într-adevăr Ursula Brandon, o siluetă albă străbătând străzile cu case vechi de cărămidă roşie. O însoţeau trei bărbaţi mai în vârstă : Crump, avocatul; un bărbat înalt, slab, cu nasul ca un cioc de vultur, o mustaţă albă lăsată în jos şi ochii albaştri strălucitori; al treilea, un domn spilcuit şi fercheş, cu favoriţi lungi şi pălărie albă. Erau cei doi epitropi ai averii Brandonilor, care-şi mai pierduseră pe parcurs din morga lor protectoare şi ironică.

— Vreau să vii cu mine pe aceste străduţe, unchiule Charles !

Se adresa bărbatului mai înalt, vulturul alb, omul care fusese la Sevastopol şi la Deliii. Bărbatul spilcuit era angajat într-o conversaţie mondenă cu Crump. Părea mai uşor de convins, gata să accepte orice hotărâre ar îi lua. primul.

— Nu ştiam că lucrurile stau chiar aşa, Ursula.

— Nici eu, până acum câteva luni.

Veteranul cu părul alb şi femeia înaltă cu faţa palidă şi păr lucios mergeau alături. Ochii liniştiţi ai Ursulei Brandon nu evitau nimic, iar ochii pătrunzători de lângă ea aveau o căutătură dreaptă şi cinstită. Mizeria pitorească şi febrilă a ulicelor şi fundăturilor se etala în lumina molcomă a unui asfinţit de vară. Ţigle roase de intemperii, năpădite de licheni cenuşii şi aurii, grinzi înnegrite şi putrezite, trotuare cu pietre sparte, care deveneau băltoace adânci pe timp de ploaie, curţi dosnice înspăimântătoare, treceri înguste şi întortocheate unde soarele nu pătrundea niciodată, acoperite toată iarna de o clisă neagră, rău mirositoare. Case vechi, cu ziduri strâmbe, acoperişuri de stuf jerpelite, cu găuri pe sub streşini unde se cuibăreau vrăbiile, ferestre pe jumătate acoperite cu scânduri sau astupate cu cârpe, găini scormonind după hrană, porci în cotețe aşezate sub ferestrele bucătăriilor. Aceste curţi şi ulițe îşi aveau însă petele lor de culoarea iedera îngălbenită de arşiță şi uscăciune, călţunii în mănunchiuri de jar, târându-se pe pământul negru, daliile prinse frumos în araci în câte o grădiniță minusculă. Dar erau nişte culori terne, opace, morbide. Până şi capacele puţurilor erau verzi, mucegăite, clisoase, cu limacşi şi gândaci colcăind pe partea interioară.

— Ştii că până acum au fost peste optzeci de morţi în oraş ?

— De necrezut !

- Dacă nu facem acum ceva cu această proprietate, s-ar putea ca mai târziu Aubrey să aibă neplăceri.

Ostaşul îşi muşcă mustaţa.

__ Nu m-am gândit la băiat. Într-adevăr, trebuie să facem ceva. Nu putem continua să percepem chiria fără să investim câte ceva în schimb în proprietate. Este imoral.

— M-am gândit că ai să fii de acord cu mine după ce vei vedea oraşul. N-am ştiut niciodată în ce stare se află până acum câteva luni, aşa că nu te puteam convinge pe atunci.

— Da, l-am ascultat prea mult pe prietenul nostru de colo. Este un bun avocat, dar un rău cetăţean ; de altfel, aşa se întâmplă în general. Cine a scos toate acestea la lumină, doctorul acela al dumitale ?

— Da. Este un fel de „cavaler fără teamă şi fără prihană".

— Cunosc genul acesta de oameni. Trebuie neapărat să facem ceva aici. Ia uită-te la acoperişul acesta de stuf care alunecă peste ferestre ca părul unui imbecil bătrân ce-i cade peste ochi. Am să stau de vorbă cu Posonby.

Ursula zâmbi. Aceasta însemna că Posonby o să se tragă de favoriții lungi şi o să spună : „Amice dragă, foarte bine. Te cred pe cuvânt. Ştii doar că nu mă prea pricep la afaceri".

— Unchiule Charles, nu cred că are vreun rost să îmbunătățim situația în proprietatea noastră, dacă nu ni se alătură toți ceilalți într-un plan general.

— într-adevăr, dar ce fac autoritățile ?

— Mulți dintre ei au fugit care încotro ! Doi au murit. Vezi dumneata, şi ei sunt proprietari. Li s-a pus în vedere să ia măsuri acum câteva luni, dar au refuzat să se lase constrânşi.

— Şi presupun că legea e de partea lor ?

— La ora actuală, da.

Ochii lui căpătară o expresie feroce.

— Pe Dumnezeul meu, ce lucru extraordinar ar fi pentru țara asta dacă s-ar proclama legea marțială pe' timp de un an de zile odată la zece ani. Cred că i-am convinge pe aceşti afacerişti ticăloşi să fie ceva mai cinstiți. Nu, aici trebuie făcut ceva.

— Am impresia că se va face. Vreau să se ştie că Brandonii sunt pentru onestitate.

Ochii lui albaştri se întoarseră spre ea zâmbind

— Cred că vei fi o bună agitatoare, draga mea.

Se întoarseră şi îi regăsiră pe Crump şi pe tovarăşul său. Bătrânul ostaş era cu un cap mai înalt decât Crump şi se uita la el de sus, cu o oarecare condescendență.

— Am să te rog să vii să stăm de vorbă la „Iertări". Ceva trebuie făcut în oraşul acesta.

Crump acceptă inevitabilul. Omul acesta ar fi în stare să-l trântească la pământ şi să-l calce în picioare dacă ar îndrăzni să-l contrazică.

CAPITOLUL XXXIX

în luna septembrie începură ploile. Albastrul străveziu, strălucitor, al cerului de vară fu în cele din urmă înghițit de învălmăşeala haotică a norilor care veneau dinspre apus încărcați de furtună. Cerul părea populat din nou ; nu mai era un deşert infinit de peruzea. în văzduh, aburi plumburii se îngrămădeau în 'valuri uriaşe deasupra unor mase negre-albăstrii care alergau fugărite de vânt. Printre spărturile crestate ale norilor răzbeau din când în când pete de cer albastru. Stropi capricioşi de soare cădeau ici şi colo ca o lumină dintr-o altă lume. Colinele se zăreau în depărtare ca nişte contururi fine, violete. întregul peisaj devenise mai ireal, mai misterios, de o frumusețe stranie sub cerul bântuit de ploi şi vânturi.

în trei zile, pajiştile începură să-şi recapete verdeața. Rădăcinile însetate sorbeau cu nesaț vlaga binefăcătoare. Miriştile pârjolite se înviorară, ca şi fermierii cu țarinile lor fără iarbă, cu iazurile secate şi mâlul crăpat, cu puțurile şi butoaiele de apă goale. Copiii lipăiau afară prin ploaie, țipând de plăcere sub sărutările răcoroase, umede, ale picăturilor grăbite. întreg pământul respira uşurat, fericit.,

Călărind la întoarcere peste Mlaştina Tarling, cu furtuna gonind în urma lui, Wolfe fu izbit de frumusețea Proaspătă a peisajului feeric ce se desfăşura deasupra capului său. Razele soarelui, ivite de după perdeaua unui nor de ploaie ce se depărta, căzură asupra Navestock-ului pitit în vale. Orăşelul scânteia ca o cetate de basm. Ferestrele luceau în soare. Plopii cu frunzişul lor galben tremurau în lumina umedă. Acoperişurile de țiglă păreau pătate de sânge. Turla bisericii dădea impresia că este placată cu folii de aur.

Mai încoace, pe pajiştea ce-şi recăpăta verdeața, spitalul Ursulei Brandon îi apăru lui Wolfe la fel de alb ca nişte bucăți de pânză nouă întinse la uscat pe malul apei. Era învăluit în lumina soarelui, dar în aceeaşi clipă, sub ochii lui, marginea unui nor negru acoperi soarele. Era ca şi cum o mină uriaşă ar fi aruncat un văl întunecat asupra întregului oraş. Toată strălucirea pieri ca prin farmec. Peste câmpie se stârni un vânt rece şi începu să plouă.

Picăturile repezi răpăiau peste pânza corturilor şi a adăposturilor, când Wolfe ajunse la spital. Cei mai mulți dintre copii dormeau. în cortul mare, două infirmiere vor-J beau în şoaptă.

Săriră în picioare când botul negru al lui Turpin apăru în deschizătura cortului. Wolfe descăleca şi aruncă frâul unuia dintre băieți.

— Cum merge ?

— Aici e totul bine, domnule doctor. Domnişoara Mascall se află în cortul numărul trei, la Jennie Sanders.

Cele două infirmiere schimbară o privire întrebătoare.

— Cred că domnişoara Mascall nu se simte prea bine, domnule doctor.

— Cum?

— Într-adevăr, nu vrea să recunoască, dar acum trei zile...

Cu un cuvânt de mulțumire spre cele două fete, Wolfe ocoli in grabă cortul, sărind peste țăruşi. In

cortul numărul trei o găsi pe Jess aplecată deasupra unui pat, punând o pungă cu gheață pe capul ras al unui copil de vreo I şapte ani. Avea un fel de încetineală, de apatie în mişcări, ce sărea în ochi. Pereții de pânză fluturară în bătaia puternică a vântului dezlănțuit pe Mlaştina Tarling.

Wolfe ajunse în prag tocmai la timp ca s-o vadă pe Jess depărtându-se de pat cu o expresie chinuită.

— O, Doamne, cum mă doare capul, apoi se-ntoarse şi-l văzu.

O roşeață vinovată îi năpădi chipul, pentru că în ochii lui John Wolfe era ceva care o sperie.

— Tu eşti, John ? Vino să vezi, cred că Jennie merge spre bine.

Wolfe intră în cort, uitându-se la ea cu privirea scrutătoare a omului care se teme să vadă aievea ceea ce a prevăzut.

— Jess, tu nu te simți bine ! Lumina de pe chipul ei se stinse.

— Este doar o durere de cap. Nu-mi pasă de ea, dacă Jennie e pe cale să se vindece. Vino şi uită-te la ea, John.

Wolfe nu dădu nici o atenție copilului din pat. Se duse direct la Jess, gata să fie brutal la nevoie.

— Dă-mi mâna ! Te simți aşa de mai multe zile ?

— Da, John.

— De ce nu mi-ai spus ?

— N-am vrut să te neliniştesc. Şi apoi...

— Jess, draga mea, asta nu-i frumos din partea ta. Ai mâna fierbinte, ai temperatură.

— Poate să fie un pic. Din cauza durerii de cap. .

Îi controla pulsul. Ochii ei căprui se înălțară spre el cu licărirea lor de altădată.

— Este atât de serios ?

— Taci o clipă.

Fata îi observă fața cu buzele strânse într-o expresie de aşteptare încordată.

— Jess, răspunde-mi la întrebări. Gândeşte-te la mine ca la un medic, un străin oarecare.

— Am să-ncerc.

Aerul lui inchizitorial dură mai puțin de cinci minute. Vocea îi deveni deodată mai blinda, ochii îşi pierdură expresia scrutătoare şi deveniră ochii unui îndrăgostit.

— Jess, trebuie să te duc acasă.

— Dar John, eu...

El îşi puse palmele pe umerii ei.

— Draga mea, mi-e teamă că eşti pe cale de a te îmbolnăvi. Am cedat atunci dorinței tale de a veni aici. Acum trebuie să m-asculți.

Vocea lui o subjuga cu duioşia ei calmă şi fermă, căreia nu-i putea rezista.

-— Voi face ce crezi tu că-i mai bine, John.

— Nu există un loc mai bun ca acasă şi o infirmieră mai bună ca o mamă. Mă reped până la Navestock şi mă întorc cu o trăsură. Stai liniştită aici. Voi spune cuiva să-ți strângă lucrurile.

Plecă prin ploaie şi dădu peste cupeul Ursulei Brandon la răscrucea de lângă râu. Roțile erau pline de noroi, iar caii leoarcă de apă. Wolfe făcu semn vizitiului să oprească. Gemulețul se lăsă în jos şi o față palidă apăru[1] în cadrul lui, privindu-l întrebător.

— Mergeți cumva la spital ?

— Da. Ce s-a întâmplat ?

— Vreau să ştiu dacă-mi puteți împrumuta cupeul pentru vreun ceas.

— Bineînțeles. E cineva bolnav ?

— Jess Mascall. Vreau să duc copila acasă. Ochii Ursulei Brandon avură un tremur.

— Spune-i lui Reynolds să pornească înainte.

Închise gemulețul, se retrase în colțul ei şi privi sălciile bătute de vânt care alunecau pe lingă cupeu. Fața ei căpătă o expresie distantă şi gânditoare. Deodată zâmbi pe jumătate sarcastic, pe jumătate compătimitoare.

Wolfe călărea înainte, cu ploaia şi vântul lovindu-l drept în față. Când ajunse din nou pe pajişte era ud leoarcă. Deschizătura sumbră în cortul cenuşiu îi părea opoartă îndepărtată spre lumea dorințelor sale. Caii cupeului se apropiau lipăind prin iarbă, în timp ce Wolfe îl priponea pe Turpin de un țăruş al cortului. Ajunse tocmai la timp ca să deschidă portiera cupeului. Ursula Brandon trecu pe lângă el privind drept înainte. Intră în cort, şi Wolfe o auzi vorbindu-i lui Jess cu un glas care avea: în el ceva mai mult decât o simplă amabilitate ocazională.

— Trebuia să-mi spui, copila mea, că te simți rău. Cupeul meu te va duce acasă.

— Sunteți foarte amabilă. N-aş fi vrut să plec, numai că...

- Bine, nu face nimic. La revedere. Ai fost de mare ajutor aici.

Jess ieşi afară cu capul înfăşurat într-un şal roşu şi-l găsi pe Wolfe aşteptând-o în ploaie. Haina lui neagră avea luciul apei.

— John, eşti ud tot !

— Nici vorbă de aşa ceva. O ajută să se urce în cupeu.

__ Du-te acasă şi schimbă-ţi hainele.

__ Fleacuri. Mai întâi merg cu tine la Ferma Mlaştinei.

Închise portiera şi fără să asculte protestele ei, încalecă pe Turpin şi porni înaintea cupeului.

La Ferma Mlaştinei arborii luptau din răsputeri cu un uragan de vânt şi pâclă neagră. Wolfe deschise poarta de intrare şi ajunse în faţa casei când cupeul se afla la un sfert de milă distanţă. Îl lăsă pe Turpin la poartă şi intră direct în casă.

— Ce este, John ?

— Mamă, Jess are puţină febră. Am adus-o înapoi acasă. S-ar putea să nu fie nimic. Deocamdată nu ai de ce să fii neliniştită. Ochii ei albaştri şi sinceri îl priveau cu bunătate. Bărbatul acesta căuta s-o încurajeze, dar era limpede că el era acela care avea mai multă nevoie de încurajare.

CAPITOLUL XL

Frunze galbene cădeau rotindu-se din plopi. Toamna era stăpână în grădina azilului de bătrâni. Trei bătrâni erau ocupaţi cu legatul unor tufe de crizanteme, alţi doi scoteau cartofi din pământul negru, un altul stătea lângă gardul scund de piatră, trăgând dintr-o lulea veche de lut. Două trăsuri aşteptau afară în stradă şi un băiat ţinea de frâu un cal negru. Bătrâneţea, căderea frunzelor, mirosul fumului de buruieni aprinse, ultimii trandafiri roz în lumina umedă a soarelui de toamnă - o lume de bronz şi un cer de azur.

Aceşti bătrânei din grădină nu arătau ca nişte fiinţe gata să treacă pragul tragic al morţii. Chicoteau croncăneau şi erau aproape necuviincios de veseli.

— Vasăzică, ai dormit cu baba ta când era moartă, Thomas ! Nu ţi-a fost frică să stai lângă o moartă ?

— Nu, nu mi-a fost frică de loc.

— Ţineai uşa deschisă ?

— Asta aşa e. Şi cum i-am spus şi lui Domnu Flemming: „Ea nu mi-a făcut nici un rău cât a fost în viaţă, şi nu văd de ce să-mi facă rău acum când a murit".

— E adevărat. Dar nu-i prea plăcut. Un trup mort e atât de rece...

Când îşi aruncau privirea peste gard vedeau ce se petrece dincolo. Şi ceva se petrecea în Camera de consiliu.

— Jasper Turrell n-a venit !

— Probabil că nu-i dă mâna !

— L-aţi văzut pe doctor ?

Aceste cuvinte au fost rostite de bătrânul şchiop cu luleaua de lut. Cu nasul lui vânăt şi părul alb avea înfăţişarea unui bătrân ostaş, a unui Ulise antic, pe care aceşti notabili bucolici de altădată îl ascultau cu un vădit respect. Bătrânul şchiop ei~a un înţelept şi un cunoscător. Cu cincizeci de ani în urmă luptase la Waterloo în uniformă roşie şi cu puşca „Brown Bess" în mâinile lui bătătorite de plugar. Fusese trimis cu oastea în lumea largă şi luptase în India, Canada şi Colonia Capului.

— L-aţi văzut pe doctor ? Asta trebuie să fie militar !

— Ce te face să crezi asta ?

— Aşa cum călăreşte pe calul lui negru, întocmai ca Bătrânul Duce, cu faţa lui osoasă şi arsă de soare, mirosind duşmanul de la distanţă. E dintr-ăia mândri, liniştiţi şi dârji, ce mai, un ostaş şi un luptător cu baioneta !

Un bătrân se apropie şi-şi lovi vârfurile ciubotelor de zid, ca să le scuture de pământ.

— Cred că s-a făcut o oră de când stau acolo înăuntru.

— Şi Turrell n-a venit!

-— Şi nici Wilks, nici grăsanul de Johnson şi nici Bătrânul domn Hubbard, săracul de el !

— Ci-că domnul Flemming şi doctorul se află împreună cu ei. Threadgold n-a venit.

— Moş Threadgold, gogomanul ăla bătrân - s-a zis cu el !

— Uite-i că ies afară.

Bătrânii se apropiară de gard ca să-i vadă ieşind pe consilierii comunali. Robert Flemming apăru primul, cu capul descoperit, cu .fruntea sus, purtând parcă pe umerii săi largi demnitatea împlinirii unui lucru bun. Se întoarse ca să strângă mâna lui Crump, ai cărui ochi mici şi vicleni scânteiau de o veselie cinică. într-adevăr, se discutase mult şi cu aprindere.

— Ei bine, domnilor, vor fi reforme ! Noi nu putem să ne împotrivim influenței Brandonilor. Jasper Turrell ? O, oricum, noi am fi obținut majoritatea.

Ochii Bătrânului ostaş erau în aşteptarea lui John Wolfe.

— El a făcut-o ! A intrat cu barda în ei şi i-a escortat cu baioneta. E un om şi jumătate ! Asta trebuia să fie militar.

Wolfe ieşi încadrat de doi omuleți. Omuleții vorbeau cu însuflețire, triumfători. Se vedea că s-a dat şi s-a câştigat o bătălie morală, şi cei doi jubilau, cu fețele aprinse, mândri de propriul lui altruism. Se vedeau ici şi colo fețe întunecate, descumpănite, care făceau socoteli şi calculau costul lucrărilor. O minoritate a luptat şi a învins majoritatea, a înjugat-o şi a pus-o la lucru.

— E un om şi jumătate. Trebuia să fie militar. Wolfe încalecă pe Turpin şi se depărta ridicând în urmă-i un roi de frunze galbene. Calul negru alerga plin de vigoare. În aer plutea parcă un iz de victorie: era ca o deschidere de porți, o predare de chei. Aşa cum călărea prin Navestock, John Wolfe apărea în ochii oamenilor ca un mare comandant care intra într-o cetate cucerită. Scena nu era lipsită de un oarecare dramatism. Oamenii simpli îşi duceau mâna la pălărie.

Bătrânul Crabbe umbla țanțoş prin grădină, când John Wolfe îi aduse ştirea. Adam Grinch trăgea încolo şi încoace un vălătuc mare de fier pentru nivelat, cu o râvnă de parcă l-ar fi tras peste păcatele oamenilor. Plopii zvelți se înălțau tremurând către cerul limpede şi rece. Pe undeva ardeau buruieni şi un fum înțepător umplea văzduhul.

— Le-am capturat, avanposturile, domnule !

— Cum, în majoritate ? Să nu-mi spui că oamenii ăştia, s-au hotărât să facă reforme !

— Ba da, dar după multă vorbă. Meritul îi revine lui Robert Flemming. A pornit la atac, şi cei slabi ele înger s-au predat.

— De necrezut !

Ochii lui negri scânteiară. Era satisfăcut şi amuzat deopotrivă.

— Ce-au de gând să facă ?

— Să se adreseze superiorilor ca să le trimită un expert care să-i sfătuiască.

Tabachera de aur fu scoasă la iveală.

— Pe cinstea mea, John Wolfe, aceasta este o capitulare. Iar Jasper Turrell se află în Scoția. Numai ce-l vezi cum aleargă înapoi, ca un taur înfuriat.

— Cred că-şi va rupe coarnele, dac-o încerca să atace.

— John Wolfe, asta-i o izbîndă ! Să fiu al naibii, dacă nu fac şi eu ceva pentru acest oraş. Am să clădesc cantine pentru săraci sau un hotel pentru nebăutori şi am să-l botez ,,La prietenul băutorului de bere" îşi continuară discuția mergând agale pe cărarea de pietriş, până când Wolfe începu să dea semne uşoare de nerăbdare, ca omul ale cărui gânduri zboară în altă parte.

— Jabez îmi ține calul lingă poartă. Vă rog să mă scuzați, domnule, trebuie să plec. Am vrut să fiu primul care să v-aducă vestea.

Bătrânul Crabbe îşi puse mâna albă pe mâneca lui Wolfe. Ochii lui aveau o expresie perspicace şi afectuoasă, deşi poate nu lipsită de sarcasm. în felul său, devenise foarte mândru de Wolfe.

— Nu-ți mai pierde timpul cu un bătrân. Cum merge fata ?

— În afară de orice pericol, aşa sper cel puțin.

— Eşti un tip ciudat. Tare ca lemnul de stejar, şi totuşi cu un punct slab prin care te poate stăpâni o muieruşcă.

Wolfe râse uşor, fericit.

— Dumneavoastră n-ați avut niciodată un astfel de punct slab ?

— Chiar dacă l-am avut, John Wolfe, eu mi-am făcut o platoşă de oțel. Nu-mi şedea bine să am puncte slabe. Am avut cândva un duşman pe care-l apucasem de beregată şi care a încercat să mă dezarmeze, punându-şi nevasta să se smiorcăie în fața mea. Nu, nu. Societatea caută să te acapareze prin femei. Am cunoscut mulți oameni cu spirit combativ care s-au muiat în momentul când o pereche de brațe catifelate li s-au încolăcit în jurul gâtului.

— Poate că depinde de brațe, domnule Crabbe. Ele nu trag întotdeauna un bărbat la fund !

— Zici că nu întotdeauna, ai? Nu se poate spune că am. fost o autoritate în materie de femei, dar mi s-a povestit că există un fel de laşitate care vine odată cu căsătoria. Nu mai ai acelaşi spirit de aventură, aceeaşi temeritate a omului liber ! Ți-e teamă să rişti ! Vrei o asigurare pe viață ! Pleacă sănătos şi lasă-te adulat!

Zilnic, Wolfe îşi făcea timp o ora ca să meargă la Ferma Mlaştinei s-o vadă pe Jess. Fata făcuse febră tifoidă, dar după patru săptămâni de boală se părea că era pe cale să se vindece.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Wolfe nu s-ar fi zbuciumat atât, pentru că nu existau motive

evidente de neliniște. Joshua Crabbe cunoștea întrucâtva firea omenească. Dragostea îl poate face pe om fricos și laș, după cum îl poate face și erou.

In ziua aceea, Wolfe avea multe noutăți de spus și-și simțea inima plină. Aducea pradă și trofee la patul „doamnei visurilor sale". Cerul era albastru, bătea un vânt proaspăt și lumea toată părea de chihlimbar și bronz. Pe iarbă, frunzele așterneau pete roșcate, aurii și ruginii. Peste Mlaștina Tarling pluteau nori mari, albicioși. Văioaele erau scăldate în soare. Niciodată boabele de ilice nu fuseseră mai roșii.

— Bună ziua, mamă. Am noutăți pentru Jess. Cum îi merge ?

— Visează la curcani și la budincă de fructe, John, plânge după o bucățică de pâine cu unt.

— Atunci e bine.

— Vasăzică n-ai noutăți și pentru mine. Ce înseamnă pentru o femeie să aibă cu douăzeci de ani mai mult!

Wolfe își puse palmele pe umerii ei și o sărută pe obrazul bucălat.

— Dumneata! Dumneata ai să fii tânără totdeauna. Navestock-ul a capitulat. Au votat pentru reformă.

— Vasăzică de asta arăți atât de vesel ?

—- Am dat o bătălie. Omul nu se poate opri să chiuie atunci când echipa lui câștigă.

Fereastra odăii lui Jess dădea spre câmpie și printre canaturi se zăreau cei doi chiparoși, ca două turnuri verzi. Era o odaie lungă, cu două dulapuri uriașe și o dușumea veche de stejar, cu scândurile umflate pe alocuri. Tapete de un roz-pal acopereau pereții, iar perdelele erau din tul alb, cu trandafiri.

Jess stătea culcată cu o singură pernă sub cap. Părul ei negru, strâns spre spate, era împletit în două cozi care ajungeau până la cuvertura albă.

Când Wolfe deschise ușa, ea încercă să ascundă în grabă ceva sub cearșaf.

— Ce-i cu secretele astea ? Să știi că nu merge așa. Întoarse spre el fața ei cu pielea albă și dinții puternici.

— Trebuia să bați la ușă.

— Ba de loc. Doar n-am venit sus pe scară ca o nălucă. Ce-ascunzi acolo ?

— Nu pot să-ți spun.

— Atunci am să ascund și eu noutățile pe care le-am adus.

Se aplecă peste pat eu mâinile sprijinite de margine.:

— Nu-i frumos să te tocmești, John.

— Să-ncerc să ghicesc. E o oglindă ? Ea râse

— Da, dar nu-i frumos...

— Și ce vrei să vezi în oglindă ? Arăți minunat.

— John, aș mânca o mulțime de lucruri. Zac aici și sunt lihnită de foame. Vreau plăcintă cu carne, și pui, și budincă de mere, și pâine, și unt. Pâine cu unt!

— Te-ai săturat de lapte ? Încă o săptămână ! Vrei să auzi veștile mele ?

— Da, spune repede.

— Consilierii comunali au cedat. Navestock-ul s-a predat.

O clipă rămase nemișcată, privindu-l cu ochi mari, apoi sări în pat de bucurie.

— John!

Fața ei îmbujorată și intensitatea emoției îl speriară.

— Stai culcată, draga mea. Nu trebuia să-ți spun.

— Dar asta înseamnă victorie.

— Da, da. Culcă-te înapoi, Jess. Gâfâi de parcă ai urcat în fugă dealul de la Crucea Flemmyng.

Se culcă înapoi deodată cu fața palidă.

— John, sărută-mă.

El se aplecă și o sărută pe frunte.

— Sunt atât de bucuroasă, atât de bucuroasă.

CAPITOLUL XLI

Wolfe se trezi la zgomotul geamului spart. Auzea ca prin vis o voce slabă, subțire, ce striga, striga mereu undeva în depărtare. Cineva își îndreptase. lanterna asupra ferestrei dormitorului său, pentru că putea să deslușească conturul ei reflectat pe tavan. Un vânt puternic sufla în rafale în jurul casei.

Wolfe sări din pat și ajunse la fereastră când o altă piatră trecu cu zgomot prin sticlă. O lanternă de trăsură își arăta ochiul galben jos în grădină.

Wolfe trase geamul în sus.

— Am auzit, am auzit, oprește-te. Cine ești ? De după lanterna trăsurii se auzi un glas.

— Am bănuit că e fereastra dumneavoastră, domnule. Sunt eu, John Munday. Domnişoarei i s-a făcut rău. V-am adus o scrisoare.

— In regulă. Cobor în cinci minute.

Wolfe aprinse o luminare si se îmbrăcă asemenea unui om căruia îi arde casa. Tot îi mai suna în urechi glasul acela subțire care chema, chema mereu din depărtarea visului, şi vuietul neîncetat al vântului de apus ce sufla deasupra oraşului.

Când deschise uşa de jos, o rafală stinse luminarea.

— Vânt blestemat ! Intră înăuntru, John.

— Mi-am zis că n-o să vă supărați pe mine că am aruncat cu pietre, dacă am văzut cât de rău îi este domnişoarei...

Wolfe închise uşa şi aprinse lumânarea.

— Nu, puteai să tragi şi cu puşca şi tot ți-aş fi mulțumit. Unde e scrisoarea ? Ține lumânarea.

Desfăcu biletul mototolit şi-l netezi cu palma de perete. Un medic primeşte multe mesaje de acest fel, apeluri tragice, disperate, mâzgălite pe ce se nimereşte, asemenea misivelor de pe câmpul de luptă. Mary Mascall scrisese cu creionul, dar scrisul ei era drept şi energic. Era femeia care-şi păstra întotdeauna capul limpede şi îşi amintea de amănuntele ce puteau să aibă o importanță vitală.

Wolfe mototoli biletul şi-l băgă în buzunar.

— Ai luat un cal bun, John ?

— Am pus murgul buiestraş la trăsurica de piață, domnule. E legat mai încolo, de grilaj.

— Poate să meargă repede... ? Adică să țină pasul ?

— Eu cred că da.

— Uite, vino cu lumânarea după mine. Am de luat unele lucruri şi durează mai puțin dacă am lumină.

Deşi era foarte grăbit, Wolfe lucra cu graba omului perfect stăpân pe el. Nu scotocea febril şi nu răsturna sertarele enervat. Ştia de unde să ia fiecare lucru şi părea că-şi făcuse rapid în minte lista obiectelor de care avea nevoie.

— Am terminat.

Murgul buiestraş rupea câte o frunză din gardul viu al doamnei Loosely, cu botul întins peste grilaj.

— Urcă în trăsură, John. Eu am să-l dezleg. Ține geanta. Ai grijă, conținutul e prețios.

Wolfe dezlegă calul şi sări din mers în trăsurica. John Munday dădu bice calului şi porniră în goană, săltând peste bolovani. Lanternele îşi bălăbăneau lumina palidă pe străzile pustii, scoțând sporadic din întuneric obloanele trase şi ferestrele oarbe.

Când trecură prin fața casei lui Joshua Crabbe, Wolfe zări plopii uriaşi ce se legănau cu un geamăt sinistru. Se auzi un lătrat de câine. Pe Lower Pike, o pisică albă trecu în fugă drumul, apărând şi dispărând din lumina lanternelor ca o suveică. În cinci minute traversară râul şi ieşiră din oraş.

— Dă-i bice, John. Nu te uita că-i la deal. Munday porni calul în galop.

Acum goneau pe sub arborii uriaşi învăluiți în tristețea toamnei de pe Dealul Piersicilor, sumbri şi lipsiți de culoare la ora aceea. Frunzele moarte foşneau în vântul ce fremăta printre crengi. Lanternele îşi. aruncau lumina pe drumul noroios care se topea în urma lor undeva în întunericul umed. Mergeau în tăcere. John Munday privind înaintea lui la drumul întunecat şi la siluetele vagi ale gardurilor. Wolfe chinuit de nerăbdare. Era amant şi ros de remuşcări. Din vina lui s-a produs catastrofa ! De ce fusese atât de imprudent şi-i povestise lui Jess noutatea ? O revedea cum sărise în pat îmbujorată şi fericită, apoi paloarea aceea bruscă, obosită, ce-i năpădise fața. „John, sărută-mă". Şi apoi în fața unui asemenea risc, ce însemnătate avea noutatea aceea ? Că le-a venit mintea la cap câtorva bătrâni ?

La Ferma Mlaştinii, vântul de apus vuia surd prin chiparoşi şi zgâlțâia gardurile de ilice. Undeva, în întunericul ce înghițise câmpia, începu să cearnă o ploaie măruntă. Frigul era pătrunzător şi John Munday aproape că nu mai simțea frâiele în mâini, când lumina lanternelor scoase din întunecime poarta albă a aleii de intrare. Chiar şi vara, oi călătorie la ora două noaptea poate face să-ți clănțăne dinții în gură. Dar acum era sfârşitul lui noiembrie !

Suprafața neagră a gardului de ilice se desena în lumina I ce cădea de la o fereastră de sus. Uşa de la intrare era deschisă, şi Mary Mascall, cu un şal pe umeri, aştepta în cadrul ei. Razele galbene ale lanternei cădeau pe cărarea J pietruită, scoțând la lumină rosturile dintre pietre, smocu-J rile de iarbă şi mici culcuşuri de muşchi. Câteva frunzei moarte erau purtate de vânt încolo şi încoace. Chiparoşii se legănau şi se lamentau.

— Slavă Domnului că ai venit, John.

Fața ei gravă şi tulburată ieşi din întuneric.

— Cum se simte ? Hai să mergem sus imediat.

— E albă ca o bucată de marmură. I-a venit aşa, dintr-odată. Băiete, n-am ştiut ce să fac. Eram complet neajutorată.

Vorbeau în timp ce urcau scara.

— A fost vina mea, mamă. M-am acuzat tot drumul până aici. Pentru nimic în lume nu trebuia să-i spun.

— Ascultă, John, nu puteai să prevezi aşa ceva.

— Continuă să sângereze ?

— Nu, băiete, cred că s-a oprit. N-am îndrăznit să mă ating de ea.

— Binecuvântată să-ți fie înțelepciunea. Este foarte agitată ?

— Nu... E liniştita.

__Mamă, cred că am să mă împuşc dacă se sfârşeşte

Cu toată groaza ce-o cuprinsese, Mary Mascall găsi în ea puterea de a-i aduce şi lui un cuvânt de mângâiere.

- Nu spune asta, John, nu-ți dai seama ce vorbeşti ?

Compasiunea ei era ca o mustrare.

__ Voi, femeile, aveți curaj. Nu trebuie s-o lăsăm să vadă că suntem speriați.

Mary Mascall coborâse lumina lămpii în odaia lui Jess, dar chiar şi în semiobscuritate Wolfe putu să distingă paloarea groaznică a chipului ei. Semăna cu o mască de ceară, cu buzele albe şi trăsăturile ascuțite. Mâinile ei se mişcau neîncetat, strângând plapuma cu degetele albe.

— Tu eşti, John ?

Vocea ei nu mai era decât o şoaptă slabă şi, când se întoarse spre el, Wolfe văzu cearcănele adânci şi negre în jurul ochilor.

Se aplecă asupra ei.

— Nu mai vorbi, Jess, şi nu mişca nici măcar un deget. Stai absolut liniştită.

— Mă simt atât de caraghios, şi n-am linişte, John, aud tot felul de zgomote.

— Da, da, o să oprim toate astea.

Se duse la lumină, îşi goli geanta pe comodă şi începu să prepare un amestec din sticlele pe care le adusese cu el. Gâtul unei sticle se ciocni uşor de eprubeta gradată.

— Ridică-i puțin capul, mamă, iar eu am să-i țin paharul. Să nu faci nici un efort, Jess, nu încerca să ridici capul singură. Acum bea.

Bău doctoria cu o uşoară strâmbătură.

— E bine aşa. Acum încearcă să dormi.

— Da, John, o să încerc.

— Noi o să fim aici. Nu mă mişc de lângă tine. Adormi curând. Respira uşor, aproape imperceptibil ;

fața îi era albă şi liniştită, ca o față de mort. Brațul stâng se odihnea pe plapumă, şi Wolfe ținea uşor între degete încheietura delicată, numărând, palpând. aşteptând încordat.

Trecu o oră. Mary Mascall şedea în fotoliul vechi de lemn de alun, în colțul camerei, cu ochii închişi. Nu-şi dăduse seama cât era de obosită decât după ce sosise Wolfe şi îi mai potolise puțin nesiguranța chinuitoare.

In toată casa domnea o linişte desăvârşită. Crâmpeie de vis se confundau cu realitatea în această imensă enigmă care este viața. Toți cei ce suferă pun întrebări crude, căci nu e bine ca omul să fie prea umil în fața lui Dumnezeu.

Mary Mascall deschise ochii şi văzu că Wolfe o priveşte. Ii făcu semn să se apropie de el. Femeia îşi scoase papucii şi străbătu încăperea fără zgomot.

Wolfe o trase mai aproape şi-i vorbi în şoaptă.

— Este un somn bun. Pulsul i s-a mai înviorat puțin. Du-te la culcare, mamă, şi mai odihneşte-te.

— Dar tu ? Te-ai omorât muncind pentru ei, şi Mâini trebuie s-o iei de la capăt.

— Am să stau aici toată noaptea. Nu mă duc înapoi Ia Navestock în ruptul capului.

— Nici mâine ?

— Nici chiar o lună încheiată dacă va fi nevoie La; are gaz destul ?

— Da.

— Atunci du-te şi te odihneşte.

Îl sărută şi se strecură uşor din cameră.

Wolfe rămase acolo toată noaptea, nemişcat lângă patul lui Jess, cu degetele pe încheietura ei. Bătăile slabe ale inimii ei, pulsațiile sângelui sub pielea albă, măsurau pentru el clipele acelei nopți. Zorile cenuşii îl găsiră tot acolo, înalt şi țeapăn ca o sentinelă, fixând Moartea care stătea la picioarele patului şi pândea.

CAPITOLUL XLII

Navestock-ul se trezi brusc în situația unui oraş asediat, al cărui comandant a dispărut peste noapte, lăsând în urma lui o confuzie generală. De obicei o criză creează omul indispensabil. Navestock-ul realiză acest lucru atunci când omul indispensabil dispăru.

Până pe la mijlocul zilei următoare, nimeni n-a ştiut ce s-a întâmplat cu John Wolfe. Fusese chemat în timpul nopții şi nu se mai întorsese. Chiar şi aceasta nu era decât o presupunere, de aceea clopoțelul şi ciocanul de la poarta căsuței albe de pe Strada Evei nu se odihneau de loc.

— Doctorul Wolfe e acasă ?

— Nu l-am văzut azi dimineață.

— N-a uitat, desigur, că trebuie să vină la doamna Ballard.

— O, vă rog să-i spuneți domnului doctor să vină la domnul Rotherhood imediat. A intervenit o agravare.

— Am venit pentru doctoria doamnei Mostyn.

— Vreți să-mi spuneți la ce oră îl găsesc pe doctorul Wolfe acasă ?

Mica servitoare se zăpăci de tot, şi doamna Loosely trebui să preia grija uşii de intrare, devenind tot mai categorică şi mai neştiutoare pe măsură ce apelurile se înmulțeau.

— Doctorul Wolfe a fost probabil chemat în timpul nopții. Nu ştiu unde s-a dus. Nu l-am văzut de când m-am dus aseară să mă culc.

Această declarație ingenuă nu provocă nici un fel de comentarii, deoarece nimeni nu se îndoia de moralitatea doamnei Loosely.

Uul dintre servitorii de la „Iertări" veni călare, îşi lăsă calul să rupă frunzele gardului de iiice si bătu cu ciocanul în poartă.

— Bună dimineața, doamnă,o scrisoare pentru domnul doctor de la doamna Brandon.

Doamna Loosely îi repetă formula.

— Doctorul Wolfe a fost probabil chemat în timpul nopții. Nu ştiu unde s-a dus. Nu l-am văzut de când m-am dus aseară să mă culc.

Servitorul făcu ochii mari.

— Trebuie să-l găsesc. E urgent. Doamna Brandon mi-a spus să nu mă întorc fără să-l fi găsit.

— Ei bine, caută-l. Calul dumitale îmi mănâcă gardul. Te rog foarte mult...

Omul băgă scrisoarea în brâu.

— Am să încerc la domnul Crabbe.

Şi trânti poarta după el.

Lui Joshua Crabbe îi veni imediat o idee.

— Ce face ? Doctorul Wolfe e de negăsit ? Spune-le să încerce la Ferma Mlaştinii.

Într-adevăr, îl găsiră la Ferma Mlaştinii.

Dar Navestock-ul striga şi se ruga de un om care era ob şi surd. Toată conştiința lui Wolfe se retrăsese în această încăpere lungă şi joasă de la etaj, cu grinzile ei de stejar, cu pereții roz-pal şi fata de zăpadă culcată în patul cu cuvertură albă. Jess se trezi la două ore după ce se crăpase de ziuă, şi-l găsi pe Wolfe şezând lângă ea. Un zâmbet slab de mulțumire îi lumină ochii.

— Stai cu mine, John.

Adormi din nou, aproape imediat. Nici o forță din lume nu l-ar fi putut urni pe John Wolfe de la Ferma Mlaştinii. Îi fură aduse mesaje şi scrisori, dintre care una de-a dreptul imploratoare din partea Ursulei Brandon.

„„Vino neîntârziat în oraş, fie măcar pentru o oră. Îți dai seama că Navestock-ul a rămas fără medic ? Threadgold a plecat ieri să-şi caute de sănătate. Cel ce trebuia să-i țină locul n-a sosit încă. Ce-au să se facă toți nenorociții aceştia?"

Wolfe îi scrijeli răspunsul pe o măsuță de stejar negru. Şedea lângă fereastră în camera lui Jess şi privea în jos la frunzele îngălbenite purtate de vânt peste iarba din grădină.

„Iertați-mă, dar este o chestiune de viață şi de moarte, şi voi rămâne aici până când situația se va lămuri. Navestock-ul este pe cale să iasă din valea umbrelor. Lucrurile stăteau mult mai rău acum, o lună. N-au decât să trimită după Bruce sau Halliday, sau după unul din medicii de la Wannington. Am făcut destule pentru Navcstock. Să nu mă mai hărțuiască aceste câteva zile. Sunt ale mele şi mi le iau".

Rămase neclintit, şi Navestock-ul încă tot înfricoşat la culme, nu mai ştia ce să creadă. Sufletele meschine s-au simțit frustrate, părăsite şi începură să-şi manifeste revolta. Era ceva nemaiauzit ! Un medic să dezerteze de la pacienții săi pentru că s-a întâmplat ca puştoaica de care era îndrăgostit să fie grav bolnavă

!

— Este absolut scandalos ! Nu mai are ce căuta în casa mea !

Dar erau şi oameni care au înţeles, şi care erau destul de mărinimoşi ca să-i ia apărarea.

— Ei da ! împroşcaţi-l acum cu noroi ! L-aţi făcut să robească săptămâni întregi, şi acum ţipaţi contra lui când are un necaz. Dacă era bolnav la pat cred că nu-l scoteaţi afară, nu ? Eu admir sufletul acestui om.

Dincolo, la capătul câmpiei de purpură, John Wolfe veghea şi aştepta, fără să se gândească la Navestock şi la toii cârcotaşii săi. Îi măturase cu desăvârşire din mintea lui, cu valul puternic al pasiunii sale. Se cheltuise în slujba lor, fără să precupeţească nimic. Acum n-aveau decât să aştepte până când o să poată să se ocupe din nou de ei.

Wolfe învinse moartea la Ferma Mlaştinei mai mult ca infirmieră decât ca medic. Cel mai mic fior de emoţie, cea mai slabă mişcare putea să aducă o recidivă a hemoragiei. Jess era ca o frunză tremurătoare pe malul verde al unui râu tumultuos, o pală de vânt o putea arunca oricând în şuvoiul clocotitor. Wolfe nu dormise de trei nopţi. Marea lui forţă îl ajuta în momentele de criză, când era nevoie de o delicateţe infinită, când orice atingere trebuia să fie aproape imperceptibilă. Fata de zăpadă cu părul negru şi ochii încercănaţi zăcea pe braţele marii iubiri a lui John Wolfe.

In cea de-a patra zi a retragerii lui Wolfe, consilierii comunali fură convocaţi la o şedinţă extraordinară, pentru a lua în discuţie o comunicare ce sosise la Primărie din partea lorzilor din Consiliu. Scrisoarea era ui răspuns la cererea Consiliului Comunal din Navestock de a i se trimite un expert care să-şi dea avizul asupra stării sanitare a oraşului. Avocatul Crump era cel care primise scrisoarea şi, în calitate de secretar, trebuia s-o supună Consiliului.

Crump avea destul de mult simţ al umorului şi îi făcea o plăcere deosebită să pună la cale un anumit soi de glume răutăcioase şi cinice, pe care avea grijă să le agate cit mai bine de coada vecinului şi să aştepte efectul cu o mină sardonică. Crump ştia totuşi să fie obiectiv şi detaşat. Scrisoarea lorzilor din Consiliu îl făcu să-şi arate colţii ca un câine. Şedea în fotoliul său cu spătar de trestie şi, privind de sus la cei prezenţi, se întreba cum vor primi acest bobârnac peste nas. Nimeni n-ar fi putut aranja un afront mai şiret şi mai usturător.

Crump se ridică rece şi grav, îşi plimbă privirea în jurul camerei, se opri asupra lui Robert Flemming şi-şi înăbuşi un râs lăuntric. în timp ce citea scrisoarea, îşi arunca din când în când privirea asupra adunării. Feţele unora arătau abătute, nehotărâte.

Lorzii din Consiliu doreau să informeze Consiliul comunal din Navestock că ei se consultaseră cu doctorul Percival, expertul pe care îl delegaseră în urină cu câteva luni pentru a face un raport asupra stării oraşului. Doctorul Percival constatase că consilierii comunali din Navestock dispuneau exact de omul care le trebuie şi care trăia în mijlocul lor. Ca urmare, lorzii din Consiliu îşi permit să sugereze consilierilor comunali din Navestock să-l aleagă pe doctorul John Wolfe ca şef al serviciului sanitar şi să se lase călăuziţi de cunoştinţele sale în materie. În jurul mesei, câteva chipuri se lungiseră. Aveau impresia vagă de a fi luaţi în râs. Nu cumva domnii din Londra aveau intenţia să umilească nişte proprietari de vază ?

— Nu se poate, spuse o voce de undeva , noi avem deja un şef al serviciului sanitar.

Crump clipi şiret.

— Scuzaţi-mă domnule, dar am aici încă o scrisoare, căreia îi voi da citire îndată. Am regretul să vă anunţ că din motive de sănătate, doctorul Threadgold a fost silit să-şi dea demisia.

Crump aruncă o privire spre Robert Flemming şi văzu că preotul lupta din răsputeri să-şi înăbuşe o poftă de râs cu totul neprezidenţială. Unii dintre cei prezenţi păreau cu totul descumpăniţi. Nu se puteau dumiri nicidecum, dacă nu cumva erau luaţi în bătaie de joc.

Crump dădu citire scrisorii doctorului Threadgold. Demisia fu acceptată.

Urmă o pauză penibilă. Robert Flemming surprinse îndemnul din ochii lui Crump.

— Aşadar, domnilor, mi se pare că singura hotărâre logică şi inteligentă pe care o avem de luat este să-l alegem pe domnul Wolfe ca şef al serviciului nostru sanitar. în ce mă priveşte consider că n-am putea face o alegere mai bună.

Capul mare al lui Robert Flemming şi glasul lui profund dominau adunarea. îşi puse greutatea sa în joc în momentul când cele două platane oscilau nehotărâte. Nemulţumiţii au fost covârşiţi şi John Wolfe ales.

O jumătate de oră mai târziu, Flemming stătea de vorbă cu Crump în curtea Primăriei.

— Este o lume ciudată, domnule, o lume trăznită. Aţi intervenit exact la momentul oportun.

— Trebuie să plec imediat la Ferma Mlaştinii. Avocatul aprobă din cap.

— Este un tânăr foarte hotărât. Trebuie să vină aici, să-l vadă lumea. În oraş domneşte o mare nelinişte.

— Da, oamenii sunt în stare să înnebunească dacă îi apucă guta şi nu vine medicul.

— Eu nu-i condamn. Dacă este un om ambițios, va veni neapărat.

CAPITOLUL XLIII

Robert Flemming văzu soarele apunând peste Mlaştina Tarling, în timp ce trăsura lui străbătu aleea de la Ferma Mlaştinii. Doi cai mari de atelaj păşteau liniştiți, iar un cârd de gâşte, în frunte cu un gîsean chior venea în şir indian dinspre iaz. Era o seară de noiembrie, senină, învăluită într-o ceață uşoară, dar la orizont, deasupra câmpiei, cerul era de un roşu-aprins, ca o glugă de flăcări peste sutana cenuşie a unei zile ce dispărea în neant. Frunze moarte purtate de vânt se îngrămădeau peste smocurile de iarbă. Gardul de ilice care înconjura casa apărea sumbru şi maiestuos în faptul serii. Crengile goale ale pomilor desenau linii bizare pe cer.

Robert Flemming avea un suflet sensibil. Se opri o clipă la poarta grădinii cu ochii îndreptați spre fereastra cu cefcevele albe de la etaj, încadrată de doi chiparoşi. Lumina pâlpâitoare a unei lumînări trecu în dreptul geamului ca urma unei stele căzătoare pe oglinda apei. Casa era tăcută şi tristă. Părea că o prezență nevăzută adăsta cu degetul pe buze.

Robert Flemming străbătu cărarea pietruită şi rămase o clipă nehotărât sub portal, cu mâna pe minerul de fier al clopoțelului. O sfială nelămurită îl făcu să-l tragă foarte uşor, astfel încât sârma ruginită scârțâi, fără să răsune clopoțelul. Auzi o uşă şi zgomot de paşi traversând holul. Un chip de fată apăru din întunericul casei, privindu-l întrebător.

— Doctorul Wolfe e aici ?

— Da.

— Vreau să-l văd. Spune-i că-l caută domnul Flemming.

— Am să-i spun doamnei Mascall. Poftiți înăuntru. Îl lăsă în semiobscuritatea holului, cu uşa de la intrare deschisă, prin care se zăreau formele negre ale chiparoşilor desenându-se pe un fundal de lumină roşietică. Mersul prudent,, tiptil, al fetei pe scară făcea ca liniştea casei să pară şi mai adâncă. Silueta ei se topi undeva în întunericul tainic. Trecură câteva minute până se auzi din nou un zgomot de paşi.

Robert Flemming întinse mâna spre Mary Mascall. Femeia avea o față palidă şi împietrită de suferință.

— Fetița mea se simte iarăşi mai rău.

— Îmi pare rău.

— Vreți să-l vedeți pe doctorul Wolfe ?

— Da.

Robert Flemming se purta întotdeauna față de femei cu o amabilitate aristocratică. Instinctiv îşi coborî vocea.

— Trebuie neapărat să-l văd pe doctorul Wolfe, dacă poate fi chemat, fără ca aceasta s-o tulbure pe fiica dumneavoastră.

— A adormit chiar acum. Dar mă îndoiesc să John are s-o lase singură.

— Doamnă Mascall, sunteți o femeie inteligentă. Navestock-ul a descoperit că nu se poate lipsi de John Wolfe şi Navestock-ul a început să murmure.

— Sunt convinsă de asta, domnule Flemming. Niciodată n-am avut o părere prea bună despre oamenii din Navestock. John Wolfe le-a dăruit luni de zile din viața lui, iar ei nu vor să-i lase nici măcar trei zile.

— Nu este cât se poate de firesc ? Chiar şi dumneavoastră, oare nu v-ați impacienta dacă vi s-ar îmbolnăvi copilul, iar medicul dumneavoastră ar persista în a-şi dărui tot timpul său altcuiva ? John Wolfe este pe cale să sacrifice primul pas important în cariera sa.

— Înțeleg. Acum sunt gata să-i vorbească frumos dacă se duce şi-şi scoate pălăria în fața lor.

— Nu, nu-i chiar aşa. S-a petrecut o mare schimbare în opinia publică, ceea ce se datorează în mare parte lui John Wolfe. N-ar trebui să se sustragă de la noua sa răspundere. Încercați să-l convingeți să stea de vorbă cu mine cinci minute.

— Am să încerc, domnule Flemming. Nu vreți să intrați în salon ?

— Mulțumesc, este foarte bine şi aici. Mi-am lăsat atelajul la intrarea în alee.

Mary Mascall dispăru în întunericul scării. Merse pe dibuite de-a lungul palierului, până când o geană slabă de lumină îi indică uşa camerei lui Jess. O deschise încet şi spuse în şoaptă :

— John.

— Da, mamă.

— Domnul Flemming doreşte să te vadă.

— In legătură cu ce ?

— Cu oraşul Navestock. Du-te jos şi stai de vorbă cu el. Te rog eu, John. Se cuvine s-o faci pentru el şi pentru tine.

Cei doi bărbaţi se întâlniră în obscuritatea holului. Wolfe arăta tras şi pământiu la faţă, o faţă suptă, mistuită de un foc lăuntric, cu o lucire fanatică în ochi. Strânse tare mâna lui Flemming.

-— Acum a adormit. Vă pot acorda zece minute. Abia aţipeşte şi se trezeşte iar. Totul atârnă de un fir de păr.

Patima lui îi dădu lui Flemming impresia unei descurajări patetice. Simţi că-i slăbeşte puţin hotărârea cu care venise.

— Ce-ar fi să mergem afară ? Am putea sta de vorbă fără s-o deranjăm.

Porniră de-a lungul faţadei, apoi cotiră în livadă. Spre apus, cerul era acum de un cenuşiu roşiatic. Iarba părea de un verde deschis, iar copacii, negri ca lignitul. Aerul era răcoros, iar cerul limpede, prevestitor de brumă spre dimineaţă.

Cei doi bărbaţi înalţi măsurau cu paşi rari, înainte şi înapoi, una din aleele livezii.

— Vreau să-ţi spun deschis părerea mea, Wolfe.

— Cu cât mai deschis, cu atât mai bine.

— Astăzi ai fost ales noul şef al serviciului sanitar. Threadgold a demisionat. Ai câştigat partida. Nu da cu piciorul unei astfel de ocazii.

Când se întorceau, vedea profilul slab, osos, al lui Wolfe conturându-se clar pe cerul sumbru.

— Credeţi că procedez într-un mod egoist ?

— Socot că nici un om nu trebuie să-şi pună propriile sale interese înaintea intereselor celor... celor... ştii despre ce vorbesc. In oraş domneşte o mare agitaţie. Am venit aici ca prieten.

Se întoarseră din nou şi în momentul acela ochii li se întâlniră. Wolfe avea buzele strânse.

— Aţi fost un bun prieten. Îmi spuneţi că lumea din oraş murmură pentru că mi-am luat aceste câteva zile.

— Ştii bine, suntem oameni cu toţii.

— Ştiu că firea omenească este profund egoistă. Ce-mi cer ei, să merg din casă în casă şi să-mi cer iertare, în timp ce ea, copila asta, e pe moarte ?

Flemming îl apucă de braţ.

— Eu nu te condamn. Dar n-ai putea să lucrezi şi pentru ea şi pentru ei ? Oamenii aceia au făcut un fel de act de capitulare.

— Ceea ce le dă un drept şi mai mare să bombăne?

— Nu sunt chiar toţi cârcotaşi.

Wolfe privea înainte, în zarea cenuşie. Avea faţa rigidă.

— Timp de trei luni de zile am dat Navestock-ului însuşi sângele meu. Şi ei îmi precupeţesc acum trei zile ? Nu voi părăsi Ferma Mlaştinii până nu vom câştiga sau vom pierde definitiv.

— Cred că faci o greşeală.

— Dumneavoastră, domnule Flemming, sunteţi unul dintre puţinii oameni cărora aş fi vrut să mă predau, dacă ar fi fost posibil.

— Dar fata asta ar fi fost de acord să procedezi astfel, dacă ar fi fost în stare să judece ?

Wolfe privi în jurul lui aproape cu înverşunare.

— Ea are mai mult curaj şi generozitate decât douăzeci de Navestock-uri la un loc. Ea a fost aceea care m-a reţinut aici. Eram gata să-mi scutur colbul de pe cizme încă anul trecut, dacă ea nu m-ar fi întors : „Rămâi şi luptă" mi-a spus. Şi am rămas. Dacă Navestock-ul îmi datorează ceva, îi datorează de fapt ei. Aici totul este o chestiune de îngrijire. Nu am încredere în nimeni în afară de mine însumi. Vor sa mă facă s-o lipsesc de încă o şansă de scăpare ? Ducă-se dracului.

Continuară să meargă, se întoarseră şi luară iarăşi drumul de la capăt. Flemming îşi ţinea mâinile la spate, avea faţa mâhnită.

— Să ştii că mergi prea repede. Asta este, eşti prea categoric. Bineînţeles, câteva ore aici, în fiecare zi...

— Ei au avut sute din orele mele. Doar nu sunt unicul medic pe o rază de douăzeci de mile. Au mai venit şi alţii. Dar este vorba de cel mai cras, cel mai josnic egoism. Este tot ce pot să vă spun, domnule Flemming.

Îşi strânseră mâna la poartă.

— Ce să le spun acolo la Navestock ?

— Spuneţi-le adevărul. Tot nu pot avea o părere mai proastă despre mine.

CAPITOLUL XLIV

Era încă întuneric afară când Wolfe o lăsă pe Jess dormind, se strecură afară din cameră şi coborî

scările. In nişa de sub scară îşi găsi paltonul şi cizmele. Deschise uşa de la intrare, şi aerul rece al unei dimineți de iarnă îi pătrunse în nări.

Noaptea fusese critică şi ziua putea să fie la fel. Wolfe era ostenit, ochii îl usturau, îşi simțea capul greu şi sângele pulsând în creier. Rămase treaz numai printr-un efort de voință. Toată ființa lui era însetată de somn, ca o țarină uscată însetată de ploaie.

Dar dincolo de starea lui de oboseală licărea o rază de speranță. în arta medicală, darul .profetic este adesea o chestiune de intuiție. Bineînțeles există fapte care să-l sprijine, dar un medic înnăscut are un al şaselea simț care se adaugă la priceperea mai directă a ochiului şi a Mâinilor. Acest al şaselea simț îi fusese hărăzit lui Wolfe. Ceva îi spunea că dacă întâmplările zilei care începeau vor trece cu bine, Jess va ieşi din umbra morții spre lumina soarelui.

Wolfe coborî în grădină. Era încă întuneric, şi vârfurile chiparoşilor se pierdeau undeva sus, în noaptea neagră. Câmpia părea o mare liniştită. Nu se simțea nici o boare. Wolfe o luă spre livadă şi iarba înțepenită de brumă îi scârțâia sub paşi. Dar iată că dinspre răsărit se ivi o lumină cenuşie. Crengile goale de deasupra capului său că-pătară contururi mai distincte. Un prihor ciripi şi sunetul acesta era asemenea primului țipăt al vieții într-o lume moartă, cufundată în întuneric.

Pentru Wolfe, ciripitul păsării avea ceva patetic, care II emoționa profund, ca primele note ale unui cântec cunoscut de demult. Ochii i se umeziră de emoție. Era primul ciripit de bucurie într-o mare tristețe.

. Când îşi ridică din nou privirea, pământul se schimbase. O lumină estompată, ireală, se răspândise peste tot şi lumea era toată numai argint: iarba un covor de argint, crengile copacilor şi gardurile vii îmbrăcate într-o crustă de brumă argintie, văile nişte abisuri pline de o ceață de argint. Mlaştina Tarling purta parcă o glugă cenuşie.

Apoi, foarte repede, se produse o nouă schimbare. Soarele porni să se ridice la orizont. Norii se colorară în portocaliu pe un fundal de purpură. Bruma de pe iarbă şi garduri începu deodată să scânteieze. Zenitul îşi schimbă cenuşiul în albastru. Culorile prinseră viață. Muşuroaiele de cârtiță, frunzele căzute se îmbrăcară în brocarturi bogate, brune şi aurii. Lichenii de pe trunchiurile copacilor deveniră galbeni şi verzi. Cenuşiul câmpiei căpătă o nuanță azurie.

Wolfe văzu discul roşu al soarelui apărând de la sud-est. Era tot numai flăcări şi splendoare. începea o nouă zi luminoasă, strălucitoare. O lumină de speranță începu să se reverse peste lume. Frumusețea, misterul, bucuria păreau un simbol.

Când reveni, mai liniştit şi înviorat de zorile acestei dimineți de iarnă, casa se trezise. De la bucătărie venea un murmur de glasuri şi se auzea troznetul lemnelor aprinse. Wolfe îşi atârnă paltonul în nişa de sub scară şi merse pe coridor în bucătăria cu grinzile negre, luminate de flăcările focului.

O fată aduse un coş cu surcele din magazia de lemne, iar Mary Mascall, cu un şal roşu pe umeri, spărgea ouă într-o tigaie. Ceainicul mare şi negru începu să cânte. Pe policioara de deasupra căminului, sfeşnicele de alamă reflectau o lumină molcomă, iar şirurile de farfurii albastre şi albe de pe bufet râdeau parcă cu fețele lor rotunde flăcărilor din vatră.

— Unde ai fost, John ?

— Am făcut o mică plimbare prin livadă.

— Eşti înghețat şi flămând. Imediat o să-ți prepar ceva cald. Adineauri m-am furişat în cameră. Doarme încă.

Wolfe se opri lângă fereastră, uitându-se cum se întinde lumina soarelui peste acoperişurile şoproanelor şi acareturilor. Un stol de vrăbii se ridică din arie. Se auzeau muget de vite şi zgomotul sacadat al maşinii de tocat paie.

— Mamă, dacă trecem ziua de azi cu bine, cred că am câştigat bătălia.

— John, băiete, ai grijă cum îmi dai speranțe. Nici nu îndrăznesc să mă mai gândesc. Îmi tot spun: Mary Mascall, ai să-ți pierzi copila.

Wolfe nu-şi putu reține un tremur al buzelor.

— Nu ştiu de ce mă simt astăzi mult mai sigur, dar acesta este adevărul.

— Poate că vine de la lumina soarelui.

Se auzi un bocănit de cizme potcovite pe pavajul de cărămidă al curții din dos. John Munday, cu fața roşie de ger şi chica lui de păr blond apăru în pragul bucătăriei.

— 'mneața, doamnă. Cum se simte domnişoara pe ziua de azi ?

— Ceva mai bine, John, după cât spune doctorul Wolfe.

— Să spuneți asta în fiecare dimineață, domnule, şi o să-mi pară grozav de bine.

Se depărtă cu paşi grei. Nu trecură nici trei minute că apăru şi fiul său, Bob. Flăcăul păşi în pragul bucătăriei şi se opri stingherit lângă uşă, strângând la piept o şapcă veche.

— Doamnă, vă rog, cum se simte domnişoara Jess ?

— Ceva mai bine, Bob.

— Am prins un botgros. E blând şi fluieră frumos. Poate i-ar face plăcere să-l asculte într-o zi.

— Drăguț din partea ta. Bob, foarte drăguț.

Flăcăul înghiți în sec, strânse şapca şi mai tare şi ieşi.

— Sunt buni la suflet. Stai jos, John. Cred că nu te superi dacă te servesc pe masa de bucătărie. Doamne, cât poate să mai dureze povestea asta ?

Fața ei deschisă, rotundă, încălzită de flăcările din vatră avea o expresie de durere reținută, ochii albaştri licăreau de lacrimi pe care nu încerca să le ascundă.

— Mamă, cred că poți începe să speri.

— Of, băiete, băiete, ai grijă. Am făcut şcoală cu mine însămi. în orice caz, iată, ai aici o gustare bună. Trebuie să te dădăcesc puțin, altfel ai să cazi şi tu din picioare.

Jess luase un somnifer cu o seară înainte şi la amiază mai dormea încă. Mary Mascall prelua veghea de dimineață la patul bolnavei şi îl trimise pe Wolfe afară la soare.

— John, doar atât cât să fumezi o pipă şi să faci o plimbare. Dacă ai lua-o prin pădure spre Ferma lui Sloe. Pe drumul ăsta n-ai să întâlneşti pe nimeni şi eu am să ştiu unde să te găsesc.

Wolfe plecă.

Zorile îşi ținură făgăduiala. Chiar dacă pe jos era i destul de mult noroi, ziua era o nestemată de aur, rătăcită! printre pietrele cenuşii ale şiragului toamnei.

Înspre ferma lui Sloe, frunzele rămăseseră mai multă vreme agățate de crengile copacilor. Crângul se făIea cu mii de limbi de foc, cafeniul roşcat al fagului, cafeniul mai deschis al carpenului, galbenul frasinului, brunul auriu al alunului. Un pâlc de molizi tineri, cu vârfurile înfipte în înaltul cerului, îşi împreunau cetinile într-o ceață stranie de chihlimbar. Mesteceni argintii desenau linii delicate pe un fond de azur. Prin văioage şi pe ridicături, frunzele maronii erau îngrămădite ca nişte trofee pe un câmp de luptă.

Wolfe rătăci pe aleile pădurii şi simți cum coboară treptat în el o linişte adâncă. Îşi sprijinea brațele pe barele negre şi umede ale îngrăditurilor, îşi fuma pipa şi admiră crâmpeiele de peisaj ce se iveau printre copacii uzi.

Senzația de siguranță devenea tot mai puternică. Călcând cu paşi mari, cu cizmele înfundându-se în pământul, ud, spongios, porni înapoi spre Ferma Mlaştinii, cu inima în sfârşit mai uşoară.

Apoi veni din nou amurgul şi Wolfe şedea lingă patul lui Jess, ascultându-i răsuflarea. Aproape 24 de ore de somn neîntrerupt ! Mulțumi cerului pentru asta şi continuă să aştepte.

Un prihor ciripi, ascuns într-unul din chiparoşi. Era poate acelaşi din zorii zilei, care simbolizase pentru el redeşteptarea vieții şi a speranței. Chiar şi acum era ciripitul vesel al unei păsări ce-şi pregătea culcuşul în frunzişul des şi se uita printre crengi la tremurul argintiu al stelelor.

Deodată Wolfe observă o schimbare în respirația lui Jess, o scurtă oprire şi apoi o precipitare a ritmului. Bolnava se mişcă şi-şi întoarse capul pe pernă. Wolfe se aplecă înainte, cu mâinile întinse sprijinite de pat.

— John, tu eşti ?

Scoase o mână afară pe plapumă. Wolfe o acoperi cu palma sa.

— John, mi-e foame.

— Adevărat, Jess ?

— Cât e ceasul, e dimineață

— Nu, e seară. Ai dormit aproape 24 de ore.

— Nu mai spune ! De ce îți tremură mâna ?

— Habar n-am. Aşa să fie ? Dar nu trebuie să vorbeşti mult, draga mea.

— Eşti un adevărat tiran, John. Crezi că pot să mănânc o bucățică de âîine cu unt ?

Wolfe simți că i se pune un nod în gât.

— Nu, încă nu, iubito.

Ochii încercănați pe fața ei albă îl priveau rugător de pe pernă.

— Mângâie-mi părul, John. E atât de liniştitor.

Mâna lui dezrmierdă părul negru.

— Simt că încep să mă fac bine.

CAPITOLUL XLV

Mary Mascall îşi puse lucrul la o parte şi se repezi la fereastra salonului. Prin deschizătura gardului viu, acolo unde se afla poarta grădinii, văzu trecând două capete de cai negri. Mary Mascall observă pălăria

înaltă şi lucioasă, şi faţa roşie a vizitiului, precum şi silueta zveltă a unui tânăr lacheu, ţeapăn şi drept, care ţinea poarta deschisă.

— Dumnezeule mare, e doamna Brandon !

Femeia înaltă, cu privirea calmă şi faţa palidă şi nemişcată, urca aleea pietruită de sub chiparoşi. Purta o blană groasă, pentru că era ger şi sufla un vânt tăios peste câmp.

Mary Mascall alergă la uşa de la intrare. O deschise în momentul când Ursula Brandon întinse mâna spre mânerul clopoţelului.

— Bună dimineaţa !

— Bună dimineaţa, doamnă Mascall ! Am venit să văd ce mai face infirmiera noastră.

— Mulţumesc, îi merge mult mai bine.

— Mă bucur să aud asta.

Nu exista vreun motiv aparent pentru ea aceste două femei să nu se simtă la îndemână una în faţa celeilalte. Şi totuşi, o vagă antipatie, tipic feminină, îşi făcu loc între ele chiar de la primele cuvinte. Una era politicoasă, calmă, rece la suprafaţă ; cealaltă, roşcovană, cu vocea caldă şi o vioiciune plăcută. Ochii albaştri ai soţiei de fermier căpătară o expresie ciudată de expectativă.

— Sunteţi sigură că e în afară de orice pericol ? Într-un fel m-am simţit răspunzătoare.

— Doctorul Wolfe este mult mai optimist.

— E un semn bun când doctorul are o asemenea părere. Dar doctorul Wolfe e cumva aici ?

— Da.

Încordarea bruscă, uşor surprinsă, din ochii Ursulei Brandon era un semn că se lovise de rezerva critică şi neîncrezătoare a celeilalte.

— Voiam să stau de vorbă cu domnul Wolfe despre unul sau doi dintre pacienţii săi. Dacă tot s-a întâmplat să fie aici, vreau să profit de ocazie. Vreţi să-l rugaţi să vină un moment să stea de vorbă cu mine ? Nu, mulţumesc foarte mult. N-am să intru. Nu vreau să-mi las caii sa aştepte. Îşi păstrase calmul ei distant, politicos, sub privirea directa a ochilor albaştri şi inteligenţi ai lui Mary Mascall.

— Am să-l trimit pe doctorul Wolfe la dumneavoastră.

— Mulţumesc mult.

Mary Mascall o lăsă singură sub portal. Era convinsă că această idee aparent spontană era de fapt scopul real al vizitei doamnei Brandon.

Când Wolfe ieşi din casă, ea îl întâmpină cu aerul binevoitor al femeii de lume. Mary Mascall rămase cu Jess. Ursula Brandon nu-i puse nici una din întrebările acelea neîncrezătoare specific feminine. John era un om dintr-o bucată, şi fără subterfugii, adevărat bărbat, ale cărui metode semănau cu cărările drepte, croite de picioarele grele ale elefanţilor prin junglă.

— Sunt atât de bucuroasă că e în afară de orice pericol.

— Pericolul n-a trecut încă de tot.

— Da, desigur. Am vrut să te văd, aşa că am rugat-o Pe Doamna Mascall să te cheme până jos. Când ai de gând să-ţi aminteşti că există un loc numit Navestock ?

— Îmi acord singur încă două zile.

Femeia zâmbi, şi zâmbetul ei îl intrigă pe Wolfe, putea să însemne atâtea gânduri ascunse şi subtile. însăşi prezenţa ei aducea o atmosferă mai senină, mai limpede. Era infinit mai matură, mai complexă, mai echilibrată decât el.

— Nu crezi c-ai putea să-ţi faci singur mult rău cu aceste două zile ? Ţi-o spun prietenește. Mă gândesc că oamenii de acolo, din vale, au ajuns la un fel de exasperare.

Wolfe se sprijini cu umerii de tocul uşii şi se uită grav în ochii ei inteligenţi.

— Vreţi să spuneţi că sunt gata să renunţe la serviciile mele ?

— Mai curând aş zice că sunt ca nişte viespi întărâtate Ştii, domnule Wolfe, noi toţi suntem obligaţi din când în când să zâmbim vulgului, oricât de mult l-am disprețui. De ce nu te-ai duce să te arăţi acolo în oraş ?

— N-am de gând să alerg să-i împac. Am învăţat multe în ultimele zece zile. Asta m-a făcut să devin încăpăţânat.

Ea ridică uşor din umeri.

— O, voi suflete mândre şi sincere ! Nu ştiţi oare că trebuie să le faci pe plac nebunilor ca apoi să poţi triumfa mai bine, râzându-ţi de nebunia lor. Vino cu mine acum în oraş. Trăsura mea te poate aduce iarăşi înapoi.

Wolfe îşi pironi o clipă ochii în gol, dar faţa îi rămase hotărâtă.

— Nu, vreau să-mi ţin promisiunea pe care mi-am făcut-o mie însumi. Ei aşteaptă să viu în fugă, cu

pălăria în mină. Voi veni, dar când voi crede eu de cuviință.

— Nu te-ai gândit că felul acesta de a proceda poate fi calificat drept egoism ? Nu-mi exprim decât o părere. Având în vedere că şi eu am cultivat toată viața ceea ce se cheamă un egoism inteligent, nu fac acum decât să-ți prezint părerea clasei de mijloc.

Wolfe o privi înveselit.

— Egoism ! Asta este, şi nici n-o tăgăduiesc. Cât despre egoismul cras, eu l-am văzut în forma lui cea mai abjectă la burghezia din Navestock.

Ursula Brandon îi aruncă o privire mândră şi aprobatoare. Starea lui de spirit îi plăcea, chiar dacă se opunea puterii ei de convingere.

— În sinea mea sunt de acord cu dumneata. Dar ca prietenă şi femeie de lume aş vrea să te pun în gardă.

— Mulțumesc, vă sunt recunoscător.

O conduse pe cărarea pietruită până la poartă şi o ajută să se urce în trăsură.

— Salut-o din partea mea pe Jess.

— Mulțumesc.

— Caută şi potoleşte-i pe cei furioşi la sfârşitul celor două zile ale dumitale. La revedere.

Spiritul de independență neînduplecată al lui Wolfe avu de suportat greul unui al doilea asalt, mai puternic, in cursul aceleiaşi zile. Cele două trăsuri se încrucişară desigur pe drum, aceea a doamnei Brandon care mergea spre „Iertări" şi birja închiriată a lui Joshua Crabbe, care urca dinspre Navestock. Pentru omulețul acesta cu fața gălbejită, cu jobenul său arhaic de mătase şi redingota neagră cu nasturii încheiați până la bărbie, aceasta era o călătorie cu totul neobişnuită. în timpul cât Wolfe lipsise clin oraş, o neliniște crescândă pusese stăpânire pe el,

Căci Joshua Crabbe prevăzuse ceea ce se petrecea acum la Navestock. Wolfe, luptătorul victorios, părăsise oraşul care capitulase în fața lui şi lăsase gloata să fiarbă şi să cârtească în urma lui. Această mostră de egoism direct şi pătimaş era o culme a nesocotinței. Jasper Turrell şi Wilks se întorseseră de o săptămână. Spiritele viclene, abile, se regrupaseră imediat şi, profitând de ocazie, se puseseră pe treabă fără întârziere. Navestock-ul îşi reconsidera căința. Nu era nevoie decât de foarte puțină propagandă pentru a-l face să accepte jumătățile de măsură în locul unor acțiuni radicale hotărâte. Joshua Crabbe deținea toate informațiile de la Adam Grinch, şi cu tot cinismul său inveterat era şi el alarmat de reacția violentă pe care o stârnise dezertarea lui Wolfe. Oraşul mârâia ca un dulău întărâtat. Comportarea lui Wolfe era considerată ca o neglijare sfruntată a datoriei, o îndrăzneală temerară, care nu se sfia să sfideze o opinie publică ce consimțise să se lase înşeuată. Gurile rele de pe străduțele de lingă râu spuneau că Jess Mascall nu fusese nicicând în primejdie. John Wolfe s-a retras numai ca să-şi arate independența trufaşă şi disprețul față de opinia publică.

— Te-ai prostit de tot, John Wolfe, te-ai prostit de tot. Mary Mascall îi lăsase singuri în salon.

Ai fost destul de naiv ca să laşi două brațe să ți se încolăcească în jurul gâtului. Omule, eşti pe cale să strici totul. Noi i-am învins, i-am înghesuit într-un colț, iar dumneata acum ți-ai găsit să faci pe nebunul afemeiat ?

Ochii iui cenuşii pe fața gălbejită şi ascetică scăpărau mânioşi săgetându-l pe Wolfe. Energia nerăbdării ardea ca o flacără incandescentă în trupul său firav. Era în el un amestec ciudat ele afecțiune şi dispreț.

— Turrell s-a întors de o săptămână în oraş. Cum, n-ai auzit ? Lucrează cu toții împotriva dumitale. L-au adus de la Londra pe nepotul bătrânului Baggelay, un tânăr şmecher, cu o valiză de diplome. S-a asociat cu Threadgold; este împins înainte pe nesimțite. Turrell îl tutelează, îl duce peste tot, îl recomandă cu căldură. A dat chiar o recepție la Dealul Fagilor. Treaba e limpede ca lumina zilei şi e foarte abilă.

Wolfe stătea lângă fereastră, în timp ce Joshua Crabbe se plimba încolo şi încoace ca o panteră bătrână în cuşcă.

— Consiliul comunal m-a ales şef al serviciului sanitar.

— Da, pentru că îți țineai piciorul pe grumazul Navestock-ului şi n-ai găsit altceva mai bun de făcut decât să pleci şi să faci pe nebunul, agățat de fusta unei puştoaice şi să-ți ridici în cap un oraş întreg. Dumnezeule mare ! Ar fi trebuit să cunoşti mai bine firea omenească. Ai pălmuit oamenii! Şi te mai miri că au devenit urâcioşi ! Da, Consiliul te-a ales, dar să ştii că nu trebuie mulți ca să te dea afară. Stă în puterea lor s-o facă. Jasper Turrell o ştie, şi lucrează în direcția asta. L-au băgat în ciorbă pe tânărul Baggelay, şi el împreună cu bătrânul Threadgold o să ajungă până la urmă călare pe situație.

Fața lui Wolfe deveni mai rigidă şi umerii săi largi şi puternici se conturau în lumina ferestrei. îşi ținea capul ca şi cum ar fi înfruntat zările infinite.

— N-o să poată să mă dea afară chiar aşa, cu una cu două.

— Îți închipui că Turrell va ezita dacă va putea să-i atragă de partea sa pe cei nesiguri ? Spun cu toții că i-ai pus într-o situație umilitoare. Robert Flemming este singurul om pe care te poți bizui. Ceilalți o să te părăsească dacă nu te duci acolo imediat, ca să-i iei în mână.

Câteva clipe tăcură amândoi. Joshua Crabbe își încălzea Mâinile la flăcările din cămin. Fața lui galbenă, pe jumătate ascunsă în umbră, era îndreptată către omul de lângă fereastră.

— Vasăzică au uitat ce-am făcut pentru Navestock în aceste câteva luni ?

— Au uitat! Contezi pe recunoştință ? Ceea ce ai făcut nu era decât obligația dumitale zilnică, nu-i aşa? Izvora din spiritul dumitale combativ.

— Era ceva temeinic, solid. Le-am dat tot ce era mai bun din mine. Dacă asta nu contează în ochii lor, n-am să mă duc să le cerşesc bunăvoința.

— Ei drăcie, omule, faci pe catârul în momentul cel mai nepotrivit ! Ai să vii cu mine la Navestock chiar în după amiaza asta.

— Nu pot.

— Eşti nebun, John Wolfe. Am crezut în dumneata, te-am sprijinit, şi acum spulberi tot ce-am câştigat.

Wolfe se întoarse spre el. Pe față îi era zugrăvită o demnitate solemnă.

— Domnule Crabbe, vă datorez aproape totul şi n-am uitat acest lucru. Dar am să stau retras aici cât timp mi-o vor cere mândria şi conştiința mea. Ceea ce am făcut pentru Navestock mai stă în picioare. Oamenii aceştia s-au înfuriat pentru că am ales să salvez o viață care mi-e mai scumpă decât orice pe lume. N-am să alerg la ei ca să-i împac. I-am promis lui Robert Flemming că mă voi întoarce la Navestock poimâine. Şi n-am să mă privez nici măcar de o zi.

Joshua Crabbe se scotoci să-şi găsească tabachera.

— Foarte bine, John Wolfe. Consiliul se întruneşte peste două zile. Vrei să te judece după meritele dumitale, nu?

— Este exact ceea ce vreau. Refuz să-i influențez în vreun fel oarecare.

Joshua Crabbe luă o priză cu degete tremurătoare, care-i trădau iritarea. îl fulgeră pe Wolfe cu o privire mânioasă. Îl iubea, era mândru de el, dar acest donquijottism îi exaspera spiritul practic.

— S-ar putea să-ți pară rău. Noi te-am ajutat să câştigi o bătălie şi acum, prin purtarea dumitale, ne pui p toți într-o situație caraghioasă. Afemeiat afurisit ! Cin ar fi crezut că o fată te poate îmbrobodi ! Dumnezeul mare, omule, dacă cel puțin ai fi căsătorit de vreo trei ani închise tabachera cu zgomot şi se îndreptă spre fotoliul pe care-şi lăsase pălăria şi haina.

— Femeile... sunt într-adevăr o necesitate, dar nu m-a putea încrede într-un om care se ascunde după o fustă

Wolfe îl ajută să-şi pună haina.

— Încă nu m-au dat afară spuse simplu.

Joshua Crabbe îi aruncă o privire peste umăr, când Wolfe îşi mai ținea încă mâna pe gulerul bătrânului.

— Omule, nu te lăsa amăgit de ideea că cei din Navstock or să te considere un erou. Să ştii că e multă murdarie acolo jos. Şi acum, am plecat. Sunt sigur că ai să fii mai înțelept peste cinci ani.

— Aşa sper şi eu.

— Pff... du-te şi te însoară. Fă-o şi ai să afli ce-i asta

CAPITOLUL XLVI

Ziua era liniştită, învăluită într-a ceață uşoară, când Wolfe ieşi de la Ferma Mlaştinii şi o luă spre Navestock. Era aproape unsprezece dimineața, şi el ştia că şedința Consiliului comunal avea loc chiar atunci. Trecând prin fața casei de pe Dealul Fagilor privi înapoi şi zări lemnăria albă a acesteia, ițindu-se printre copaci. îşi imagină recepția din casa lui Turrell de acum câteva seri, pe bârfitorii şi pe oamenii cu greutate din partea locului, cu fețele lor viclene, înroşite de băutură.

Wolfe se simțea într-o dispoziție deosebit de calmă şi optimistă. In ultimele două zile o văzuse pe Jess în afară de orice pericol şi profețiile lui Joshua Crabbe îi apăreau ca nişte observații cinice ale unui partizan militant, care nu voia să-l lase pe Turrell şi pe adepții săi să-şi regrupeze forțele. Wolfe fusese mai impresionat de avertismentele Ursulei Brandon. Ea nu era o femeie care să exagereze sau să se lase influențată de nişte bârfeli.

În fundul sufletului, John Wolfe era convins să cei din Navestock îi erau recunoscători şi îi prețuiau munca. Desigur, puteau să murmure şi să se plângă, dar el nu era în stare să-şi închipuie nici o clipă că acești oameni, purificați prin suferință, îl vor arunca peste bord într-un moment de supărare. Muncise pentru ei, luptase pentru ei,, îi veghease pe patul de moarte, le smulsese copiii din ghearele morții. Epidemia luase

sfârşit, dar opera pe care o înfăptuise el rămăsese. Nu puteau să-l mustre sau să-i reproşeze ceva. Era sigur că tot ce făcuse nu se putea uita.

Vechiul oraş îşi înalţa plopii şi turla bisericii în lumina cenuşie, cețoasă, a unei amiezi de iarnă. Wolfe simți un fior ascuțit în timp ce contempla orașul. Venise dintr-un fel de afecțiune pentru Navestock, căruia îi dăruise atât de mult din ființa lui şi pentru care luptase în prima sa campanie. Se văzu muncind în oraş, trăind acolo cu Jess, poate în una din acele case mari, primitoare, în stil georgian de pe Duzii Verzi. Valea largă a râului îi apăru plăcută şi odihnitoare în ziua aceea. Asemenea unui cuceritor normand, înalt şi voinic, contempla locul gândindu-se că de acum încolo aici era „casa" lui.

Wolfe trecu peste pod şi intră în oraş pe Strada Podului. Şoseaua familiară, pavată cu bolovani, urca în pantă uşoară printre casele mici de cărămidă roşie. Strada îi apăru deodată întunecoasă şi pustie. Primele ființe omeneşti pe care le întâlni fură doi băieţaşi mici, care-l priviră lung şi-l urmăriră cu ochii după ce trecu de ei. Apoi dădu de un grup în pragul unei uşi. Erau trei femei care rămăseseră parcă încremenite în toiul unei discuții. Era un grup tăcut, bănuitor, deodată ostil. Uitându-se la chipurile lor ursuze, Wolfe îşi dădu seama că una dintre ele era mama unui băieţaş care fusese bolnav. Se întoarse şi-i vorbi.

— Bună ziua, doamnă Jensen. Cum îi merge băiatului ?

Femeia îşi încrucişa braţele sub sânii căzuți, îşi înălță capul şi-l privi pe Wolfe drept în față.

— Vă sunt recunoscătoare că v-ați adus aminte.

— Ei bine, cum îi merge ?

O femeiuşcă subțire, cu părui roşu şi mâini vânjoase, sări la el dintr-o parte. Fața ei furibundă şi gata de luptă răsări la capătul unui gât lung şi roşu între doi umeri aduşi.

— Mă mir că mai ai tupeul s-o întrebi, doctore. Şi-a îngropat copilul săptămâna trecută.

— Îmi pare rău !

— Se şi vede ! Ai fugit şi ne-ai lăsat pe toți...

Wolfe ezită o clipă, apoi îşi continuă drumul. Se simțea asemeni unui om care a căzut într-o mocirlă. Era pe jumătate furios, pe jumătate ruşinat. Înțelese brusc că oamenii aceştia îl consideră răspunzător pentru toate neplăcerile ce li s-au putut întâmpla. în tot timpul cât fusese plecat stătuseră, fără să facă nimic, şi acum când s-a întors îl împroşcau cu noroi. Medicii din regiune veniseră la Navestock zilnic şi făcuseră tot ce era necesar. Şi totuşi, Wolfe realiză dintr-odată că aceasta nu-l va justifica în ochii oamenilor de rând. Ignoranți, nedisciplinați, impulsivi până la absurd, erau gata oricând să facă scandal, aşa cum erau gata să se încaiere unii cu alții pentru te miri ce.

Nu trecură nici zece minute de când era la Navestock şi Wolfe îşi dădu seama că oamenii nu se grăbeau să-i întindă mâna. Ostilitatea bănuitoare, explozivă a celor trei femei din pragul casei părea tipică pentru atitudinea întregului oraş. Odată sau de două ori se opri să vorbească unor bărbați sau femei care fuseseră bolnavi. Cu toții se arătau ursuzi, încurcați, reticenți. Odată sau de două ori întâlni recunoştință şi simpatie, dar cei mai mulți erau porniți să-i arate ce aveau mai vulgar — mentalitatea lor. Se ciocnea la fiecare pas de acea aroganță comică, înțepată, trufaşă, specifică mahalagiului care se simte ofensat. Nu numai atât, oraşul părea să aibă o răfuială cu el, dorea să-şi manifeste demnitatea sa provincială. Surprinse nişte pierde-vară dându-şi coate şi rânjind. Un băiat strigă ceva în urma lui, dar Wolfe nu desluşi cuvintele.

Traversa tocmai piața orașului când o cabrioletă trasă de un cal mare cenuşiu ieşi hodorogind de pe Strada Regală. Roțile galbene erau ale cabrioletei lui Jasper Turrell şi o conducea Jasper Turrell însuşi. Alături de el şedea un tânăr cu un profil molatec. Era domnul Harold Baggelay, noul asociat al lui Threadgold.

Fața lui Turrell ar fi fost fața „Victoriei înaripate" dacă favoriții blonzi ar fi putut juca rolul aripilor. Stând pe capra înaltă, deasupra roților galbene, cu frâul bine strâns în pumni, cu biciul înfipt alături, Turrell se uita de sus la întreaga lume, rânjind cu gura lui hidoasă. Dar dincolo de buna lui dispoziție, în ochii incolori, cu marginile roşii, se pitise spiritul său agresiv de totdeauna. Câțiva gură-cască de lingă pompa de apă îşi duseră mâna la pălărie. Se uită la ei cu disprețul omului care avea puterea să-i facă să sufere.

Turrell îl zări pe Wolfe, şi-l împunse pe tânărul Baggelay cu capătul biciului. Cei doi din cabrioletă îl măsurară lung pe bărbatul care mergea pe jos. Lui Wolfe îi fu suficient să se uite în ochii lui Turrell ca să ghicească ce s-a petrecut. Cabrioleta cu roțile galbene era un car de triumf Turrel îşi purta victorios candidatul prin oraş.

Wolfe îşi îndreptă spatele şi-şi continuă drumul. Mergea cu capul sus, evitând să se uite în ochii trecătorilor pe care îi întâlnea. Cu vreo sută de metri mai încolo, pe Strada Regală, zări silueta neagră, înaltă, a lui Robert Flemming, care venea în întâmpinarea lui pe trotuarul de cărămidă roşie. Flemming mergea singur, cu pieptul bombat şi o expresie mândră pe chipul lui frumos.

Cei doi bărbați se întâlniră şi îşi strânseră mâna.

— Tocmai vin de la şedinţa Consiliului.

— E în regulă, domnule, nu-i nevoie să-mi spuneţi nimic. L-am văzut pe Turrell. A fost suficient.

Glasul său era sec şi morocănos.

— Vezi, Wolfe, te-am prevenit că asta ar putea să se întâmple.

— Da, dar am fost destul de naiv ca să cred că o treabă bună contează. Nu cumva demnitatea oraşului s-a simţit lezată ?

Ochii sinceri ai lui Flemming avură o lucire de mânie generoasă.

— A fost o scuză pentru acei care se lasă uşor convinşi să retracteze, atunci când un amic deştept le sugerează o metodă mai ieftină de a face reforme. Comportarea dumitale a fost calificată drept „impertinentă" şi total lipsită de simţul răspunderii. Au anulat numirea dumitale şi l-au ales pe tânărul Baggelay.

Stăteau unul în faţa celuilalt - doi oameni puternici , evitând să se privească în ochi, simţind fiecare că mândria celuilalt era rănită. Buzele energice ale lui Wolfe schiţară un zâmbet. Era poate unul dintre primele reflexe de sarcasm ce apărea pe chipul său.

— Bun, deci totul s-a terminat.

— Sper că nu. Între altele, nu prea obişnuiesc să fiu bolnav, dar aş dori să vii dumneata să mă îngrijeşti dacă voi avea nevoie.

Zâmbetul de pe faţa lui Wolfe îşi schimbă expresia.

— Vă mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

— O spun cu toată sinceritatea.

— Dacă voi fi aici, o voi face bucuros. Ochii li se întâlniră.

— Vrei să ne părăseşti ?

— Am să mă mai gândesc.

— Să nu procedezi pripit.

Wolfe îşi continua drumul singur spre Dealul Piersicilor. Acum când ştia adevărul se simţea uimit, atât de propria sa încredere de acum un ceas, cât şi de nestatornicia oamenilor din oraşul acesta. Oamenii mari la suflet nu se indignează atât de uşor ca cei josnici, dar odată cuprinşi de revoltă devin mult mai îndârjiţi şi mai pătimaşi. Wolfe realiză că Navestock-ul nu-i oferise nici un dram de înţelegere. Aceşti provinciali îi cereau totul, fără să-i dea nimic în schimb. Ac un încetase definitiv de a mai fi în serviciul lor ; denunţaseră şi rupseseră tratatul încheiat cu el şi i-l azvârliseră în faţă.

Primul lucru pe care-l văzu când ajunse la casa albă de pe strada Evei fu firma lui de alamă mânjită cu catran. Josnicia batjocurii îl ului într-atât încât rămase o clipă locului cu ochii ţintă la poartă, şi-n cele din urmă izbucni în râs. Trecând prin grădină observă că trei ochiuri de geam de la una din ferestrele de la parter fuseseră sparte, şi că uşa verde era mânjită cu ceva ce semăna a ou clocit. Ciocanul de alamă fusese smuls şi aruncat pe unul din straturile de flori,

Uşa de la intrare era zăvorită, şi deoarece firul clopoţelului părea să fie rupt, Wolfe trebui să bată cu pumnii în uşă, acolo unde resturile de coji de ouă se lipiseră de vopsea. Se auziră paşi pe coridor şi o voce întrebă precaut :

— Cine e ?

— Eu sunt, doamnă Loosely.

Recunoscându-i glasul, femeia deschise uşa. Ochii ei spălăciţi îl măsurară cu o neplăcere vădită. Faţa slabă, zbârcită, avea o expresie supărată şi jignită.

— Domnule, am lăsat toate lucrurile aşa cum sunt, ca să le vedeţi şi dumneavoastră. N-am crezut niciodată că huliganii din oraş vor veni aici să-mi spargă geamurile. Uitaţi-vă la uşa mea, domnule Wolfe. Am lăsat ciocanul exact unde l-au aruncat.

Wolfe privi obiectul de alamă care zăcea pe jumătate înfundat în pământ. Femeia se uita la chiriaşul ei mâhnită. plină de reproş. Ceasuri întregi îşi rumegase indignarea şi acum când avea ocazia să o manifeste, articula cu buzele tremurânde tot ce ţinuse atâta vreme în sinea ei.

— Nu mi-am închipuit vreodată că mă veţi pune într-o astfel de situaţie, domnule doctor. A fost foarte urât din partea dumneavoastră. Luni de zile m-am străduit să fac totul ca să vă mulţumesc, sunt o femeie liniştită, abia dacă îmi bate cineva în uşă odată pe săptămână. Dar am fost de-a dreptul înnebunită de toţi aceşti oameni, care blestemau şi făceau tot felul de glume proaste la adresa dumneavoastră. Şi a trebuit să fac faţă singură la toate acestea : pe fată au apucat-o pandaliile, şi până la urmă a plecat fără să mă anunţe. N-am crezut niciodată că puteţi fi atât de nerecunoscător.

Wolfe se uita la ea cu un fel de regret grav.

— Doamnă Loosely, cum aş fi putut să prevăd că aceşti oameni se vor purta aşa ? Nici prin minte n-a

putut să-mi treacă una ca asta. Îmi pare rău.

— Este şi cazul, domnule, să vă pară rău.

— Voi plăti toate pagubele. Îmi poți da ceva de mâncare sau trebuie să merg dincolo, la ,,Buturuga strâmbă" ?

Femeia se tulbură deodată.

— Nu pot să vă mai primesc la mine, credeți-mă că nu pot. Nu ştiu ce se mai poate întâmpla. Vă rog să vă căutați o altă gazdă. Ăştia din Navestock sunt nişte sălbatici. Eu sunt o femeie liniştită.

— Foarte bine, nu vreau să-ți mai pricinuiesc alte necazuri. Mă duc să-l văd pe domnul Crabbe, şi după aceea vin înapoi să-mi împachetez lucrurile. Sper că omul domnului Ragg a avut grijă de Turpin.

— Da, domnule. Şi cred că e o ruşine cum s-au purtat cu dumneavoastră.

— Tot ce pot spune, doamnă Loosely, este că acum ştiu mai multe despre viață decât ştiam ieri.

Ieşi pe poarta verde şi aruncă o privire întunecată spre firma lui pângărită. Nu mai vedea acum aspectul caraghios al întâmplării. Se simți cuprins de un profund dezgust. Şi totuşi, cu conştiinciozitatea lui de totdeauna încercă să privească lucrurile cu o imparțialitate critică.

Oare supraestimase răbdarea oamenilor şi recunoştința pe care i-o datora Navestock-ul ? Răspunsul era probabil mai complex, dar nu mai puțin edificator.

Ce putea spune despre acele zile petrecute în spital şi despre oamenii care lucraseră alături de el ? Băieți de treabă, simpli, exuberanți, poate generoşi, cam slobozi la gură. Dar o murdărie făptuită de cineva le stârnea întotdeauna disprețul cel mai neînduplecat. Aceşti tineri studenți în medicină, improvizați şi necioplți, n-ar fi procedat niciodată ca domnii aceia mai vârstnici. Iată deosebirea dintre tânărul energic, plin de avânt, şi ticălosul matur, mult mai prudent.

Wolfe era gata să tragă minerul clopotului de la poarta lui Joshua Crabbe, când deodată îl încercă o îndoială: oare Joshua Crabbe ştia despre alegerea lui Harold Baggelay ? Care fusese reacția Bătrânului ? Se mulțumise să se prevaleze de propria sa perspicacitate, sau dăduse drumul unui şuvoi de imprecații ?

Poarta de fier se deschise şi Wolfe se pomeni în fața lui Adam Grinch.

— Domnul Crabbe e acasă, Adam ?

— Da, domnule, dar cu toată părerea de rău, nu vă poate primi.

Fața bronzată şi puternică a omului trăda o profundă nemulțumire.

— Aşa e domnul Crabbe. Eu nu-l contrazic niciodată şi nici el nu mă contrazice pe mine. Aşa am crescut amândoi. Dacă ne-am contrazice, ne-am supăra.

— Vrei să spui că domnul Crabbe nu vrea să mă vadă

— Aşa este.

— A aflat ştirea ?

— Acum o jumătate de ceas. Eu i-am adus-o. Domnul Crabbe mi-a dat dispoziții şi mi-a spus să vă dau această scrisoare dacă veniți.

Scoase o scrisoare din buzunarul jachetei şi i-o întinse lui Wolfe.

— Sunt foarte mâhnit. Aceşti păgâni cred ca-şi pot râde de noi.Î țara asta nu-s oameni care să ştie să lupte.

— Mulțumesc, Grinch.

Deschise scrisoarea lui Joshua Crabbe. Era scurtă şi la obiect.

Domnule Wolfe, noi doi am terminat. E mai bine pentru amândoi ca poarta casei mele să-ti rămână închisă. Te-ai dovedit slab când trebuia să te ții tare. Asta n-am să ți-o iert niciodată.

Wolfe mototoli scrisoarea şi o băgă în buzunar.

— Adam, spune-i domnului Crabbe că-mi pare rău. Mi-a fost un bun prieten. Ştiu ce-i în sufletul lui

Întinse mâna lui Grinch.

— În orice caz, am luptat umăr la umăr.

— Nişte laşi şi muieri bătrâne. După ce i-ați înfrânt, ar vrea să vă otrăvească dacă le pică ocazia.

— Oricum, noi am făcut ceva pentru Navestock, Adam.

— Mânia Domnului peste ei, domnule doctor. Sunt gata să uite.

— N-o să uite totul. O să fie câte unii dintre voi care n-o să-i lase să uite.

Grinch zâmbi trist.

— Nu, domnule, asta aşa e. Întotdeauna o să-i putem întreba pe unii dintre ei de ce au rupt-o la fugă.

Wolfe auzi poarta de fier închizându-se în urma lui, în timp ce se îndepărta în umbra zidului înalt de piatră.

Grinch intră în casă şi-l găsi pe stăpânul său în sufragerie, aşezat în fața focului care ardea în cămin. Ochii negri şi fața lipsită de culoare aveau o expresie de sarcasm şi nerăbdare. Basmaua roşie îi acoperea

unul din genunchi.

— Ei?

- A fost domnul Wolfe.

— I-ai dat scrisoarea ?

— A citit-o în fața porții. — Și ce-a zis ?

— A zis : „Spune-i domnului Crabbe că-mi pare rău. Mi-a fost un bun prieten. Știu ce-i în sufletul lui".

— A, da ?

Joshua Crabbe se aplecă și-și aținti privirea asupra flăcărilor din cămin. Degetele mâinii drepte căutau tabachera.

— Nu s-a văicărit ?

— Domnul Wolfe nu-i omul care să se văicărească.

— Și nici n-a zis ceva împotriva mea ?

— Nici o vorbă. Joshua Crabbe luă o priză.

— Naiba să-l ia, ăsta se ține tare când e prea târziu.Îîl știu eu, avea probabil o față de granit. Și totuși, am isprăvit cu el, am isprăvit. Doamne, dacă mucoasa asta de fată s-ar fi prăpădit înainte ca el să ajungă la fermă în noaptea aceea !

— E un gând urât, domnule Crabbe.

— Urât ! La naiba, Adam Grinch ! Ce știi tu despre asta ? M-au apucat toți dracii când am văzut cum se poate muia un om ca ăsta. Așa c-am isprăvit cu el. Și zici că nu s-a văicărit de loc ?

— Poate că-și are și el mândria lui, care nu-i mai mică decât a dumneavoastră.

— Să-l ia naiba, sper c-o are.

Se lăsa amurgul când Wolfe îl încălecă pe Turpin în fața grajdului pe strada Evei. Își petrecuse toată după-amiaza împachetând hainele, instrumentele și cărțile, demontând rafturile din cabinetul medical unde-și ținea sticlele, borcanele cu alifii și fiolele. Adună toate în coșurile mari pe care le avea în magazie. Deșurubă firma de alamă de la poarta de intrare, o lustrui și o puse în cufăr între haine. Tot acest arsenal putea să-i mai fie util.

— Am să spun căruțașului să vină să-mi ia valizele și coșurile.

Doamna Loosely stătea în ușă, o siluetă înaltă, slabă și tristă, cu un șal alb pe umeri.

— Și totuși îmi pare rău că plecați, domnule doctor. Într-un fel mă simțeam mai liniștită cu un medic în casă.

Se aprinseseră felinarele când Wolfe cobora pe Dealul Piersicilor călare pe Turpin. Ceața calmă de peste zi făcuse loc unei burnițe fine, care acoperea cu un luciu mat pietrele caldarâmului și trotuarele pe sub ferestre. Plopii lombarzi de lângă casa lui Joshua Crabbe păreau niște creaturi enorme, sinistre, ce-și ascundeau glugile înalte undeva în întuneric. Străzile arătau pustii, deși ici și colo Wolfe zări grupuri de copii în fața geamurilor aburite ale prăvălioarelor ce-și etalaseră produsele de Crăciun. Vântul sufla în rafale tăioase prin ulicioarele strimte. În piața centrală, trăsura hodorogită care făcea naveta între gara Wanuington și Navestock tocmai se oprise în fața intrării „Cerbului alb". Prin burnița deasă lanternele păreau niște cercuri galbene cu contururi incerte. Wolfe își aminti de seara aceea de acum aproape doi ani, când coborâse acolo din trăsură pentru prima oară. Ploua și revăzu în minte băltoacele și lumina difuză a felinarelor legănate de vânt.

Coti pe strada Podului și o luă spre râu. Strada îngustă era pustie, ușile caselor zăvorite, obloanele trase. 1 Potcoavele lui Turpin sunau în gol pe pietrele caldarâmului și Wolfe nu zări nicăieri țipenie de om. Ajunse la podul de peste Wraith, opri calul o clipă și se uită la apa neagră ce curgea leneșă în lumina cețoasă a felinarului singuratic de pe pod. Apoi porni din nou, părăsind Navestock-ul, pe drumul care străbătea lunca, spre pădurea de fag întunecată și umedă de pe Dealul Fagilor. Orașul rămase în vale, învăluit într-o lumină confuză. Un fel de foc de mlaștină pierdută în întunericul umed.

CAPITOLUL XLVII

Drumul care urca în pantă prin pâcla rece a pădurii de fag îl scoase pe Wolfe la marginea câmpiei. Fu întâmpinat de o briză slabă, care-i aduse în obraz ceața fină a ploii. Aerul, era aici mai proaspăt și nu atât de aspru. Pământul și cerul păreau o singură imensitate de pâclă neagră în care pluteau vântul și ploaia.

Noroiul cleios al drumurilor din vale devenise aici o masă mai nisipoasă. Mai departe, spre dreapta, Wolfe zări o lumină, o licărire slabă în întunericul dens. Ceva alb apăru deodată lângă drum. Era poarta albă de intrare pe aleea care ducea spre Ferma Mlaștinii.

Licărul de lumină venea de la lanterna atârnată de peretele grajdului de cărămidă roșie, unde John

Mundy venise să vadă de cai. Ieşi repede când auzi potcoavele lui Turpin lovind drumul pietruit care ducea spre casă.

— Dumneavoastră sunteți, domnule doctor ?

— Ți-l las pe Turpin, John. Poți să-i găseşti şi lui un locşor ?

— Îl aşteaptă vechea lui iesle.

Wolfe descăleca, dădu frâul Bătrânului şi lovi uşor calul cu palma pe spate înainte de a pleca.

— Urâtă seară, John.

— Aşa-i. Prevăd că în curând va veni iama de-adevăratelea.

Wolfe ocoli gardul viu şi porni spre poarta grădinii. Ploaia se întețise şi cădea acum cu un foşnet slab peste frunzişul de ilice. Ferestrele cerneau raze de lumină în întuneric. Când Wolfe trecu pe sub chiparoşii înalți i se păru că-i aude suspinând.

În hol, unde lanterna de alamă, atârnată de o grindă, răspândea o lumină caldă printre zăbrele, Mary Mascall îl întâmpină întrebătoare. Wolfe îi luă Mâinile într-ale sale. Nu apucă să-i spună mai mult de câteva cuvinte şi văzu că ea înțelege. Fața lui, udă de ploaie, era dârză, semeață, dar obosită.

— John, vino înăuntru şi încălzeşte-te. Parcă-mi spunea ceva să-ți păstrez ceaiul cald. E o tavă cu pâine prăjită şi unt pe cămin. Dă-mi mantaua s-o pun la uscat în bucătărie.

Wolfe o privi recunoscător.

— Mamă, să nu-i spui încă nimic lui Jess.

— Bine, dragule. Stai aici şi te-ncălzeşte.

Statură de vorbă împreună preț de un ceas, discutau fără grabă, deschis, ca doi oameni care se înțeleg şi au o încredere deplină unul în celălalt. încordarea semeață a lui Wolfe se risipi în fața focului din vatră. Nu se mai simțea atât de amărât. În fața lui se afla o femeie care-i dăruia o căldură maternă.

— Nu sunt chiar atât de surprinsă, John. Vezi tu, cunosc Navestock-ul de-o viață întreagă.

Se uită la lumina flăcărilor care jucau pe fața lui.

— Mamă, trebuie s-o iau de la început. Nu mai sunt chiar sărăntocul de acum doi ani. Am reuşit să strâng o mie cinci sute de lire.

Mary Mascall îşi ținea Mâinile pe genunchi.

— John, mai am şi eu câte ceva. Se uită la ea aspru.

— Nu mamă, nu iau nimic, nici măcar împrumut. Ea zâmbi îngăduitor.

— Poftim, uite cum te-aprinzi iar ! Tot ai să capeți banii aceştia într-o zi, bineînțeles dacă Jess şi cu mine n-o să ne supărăm.

— Lasă asta. Suntem tineri amândoi. Un bărbat trebuie să-şi făurească singur căminul. Nu vreau ca al meu să-mi fie oferit pe tavă de către prieteni.

Mary Mascall mai puse lemne pe foc. Un roi de scântei sări în toate părțile şi dispăru în gâtlejul negru al căminului.

— Şi cu Jess cum rămâne ?

— Mai aşteaptă vreo săptămână până o să-i povestim. Eu am să plec de-acasă spunând că am treabă la Navestock. Dacă mă laşi să stau aici vreo două săptămâni...

— Cum să nu, John, s-ar zice că-mi ceri cine ştie ca favoare !

— Să nu-i spunem până după Crăciun. Am să-i povestesc lui Jess când s-o mai înzdrăveni puțin. Mamă, am planuri mari. Vreau să şterg toate astea din inima ei.

Mary Mascall se ridică si-l sărută.

— Îți doresc succes John, spuse ea punându-şi mâinile pe umerii lui, Navestock-ul nu-i decât o băltoacă. Tu nu poți să înoți în ea, eşti prea mare.

SCRISOAREA URSULEI BRANDON CĂTRE JOHN WOLFE

Florența, 23 decembrie, 1865

Dragă domnule Wolfe,

Am primit un raport amănunțit despre felul cum au procedat oamenii aceia meschini din Navestock. Nici săracii dumitale, pe care îi iubeşti atât, nu s-au dovedit modele de loialitate şi recunoştință. Cred că săracii englezi îmi repugnă ceva mai mult decât acum şase luni, dacă asta e cu putință.

Îți scriu pentru a-ți reaminti că eşti medicul nostru la „Iertării", adică dacă te stabileşti prin împrejurimi. Am impresia că ai să-ți scuturi colbul de pe picioare şi ai să-pleci.

Şi acum, în ce priveşte scumpa noastră burghezie şi vulgul, lasă-mă să-ți vorbesc deschis. De ce un om cu o mare pricepere - şi cu oarecare ambiție - să-şi piardă vremea cu oameni inferiori ? Este un fel de modă uneori să rămâi în admirație în fața „săracilor răbdători" şi să proferezi acuzații de imoralitate şi egoism

împotriva aristocraților. Crede-mă, niciodată n-a existat o prostie mai mare. Mă pricep niţeluş la cai şi la oameni. Dresajul este totul. Noi, animalele mai bine dresate, ştim cum să ne înfrânăm singuri Ştim să fim puţin sarcastici, dar suntem prea clarvăzători pentru a fi ipocriți. Englezii - marea masa - sunt nişte barbari. Să mă ferească Dumnezeu de obtuzitatea comodă, încrezută, a burgheziei respectabile.

Femeie fiind, pot să stau de o parte şi să privesc în jurul meu cu detaşare şi un oarecare amuzament. Pentru un bărbat e altceva. El trebuie să pună umărul. De aceea fereşte-te de oamenii inferiori. Inferioritate înseamnă un mod meschin de a privi viața, un mod meschin de a judeca motivele altora. Oamenii mărunți sunt pizmaşi, pretenţioşi, întotdeauna gata de mici furii absurde pentru o nimica toată.

Dumneata trebuie să fii preocupat de lucruri mari, de oameni mari, de idei mari. Eşti prea puternic ca să lupți cu nişte indivizi mărunți într-un orăşel de provincia. I-ai jignit fără să-ți dai seama şi uneltesc cu toții pe furiş ca să te rănească la rândul lor. Nu cred în ceea ce spun predicatorii despre iubire şi jertfă de sine. Acestea ar putea să fie bune pentru sclavi, dar un om mare nu poate trăi şi munci printre oameni mărunți, când are mândrie şi un suflet dârz, căci ajunge inevitabil la dezgust, cinism şi dispreț. Oamenii mari umblă adesea desculți şi atunci oamenii mărunți le presară spini în cale.

Dacă-ți face impresie că scriu ca o pedantă şi ca o persoană din lumea mare, să ştii că-ți scriu totuşi ca prietenă.

Îmi pare bine că Jess e în afară de orice pericol. Ea nu face parte dintre oamenii mici la suflet şi sunt sigură că te va ajuta.

Te rog să crezi în sincera mea prietenie.

URSULA BRANDON

CAPITOLUL XLVIII

Pădurea de pini răsărea ca o cetate cu ziduri înalte şi turnuri negre din lumea imaculată a zăpezii. Deasupra pinilor, doi nori ca nişte dragoni groteşti se luaseră la întrecere spre a înghiți soarele de iarnă. Cei doi dragoni de aburi se desprinseseră de masa purpurie a norilor îngrămădiți la nord-est şi alergau acum pe un cer prevestitor de furtună. Vântul şuiera printre pini. Arborii se clătinau gemând.

O cărare îngustă ieşea din pădure ca o panglică de urme amestecate în zăpadă. Părea un ioc destul de singuratic pentru o asemenea cărare, nu departe de balta albă şi mare care aştepta să răsară luna.

Două siluete se iviră din umbra trunchiurilor drepte ale arborilor, făcură vreo cincizeci de paşi şi se întoarseră să privească asfințitul. Bărbatul părea slab, brun şi înalt. Fata de lângă el era înfăşurată într-o pelerină roşie-şi purta o capă înaltă ce-i încadra fața albă. Trecuseră de umbrele lungi ale pinilor pe zăpadă şi stăteau strânşi unul lingă altul.

— Priveşte la petele astea galbene de lumină printre trunchiurile copacilor. Parcă ar fi nişte vitralii de biserică într-o noapte întunecoasă.

— Jess, soarele se duce. Hai să ne întoarcem. N-am de gând să te țin afară după căderea serii.

— John, dar e ultima ta zi aici.

— Şi crezi că e un motiv ca să te las să răceşti

Îşi petrecu brațul în jurul ei şi o luară spre răsărit, Unde cerul devenise cenuşiu.

— Mă bucur că a fost aşa John, un cer senin, fără ploaie.

— Cu atât mai vie ne va rămâne amintirea.

Îşi continuară drumul în tăcere. Jess, cufundată în reverie, privea peisajul alb din fața ei. Încerca să întrevadă viitorul, aşa cum şi-l dorea pentru ea şi pentru bărbatul de lângă dânsa.

— John, aş vrea să te întreb ceva.

— Ce anume ?

— Eşti sigur că nu regreți cele întâmplate Navestock ?

— Absolut sigur.

— Nu cred că m-am simțit vreodată mai nenorocit ca atunci când mi-ai spus că s-au întors cu toții împotriva ta. Ce josnicie. În fiecare dimineață mă trezesc şi spun: „e din vina mea. Eu i-am distrus cariera".

— Mai spune şi altceva, pentru variație

— Dar în adâncul inimii tale, John...

Brațul care o ținea de umeri, o strânse mai aproape

— Jess, tu mi-ai dat cel mai puternic elan pe care l-am simțit vreodată. Cred că sunt un ambițios. Văd acum că în câțiva ani m-aş fi simțit ca un leu în cuşcă dacă aş fi rămas aici. Cu cât este mai greu lucrul pe care ni-l propunem să-l realizăm, cu atât căutăm să-l facem mai bine.

— Văd că tot ambițios ai rămas.

Se uită la ea cu o lumină caldă în ochi. — Nu pot altfel.

— Nu, vreau să spun...

— Vreau să-ți dăruiesc o viață de care să fii mândră, aşa încât alții să te invidieze.

— John, dragul meu! Dar invidia...

— E unul dintre condimentele cele mai plăcute ale vieții: să-ți vezi duşmanii privindu-te cu ciudă şi necaz.

— Cum, asta simți tu ? Şi eu o doream pentru tine. Era rău?

— Nu cred.

Hornurile de la Ferma Mlaştinii aşterneau un văl de fum peste pomii din livadă. Ultimele raze ale soarelui mai stăruiau în vârfurile celor doi chiparoşi.

— John, ştiu că vei reuşi. Nu mă-ndoiesc nici o clipă. Bărbatul rosti foarte calm, fără urmă de trufie

— Da, am să reuşesc.

Ajunseră la capătul gardului de ilice şi se întoarseră pentru ultima oară ca să privească asfințitul. Splendoarea de la orizont le lumină chipurile: cel slab, încrezător, temerar, al bărbatului cel mândru, curajos şi zâmbitor al fetei.

EPILOG

John Wolfe coborî din tren în gara nouă din cărămidă roşie a oraşului Navestock. În fața gării îl aştepta o trăsură deschisă, trasă de doi cai suri. Un servitor duse mâna la şapcă, îi luă valiza şi deschise portiera trăsurii.

— Sunteți doctorul Wolfe ?

— Da.

Gara de cale ferată, din cărămidă roşie, fusese construită pe una din luncile râului şi cei doi cai alergau acum în trap vioi pe drumul dintre sălcii. Wolfe se întoarse şi privi înapoi spre Navestock. Plopii lombarzi de lângă casa lui Joshua Crabbe, bătrâni încă de pe vremea când trăia el, îşi înălțau frunțile spre cerul albastru. Oraşul era aceeaşi aşezare veche greoaie, cu acoperişuri roşii, cu Dealul Piersicilor şi fabrica de bere a lui Turrell dominând cele două cartiere principale, ca nişte cetăți întărite ale unor nobili romani.

Wolfe zâmbi şi-şi îndreptă privările către Ferma Mlaştinii. În depărtare se zăreau cei doi chiparoşi şi contururile familiare ale Mlaştinii Tarling, dar din viața de altădată numai rămăsese decât amintirea.

Deodată, în fața lui se iviră cedrii de la „Iertări", ste-] jarii şi fagii din parc, hornurile roşii, îngrăditura neagră de tisă. Văzu ochiurile de apă scânteind în soare şi vacile* de Alderney păscând pe pajiştea din apropiere.

Trăsura urcă drumul şi se opri în fața casei. Wolfe avu impresia unei case de vis, cufundată în somn toți aceşti ani, în vreme ce anotimpurile se perindau unul după altui, iar frunzele înmugureau, se îngălbeneau şi cădeau. Pe când urca scara interioară de stejar, se gândea la ziua când fusese chemat să-l vadă pe tânărul Aubrey Brandon, care-şi fracturase piciorul. Se deschise o uşă şi Wolfe văzu o încăpere mare, scăldată într-o lumină aurie ce dădea căldură şi bogăție mobilei lustruite, culorilor covorului şi tapetelor de pe pereți. O infirmieră stătea lângă fereastră. Un bărbat cu păr cărunt se ridică de pe fotoliu, se înclină spre Wolfe şi-i întinse mâna.

Wolfe îşi îndreptă ochii spre pat şi o văzu pe Ursula Brandon zâmbindu-i. Fața ei era tot atât de palidă şi părul tot atât de frumos ca odinioară, dar în jurul gurii i se desenaseră cute de suferință, iar la colțurile ochilor apăruseră riduri.

— Îmi pare atât de bine că ai venit ! Acesta e doctorul Phipps din Wennington. Poate că-ți mai aminteşti de el.

— Da, perfect. .

Bărbatul mai în vârstă păru vădit satisfăcut.

O jumătate de oră mai târziu, Ursula Brandon, urcată pe pernele înalte, avea o expresie de intensă uşurare zugrăvită pe față. Aruncă o privire spre infirmieră şi-i surâse, iar aceasta îi zâmbi la rândul ei. Doctorul Phipps şi Wolfe vorbeau cu glas scăzut în camera vecină.

— Credeți că se va face bine ?

— Sunt practic convins de asta.

— Am să vă scriu dacă se vor ivi alte simptome. Mă bucur foarte mult că v-am întâlnit.

Medicul comitatului îi strânse mâna şi plecă, iar Wolfe reveni în camera bolnavei. Ursula Brandon spuse ceva infirmierei, şi aceasta ieşi fără zgomot, închizând uşa în urma ei.

— Ştii, am simțit imediat că eşti un vechi prieten.

— Mă bucur.

— Unii oameni te fac să simți acest lucru. Vino şi aşează-te mai aproape, să stăm de vorbă.

Wolfe îşi trase un scaun şi se aşeză în dreptul ferestrei. Fața îi era luminată, şi femeia îl observă atent, înregistrând cel mai mic detaliu, orice cută de pe fruntea lui largă, orice reticență în privire. Bărbatul se schimbase puțin, cu excepția câtorva fire albe la tâmple, iar costumul îi era bine croit.

— Am simțit dorința să vii să mă vezi. Starea mea a început să mă îngrijoreze. Şi apoi am avut totdeauna multă încredere în dumneata, în ciuda faptului că eşti unul dintre medicii mari ai zilei

Wolfe îi zâmbi.

.— E prima oară că mă aflu la Navestock de atunci,.,

— Da..doisprezece ani ! Doamne dumnezeule! Aubrey este cu regimentul său în India... iar eu...

— N-am impresia că v-ați schimbat prea mult.

— Ce drăguț din partea dumitale ! De altfel, nici dumneata... poate doar... ceva mai voinic.

Îi întâlni ochii şi îi susținu privirea.

— Am trimis după dumneata deoarece ştiu că ai să-mi spui adevărul. Toți aceşti doctori...

— Da...

— Crezi că am să mă fac bine ? Spune-mi. Wolfe răspunse fără ezitare.

— După părerea mea, fără nici o îndoială. Femeia păru deodată să se elibereze din încordarea ce-o stăpânise până atunci. Fața îi deveni mai tânără, mai netedă, mai împăcată. Se uită spre fereastră şi oftă.

— Viața e frumoasă. Odinioară nu-mi păsa dacă trăisc sau nu, dar acum am descoperit câte ceva din tainele ei. Povesteşte-mi despre dumneata şi despre Jess.

Chipul lui Wolfe se lumină.

— Am avut de luptat amândoi şi cred că asta ne-a făcut cu atât mai fericiți. Jess are acum o mică proprietate la țară, lângă Guildford, unde copiii cosesc fânul, călăresc un ponei bătrân şi o necăjesc pe bunica lor. Harley Street ? A da, mă duc pe acolo când pot sau mai bine zis „noi". Cred că nu ne interesează prea mult relațiile sociale, suntem prea cufundați în viața reală. Am de lucru până peste cap şi-mi place să fiu cu ea şi cu copiii. Ursula Brandon îl privea cu interes.

— Da, înțeleg. Eşti unul dintre puținii bărbați care s-a căsătorit cu femeia potrivită. Şi această femeie continuă să fie pentru dumneata unica femeie din lume.

Wolfe îi întâlni privirea şi râse uşor.

— Am o mie de scuze. Nici nu vă pot spune cât de mult m-a ajutat.

— Da, dar ce noroc că ai putut să fii la înălțimea unul asemenea dar.

— Adică... ?

Ursula spuse foarte încet, aproape pentru sine :

— Darul unei asemenea iubiri. Cei mai mulți bărbați ne dezamăgesc... atât de des încât se poate spune că este latura tragică a vieții femeii.

Wolfe rămase o clipă pe gânduri.

— Nu cred că vreodată am despicat firul în patru ca să vedem dacă fericirea noastră este aceeaşi de totdeauna.

— Ferice de voi, oameni simpli şi practici

— Afară de asta, viața ne-a fost mult prea plină. Am avut de luptat şi am urcat panta împreună.

Din ochii lui izvorî deodată o lumină, şi Ursula înțelese că viața l-a îmblânzit, i-a netezit unele asperități şi trăsături fanatice.

— Pe cuvânt, aş dori să-mi vedeți copiii, Cred că ştrengarii mei o să vă placă.

Fața ei palidă se îmbujora, dar Wolfe se uita afară pe fereastră, la cedrii bătrâni, şi nu observă.

— Soția dumitale ar trebui să-i aducă odată aici, vara asta. Da, şi cred că ar trebui să vii şi dumneata, dacă Poți să-ți iei câteva zile. Trebuie să vezi Navestock-ul. Ai să găseşti multe schimbări.

— În bine?

— Aşa cred. Să ştii că dumneata eşti acela care a inițiat noua tradiție şi nici măcar Turrell-ii n-au putut s-o oprească. Joshua Crabbe şi cu mine am devenit prieteni buni până la moartea lui.

— Cineva a păstrat această tradiție.

Se uită la ea şi zâmbi, iar ochii ei îi răspunseră cu o licărire subită de mândrie.

— Da, eu am păstrat-o vie, iar ea, la rândul ei, m-a ajutat să trăiesc.